

Có Phải

Linh
Là Diên Lữ

Mục lục

Ám Sát
Tra Khảo
Giam C ầm
Tai Nạn 14 Năm Trước
Nhân Nhượng
Đụng Mặt
Không Thừa Nhận
Rung Động??
Tìm Kiếm
Cùng Rung Động?
Nhiệm Vụ
Rắc Rối
H ả Úc
Tức Giận
Đoạn Clip
Lo Sợ
Đau!!
Hiếu L ần
Em Trai
H ả Tường + Tức Giận
Qua Khỏi + Hết Thời Hạn 1 Tu ần
Trở V ề
Đổi Mặt
Lừa Dối
Lựa Chọn
Rời Đi
Tổn Thương
Mang Thai
Chuyện Đời Trước
Lạnh Nhạt
Biên Lửa
Nỗi Đau Quá Lớn
Buông Thả
Gặp Lại
Gặp Nạn
Kết

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Ám Sát

Những khu đô thị cao cấp, những con đường trải nhựa dài xuyên suốt, những con phố nhộn nhịp người qua lại đủ để biết được nền kinh tế Trung Quốc đang từng ngày phát triển lớn mạnh.

Thành phố C - một thành phố sầm uất với nhiều tòa cao ốc, các khu thương mại cao cấp cùng những chuỗi nhà hàng, khách sạn 5 sao trong nước và quốc tế.

Một tòa nhà chọc trời với ngoại thất được thiết kế quy mô và bắt mắt, tọa lạc trên con đường chính của thành phố ở vị trí đắt giá nhất. Với hàng chữ nổi màu vàng gold chói mắt được kiên cố ở trên cao của tòa nhà "VŨ THI" là Tập đoàn lớn mạnh nhất trong nước.

Qua lớp kính của cửa sổ sát đất trên tầng cao nhất của tòa nhà, nam nhân ngồi trên ghế ở vị trí chính giữa với ngũ quan tinh xảo, gương mặt đẹp tựa điêu khắc đặc biệt là đôi mắt phượng dài nhìn xuống đám người đang khấp nép run sợ 1 tia rét lạnh.

Hắn 1 thân Tây trang sang trọng, ngồi tựa lưng vào thành ghế, vắt chéo chân, ngón tay thon dài gõ từng nhịp lên mặt bàn rồi lạnh giọng nói:

- Vẫn chưa đưa ra được phương án?

Điêu hoà 15 độ mà ai ai cũng vã mồ hôi, 1 người đàn ông đã có tuổi ngồi ở gần đây khẽ lấy chiếc khăn trong túi ra thấm nhẹ lên trán rồi nhìn sang hắn, giọng gào nói:

- Vũ tổng, chuyện này thật sự không thể giải quyết nhanh được. Ngài cho chúng tôi 3 ngày, nhất định chúng tôi sẽ đưa ra phương án tốt nhất cho ngài.

Lời người đàn ông ấy vừa dứt, những nhịp gõ cũng liền dừng lại hẳn, hẳn đảo mắt qua 1 lượt rồi lãnh đạm nói:

- Được, 3 ngày sau tổ chức cuộc họp, tốt nhất nên để ta cảm thấy bỏ tiền ra để thuê các người là đúng đắn.

Nói rồi hẳn liền đứng dậy, cánh tay đưa lên cài cúc áo vest rồi dứt tút từng bước lãnh đạm trở ra ngoài mà đám người ngồi đấy mới kịp thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc này 1 nữ thư ký dẫn một cô gái đi đến bên cạnh hẳn khẽ cúi đầu:

- Vũ tổng, đây là trợ lý mới chọn theo đúng tiêu chuẩn của ngài, Triệu Băng Nhi. Tốt nghiệp ngành tài chính quốc tế, có bằng cử nhân Quản trị kinh doanh, thương mại và thông thạo 2 thứ tiếng Anh, Pháp

Hắn nghe vậy cũng đưa mắt nhìn qua cô 1 cái rồi lạnh nhạt nói:

- Sắp xếp cho cô ta 1 vị trí rồi bàn giao công việc. Tôi không có nhiều thời gian, cứ theo nguyên tắc mà làm.

Dứt lời, hẳn cũng lướt qua cô hướng thẳng về căn phòng của mình.

Nữ thư ký lúc này mới nhìn sang cô mỉm cười 1 cái rồi dẫn cô đến bàn làm việc ngay trước phòng của hẳn, niềm nở nói:

- Băng Nhi, đây làm vị trí trợ lý của em. Công việc chủ yếu của em là giúp Vũ tổng kiểm kê lại các văn bản và chuyển cho ngài ấy ký, đồng thời sắp xếp lịch trình của ngài ấy và thông báo những cuộc hẹn mật thiết. Ngoài ra có 1 số công việc khác của trợ lý chắc em cũng biết rồi.

Cô nghe vậy vẻ mặt vẫn lạnh nhạt chỉ lẳng lặng khẽ gật đầu 1 cái rồi ngồi vào vị trí của mình.

Nữ thư ký kia thấy vậy lại dặn dò cô:

- Vũ tổng là người rất nguyên tắc và hơi khó tính. Mọi chuyện em hãy cố gắng làm theo đúng trình tự nếu không chỉ sai 1 tí sẽ khiến ngài ấy phật ý thì vị trí này của em cũng không còn đâu. Đã có rất nhiều cô gái chỉ kịp ngó vào chiếc ghế này có vài phút liền rời đi rồi, hãy cố gắng giữ lấy nó.

Nói rồi nữ thư ký cũng quay người rời đi, mà cô ngó đầy nhìn theo vẻ mặt vẫn bình thản không 1 chút cảm xúc.

Buổi chiều hôm ấy, tiếng gõ cửa phòng vang lên "cốc, cốc":

- Vũ tổng, có 1 số văn bản cần được ngài ký.

- Đem vào.

Lời hăn vừa dứt, cánh cửa bật ra, Băng Nhi trên tay cầm 1 tập tài liệu đi đến rồi đặt lên bàn.

Tầm nhìn rời khỏi màn hình laptop xuống tập tài liệu, bàn tay hăn tiện lật qua vài tờ soi xét 1 chút liền đặt bút vào ký rồi đưa cho cô mà từ đầu tới cuối cũng không ngước mặt lên nhìn cô dù chỉ 1 cái liếc hướng đến chiếc laptop tiếp tục công việc của mình.

Cô nhận lấy tập tài liệu rồi nhìn xuống hăn lạnh nhạt nói:

- Vũ tổng, 7h tối nay ngài có 1 buổi tiệc đến chúc mừng Thượng tướng Mạc Chí Quân thăng cử chức vụ Bộ trưởng Bộ Công An.

Dứt lời cô cũng quay người rời đi bỗng:

- Triệu Băng Nhi!

Tên bất chợt được phát ra khiến đôi chân cô khựng bước, còn chưa kịp quay người, hăn lại tiếp lời:

- Thư ký Tô chưa nói qua cho cô biết sao? Nhân viên lại dám tự ý rời đi khi tôi chưa cho phép?

Băng Nhi nghe vậy khẽ quay người tiến lại chỗ hắn, vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc đầy bình thản nói:

- Thật xin lỗi, tôi còn chưa quen với công việc. Vũ tổng, còn gì dặn dò?

Hắn lúc này mới rời tầm mắt khỏi chiếc laptop nhìn lên cô, đôi mắt chợt nheo lại rồi lạnh giọng nói:

- Chuẩn bị 1 phần quà cho buổi tiệc tối nay. Cô nên biết đối tượng là người như thế nào.

Nói rồi hắn mở ngăn kéo ra lấy 1 chiếc thẻ màu đen được làm bằng titan, khác biệt hoàn toàn so với loại thẻ thông thường khác. Tất nhiên đó là thẻ American Express Centurion - thẻ không giới hạn mức chi tiêu.

Cô thấy vậy lại chỉ bình thản nhận chiếc thẻ, khẽ gật đầu 1 cái rồi quay người trở ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng cô đi khuất, ngón tay thon dài theo 1 thói quen gõ nhẹ lên mặt bàn rồi lặp lại cái tên:

- Triệu Băng Nhi!

Mà lúc này, cô ở bên ngoài, bấm vài thao tác lên chiếc đồng hồ điện tử được đeo ở trên tay, màn hình chạy lên những con chữ tiếp sau đó là 1 tín hiệu đèn đỏ loé lên, cô khẽ bấm vào 1 nút, chiếc đồng hồ quay trở về trạng thái bình thường, gương mặt liền chuyển hoá sắc lạnh rồi đi thẳng vào thang máy.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Giới thiệu nhân vật:

Vũ Thiên Uy - 29 tuổi, Tổng Giám đốc của Tập đoàn Vũ Thị lớn mạnh nhất trong nước, bên cạnh đó cũng là người đứng đầu của 1 bang phái trong thế giới ngầm tên là Quỷ Thiên Hội. Bang hội này hoạt động chủ yếu để bảo vệ và mở rộng địa bàn của hắn, bên cạnh đó là những hình thức cho

vay lãi, rửa tiều, buôn vũ khí và các hoạt động kinh tế như bất động sản, thể thao, giải trí đôi khi còn can thiệp cả vào chính trị. Xét về tính cách, trong xã hội, đúng theo chủ nghĩa người đứng đầu Quý Thiên Hội, lạnh lùng, tàn nhẫn, sẵn sàng xuống tay dứt khoát với kẻ đối đầu mình. Trên thương trường, độc tài, quyết đoán, thẳng tay loại bỏ hết những đối thủ cạnh tranh. Với vẻ ngoài điển trai, khi chất cao cao tại thượng, nữ nhân bên cạnh hẳn nhiều vô kể từ tiểu thư con nhà danh giá đến các nữ nhân trong làng giải trí đều đeo bám hẳn không thôi. Tuyệt nhiên, phụ nữ qua tay hẳn đều chỉ duy nhất 1 lần, không có lần thứ 2.

Triệu Băng Nhi - 22 tuổi, mồ côi ba mẹ trong vụ tai nạn hỏa hoạn và được 1 người nam nhân đưa về nuôi dưỡng và giờ là chủ nhân của cô. Do chịu cú sốc mất ba mẹ lại thêm sự huấn luyện khắc nghiệt của người ấy vì vậy tính cách cô rất kiên cường, lạnh lùng. Lại mang ơn cứu mạng vậy nên mọi việc cô đều nghe theo lệnh chủ nhân của mình. Xét về ngoại hình thì khá xinh đẹp, dáng người mảnh mai nhưng số đo 3 vòng lại chuẩn hơn cả mẫu chỉ là trái tim lại quá băng giá, nếu nói có cảm tình thì ngoài chủ nhân của mình ra cô đối với tất cả nam nhân khác đều vô cùng lạnh nhạt (đó là trước khi gặp hẳn nha, sau này thì mọi người biết rồi đấy).

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tối hôm ấy, 1 chiếc Maybach S650 Pullman màu đen sang trọng dừng trước cổng ngôi biệt thự nguy nga, tráng lệ.

Một người áo đen bước xuống đi lại phía sau mở cánh cửa.

Nam nhân bước ra với đôi giày da bóng loáng, 1 thân Tây trang lịch lãm sang trọng, cả người toát ra khí chất cao ngạo của bậc vương giả. Trên gương mặt sáng giá, hàng lông mày dài rậm cùng đôi mắt phượng dài mà mị lại khiến hẳn trở nên huyền bí, sống mũi cao thẳng tắp, bờ môi gợi cảm toát lên vẻ đào hoa phong trần. Vẻ mặt nam tính ấy toả ra sức hút đến điên đảo.

Hắn 2 tay dứt túi, từng bước lãnh đạm dẫm lên thảm đỏ vào đi vào trong bao con mắt kính nể và mến mộ.

Cùng lúc này, 1 người đàn ông trung tuổi mặc quân phục đi đến trước mặt hắn đưa tay ra:

- Vũ tổng, thật vinh hạnh khi ngài có thể bỏ chút thời gian đến đây cùng chung vui.

Hắn thấy vậy khẽ mỉm cười rồi bắt lấy tay ông:

- Thượng tướng Mạc, à không. Bây giờ phải gọi là Bộ trưởng Mạc, chúc mừng ngài thăng cử, tôi có chút quà nhỏ muốn gửi tặng ngài.

Lời hắn vừa dứt, 1 người áo đen đi sau hắn bước lên đưa 1 chiếc hộp cho ông.

Mạc Chí Quân hớn hờ nhận lấy rồi nhìn sang hắn nói cười:

- Vũ tổng, ngài thật là chu đáo. Không biết có thể mở nó ra xem?

Hắn nghe vậy khẽ mỉm cười 1 cái rồi lãnh đạm nói:

- Bộ trưởng Mạc, mời!

Ông lúc này mới từ từ mở chiếc hộp nhưng màu đen, ánh sáng yếu ớt của khuôn viên biệt thự rọi vào khiến đồ vật ở trong đấy trở nên lấp lánh.

Mạc Chí Quân có chút kinh ngạc rồi sau đấy lại hiện rõ vẻ vui sướng không thôi nhìn hắn nói:

- Quả nhiên là Vũ tổng, quà cũng đặc biệt và ý nghĩa như vậy. Chỉ cần nhìn qua cũng biết được đây là chiếc Cravat Empa nổi tiếng chỉ sản xuất 12 chiếc trên thế giới, được kết hợp từ lụa và vàng 24 carat, tôi rất thích màu này của nó: mạnh mẽ và thịnh vượng. Thật ra tôi đã muốn có nó từ lâu rồi nhưng ngài biết đấy, số lượng có hạn không phải ai cũng có thể sở hữu được không nghĩ Vũ tổng lại có thể có nó. Mặc mỗi tôi thật cảm ơn về món quà này.

- Bộ trưởng Mạc hài lòng là được rồi, không cần khách sáo như vậy.

Mạc Chí Quân nghe vậy lại bật cười lớn, đóng chiếc hộp lại đưa cho 1 nhân viên gần đấy và nói nhỏ vào tai tên đó vài lời rồi quay sang hân hoan cười:

- Thật ngại quá, đã để ngài chờ đợi lâu. Chúng ta cùng vào bữa tiệc. Vũ tổng, mời!

Hắn nghe vậy chỉ khẽ mỉm cười rồi lãnh đạm đi lại vị trí chính giữa của buổi tiệc, trong đầu đang không ngừng suy nghĩ. Thật ra hắn cũng không biết trong hộp quà đấy là có gì, cô từ lúc nhận chiếc thẻ đi mãi đến gần sát giờ tiệc mới quay trở về trả cho hắn cùng hộp quà, thời gian không còn nhiều hắn cũng không buồn xem qua cẩn lấy và đến buổi tiệc luôn. Không nghĩ 1 trợ lý như cô lại có thể biết cách mua được 1 vật hiếm hoi đó. Đi đâu đấy thật sự khiến hắn nghi ngờ.

Buổi tiệc kết thúc khá muộn, hắn vốn cũng không cảm thấy hứng thú lắm chỉ là những người ở đây đều là quan chức cấp cao của Chính phủ nhà nước Trung Quốc, cũng nên duy trì mối quan hệ với họ mà họ lại cũng muốn phát triển mối quan hệ với hắn.

Chiếc xe Maybach sang trọng ấy rời khỏi biệt thự khi đường đã thừa thớt người.

Bỗng 1 tiếng phanh "kítttt..." kéo dài rồi chiếc xe dừng lại mà hắn ngồi trong xe vẫn bình thản vắt chéo chân, 2 tay đút túi, mắt khẽ nhắm lại nghỉ ngơi sau 1 ngày mệt mỏi.

- Vũ tổng, có mai phục.

Hắn nghe vậy mới chậm rãi mở mắt, phía trước chỉ là 2 bóng người áo đen đứng đón đường, hắn thấy vậy lại khẽ mỉm cười rồi nhàn nhạt nói:

- Trí Viễn, từ khi nào uy phong của người lại giảm sút đến mức bị xem thường như vậy?

- Vũ tổng, là do tôi bất cẩn, phiền ngài đợi 1 chút.

Nói rồi Trí Viễn liền mở cửa bước xuống, 1 giây sau đó 2 bóng đen kia liền lao đến, cuộc đấu không cân sức diễn ra 1 màn trước mắt hắn.

Cùng lúc đấy, 1 bóng người từ phía sau tiến lại chỗ chiếc xe.

Qua gương chiếu hậu thấy được bờ môi hắn lại nhếch lên 1 đường, ngón tay thon dài khẽ nhấn vào nút hạ lớp cửa kính xuống, ánh đèn đường yếu ớt chiếu vào, nửa gương mặt điêu khắc hiện hữu ra đến mê hoặc.

Bỗng ánh sáng bị che lấp bởi 1 hình dáng mảnh mai, ngay sau đó là 1 vật kim loại hướng thẳng vào bóng người ở trong xe.

Hắn vẻ mặt vẫn bình thản nhìn thẳng về phía trước nhưng bàn tay lại linh hoạt dùng 1 lực mạnh đánh vào cổ tay của đối phương, con dao sắc nhọn liền rơi xuống. Ngay sau đó hắn đưa tay mở cánh cửa, bóng người kia như đoán được liền bật lộn người lên không trung rồi đáp xuống đất ở 1 khoảng cách lùi lại.

Đôi giày da đen bóng đặt xuống đất, hắn 2 tay rút túi ngạo mạn đứng đấy hướng đến bóng người trước mặt.

Nữ nhân trong mắt hắn mặc 1 bộ đồ da ôm sát cơ thể tôn lên 3 vòng tuyệt mỹ. Mái tóc được buộc cao lên để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn với chiếc mặt nạ đã che đi nửa khuôn mặt chỉ thấy được bờ đôi cánh đào đỏ mọng nhưng qua khe hở của đôi mắt, bờ môi lại khẽ cong lên ý cười ma mị, lãnh đạm nói:

- Nữ nhân đôi khi cứng rắn 1 chút cũng hấp dẫn nhưng mạnh mẽ quá như vậy thì sẽ không còn thú vị. Triệu Băng Nhi, cô không cảm thấy bản thân hơi vội vàng sao?

Cô nghe vậy gương mặt vẫn bình thản, bàn tay nhỏ nhắn từ từ đưa lên gỡ chiếc mặt nạ xuống rồi vút sang 1 bên, lạnh giọng nói:

- Không hổ danh là người đứng đầu Quỷ Thiên Hội.

- Tất cả đều hiện rõ trên vẻ mặt của cô, hơn nữa món quà đặc biệt như vậy, tôi không nghĩ trong thời gian ngắn 1 trợ lý mới lại đủ năng lực để lấy được. Cô rốt cuộc là do ai phái đến?

Băng Nhi lúc này vẻ mặt vẫn không 1 chút cảm xúc, khẽ cười lạnh 1 cái:

- Quan trọng không? Chỉ cần biết hôm nay, tôi nhất định phải giết được anh.

Nói rồi, cô liền rút 1 chiếc phi tiêu hướng thẳng đến phía hắn. Thiên Uy nhanh nhẹn né sang 1 bên rồi nhìn sang cô nhếch mép:

- Cô nghĩ mình đủ khả năng?

Lời hắn vừa dứt, 1 đoàn người áo đen xuất hiện vây quanh lấy cô. Băng Nhi khẽ nhíu mày 1 cái rồi bật người lên cao đập mạnh vào ngực 1 tên áo đen lấy đà xoay vòng người dùng chân đánh mạnh vào gáy 1 tên đứng bên cạnh khiến tên đó ngã nhào ra đất. Đám người áo đen thấy vậy liền đồng loạt lao vào.

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Tra Khảo

Nam nhân dưới ánh đèn đường vàng yếu ớt có gương mặt tuấn mỹ, cao ngạo đứng đấy tựa lưng vào thành xe nhàn nhàn mà hút điều thuốc, đôi mắt phượng dài ma mị loé lên 1 tia lạnh nhạt nhìn vào cuộc ẩu đả trước mặt.

Trong đám người hung hăng ấy, 1 thân hình mảnh mai liên tục phải chống đỡ không ngừng nghỉ.

Cho dù cô đã được huấn luyện kỹ năng khá tốt nhưng đấu với 1 đám đàn ông khoẻ mạnh như vậy thật sự là quá sức với 1 cô gái.

Băng Nhi cả người đã đầy những vết thương đôi chân đã bắt đầu lão đảo bồng 1 tên áo đen lao đến dùng lực mạnh đấm thẳng vào bụng cô, Băng Nhi đau đớn khẽ nhíu mày thụt lùi lại thì liền bị 1 lực mạnh sút thẳng vào phía sau đầu gối khiến cô khụy 1 chân xuống đất, bàn tay theo phản xạ chống lên mặt đường thô ráp, hơi thở mỗi lúc một trở nên mệt mỏi.

1 tên áo đen đi lại phía sau túm tóc giật ngửa mặt cô lên, cả gương mặt xinh đẹp ấy đã trở nên trầy trớt, vết máu ở khoé miệng còn chưa kịp lau khô.

Hắn lúc này vút điều thuốc xuống đất, đôi giày da đen bóng dẫm lên dẫm tắt chút tàn yếu ớt rồi từng bước lãnh đạm đi đến trước mặt cô:

- Quả thật là không thú vị, phụ nữ vẫn nên là mềm mỏng 1 chút. Bây giờ thì thử nói xem, ai là người đứng sau sai khiến cô?

Băng Nhi nghe vậy lại nhìn đến hắn 1 tia rét lạnh, đôi mắt ấy lại chẳng có chút gì lo sợ ngược lại còn mang ý thách thức:

- Là tôi nhìn anh không vừa mắt, muốn loại bỏ.

Hắn cảm thấy khó chịu với cái nhìn khinh thường của cô, trong lòng bỗng tức giận, chiếc giày da đen bóng nhấc lên rồi dẫm mạnh lên bàn tay nõn nà ấy. Băng Nhi đau đớn khẽ nhủu mày nhưng ánh mắt lại không chịu khuất phục.

Hắn thấy vậy càng tức giận, dậm nghiêng nói:

- Được, tôi muốn xem cô có thể cứng miệng được bao lâu.

Nói rồi hắn liền quay người trở lại xe, không quên dặn dò:

- Đưa bọn họ về, đợi ta xử lý.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trong căn phòng ở dưới tầng hầm của ngôi biệt thự sang trọng, nam nhân ngồi ở trên ghế nhàn nhã nhấm nháp từng ngụm trà mà bên tai vẫn không ngừng vang lên những tiếng "chát, chát" ghê rợn.

Bỗng lúc này 1 người áo đen đi vào đến trước mặt hắn cúi đầu chào rồi thân trọng nói:

- Vũ tổng, 2 tên kia đã cắn lưỡi tự sát rồi.

Hắn nghe vậy khẽ nhủu mày, chén trà vừa đưa lên tới miệng liền dừng lại rồi đặt xuống bàn, lãnh đạm nói:

- Trí Viễn, dọn dẹp cho sạch sẽ 1 chút.

Trí Viễn đứng bên cạnh hắn nghe vậy gật đầu rồi ra hiệu cho tên áo đen kia cùng quay trở ra.

Hắn lúc mới chuyển tâm nhìn lên bóng người trước mặt, lạnh giọng nói:

- Vẫn không chịu khai?

Nữ nhân có gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ nhưng lại toát ra hơi lạnh đến mức có thể khiến mọi thứ trở nên băng giá. Hai tay bị buộc vào thanh xà ở trên cao, cả người cô là những vết thương lớn nhỏ nhưng đôi mắt lại quật cường không chịu khuất phục hướng đến người nam nhân đang ng ồi trước mặt.

Hắn thấy vậy khẽ nhú mày, ngón tay thon dài từng nhịp gõ lên mặt bàn r ồi lạnh giọng nói:

- Triệu Băng Nhi, cô nghĩ mình có thể im lặng được bao lâu?

Cô nghe vậy khẽ cười khẩy một cái r ồi lên giọng giễu cợt:

- Vũ Thiên Uy, đám người ngoài kia tung hô anh như vậy chắc là họ không biết anh lại đề tiện đến mức dùng bạo lực để tra khảo phụ nữ?

Hắn nghe vậy bờ môi là khẽ cong lên ý cười, từ từ đứng dậy tiến lại gần, bàn tay khẽ nâng cằm cô lên soi xét 1 chút r ồi lãnh đạm nói:

- Ngoại hình cũng không tệ, nhưng tôi chưa muốn đổi khẩu vị.

Nói r ồi hắn li ền buông ra lấy chiếc khăn trong túi lau sạch bàn tay vừa mới chạm vào gương mặt cô r ồi quay lưng rời đi mà không quên dặn dò đám người áo đen:

- Tiếp tục cho đến khi nào cô ta khai ra.

Lời vừa dứt cũng là lúc những tiếng roi vọt chan chất vang lên nhưng lại không thể nghe thấy 1 tiếng kêu la của cô.

Bờ môi g ần như đã cắn sắp bật máu, đôi mắt lạnh giá nhìn vào bóng lưng hắn đi khuất khẽ nguyền rủa: Vũ Thiên Uy, nỗi nhục này tôi nhất định sẽ trả đủ!

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ảo Quốc - bar được thiết kế ở dưới t ầng hầm của khách sạn 5 sao Ỗ THIÊN, nơi dành cho những t ầng lớp có ti ền và địa vị. Thiết kế là các

chuyên gia nước ngoài, nội thất đều là những hàng thượng phẩm, với bạt ngàn những loại rượu ngoại cao cấp là điểm đến lý tưởng cho các đại gia đến giải trí hưởng nhạc, nghiêm nhiên diễn ra những cuộc thác loạn với muôn vàn trò kích thích nhưng không có đơn vị kiểm soát nào dám nhòm ngó vào chỉ bởi đây là địa bàn của hắn.

Tất nhiên an ninh ở đây cũng rất an toàn, bảo vệ có mặt ở mọi góc ngách chỉ cần ai gây rối đều bị tổng ra ngoài 1 cách sạch sẽ.

Trong phòng VIP của Ảo Quốc, dưới ánh đèn nhấp nháy, những làn khói trắng mờ ảo, 1 cảnh tượng kinh diễm bày ra trước mắt.

2 nam nhân ng ưỡn đẩy với nét mặt đào hoa, vòng tay ôm trọn mỹ nữ, dáng vẻ lại lãng tử, phong trần trông thu hút vô cùng.

- Thiên Uy, nghe nói lại có kẻ không biết tự lượng sức mình.

Hắn nghe vậy cũng chẳng để tâm, với lấy ly rượu đưa lên miệng nhấp 1 ngụm rồi lãnh đạm nói:

- 1 nữ nhân ngu ngốc.

- What? Nữ nhân? Người của ai?

Đôi mắt hắn chợt khẽ nheo lại, uống cạn ly rượu rồi đặt mạnh xuống bàn, giọng có chút bức bối:

- Cô ta rất cứng miệng.

- Cứng miệng? Thiên Uy, cậu cũng có nữ nhân không thể trị sao? Với phụ nữ không nên mạnh tay, tại sao không dùng cách thông thường?

Hắn nghe vậy lại nhìn sang, đôi mắt phượng dài chợt sâu thẳm:

- Vĩnh Kiệt, ý cậu là sao?

Vĩnh Kiệt nghe vậy bờ môi khẽ cong lên, quay mặt sang nữ nhân bên cạnh cẩn nhẹ vào vành tai ả rồi nhàn nhạt nói:

- Mềm mỏng 1 chút, chẳng phải nữ nhân đâu luôn không qua nổi chiếc giường của cậu sao?

Hắn lúc này lại cười khẩy 1 cái rồi quay sang hôn nhẹ lên má mỹ nhân bên cạnh rồi giễu cợt nói:

- Vĩnh Kiệt, nói vậy là cậu đang để cô ta ngang hàng với Lâm tiểu thư đây sao? Giường của mình, không phải ai muốn qua là qua.

Nói rồi hắn liền ôm eo ả ta đứng dậy đi ra ngoài mà "Lâm tiểu thư" đấy không ngừng ưỡn ẹo áp sát vào người hắn.

Vĩnh Kiên ngời đầy nhìn theo bóng hắn lại bật cười rồi tự nói:

- Lâm tiểu thư, hy vọng cô có 1 đêm vui vẻ.

Nói rồi anh cũng quay sang cô gái bên cạnh mình trêu ghẹo:

- Mỹ nhân à, chúng ta cũng đi thôi!

Người ong bướm, kẻ lừa dối, 2 người bọn họ bám dính lấy nhau rồi cũng đứng dậy đi ra.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Giới thiệu nhân vật:

Trương Vĩnh Kiệt - 29 tuổi, bạn thân của hắn. Người thừa kế Tập đoàn bất động sản Trương Thị lớn mạnh, hiện tại cũng giữ 1 chức vụ chủ chốt trong Quỹ Thiên Hội, có thể thay mặt hắn để quyết định mọi việc. Trong công việc quyết đoán, thận trọng nhưng những lúc bình thường anh đối với nữ nhân lại dịu dàng, ấm áp nhưng chỉ là cái mã bên ngoài còn nội tâm bên trong thì là bản chất của 1 tay chơi gái.

Tối hôm đấy, sau trận kích tình điên cuồng với "Lâm tiểu thư" hắn lái xe quay trở về khi trời đã về đêm.

Đi vòng ra phía sau biệt thự có 1 lối đi nhỏ dẫn xuống tầng hầm, hành lang dài hun hút với nhiều ngã rẽ mới có thể đi đến cánh cửa chính của căn phòng.

2 người áo đen đứng gác ở đây thấy hắn liền cúi đầu chào rồi mở cửa, bên trong lại truyền ra những tiếng roi vọt chói tai cùng giọng nói tức giận của nam nhân:

- Nói, ai đã phái người tới.

Hắn thấy vậy từng bước lãnh đạm đi vào, tên áo đen đang cầm chiếc roi liền vội vàng dừng tay rồi nhìn hắn kính cẩn cúi đầu:

- Vũ tổng!

Hắn Nhàn nhã đi lại chiếc ghế ngồi xuống, vắt chéo chân, 2 tay đút túi, hướng đôi mắt sắc lạnh đến người đàn ông đó:

- 1 ngày rồi vẫn không tra ra được, có phải dạo này ta đã dễ dãi với người quá rồi?

Tên áo đen nghe vậy liền run sợ cúi đầu:

- Vũ tổng, xin thứ tội. Cô ta thật sự rất cứng miệng, dù đau đến cỡ nào cũng không chịu nói ra.

Hắn nghe vậy mới chuyển tầm mắt về bóng người đang bị trói chặt 2 tay ở thanh xà trên cao.

Bồ quần áo trên người cô đã sớm rách toác để lộ làn da trắng nõn cùng những vết roi vọt tứa máu. Bờ môi trở nên nhợt nhạt với những vết nứt, gương mặt xanh xao mà hốc hác hơn hẳn. 1 ngày không ăn không uống lại chịu những đòn roi như vậy thật sự không ai có thể chịu được vậy mà cô vẫn ngoan cố lại khiến hắn cảm thấy có chút kinh ngạc, đôi mắt nhìn khoét sâu vào gương mặt nhỏ nhắn ấy rồi lạnh giọng nói:

- Triệu Băng Nhi, chỉ cần cô nói ra người đứng sau, mạng của cô tôi có thể xem xét.

Cô nghe vậy lại khẽ cười khẩy 1 cái, mặt bỗng ngẩng mặt lên nhìn về phía hắn, nói giọng giễu cợt:

- Vũ Thiên Uy được mọi người hết lời ca tụng lại không thể hiểu tiếng người sao? Tôi là nhìn anh không vừa mắt, dù anh có đánh chết tôi thì vẫn chỉ có 1 câu trả lời.

Hắn nghe cô nói vậy trong lòng lại trở nên bức bối, nhìn sang tên áo đen rồi lạnh giọng nói:

- Chuẩn bị cho cô ta chút nước tắm rửa.

Tên áo đen hiểu được ý hắn liền vội vàng gật đầu rồi quay trở ra. 1 lúc sau đi vào cầm theo 1 xô nước đầy đi thẳng đến trước mặt cô hất mạnh 1 cái.

Nước muối đậm đặc xát vào vết thương khiến cô đau xót mà khẽ nhíu mày, cả người tưởng chừng như đang bị cào xé ra vậy, hơi thở mỗi lúc một trở nên yếu ớt:

- Vũ Thiên Uy...anh tối nhất giết tôi đi...nếu không...1 ngày tôi rời khỏi đây...nhất định sẽ quay lại tìm anh...TRẢ...ĐẦY...ĐỦ...

Những từ cuối cùng lấy hết đi sức lực của cô, cảm nhận được bóng người trước mặt đang mờ nhạt dần rồi tối sầm hẳn.

Tên áo đen thấy vậy liền đi đến đưa ngón tay đặt lên mũi cô rồi quay lại trước mặt hắn thận trọng nói:

- Vũ tổng, cô ta chỉ ngất.

Hắn nghe vậy, đôi mắt khẽ nheo lại nhìn vào dáng người mảnh mai đấy. Hắn không hiểu cô lấy ở đâu ra nghị lực mạnh đến như vậy, tính cách quật cường và thân thể của cô thật sự quá trái ngược, 1 cô gái nhỏ nhắn như vậy

lại có thể chịu được những trận đòn mà vẻ mặt lại không 1 chút sợ hãi, còn dám nhìn hấn bằng ánh mắt ngạo mạn. Nghĩ vậy trong lòng hấn không khỏi bức bối, nữ nhân trước giờ đối diện với hấn chưa ai dám có thái độ như vậy, hấn không tin không thể khuất phục được cô.

- Chuẩn bị cho cô ta 1 căn phòng, cử người ở ngoài canh gác cẩn thận. Cho bác sĩ đến và thăm khám 1 chút.

Nói rồi hấn liền đứng dậy, 2 tay rút túi lãnh đạm trở ra ngoài. Nếu cách tra khảo này không được, vậy thì hấn sẽ sử dụng phương án khác, nhất định phải khiến cô mở miệng.

Chỉ đáng tiếc phương án mà hấn định sử dụng đây lại làm cho mọi thứ trở nên phức tạp. Không những không khiến cô mở miệng lại còn khiến bản thân bị đẩy vào những tình thế không thể lường trước được.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Khi mặt trời đã bắt đầu lên cao, trải xuống những tia nắng vàng dịu nhẹ lên vạn vật. Qua khung cửa sổ, nữ nhân nằm trên giường vốn dĩ thật sự xinh đẹp nhưng vì những vết thương tím đỏ lại khiến gương mặt trở nên xuống sắc nhiều.

Đôi hàng mi cong vút khẽ động dậy rồi chậm rãi mở ra, cảnh tượng trước mắt lại khiến cô lạ lẫm. Khẽ cựa mình 1 cái liền cảm thấy cả người đau nhức đến rã rời, bỗng 1 giọng nói vang lên:

- Con gái, tỉnh dậy rồi sao?

Cô nghe vậy liền nhìn sang, 1 người phụ nữ độ tuổi ngoài 50 bưng 1 bát cháo đi lại chỗ cô ngồi xuống bên mép giường đưa tay ra đỡ cô ngồi lên rồi ân cần nói:

- Cháo vừa mới nấu, con mau ăn đi còn uống thuốc.

Băng Nhi nghe vậy vẻ mặt vẫn lạnh nhạt nhìn người phụ nữ hỏi:

- Đây là đâu? Bà là ai?

Người phụ nữ lúc này vừa thổi bát cháo, vừa nói:

- Đây là nhà của cậu chủ, ta là quản gia ở đây, có thể gọi ta là dì Lưu.

Cô nghe vậy khẽ nhún mày rồi vội bước xuống giường, dì Lưu thấy vậy liền hốt hoảng đặt bát cháo lên bàn rồi giữ lấy cô nói:

- Cơ thể còn yếu, con định đi đâu vậy?

Cô không để tai lời nói đấy liền đẩy bà sang 1 bên rồi đi thẳng ra mở cửa. Bỗng 2 cánh tay liền chắn ngang trước mặt cô, 2 tên áo đen nhìn đến cô nghiêm giọng nói:

- Triệu tiểu thư, Vũ tổng đã căn dặn. Mời cô quay trở vào.

Băng Nhi thấy vậy không nói 1 lời liền túm lấy 2 cánh tay vặn ngược lại, dùng lực hất mạnh 2 tên về phía rồi bước ra ngoài.

Cùng lúc đấy lại xuất hiện thêm vài tên áo đen khác đi đến chắn ngang cô lại:

- Triệu tiểu thư, mời cô quay trở vào.

Băng Nhi lúc này liền bật người lên đập vào bức tường lấy đà rồi dùng lực mạnh sút thẳng vào mặt 1 tên áo đen khiến tên đấy ngã lăn ra, cô lộn 1 vòng rồi đáp xuống đất nhìn đám người đó lạnh giọng nói:

- Tránh ra.

- Triệu tiểu thư, nếu cô không chịu hợp tác, chúng tôi đành thất lễ.

Nói rồi đám người đấy liền lao nhưng lại không tấn công mà chỉ tìm cách khống chế cô.

Băng Nhi có lẽ do cơ thể bị thương, thân thủ không còn được linh hoạt, chỉ sau 1 hồi đấu đá liền bị đám người đó giữ lại, cô tức giận vùng vằng

nhưng không được, cùng lúc này 1 giọng nói vang lên:

- Có vẻ những đòn roi không nhằm nhò gì với cô, mới sáng sớm mà đã muốn vận động rồi sao? Triệu Băng Nhi, tôi thật muốn biết sức lực của cô có thể chịu được đến khi nào.

Cô nghe vậy lại chuyển tầm nhìn sang bóng người đang đi đến, lạnh giọng nói:

- Vũ Thiên Uy, anh rốt cuộc muốn làm gì?

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Giam Cầm

Hắn lúc này ra hiệu cho đám người áo đen buông cô ra rồi từng bước tiến lại gần, bàn tay khẽ nâng cằm cô lên nở 1 nụ cười ma mị nói:

- Muốn cùng cô vui vẻ 1 chút.

Băng Nhi nghe vậy trừng mắt nhìn lên, nắm lấy cổ tay hắn toan vặn ngược lại nhưng hắn biết trước được ý định liền đưa tay kia lên túm lấy eo cô kéo sát lại rồi xoay người ra phía sau vòng tay qua kẹp chặt lấy cổ cô. Động tác nhanh đến mức khiến Băng Nhi không kịp phản ứng, cả thân hình nhỏ nhắn nằm gọn trong lòng ngực hắn.

Thiên Uy lúc này bờ môi khẽ cong lên 1 đường rồi ghé vào tai cô:

- Tôi nhớ đã từng nói với cô, phụ nữ mạnh mẽ quá sẽ không còn thú vị. Nếu muốn rời khỏi đây, thì tốt nhất đừng cứng miệng, còn không...thì nên biết an phận.

Dứt lời hắn liền mạnh tay đẩy cô ngã nhào ra đất, đôi mắt liền chuyển hoá sắc lạnh nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn ấy mà gằn lên từng chữ:

- Trông chừng cô ta cẩn thận.

Dứt lời hắn liền quay người rời đi, đám người áo đen tiến tới đỡ lấy cô, Băng Nhi tức giận đẩy bọn họ ra rồi đứng dậy lạnh giọng nói:

- Tránh ra, tôi tự đi được.

Nói rồi cô cũng trở về phòng đóng sập cửa lại, dì Lưu lúc này đi đến bên cạnh nhẹ giọng nói:

- Nếu con muốn sống yên ổn thì đừng chọc giận cậu chủ.

Cô nghe vậy nhìn sang bà 1 cái, vẻ mặt vẫn chẳng 1 chút biểu cảm rồi đi lại phía chiếc giường ng ồi xuống, bỗng chợt như nhớ ra điều gì đấy li ền hướng đến bà lạnh giọng nói:

- Đ ồng hồ của tôi đâu?

Dì Lưu nghe vậy li ền vội vàng đi lại bàn trang điểm bên cạnh giường, mở ngăn kéo lấy ra 1 số vật dụng nhỏ đưa cho cô:

- Vì người con nhi ều vết thương, dì phải thay quần áo và lau sạch sẽ nên mọi thứ dì đ ều cởi ra và cất gọn vào đây.

Băng Nhi nhận lấy đ ồng hồ của mình rồi nhìn bà vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Cảm ơn!

Dì Lưu thấy vậy lại mỉm cười hi ền dịu rồi bê bát cháo lên nhìn sang cô dịu dàng nói:

- Con đã 1 ngày không ăn gì rồi, bác sĩ bảo cơ thể bị suy nhược, hãy ăn lấy 1 chút rồi nghỉ ngơi.

Sự quan tâm của bà lại khiến trong lòng cô r ầy lên 1 cảm xúc khó tả. Nụ cười này, hành động này, đã bao lâu rồi cô không còn được nhận nữa, bất giác sống mũi lại cay xè, cô vội quay mặt đi hướng khác lạnh nhạt nói:

- Chút nữa tôi sẽ ăn.

Dì Lưu nghe vậy cũng không ép buộc cô, lại đặt bát cháo xuống rồi ân cần nói:

- Vậy được rồi, dì để đây khi nào cảm thấy đói thì ăn. Con nghỉ ngơi đi.

Nói rồi bà cũng quay người trở ra. Nghe được tiếng cửa đóng lại, cô mới từ từ quay mặt nhìn về phía cửa 1 hồi rồi lại cúi xuống bấm vài thao

tác lên chiếc đồng hồ, tín hiệu đèn phát lên rồi quay trở về trạng thái bình thường.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trên tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời, qua lớp kính của cửa sổ sát đất, vẫn ở vị trí chính giữa, nam nhân ngẩng đầu với gương mặt hội tụ những đường nét hoàn mỹ, cả người toát ra khí chất cao ngạo đưa mắt nhìn xuống đám người ngẩng ở dưới, lạnh giọng nói:

- Hình như tôi nhớ nhầm sao? Hôm nay chưa đến kỳ hạn 3 ngày?

Nghe hắn nói vậy ai ai cũng cảm thấy run rẩy, 1 người đàn ông có tuổi ngẩng đầu đầy nhìn lên hắn vã mồ hôi, lắp bắp nói:

- Vũ tổng...ngài không có nhớ nhầm...hôm nay...là đến kỳ hạn 3 ngày.

- Vậy sao tôi thấy biểu hiện của các vị lại không khác quan hơn 3 ngày trước là bao?

- Vũ tổng...thật ra....

Lời người đàn ông ấy chưa kịp ra hết thì bị 1 tiếng đập bàn "RẦM" 1 cái khiến tất cả phát hoảng:

- Nói ngắn gọn thôi, tôi không có nhiều thời gian. Tốt nhất nên đưa ra 1 phương án hợp lý.

Thanh âm của hắn khiến cả căn phòng rét lạnh, vài đôi mắt lo lắng nhìn sang nhau trông chờ 1 tia cứu vãn. Lúc này, 1 người đàn ông khác hướng đến hắn chần chừ 1 lúc rồi nói:

- Vũ tổng, tôi có phương án này, xin mạn phép được nói. Về số lô hàng kém chất lượng đây chúng ta sẽ mở họp báo xin lỗi tất cả người tiêu dùng và cùng với lực lượng cảnh sát công khai hình ảnh những kẻ đã trà trộn vào Vũ Thị với mục đích phá hoại danh tiếng đã cho sản xuất ra lô hàng đấy. Đồng thời chúng ta cũng cho sản xuất những lô hàng đạt tiêu chuẩn và

chạy chương trình tri ân khách hàng. Quan trọng hơn nữa, phải mời được 1 người mẫu có vị trí lớn trong mắt mọi người làm đại diện cho sản phẩm của chúng ta. Trước mắt phải lấy lại uy tín, còn vấn đề lợi nhuận sẽ từ từ khắc phục.

Hắn nghe vậy về mặt vẫn bình thản nhìn đến người đàn ông đó:

- Đã lựa chọn được người đại diện?

- Tôi cũng chưa kịp lên danh sách nhưng dựa theo mức độ nổi tiếng và số lượng người hâm mộ, trong làng giải trí hiện tại có ảnh hậu Phương Đan đang có vị thế nhất.

- Được, vậy cứ theo phương án ấy để tiến hành. Trưởng phòng Chu, ông là người đưa ra phương án, tôi sẽ để ông toàn quyền giám sát. Tốt nhất đừng để tôi thấy vọng. Tan họp.

Nói rồi hắn liền đứng dậy trở ra ngoài, mà đám nhân viên lúc này mới nhìn sang Trưởng phòng Chu 1 ánh mắt cảm ơn không ngừng.

Thư ký Tô thấy hắn bước ra ngoài liền vội vàng đi tới cúi đầu chào rồi nói:

- Vũ tổng, Trợ lý Triệu không hiểu tại sao mấy hôm nay không đi làm cũng không có báo nghỉ. Ngài có cần tìm 1 trợ lý mới.

Hắn nghe vậy chợt nhíu mày, suy nghĩ 1 hồi rồi lạnh giọng nói:

- Không cần, cô ta sẽ đi làm.

Dứt lời, hắn cũng lướt qua cô thư ký đi thẳng về phòng của mình.

Cùng lúc đấy, tiếng chuông điện thoại vang lên, hắn lấy chiếc điện thoại nhìn dãy số trên màn hình rồi bắt máy:

- Thiên Uy, đã có 1 chút thông tin rồi. Gặp nhau ở Áo Quốc.

- Được!

Nói rồi hắn cũng quay trở ra rồi đi thẳng vào thang máy.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Vẫn trong căn phòng VIP nhất của Áo Quốc, căn phòng này chỉ riêng mình hắn được quyền sử dụng cũng là căn phòng được thiết kế sang trọng và hiện đại nhất.

Hắn ngẩng dậy với chiếc áo sơ mi trắng that buông chiếc cúc đầu để lộ ra vòm ngực nam tính. Gương mặt đẹp đến không tìm vết cùng dáng vẻ đào hoa ấy đã khiến bao trái tim nữ nhân si mê đến điên dại.

Ngồi tựa lưng vào thành ghế nhàn nhã hút điếu thuốc rồi lãnh đạm nói:

- Vũ Kiệt, đã tra ra được gì?

Nam nhân ngẩng đối diện hắn gương mặt cũng sáng giá chẳng kém cạnh. Anh lấy 1 tập tài liệu đặt lên bàn rồi đẩy sang phía hắn, chậm rãi nói:

- Triệu Băng Nhi - 22 tuổi. Ba là Triệu Băng Thanh cũng là 1 doanh nhân, mẹ là Hứa Diệp Chi nhưng trong 1 vụ tai nạn năm 8 tuổi, ba mẹ cô ta đã mất. Công ty và tất cả tài sản của ông ta khi ấy liền bị 1 đám người đến chiếm đoạt với lý do ông Triệu đã vay 1 số tiền lớn từ bọn họ. Về cô ta, dân chúng đều thừa nhận họ thấy 1 bé gái đi cùng cũng bị thương rất nặng nhưng khi cảnh sát đến hiện trường thì lại không thấy đưa bé đâu cả. Hàng xóm nhà cô ta bao năm qua cũng đã di dời hết, mình đã tìm và đến nhà của 1 người hàng xóm cũ và biết được cô ta vốn còn có 1 đứa em trai là Triệu Băng Phong hiện đang học tại trường quốc gia của thành phố C. Nghe nói em trai cô ta khi ấy ở quê với bà ngoại, hôm xảy ra tai nạn là gia đình đang trên đường về quê đón nó. Chỉ là thời gian cô ta mất tích không có về quê tìm em trai mình nhưng những năm gần đây tiền học phí của thằng bé lại được 1 người dấu tên chi trả. Mình nghĩ nếu là cô ta, tại sao lại phải dấu mặt, tại sao những năm qua không xuất hiện trước mặt em trai mình?

Hắn nghe vậy khẽ nhíu mày suy tư rồi rồi lạnh nhạt nói:

- Cho người giám sát nó và bố trí người theo dõi quanh nhà.

Vĩnh Kiệt lúc này cầm lấy ly rượu nhấp 1 ngụm rồi nhìn hần vô tư nói:

- Thiên Uy, sao mình cảm thấy lần này cậu có vẻ đặt nhiều tâm tư lên cô ta. Mọi chuyện vốn có thể giải quyết đơn giản, xử lý sạch sẽ 1 người trước giờ đối với cậu chỉ trong tích tắc, về thân phận của cô ta vốn cũng không quan trọng.

Hần nghe vậy tâm tình liền trở nên phức tạp, đơn giản chỉ 1 phát súng có thể giết chết cô tại sao hần lại không ra tay, đến bản thân hần cũng không hiểu được. Có thể vì cô đối với hần khác biệt hoàn toàn với những nữ nhân khác mà 1 kẻ ngạo mạn như hần sẽ cảm thấy sỉ nhục khi bị 1 người phụ nữ coi thường vậy nên tính chiếm hữu trời dậy hần muốn cô phải khuất phục trước hần.

Dập điều thuốc vào chiếc gạt tàn thủy tinh trong suốt, rồi cầm lấy ly rượu lên uống cạn, lạnh nhạt nói:

- Cô ta ở trong tay mình, chết chỉ là chuyện sớm muộn. Mình là muốn biết kẻ nào lại dám cả gan sai 1 nữ nhân đến đánh hạ mình, hần vốn là đang coi thường Vũ Thiên Uy này.

- Vậy sao? Nhưng mình cảm thấy nữ nhân này sẽ khiến cuộc sống của cậu thêm thú vị đấy.

- Vĩnh Kiệt, ba cậu vẫn thi thoảng nhờ mình nhắc nhở cậu đấy, nếu không muốn bỏ cuộc chơi sớm thì tốt nhất nên bớt lời đi.

- Haha...được rồi, mình sẽ không nói nữa. Nhưng cứ chờ mà xem, mình tin tháng ngày đó sẽ đến sớm thôi.

Nói rồi Vĩnh Kiệt liền đứng dậy rời đi né tránh cái liếc xéo của hần.

Thiên Uy ngẩng đầu không hiểu sao trong lòng lại bức bối rót rượu ra ly uống cạn rồi cũng đứng dậy trở ra.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tối hôm ấy, hắn lái xe trở về biệt thự, hướng thẳng đến căn phòng đang được bố trí người canh gác mà đi tới. Đám người áo đen thấy hắn liền kính cẩn cúi đầu:

- Vũ tổng.

- Cô ta sao rồi?

- Vẫn đang ở bên trong.

Hắn nghe vậy liền ra hiệu cho 1 tên mở cửa rồi bước vào. Đôi mắt khẽ đảo quanh tìm kiếm, bỗng 1 bóng người bước ra từ phòng tắm khiến hắn 1 chút ngỡ ngàng.

Cô chỉ quấn 1 chiếc khăn tắm trắng dài đủ để che đi cặp mông căng tròn làm lộ đôi chân thon dài cùng làn da trắng mịn, bầu ngực đầy đặn đang phập phồng theo hơi thở. Mái tóc được búi cao lên để rơi vài sợi còn vương những giọt trong suốt. Hàng mi cong vút, sống mũi cao thẳng tắp, bờ môi đã không còn vẻ nhợt nhạt, cả gương mặt lúc này đã ửng đỏ vì hơi nước trông lại quyến rũ vô cùng.

Băng Nhi phát hiện được có cái nhìn khác lạ liền 1 tay đưa lên giữ chặt chiếc khăn rồi bật lộn người hướng đến vị trí của hắn, 1 giây sau đó căn phòng liền chìm vào bóng tối, chỉ nghe được âm thanh lạnh nhạt phát ra:

- Vũ tổng là người đức cao vọng trọng hoá ra lại là 1 kẻ biến thái như vậy.

Trong căn phòng không ánh điện mọi thứ đều trở nên mờ nhạt nhưng hương thơm thoang thoảng xộc thẳng vào khoang mũi hắn lại có thể cảm nhận được khoảng cách của bọn họ rất gần. Bàn tay bất chợt đưa ra túm lấy cánh tay cô kéo sát vào người rồi lãnh đạm nói:

- Triệu Băng Nhi, cô làm như vậy không phải để câu dẫn tôi sao?

- Câu dẫn? Vũ Thiên Uy, anh đừng tự mình đa tình. Anh nghĩ rằng tất cả nữ nhân trên đời này đều say mê anh sao? Nực cười.

Hắn nghe vậy bờ môi lại khẽ nhếch lên:

- Không thử, thì sẽ không biết.

Lời vừa dứt không kịp để cô đáp trả hắn liền cúi xuống gắt gao hôn lên bờ môi ấy.

Băng Nhi kinh ngạc tròn to mắt, 1 lúc sau liền bưng tỉnh dùng sức đẩy hắn ra nhưng bàn tay hắn lại đưa lên giữ chặt lấy gáy cô khiến cô không thể phản kháng.

Chiếc lưỡi hắn mỗi lúc 1 không an phận, Băng Nhi tức giận cắn xuống 1 cái, mùi máu tanh xộc thẳng vào khoang miệng, hắn khẽ nhíu mày rời ra, cùng lúc đó cô liền vùng tay lên định tát hắn 2 cái ai ngờ cổ tay lại bị hắn siết chặt lấy. Cô tức giận mà chửi thề

- Mẹ kiếp, Vũ Thiên Uy, anh rút ra cho tôi.

Hắn lúc này trong mắt đã rực lên ngọn lửa, trước giờ chưa ai dám có hành động như vậy với hắn, nữ nhân xung quanh hắn còn chủ động lên giường cùng hắn vậy mà cô lại dám cả gan. Con đau từ miệng truyền đến càng khiến hắn bức bối:

- Triệu Băng Nhi, cô giỏi lắm.

Nói rồi hắn liền lôi cô đi lại phía chiếc giường mà mạnh tay ném xuống.

Băng Nhi lúc này có chút hoảng sợ vội vàng nói:

- Thiên Uy, anh muốn làm gì, tránh ra cho tôi.

Hắn không trả lời liền lao lại chỗ coi, Băng Nhi thấy vậy dùng chân định đạp vào người hắn ai ngờ lại bị hắn lấy tay đỡ được, 1 giây sau đó cả 2 tay đều bị hắn cố định ở trên đỉnh đầu, đôi chân bị kẹp chặt bằng 2 đầu gối khiến cô không thể phản kháng:

- Thiên Uy, anh dám?

- Cô nên biết, đối với tôi sẽ không có dám hay không dám, chỉ có muốn hay không muốn.

Lời vừa dứt, hắn liền mạnh tay giật phăng lớp khăn trên người cô xuống, qua ánh trăng yếu ớt rơi vào khung cửa sổ, cả thân thể mỹ miều hiện ra trước mắt.

Băng Nhi lúc này đã trở nên kinh hãi, cố gắng vùng vằng khỏi hắn:

- Thiên Uy, tên khốn khiếp, nếu anh...

Lời chưa kịp ra hết đã bị hắn nuốt trọn vào trong miệng, bàn tay hắn đưa lên bóp chặt lấy cằm của cô gắt gao mà hôn lên bờ môi cánh đào.

Cơn đau từ miệng truyền vào trong lưỡi khiến cô không thể kháng cự liền buông xuôi, trong bóng tối ấy, 2 hàng nước mắt không tự chủ liền chảy dài xuống. Cô vốn đã rất mạnh mẽ, nhưng đối với chuyện này thật sự không cách nào có thể tiếp nhận được, bởi vì vốn dĩ lần đầu tiên này cô muốn để dành cho người đó.

Cảm nhận được ánh mắt coi thường từ cô lại khiến hắn thêm bực bội, bàn tay bắt đầu mơn trớn xoa bóp nơi đầy đặn ấy 1 cách mạnh bạo.

Trút bỏ hết lớp chướng ngại vật trên người, không đạo đầu cũng không nhẹ nhàng, 1 vật nóng hổi liền bất chợt xâm nhập. Băng Nhi đau đớn khẽ nhíu mày, nước mắt đã chảy dài ướt đầm cả chiếc gối:

- Vũ Thiên Uy, tôi nhất định sẽ giết anh.

Băng Nhi cắn chặt xuống bờ môi để ngăn không cho phát ra tiếng, đôi mắt trừng lên nhìn hắn mang vẻ uất hận.

Hắn thấy vậy lại càng mạnh bạo hơn nữa, bàn tay túm chặt bờ eo đến thâm tím, thân không ngừng liên tục mà ra vào trong cô.

Lần đầu tiên, cùng sự khít chặt ở nơi đấy càng khiến hắn cảm thấy hưng phấn, mây mưa cùng cô cả 1 đêm trăng dài cho đến khi bắt đầu gấp

rút, tiếng thở gấp mỗi lúc 1 dồn dập, hấn phóng rút 1 thứ chất lỏng vào bên trong rồi liền gục xuống bên cạnh cô.

Băng Nhi mệt mỏi không còn sức để chống cự, đôi mắt khẽ nhắm lại mà đi vào giấc ngủ.

Hắn quay sang nhìn nữ nhân bên cạnh, không nghĩ ngợi nhiều liền kéo cô vào lòng rồi cũng nhắm mắt.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tia nắng qua khung cửa sổ chiếu thẳng vào mặt khiến cô khẽ nhíu mày rồi từ từ mở mắt, người bên cạnh cũng đã rời đi từ lúc nào. Hạ thân lúc này truyền đến những cơn đau nhức khiến cả người cô mệt mỏi rã rời. Cảnh tượng đêm qua lại chạy về, Băng Nhi 2 tay siết chặt tấm ga giường, hướng đôi mắt đã sớm đỏ ngầu lên trần nhà "Vũ Thiên Uy, tôi chắc chắn sẽ trả đủ".

Gắng gượng nhấc tấm thân ngầy ngầy dậy, cô bước xuống giường nhặt lấy chiếc khăn quấn vào người rồi đi thẳng vào phòng tắm. Mở nước lạnh xối xả vào mặt lại khiến cô giảm bớt đi nỗi đau thể xác, ổn định lại tâm trạng của mình.

1 lúc sau bước trở ra, lại thấy hắn chễm chệ ngời trên chiếc ghế gần đây, Băng Nhi đôi mắt liền chuyển hoá sắc lạnh với lấy bình hoa được đặt gần đó ném về phía hắn.

Thiên Uy thấy vậy lại cầm chiếc cốc ở trên bàn dùng lực mạnh ném về phía bình hoa đang lao tới, 2 vật thể chạm nhau kêu lên 1 tiếng rồi rơi xuống đất vỡ tan tành.

Băng Nhi thấy vậy liền bật lộn người, bàn tay nhanh nhẹn nhặt 1 miếng thủy tinh, 1 giây sau đó mũi nhọn của miếng thủy tinh chĩa thẳng vào yết hầu của hắn:

- Bảo bọn họ tránh ra.

Hắn lúc này vẻ mặt vẫn bình thản, chân vắt chéo, dáng vẻ nhàn nhã nói:

- Cô là vì hôm qua chưa thoả mãn sao?

Băng Nhi nghe vậy lại tức giận hơn, mũi nhọn của thủy tinh liềm được nhấn mạnh, 1 vết xước đỏ đã in lên trên cổ hắn:

- Thiên Uy, anh nghĩ tôi không dám giết anh sao?

Hắn lúc này bờ môi lại khẽ cong lên 1 đường, chậm rãi nói:

- Cô sao lại không dám, chỉ có đi đâu....

Câu nói bỏ lửng của hắn khiến cô khó hiểu, bàn tay siết chặt miếng thủy tinh hơn:

- Đừng kéo dài thời gian, mau bảo bọn họ tránh ra.

- Được, tôi sẽ để cô đi nhưng liệu em trai cô, Triệu Băng Phong không biết sẽ như thế nào?

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương
www.dtv-ebook.com

Tai Nạn 14 Năm Trước

Lời nói của hắn khiến cô sững sờ, 1 giây sau đó liền cố gắng quay lại về mặt ban đầu, nhưng bàn tay cần miếng thủy tinh đã bắt đầu nói lỏng, lạnh nhạt nói:

- Tôi không hiểu anh đang nói gì, tôi không có em trai.

Hắn nghe vậy bờ môi lại khẽ cong lên ý cười, bàn tay đưa lên rút 1 tấm ảnh trong túi áo ra đưa cho cô, chậm rãi nói:

- Không có sao? Vậy có cần nhìn lại tấm hình này 1 chút không, có thể là cô quên.

Nam sinh ở trong tấm hình mặc 1 chiếc áo sơ mi trắng đáng vẻ thư sinh, gương mặt rạng rỡ với nụ cười thanh xuân, có lẽ do được thừa hưởng những nét đẹp của mẹ mình nên người nhìn vào lại cảm nhận được sự ấm áp kỳ lạ.

Băng Nhi nhìn tấm ảnh đôi mắt chợt dịu xuống, bất chợt ý thức được biểu hiện của mình liền thu lại về mặt:

- Tôi không quen.

Hắn nghe vậy gương mặt lại ra vẻ kinh ngạc, ưu tư nói:

- Không quen thật sao? Theo tôi biết thằng bé có học lực rất tốt, nhiều năm liên tiếp đạt thành tích xuất sắc trong trường...nếu bây giờ nhân tài ấy bỗng nhiên biến mất...thật đáng tiếc.

Băng Nhi bỗng có chút chột dạ, mũi nhọn thủy tinh dí mạnh vào cổ hắn, nét mặt sắc lạnh hướng đến hắn 1 cái trừng mắt:

- Anh muốn làm gì nó?

Hắn lúc này lại khẽ nhếch mép, túm lấy bàn tay đang cầm miếng thủy tinh của cô từ từ gạt xuống:

- Băng Nhi, sao cô lại gấp gáp vậy? Chẳng phải cô nói là không quen sao? Thật đáng tiếc, không hiểu sao tôi nhìn thẳng bé lại có chút không vừa mắt, muốn loại bỏ, có được không?

Nói rồi, hắn liệ̀n đứng dậy, 2 tay đút túi định quay trở ra. Băng Nhi thấy vậy liệ̀n vội vàng đi đến trước mặt hắn chắn ngang:

- Vũ Thiên Uy, anh tốt nhất đừng có đụng đến nó.

- Thừa nhận rồi? Tại sao tôi không được đụng đến nó? Triệu Băng Nhi, cô đang nghĩ người đứng trước mặt cô là ai? Vũ Thiên Uy tôi trước giờ muốn làm gì đâu không đợi ý kiến ai. Ngay bây giờ, tôi có thể 1 phút súng giết chết cô tại chỗ này. Tốt nhất bỏ cái dáng vẻ ngạo mạn đó khi đứng trước mặt tôi đi.

Cô nghe vậy trong lòng tức giận nhưng vẫn cố đè nén xuống. Từ sau vụ tai nạn cô được anh đưa về nuôi dạy, huấn luyện khắc nghiệt và chặt chẽ đến mức cô còn không có nổi 1 giây để ra ngoài, đi học anh cũng cử người theo dõi và bám sát. Cho đến những năm gần đây, cô làm việc và lấy được sự tín nhiệm của anh, mọi vấn đề đã trở nên dễ dàng hơn, không còn bị giám sát nữa, cô đã quay về tìm em trai mình nhưng lại chẳng dám vào nhà chỉ biết đứng từ xa nhìn nó vừa học vừa làm để nuôi bà ngoại đã già yếu. Cô tự nhận thức được việc mình đang làm nguy hiểm như thế nào vì vậy không muốn xuất hiện để gây ảnh hưởng đến em trai mình, chỉ biết âm thầm ở phía sau chu cấp tiền cho nó. Đến anh còn không biết sự tồn tại của thằng bé vậy mà hắn trong thời gian ngắn lại có thể đi đâu tra ra được. Cô biết con người hắn nói là làm bởi vì phải là kẻ tàn nhẫn mới có khả năng làm người đứng đầu Quý Thiên Hội. Băng Nhi biết không thể cứng rắn được với hắn, liệ̀n hạ giọng nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt không cảm xúc:

- Anh muốn gì?

Hắn nghe vậy lại khẽ mỉm cười, lãnh đạm nói:

- Cô biết tôi muốn gì mà.

Băng Nhi lúc này vẫn giữ vẻ mặt bình thản, đôi mắt hướng đến hắn không 1 tia cảm xúc:

- Anh muốn biết ai phái tôi tới ám sát anh phải không? Vậy để tôi nói cho anh biết, là 1 người đàn ông dấu mặt không danh tính đã ồng ý trả cho tôi 1 số tiền lớn với yêu cầu phải giết chết anh. Tôi cần tiền và tôi nhận lời, nhưng anh biết đấy, ông ta sẽ không ngu ngốc nói cho tôi biết thông tin về bản thân hay cách thức liên lạc.

Hắn nghe vậy khẽ nhú mày nhìn đến cô 1 tia nghi hoặc rồi chuyển sang dò xét nhưng lại không thể tìm ra được gì trong đôi mắt lạnh nhạt ấy:

- Triệu Băng Nhi, cô nên biết tôi rất không thích bị ai lừa dối.

- Em trai tôi đang ở trong tay anh, tôi sẽ không đánh cược lớn như vậy.

Hắn suy tư nhìn cô 1 hồi, không nói không rằng lại quay người trở ra, bỗng tay áo lại bị 1 lực níu lấy, hắn nhú mày quay mặt lại bắt gặp được đáng vẻ có chút lúng túng của cô khiến hắn khó hiểu.

Băng Nhi nhận thấy được hành động khác lạ của mình liền thu tay về, nhìn hắn hạ giọng nói:

- Hãy để thằng bé được yên.

Hắn nghe vậy chỉ lạnh giọng nói:

- Vậy phải xem vào thái độ của cô.

Nói rồi hắn cũng quay người trở ra ngoài, Băng Nhi đứng đấy nhìn bóng hắn đi khuất sau cánh cửa đôi mắt lại chuyển hoá sắc lạnh. Cùng lúc đấy tín hiệu đèn của chiếc đồng hồ phát sáng liên tục, Băng Nhi đi lại ra

phía cửa cỡ rưỡi nhấn vào 1 nút trên đây, 1 giọng nói của nam nhân vang lên:

- Mọi chuyện sao rưỡi?

Cô nghe giọng nói ấy đôi mắt liền dịu xuống, dáng vẻ thoát ra khỏi vỏ bọc lạnh lùng, hình ảnh của đêm qua hiện về, giọng nói có chút nghẹn ngào:

- Vẫn ổn.

- Tốt, phải lấy được niềm tin của hắn cho đến khi nào hắn đối với em không còn sự đề phòng, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Bằng mọi giá phải đem được tin vật đó về cho tôi.

- Được.

Nói rưỡi, cô đưa tay nhấn vào 1 nút, chiếc đồng hồ quay trở lại trạng thái bình thường, đôi mắt hướng ra phía ngoài cửa sổ nhìn vào khoảng không vô tận, vòng xoáy ký ức quay lộn về

14 năm trước.

1 bé gái xinh xắn mặc chiếc váy công chúa màu trắng hí hửng xách 1 túi bánh kẹo to thùng chạy ra mở cửa xe rưỡi ngưỡi vào lòng của 1 người phụ nữ.

- Tiểu Nhi, sao con đem nhiều bánh kẹo vậy?

- Con đem cho cả Tiểu Phong và bà ngoại nữa.

Người phụ nữ đã ngoài 40 tuổi vẫn còn giữ được nét đẹp tươi trẻ, vẻ mặt hiền hậu, khẽ mỉm cười xoa đầu đứa bé:

- Tiểu Nhi, con rất muốn gặp em sao?

- Dạ, ba nói em bị sinh non nên sức khỏe rất yếu phải ở trong lồng ấp. Khi ấy ba lại nhận được lệnh đi đâu đi công tác nên đành bất đắc dĩ để em ở lại nhờ ngoại chăm và đưa mẹ con mình đi theo. Mà gia đình mình ở đây

đã được 1 năm rồi, em đã được 1 tuổi con thật sự rất nhớ em nhớ ngoại nữa.

Triệu Băng Thanh lái xe nghe vậy lại mỉm cười nhìn sang đứa bé:

- Tiểu Nhi ngoan, giờ chúng ta sẽ về đón em và ngoại lên ở cùng nhé.

Đứa bé nghe vậy liền cười toe toét mà gật đầu:

- Dạ.

Hứa Diệp Chi lúc này nhìn sang Triệu Băng Thanh nói:

- Băng Thanh, em nghe nói công ty dạo này gặp chuyện sao?

Ông nghe vậy khẽ thở dài, tầm mắt vẫn nhìn thẳng rồi chậm rãi nói:

- 1 đám người họ thấy công ty làm ăn có vẻ tốt muốn đến kiếm chút lợi ích. Những tháng đầu anh đã đóng cho họ 1 khoản tiền gọi là phí bảo kê rồi những vè sau đây bọn họ có ý muốn chiếm đoạt công ty vì lý do đây là địa bàn của bọn họ.

- Vậy sao được, khu đất đó chúng ta đã thuê dài hạn để mở công ty, sao bây giờ lại thành địa bàn của bọn họ. Đám người đấy là ai vậy?

- Anh cũng không biết, nhưng nghe nói bọn họ đã đe dọa chủ đất vậy nên người chủ cũng không dám ho he gì, anh vì lo sợ bọn họ sẽ đến quấy phá nên cũng phải nhượng cho bọn họ 1 khoản tiền mỗi tháng, vậy mà vẫn chưa vừa ý họ.

- Vậy bây giờ phải làm sao?

- Bọn họ dạo đây hay đến công ty làm ầm, anh đã nhờ cảnh sát can thiệp rồi. Em đừng lo, không sao đâu.

Hứa Diệp Chi nghe vậy cũng an tâm, không hỏi nhiều nữa lại nhìn xuống đứa bé trong lòng đã ngủ bà khẽ mỉm cười bế nó lên.

Xe đi ra khỏi thành phố chạy trên con đường ven vách núi vắng vẻ, 2 bên chỉ là cây cối cùng 1 vài phương tiện khác.

Khi chuẩn bị rẽ vào 1 khúc cua, Triệu Băng Thanh liền cảm thấy bất an khi đạp thắng phanh không được. Ông bắt đầu hốt hoảng nhấn chân phanh liên tục, bàn tay vẫn không ngừng bấm còi.

Hứa Diệp Chi ngồi bên cạnh thấy vậy lại lo lắng hỏi:

- Băng Thanh, sao vậy?

- Thắng phanh hỏng rồi.

Ông lo sợ giữ chặt tay lái, còi vẫn kêu inh ỏi, cả gương mặt đã lấm tấm mồ hôi, chiếc xe với vận tốc khá nhanh rẽ vào khúc cua cùng lúc đấy ở hướng ngược chiều 1 chiếc container lao đến, cả 2 đều không kịp phản ứng chỉ nghe được tiếng còi xe kêu nhưcóc rồi 1 tiếng động lớn vang lên "RẦM", tất cả đều vỡ vụn trong làn khói, những mảnh thủy tinh văng đầy trên mặt đường. Đầu xe con đã biến dạng đến méo mó, người đàn ông gục trên vô lăng với gương mặt máu me khiếp sợ, bên cạnh đấy là người phụ nữ, cả người cũng đã sẫm nhuộm đỏ trên tay còn ôm 1 bé gái đang thút thít với những mảnh thủy tinh găm thẳng vào người, chiếc váy công chúa màu trắng giờ đã hoá thành vết loang đỏ ám ảnh, giọng nói yếu ớt cất lên:

- Mẹ...ba...

Không ai đáp lại lời của cô bé, tất cả chỉ là mùi khét của máy, mùi xăng chảy, mùi máu tanh tươi của 1 vụ tai nạn thảm khốc xảy ra.

Bỗng cánh cửa chợt bật mở, bàn tay đưa vào bế bổng đứa bé lên rồi quay người bước đi.

Trong ánh mắt mệt mỏi dường như muốn suy sụp, cả người đau đớn với nhiều vết thương lớn, nhưng bé gái vẫn nhớ như in gương mặt đẹp đẽ với dáng vẻ lạnh lùng ấy mà giữ chặt ở trong lòng.

- Anh vẫn vậy, bây giờ hay là 12 năm trước, vẫn lạnh lùng đến như thế. Nhưng mạng này là do anh cứu, em sẽ vì anh mà làm tất cả.

Dòng h ồ tưởng đứt đoạn, tâm can quặn thắt nhói lên từng đợt, Băng Nhi khẽ nhắm chặt mắt lại, 1 dòng lệ chảy dài xuống gò má xanh xao. Suốt bao nhiêu năm qua, đoạn ký ức đáng sợ ấy cô chưa 1 ngày quên được và cô biết bản thân thật ra là 1 kẻ yếu đuối vô cùng. Nhưng người vực cô dậy là anh, người giúp cô thoát khỏi quá khứ ấy là anh, người cứu cô cũng là anh vì vậy cô luôn tạo ra cho mình vỏ bọc mạnh mẽ theo ý của anh dù anh đối là lạnh nhạt, hay cứu cô chỉ là muốn khiến cô làm việc cho anh, cô cũng cam tâm. Mạng là cả 1 đời người, ơn cứu mạng là đã cứu cả 1 đời người.

Chỉ là cô đối với anh rất cuộc là biết ơn, hay là 1 thứ tình cảm gì khác?

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tại bar Áo Quốc, nam nhân ng ồi trên ghế với gương mặt điển trai mang dáng vẻ suy tư toả ra sức hút điên đảo.

Bỗng 1 bóng người đi đến ng ồi xuống chiếc ghế đối diện:

- Thiên Uy, hôm nay cậu lại có nhã hứng ng ồi đây ngắm nữ nhân sao?

Hắn nghe vậy lại liếc mắt lên nhìn người vừa đến 1 cái:

- Trong phòng hơi ngọt ngào.

- Haha...ngọt ngào? Mình thấy trong lòng cậu mới ngọt ngào, lại có vấn đề gì sao?

Hắn nghe vậy đưa tay với lấy ly rượu nhấp 1 ngụm rồi chậm rãi nói:

- Cô ta nói là 1 người đàn ông dấu mặt không rõ danh tính bỏ tiền thuê cô ta ám sát mình.

Vĩnh Kiệt nghe vậy có chút ngỡ ngàng sau đó lại bật cười:

- Thiên Uy, cậu vì đi đâu đó mà phiền não sao? Hay là cậu sợ cô ta đang lừa dối cậu?

Hắn lúc này khẽ nhú mày nhìn sang anh:

- Trương Vĩnh Kiệt! Mình có đủ sức để khâu cái miệng cậu lại. "Sợ" không có trong từ điển của mình.

- Vậy rốt cuộc cậu bận tâm chuyện đấy làm gì? Dù cô ta nói thật hay cô ta lừa dối cậu thì đâu có ảnh hưởng gì? Thiên Uy, mình thấy cậu đang để tâm đến cô ta nhiều quá rồi.

Hắn nghe vậy lại tức giận cười hất 1 cái:

- Để tâm? Cô ta sao? Chỉ cần mình nhìn 1 cái, có vô kể nữ nhân đầu tình nguyện lên giường mình, tại sao phải để tâm đến cô ta.

- Vậy sao?

- Không tin? Được, mình sẽ cho cậu thấy.

Nói rồi hắn liền đưa mắt nhìn vào 1 nữ nhân ngẩng ở bàn bên cạnh, bờ môi khẽ nhếch lên tạo thành 1 đường cong hoàn hảo.

Nữ nhân kia thấy vậy lại ra vẻ then thùng rồi đứng dậy yếu điệu đi lại chỗ hắn. Ắ chỉ mặc 1 chiếc váy body 2 giây, cổ trễ tới mức tưởng chừng 2 quả ngực muốn rơi ra ngoài. Ai mà không biết nam nhân điển trai ấy là Vũ Thiên Uy - người đàn ông mà biết bao cô gái ao ước muốn được lên giường. Vì vậy khi được hắn chú ý, ả hận không thể nhào vào lòng hắn luôn ấy chứ.

Nét mặt thì tỏ vẻ ngại ngùng nhưng thân thể lại mạnh bạo ngẩng hắn vào trong lòng, 2 bầu ngực áp sát vào người, vòng tay qua cổ hắn rồi nhõng nhẽo nói:

- Thiên Uy, anh gọi em sao?

Hắn lúc này mỉm cười ma mị, bàn tay đưa lên xoa bóp bầu ngực của ả khê thì thào vào tai:

- Khiến tôi vui vẻ 1 chút.

Ả ta nghe vậy trong lòng mừng rên, bàn tay mạnh dạn luồn vào trong lớp áo sômi của hắn lượn lờ. Gương mặt bắt đầu ghé sát lại rồi cúi xuống hôn lên môi hắn mà hắn cũng thoả mãn đáp trả.

Chỉ là khi chiếc lưỡi vừa quấn lấy nhau, hình ảnh của trận kích tình đêm qua lại ùa về, cảm giác ấy lại khiến hắn lưu luyến không ngừng. Trước giờ, nữ nhân hắn chỉ dùng qua 1 lần, tại sao đối với cô lại có ham muốn đến như vậy? Chẳng nhẽ như Vĩnh Kiên nói, hắn thật sự là để tâm đến cô? Không đúng, chắc chắn không đúng!

Bất chợt đôi mắt lại loé lên tia chán ghét, mạnh tay đẩy ả ta ngã xuống đất, rồi lạnh nhạt nói:

- Trình độ kém như vậy mà cũng muốn hãm hạ tôi?

Ả ta lúc này liến vọt vàng đứng dậy đi lại chỗ hắn, mặt dày áp sát vào người hắn, lả lơi nói:

- Thiên Uy, anh không vừa lòng chỗ nào, nói em sẽ sửa.

Hắn nghe vậy chỉ nhìn ả bằng đôi mắt sắc lạnh rồi gằn lên:

- CÚT!

Cả người hắn toát ra ta khí ghê rợn khiến ả cũng phải run rẩy mà vọt vàng rời đi.

Vĩnh Kiệt trông thấy 1 màn như vậy lại bật cười lớn:

- Thiên Uy, sao vậy? Không còn hứng thú với nữ nhân khác nữa rồi sao?

Hắn nghe vậy lại bức bối rót lấy ly rượu uống cạn rồi đặt mạnh xuống bàn:

- Loại phụ nữ tầm thường như vậy, mình không có hứng thú.

Nói rồi, hắn cũng đứng dậy trở ra, Vĩnh Kiệt ngời đầy dỗi theo bóng hắn bờ môi lại cong lên ý cười:

- Thiên Uy, cậu đã động tâm rồi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tối hôm ấy, tại biệt thự của hắn, cô trong lòng có chút lo lắng, sợ hắn sẽ làm gì em trai của mình liền đi ra mở cửa phòng, 1 chút ngỡ ngàng, không còn 1 bóng người nào đứng canh gác trước cửa phòng cô nữa.

Băng Nhi khó hiểu ngó trước nhìn sau rồi đi xuống lầu, dì Lưu thấy cô liền vội vàng đi tới:

- Dậy rồi sao? Dì mới nấu cơm xong, con lại ăn đi.

Băng Nhi nghe vậy nhìn đến bà rồi lạnh nhạt hỏi:

- Mấy người kia đâu?

Dì Lưu thấy cô hỏi vậy lại mỉm cười:

- Cậu chủ nói không cần phải trông chừng con nữa nên đã cho bọn họ rời đi rồi.

Băng Nhi lúc này mới ra vẻ hiểu chuyện, hắn biết cô sẽ không dám làm gì bởi vì em trai cô đang ở trong tầm kiểm soát của hắn. Bị nắm được điểm yếu chẳng khác gì rờng mất đầu, cô vẫn không thể phản kháng hắn nhưng nếu không có người giám sát mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rồi.

Dì Lưu thấy cô mãi suy nghĩ đi đâu gì đấy lại lên tiếng gọi:

- Băng Nhi, lại ăn cơm đi.

Cô nghe vậy mới chợt bừng tỉnh, nhìn bà 1 cái rồi đi lại bàn ăn ở trong bếp mà ng ẩ xuống dùng phần ăn của mình.

Sau bữa cơm, cô quay trở về phòng, trong đầu không ngừng toan tính gì đấy 1 h ồi rồi lại quay trở ra. Từng bước chậm rãi đi sang căn phòng đối diện, bàn tay đưa lên vặn núm cửa nhưng lại bị khoá trái, như đoán trước được tình huống này cô lấy 1 miếng kim loại đã chuẩn bị sẵn, chỉ 1 vài thao tác nhỏ cánh cửa liền bật mở, cả 1 thư phòng rộng lớn với bạt ngàn loại sách được xếp ngay ngắn trên giá. Băng Nhi vội vàng đi vào, soi sét từng vị trí 1 như đang muốn tìm 1 thứ gì đó. Sau 1 h ồi lục soát, kết quả chỉ là 1 con số 0, Băng Nhi khẽ nhún mày nhìn vào đồng sách trên giá nói nhỏ:

- Rốt cuộc hấn để ở đâu.

Bàn tay theo phản xạ lướt qua từng cuốn sách 1 với đủ thứ thể loại như chính trị, triết học hay những quyển sách quý của các tác giả nổi tiếng đều được chêm trệ đặt trên giá này. Bất chợt bàn tay dừng lại ở 1 quyển sách không có tiêu đề, cô liền lấy làm hiếu kỳ định đưa tay ra lấy, bỗng:

- Cô làm gì ở đây?

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Nhân Nhượng

Thanh âm rét lạnh ấy vang lên làm tay cô khựng lại, từ từ quay mặt sang nhìn bóng người đứng đấy. Hắn rút cuộc về từ khi nào, tại sao đến tiếng xe cô còn không nghe thấy.

Băng Nhi trong lòng có chút lo lắng nhưng vẫn cố giữ vẻ mặt bình thản, đi đến gần nói:

- Tôi có việc muốn tìm anh, đi qua thấy cửa phòng không đóng nghĩ anh ở đây nên mới đi vào.

Hắn nghe vậy khẽ nhíu mày, đôi mắt sắc lạnh loé lên 1 tia nghi hoặc, từng bước chậm rãi tiến về phía cô:

- Tìm tôi hay là tìm cái khác? Triệu Băng Nhi, cô tốt nhất nên nói 1 lý do chính đáng.

Băng Nhi nghe vậy có chút chột dạ, bất giác lùi người lại, rồi gấp gáp nói:

- Tôi chỉ muốn chắc chắn rằng anh sẽ không đụng tới thằng bé.

Lời vừa dứt hắn liền đưa tay lên siết chặt lấy cổ cô, đôi mắt nhìn trừng xuống gương mặt vô cảm ấy. Trong lòng hắn vốn đang chứa sẵn sự bức tức vì câu nói "để tâm" của Vĩnh Kiệt, bây giờ lại thấy cô mờ ám xuất hiện ở đây càng làm hắn nổi điên. Thiên kim tiểu thư, người mẫu, ảnh hậu hắn còn không đếm xỉa vậy cô là cái thứ gì? Chỉ là hắn có cảm giác ở cô có 1 sự bí ẩn nào đó nhưng lại không thể nhìn ra được, bởi đôi mắt của cô lạnh tới mức không thể thấy được 1 tia cảm xúc nào:

- Triệu Băng Nhi, cô nên biết cô còn đứng ở đây nói chuyện được là vì tôi chưa muốn giết cô. Đừng có thử sức nhẫn nại của tôi.

Băng Nhi lúc này gương mặt đã tái nhợt vì cổ bị hắt siết quá chặt nhưng dám vẻ lại bình thản nhìn lên hắt vẫn chỉ là 1 sự lạnh nhạt đến kinh ngạc:

- Vậy giết tôi đi.

Hắt nghe vậy khẽ nhíu mày nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn ấy 1 tia khó hiểu. Nữ nhân này thật sự khó đoán được trong đầu cô rốt cuộc đang nghĩ cái gì. Dáng hình mảnh mai trông liễu yếu đào tơ nhưng nội tâm bên trong lại mạnh mẽ và quật cường đến kinh ngạc. Trước giờ, ở trước mặt hắt bất kể là phụ nữ hay đàn ông đều 7 phần là kính sợ, 3 phần là kính nể, tuyệt nhiên không có ai lại dám ngạo mạn như cô thách thức hắt như vậy, đi đâu đó lại chạm đến lòng tự tôn của hắt, cô là cho rằng hắt không dám giết cô sao? Nghĩ vậy, lửa giận mỗi lúc 1 trỗi dậy, đôi mắt hắt lên những tia đỏ giữ tợn, bàn tay chạy nổi những gân xanh mà siết lấy cổ cô mạnh hơn:

- TRIỆU BĂNG NHI, CÔ DÁM THÁCH THỨC TÔI?

Cô bây giờ gương mặt đã trở nên nhợt nhạt, hơi thở mỗi lúc 1 yếu ớt dần nhưng kỳ lạ lại chẳng 1 lời van xin, đôi mắt hướng đến hắt còn loé lên tia xem thường.

Thiên Uy thấy dáng vẻ của cô như vậy trong lòng ngọn lửa tức giận liền bùng lên dữ dội, thẳng tay hất mạnh cô xuống đất.

Băng Nhi lúc này mới kiểm được chút không khí liền gấp gáp thở.

- Triệu Băng Nhi, để tôi chỉ cho cô biết ở trước mặt tôi nên dùng thái độ như thế nào.

Lời vừa dứt hắt liền tiến lại gần, 1 giây sau đó bàn tay thô bạo xé toạc chiếc áo trên người cô ra.

Băng Nhi thấy vậy liền kinh hãi giữ chặt lấy mảnh áo rách che trước ngực mình:

- Vũ Thiên Uy, anh định làm gì?

Hắn bây giờ đôi mắt giống 1 con thú dữ, nhìn cô như muốn cào xé mà ăn tươi nuốt sống vậy:

- Tôi định làm gì sao? Nhắc nhở cô 1 chút.

Nói rồi hắn liền cúi xuống gắt gao mà hôn lên bờ môi của cô, nói chính xác hơn là hắn đang ngẫu nhiên, cắn lên đôi cánh đào ấy.

Cơn đau từ miệng truyền đến, cô dùng tay nắm mạnh vào ngực hắn liền bị hắn giữ chặt lấy, cả người cô từ tay xuống chân đều bị hắn kiềm chặt không thể kháng cự.

Đôi mắt vì thế đã chuyển sang đỏ ngầu, Băng Nhi lo sợ cắn mạnh xuống đầu lưỡi của hắn, mùi máu nồng nặc xộc thẳng vào khoang miệng đến tanh tưởi.

Hắn đau đớn khẽ nhíu mày rời ra, bàn tay thô bạo không ngần ngại giáng xuống mặt cô 1 cái tát mạnh đến đau rát.

Bờ môi còn sưng lên vì sự điên cuồng của hắn khi nãy giờ lại thêm 1 vết rách tứa máu ở khóe miệng khiến cô ngỡ ngàng. Từ bé đến giờ, dù cho cô phạm sai lầm cỡ nào, ba hay mẹ cô đều không bao giờ đánh lên gương mặt cô và anh cũng vậy, dù khắt khe dạy dỗ nhưng cũng chưa 1 lần xuống tay tát cô, vậy mà hắn - 1 kẻ vốn đối với cô không có chút liên hệ, cũng chẳng mang ân tình lại không do dự mạnh tay như vậy.

1 giọt nước mắt không tự chủ liền chảy dài xuống, là vì cái tát đấy thật sự rất đau hay là vì hành động đó lại khiến cô cảm thấy tổn thương.

Hắn lúc này lại chẳng để tâm đến vẻ mặt của cô, toàn mắt chỉ nhìn xuống thân thể đầy đà ấy mà nổi lên ham muốn dục vọng.

Điên cuồng cào xé hết tất cả những ngăn cách trên cơ thể xuống, bàn tay thô bạo tách 2 chân của cô ra, mạnh mẽ đưa cự long to lớn đi vào không đạo đầu.

Nơi mật tư bị bất ngờ xâm nhập, Băng Nhi nhú mày đau đớn kêu lên 1 tiếng. Hạ thân truy đến từng cơn đau dữ dội và dồn dập, khoé mắt không tự chủ lại để rơi ra 2 dòng lệ uất ức. Cô phải cắn chặt xuống bờ môi mỏng đầy để không cho bật ra tiếng, 2 bàn tay túm chặt lấy hông hằn, móng tay đâm sâu vào da thịt hằn như muốn cứa xé đến tứa máu.

Nhìn xuống vẻ mặt không cam tâm của cô hằn càng điên cuồng mà động thân mạnh mẽ hơn. Bất chợt hằn lại đi ra, bàn tay túm chặt lấy eo cô xoay người lại, đặt cô ở tư thế nhục nhã nhất mà vận động không ngừng.

Băng Nhi lúc này cả gương mặt đã đầm đìa nửa nước mắt, bờ môi cắn mạnh đến mức sắp bật máu, 2 bàn tay siết chặt lại hằn lên những đường gân xanh. Cơn đau thể xác này làm sao so được sự tổn thương của tâm can. Thà hằn 1 phát súng giết chết cô còn hơn lại đối xử với cô như thế này, nhục nhã nhưng lại không thể phản kháng. Cô hận hằn, hận thấu xương tủy, hận đến mức chỉ cần có cơ hội cô nhất định sẽ giết chết hằn không day dứt.

Trong căn phòng rộng lớn với bạt ngàn những giá sách trang trọng lại xuất hiện 2 thân ảnh loã lồ đang dính chặt lấy nhau.

Tiếng thở dốc của người đàn ông, tiếng va chạm của hai cơ thể như muốn dội thẳng vào từng giọt nước mắt đang đọng lại trên sàn.

1 trận mây mưa kịch liệt, kẻ hưng phấn người lại uất ức không cam chịu mà trời ngoài kia giờ mới bắt đầu về đêm, trăng còn đang rực rỡ, có lẽ đây sẽ là 1 đêm dài đằng đẵng.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

1 buổi sáng u uất bao trùm lên vạn vật với những cơn mưa nặng hạt. Trời đem theo những cơn gió se lạnh lùa vào khung cửa sổ khiến nữ nhân nằm trên giường khẽ rùng mình. Đôi hàng mi cong vút khẽ động đậy rồi từ

từ hé mở. Cả người lúc này đau nhức đến mức không muốn tỉnh dậy nữa. Đêm qua, sau khi hắt dầy vò thân thể cô đến nhàu nát, phóng thứ nhớp nháp ấy vào bên trong li ền rời ra. Trước khi đi, hắt còn quay lại nhìn cô 1 tia sắc lạnh rồi lãnh đạm nói:

- Ngày mai đến Vũ Thị tiếp tục công việc của cô. Tốt nhất đừng chống đối, nếu không em trai cô, tôi không biết sẽ làm gì nó.

Băng Nhi nằm đấy nhìn xoáy sâu lên trần nhà trắng xoá, bàn tay nhỏ nhắn siết chặt tấm ga trải giường đến nhăn nhúm, lòng mắt đã trở nên đỏ hoe, 1 giây sau đó, thứ lấp lánh hiện ra nơi khoé mắt rồi chảy dài thấm xuống chiếc gối tạo thành dấu chấm tròn ai oán.

Sau sự mất mát của vụ tai nạn năm ấy, cô cứ nghĩ rằng bản thân đã tạo được cho mình lớp vỏ bọc mạnh mẽ, dù đối diện với bất cứ hoàn cảnh nào cũng sẽ không trở nên yếu đuối vậy mà ở trước hắt, không thể bảo vệ bản thân lại còn khiến cho bản thân trở nên thê thảm như vậy, thật nực cười mà.

Cố nuốt xuống những tủi nhục ấy, cô gắng gượng ng ẩ dậy mà bước xuống giường. Hạ thân cho đến bây giờ vẫn còn cảm giác đau xót, tuy đêm qua sau khi trở về phòng cô đã gột rửa sạch sẽ cơ thể nhưng không hiểu sao vẫn còn cảm thấy mùi vị ghê tởm của hắt còn vương trên người đến khó chịu.

Lê từng bước chân mệt mỏi đi vào trong phòng tắm, trút bỏ lớp quần áo xuống, trong tấm gương, 1 thân thể mỹ mi ều hiện ra với nhiều dấu vết tím đỏ còn đọng lại trên làn da trắng nõn.

Bàn tay chậm rãi đưa lên chạm nhẹ vào từng mảng màu ấy, đây là minh chứng cho sự cu ồng bạo của hắt đêm qua, thật khiếp sợ.

Nhìn thẳng vào khuôn mặt của nữ nhân ở trong gương, đôi mắt trở nên lạnh nhạt mà sâu thẳm:

- Vũ Thiên Uy, phải cảm ơn anh đã nhắc nhở, tôi và anh sẽ cùng phải ghi nhớ đoạn ký ức này.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Băng Nhi sau khi sửa soạn 1 chút liền quay trở xuống nhà, trong đầu vẫn còn cảm thấy kinh ngạc với số y phục hần đã chuẩn bị từ lúc nào. Chỉ biết khi cô từ phòng tắm đi đến bên chiếc tủ mở ra ý định kiểm 1 cái gì đó có thể tạm ổn để đi làm, không ngờ được lại thấy ngồn ngang với y phục còn mới đã được treo ngăn nắp, hơn nữa lại vừa vặn với sz của cô.

Cũng được thôi, dù sao cô cũng cần chúng nên cũng chẳng vì không ưa hần mà không nhận lấy. Sau vụ ám sát không thành công đó, hần bắt cô giam giữ những ngày qua, vô vốn cũng đâu có mang theo hay chuẩn bị gì kể cả tiền bạc nhưng bây giờ đang ở trong tằm theo dõi của hần cũng không thể quay về để lấy được, đành miễn cưỡng sử dụng vậy.

Trời ngoài kia mưa vẫn không ngừng nghỉ trút xuống từng hạt nặng nhọc, cô đứng dưới mái hiên của căn biệt thự hướng ra ngoài trời 1 tia chán ghét.

Mưa trút xuống khiến đường phố trở nên vắng tênh, vài phương tiện lao nhanh như chạy chốn khiến nước bắn lên tung toé. Bây giờ muốn bắt xe cũng khó huống hồ gì trên người cô lại cũng không có tiền.

Băng Nhi đành phải men theo vỉa hè có mái hiên của những căn biệt thự bên cạnh. Quảng thời gian khắc nghiệt nhất là quãng thời gian anh dạy cô cách tự vệ, dạy cô cách đánh trả, hơn nữa còn để cô vào những tình cảnh nguy hiểm để cô tự vượt qua, cả người vết thương lớn nhỏ nào cô cũng đã chịu cả rồi vậy thì cơn mưa vốn cũng chỉ là của thiên nhiên thôi, hơn nữa cô cũng không muốn em trai của mình vì mình mà bị liên lụy. Tuy không thể biết được hần có thể làm gì thẳng bé nhưng trước mắt đành phải nhìn hần 1 nước vậy.

Cô đến được Vũ Thị thì cả người cũng đã thấm nước, dưới cái nhìn hiếu kỳ của mọi người, Băng Nhi vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt đi thẳng vào thang máy mà nhấn nút lên tầng cao nhất.

Vừa thấy cô bước ra, thư ký Tô liền vội vã đi tới:

- Băng Nhi, sao đi muộn vậy? Vũ tổng nói em sẽ đi làm trở lại, hoá ra là thật. Sao mấy hôm nay lại nghỉ?

Băng Nhi lúc này có lẽ do mưa phủ ướt người khiến cô cảm thấy hơi lạnh, lại nghe có người lải nhải bên cạnh làm đầu óc cô trở nên đau nhức, đi lại phía bàn làm việc của mình ng ồi xuống r ồi lạnh nhạt nói:

- Nhà tôi xảy ra chút chuyện riêng.

Tô Nhược Dung nghe vậy cũng không hỏi nhiều nữa:

- Vũ tổng có dặn, em đến thì hãy vào gặp ngài ấy.

Nói r ồi Nhược Dung cũng quay v ề phòng làm việc của mình.

Băng Nhi lúc này vẫn giữ vẻ mặt vô cảm, đứng dậy đi thẳng v ề hướng phòng của hắn mà gõ cửa "cốc, cốc".

Ở bên trong im lặng 1 h ồi r ồi cũng truyền ra thanh âm sắc lạnh:

- Vào đi!

Lời vừa dứt, cánh cửa li ền bật ra, cô đi vào hướng thẳng đến bàn của hắn, lạnh giọng hỏi:

- Gọi tôi có chuyện gì?

Hắn từ đầu đến cuối cũng không ngẩng mặt lên nhìn cô, t ầm nhìn đặt xuống tập tài liệu trên bàn mà suy xét:

- Triệu Băng Nhi, cô đến cách xưng hô với cấp trên của mình cũng phải dạy bảo sao? Hay là tôi hôm qua nhắc nhở cô chưa đến nơi?

Băng Nhi nghe vậy hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, bàn tay siết chặt lại mà nén xuống cơn giận:

- Tôi không biết anh rốt cuộc muốn làm gì, nhưng mọi chuyện tôi đã nghe theo, anh tốt nhất cũng nên tránh xa thẳng bé ra. Nếu để tôi biết nó có

1 chút tổn thương gì, tôi nhất định sẽ không nhân nhượng.

Hắn nghe vậy khẽ nhíu mày, đóng mạnh tập tài liệu lại rồi ngẩng mặt nhìn lên cô, 1 chút ngờ ngàng trong mắt.

Cô đứng đấy với chiếc áo sơmi trắng đã sớm ướt đầm vì ngấm mưa dính chặt vào cơ thể. Qua lớp vải mờ ảo ấy lại thấy được nội y bên trong đang ôm trọn lấy bầu ngực đầy đặn. Trên gương mặt nhỏ nhắn ấy còn đọng lại vài giọt chưa kịp lau, cô trong mắt hắn lúc này lại quyến rũ mê hồn. Bất chợt cả người nóng rực lên, hắn không hiểu được tại sao đối với cô lại ham muốn dục vọng đến như vậy. Cô là nữ nhân duy nhất khiến hắn có thể mê mải đến 2 lần và bây giờ nửa dưới lại không nghe lời mà lớn dần lên. Cố nén xuống dục vọng của bản thân, nhìn đến cô 1 tia sắc lạnh:

- Không nhân nhượng? Cô nghĩ cô có thể làm gì được tôi? Triệu Băng Nhi, nếu cô muốn em trai của mình được yên ổn, tốt nhất nên sửa lại thái độ của mình. Bây giờ hãy quay ra làm việc, tối nay cùng tôi đi dự 1 buổi tiệc.

Băng Nhi nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản nhưng trong lòng cô lúc này lại muốn lao đến mà bóp chết hắn:

- Được, nếu Vũ tổng không còn việc gì, tôi xin phép ra ngoài.

Nói rồi cô cũng khẽ cúi đầu quay trở ra, mà hắn lúc này lại thờ dài rồi tựa lưng vào thành ghế, bàn tay đưa lên sờ lỏng chiếc cavat. Nhưng ngọn lửa dục vọng không vì thế mà dập tắt, cảm giác bản thân nổi cơn ham muốn, hắn liền đứng dậy đi thẳng vào phòng ngủ bên trong, cởi chiếc áo vest vứt sang 1 bên rồi hướng thẳng đến nhà tắm. Mở nước lạnh xối thẳng vào mặt, hắn lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn hẳn.

Cô rốt cuộc đã bỏ bùa mê gì mà lại có thể khiến hắn không còn hứng thú với nữ nhân nhưng lại ham muốn cô hết lần này đến lần khác như vậy?

Mãi cho đến sau này hắn mới nhận ra rằng, cô vốn chẳng bỏ bùa mê gì mà là hắn đã nghiện cô đến vô phương cứu chữa.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tối hôm ấy, 1 chiếc Rolls - Royce đắt tiền dừng lại trước 1 trung tâm thương mại lớn mới được hoàn thiện với nội ngoại thất đều là hàng thượng phẩm nhập từ nước ngoài. Chiếc thảm đỏ trải dài xuyên suốt cùng những ánh đèn rực rỡ, tạo nên 1 không gian sang trọng cho bữa tiệc của tầng lớp thượng lưu.

1 nam nhân viên đi tới mở cửa xe, hần bước xuống với thân Tây trang màu đen sang trọng cùng đôi giày da sáng bóng. Gương mặt đẹp hoàn hảo đến mức nhìn ở góc độ nào cũng khiến người khác phải thẩn thức.

Bước ra sau hần là bóng người nữ nhân, không y phục xa hoa cũng chẳng trang điểm lộng lẫy cô chỉ với chiếc đầm công sở của mình đi theo sau hần đứng nghĩa là 1 trợ lý phò tá cho hần.

- Vũ tổng, mời ngài vào bên trong.

Nam nhân viên kia lịch sự cúi đầu chào hần rồi dẫn đường.

Đặt chân lên thảm đỏ rồi đi thẳng vào bên trong, quan khách ở đây đều là những người có chức, có quyền, có địa vị, từng được xuất hiện trên cách kênh truyền thông, đủ để biết chủ nhân của bữa tiệc này có mối quan hệ lớn đến mức nào.

Lúc đấy, từ xa, 1 người đàn ông độ tuổi đã ngoài 50 đi đến trước mặt hần tươi cười đưa tay ra:

- Vũ tổng, cảm ơn ngài đã bỏ chút thời gian đến đây dự buổi tiệc nhỏ này.

Hần nghe vậy nhìn người đàn ông ấy mỉm cười bắt tay:

- Chủ tịch Tần đừng khách sáo như vậy. Khai trương 1 Trung tâm thương mại lớn như vậy tôi không đến thật là đáng tiếc rồi. Hy vọng bữa tiệc diễn ra tốt đẹp.

- Haha...Cảm ơn thành ý của ngài.

Nói rồi người đàn ông đẩy lại nhìn sang cô, ánh mắt lại loé lên 1 cái nhìn khác lạ:

- Vũ tổng, đây là...

- Là trợ lý của tôi, không ảnh hưởng gì chứ?

Người đàn ông nghe vậy lại nhìn cô cười 1 cái, thái độ có chút kỳ quặc:

- Không sao. Chỉ là cảm thấy trợ lý của ngài rất xinh đẹp. Nào, chúng ta cùng vào buổi tiệc.

Khi cả 3 vừa quay người đi, ở phía ngoài 1 siêu xe thể thao Bugatti Chiron dừng trước Trung tâm, nam nhân bước xuống với quần jean, áo phông kết hợp với áo vest phá kiểu tạo nên 1 phong cách bụi bặm nhưng lại pha chút đáng vẻ lịch lãm. Gương mặt tuấn mỹ, ngũ quan hài hoà, cả người toả ra mùi nước hoa nam tính mê hoặc, từng bước ngạo mạn trên thảm đỏ mà đi vào theo sau chân hắc.

Thấy 3 bóng hình trước mặt, nam nhân ấy khẽ mỉm cười rồi lên tiếng:

- Không ngờ lại có thể gặp được Vũ tổng ở đây, tôi cũng thật lấy làm vinh hạnh.

Lời anh ta vừa dứt, cả 3 người cùng quay đầu lại, kẻ nhúm mày khó chịu, người kinh ngạc tột cùng, kẻ lại hồ hởi không thôi.

Hắn lúc này nhìn người trước mặt lộ rõ vẻ chán ghét mà nói:

- Tổng Ngạo Thiên, gặp mày ở đây lại khiến tao cảm thấy không vui.

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương
www.dtv-ebook.com

Đụng Mặt

Nam nhân kia nghe vậy bờ môi lại khẽ cong lên:

- Vũ tổng sao lại nói vậy? Hôm nay là ngày vui của Chủ tịch Tần, không nên vì cảm xúc cá nhân mà làm mất đi không khí nơi đây.

Tần Trác Nhiễm lúc này liền tươi cười bước lên nói giọng hoà giải cho đôi bên:

- Tổng tiên sinh nói phải. Vũ tổng, hôm nay là bữa tiệc của Tần mỗ tôi, ngài đến đây thật sự khiến tôi cảm thấy vinh dự, vậy nên mọi hiềm khích hãy gác lại, chúng ta cùng vào bên trong, các quan khách cũng đang đợi sẵn.

Hắn nghe vậy chỉ nhìn đến nam nhân trước mặt 1 tia sắc lạnh rồi quay người lại toan đi vào, cùng lúc đấy Ngạo Thiên cũng bước đến tiến lại gần chỗ cô, bàn tay thản nhiên đưa lên chạm nhẹ vào gương mặt ấy rồi nở 1 nụ cười ma mị:

- Trợ lý của Vũ tổng có khác, cũng phải xinh đẹp đến như vậy!

Băng Nhi còn chưa hết kinh ngạc vì sự xuất hiện của anh ở đây lại tiếp tục ngỡ ngàng bởi hành động thân mật ấy khiến cô có chút ngại ngùng mà 2 má đã ửng hồng.

Hắn đứng bên cạnh trông thấy cảnh tượng này trong lòng không hiểu sao bỗng trở nên khó chịu lại nhìn đến vẻ mặt của cô càng khiến hắn thêm bức bối. Mỗi lần hắn đụng vào cô, cô đều phản kháng kịch liệt vậy mà bây giờ đối với nam nhân khác không những không có phản kháng lại còn biểu hiện nữ tính như vậy.

Hắn trong lòng tức giận nhưng vẻ mặt vẫn bình thản, lạnh giọng nói:

- Triệu Băng Nhi, cô đừng quên người đang còn ở trong tay tôi.

Nói rồi hắn cũng bước trở vào mà Băng Nhi nghe vậy cũng vội vàng bừng tỉnh nhìn anh 1 cái rồi bước theo sau.

Tần Trác Nhiễm thấy vậy liền bước đến bên cạnh Ngạo Thiên mỉm cười đưa tay ra bắt:

- Rất vui khi ngài đã đến tham gia buổi tiệc.

- Chủ tịch Tần, chúc mừng ngài.

- Tổng tiên sinh, mời!

2 người bọn họ cùng bước vào bên trong sảnh chính của buổi tiệc.

Tình cờ thế nào, 4 người bọn họ lại ngồi chung 1 bàn khiến không khí quanh đây chợt trở nên rét lạnh. Kẻ thì chướng mắt khó chịu, người lại đáng vẻ nhàn nhã đùa cợt, còn cô ngồi giữa 2 bọn họ cảm thấy bức bách vô cùng lại phát hiện ra được cái nhìn soi mói của lão Chủ tịch già kia khiến cô không biết nên cư xử thế nào ngoài việc im lặng hướng mắt lên sân khấu.

Sau chương trình ca nhạc mở màn, là phần phát biểu của Tần Trách Nhiễm cùng hoạt động cắt băng khánh thành, mọi người ở dưới gửi đến những tiếng vỗ tay cùng lời chúc mừng tới chủ nhân của buổi tiệc.

Ngạo Thiên lúc này cầm ly rượu của mình lên hướng đến hắn mỉm cười rồi nói:

- Thiên Uy, chúng ta có phải cũng nên nâng ly chúc mừng Chủ tịch Tần 1 chút không?

Hắn nghe vậy nhìn sang anh 1 tia lạnh nhạt, 2 tay đút túi, vất chéo chân mà lãnh đạm nói:

- Ngạo Thiên, tao với mày hình như không thân thiết đến như vậy, vả lại tao cũng không có nhã hứng cùng mày uống rượu.

Anh thấy biểu hiện hần như vậy lại bật cười rồi đưa mắt sang cô:

- Nếu Vũ tổng đã không có nhã hứng, vậy tiểu thư đây có thể thay ngài ấy cùng tôi uống ly rượu này.

Băng Nhi nghe vậy nhìn sang anh có chút khó hiểu. Việc anh xuất hiện ở đây lại không nói trước cho cô biết, vậy nên cô không hiểu được kế hoạch của anh là gì, cũng không biết nên phải xử ra sao mà anh lại tiếp cận cô như vậy thật khiến cô lúng túng.

Thiên Uy ngồi bên cạnh thấy vậy liền khó chịu, bàn tay đưa lên hất mạnh ly rượu của Ngạo Thiên xuống nhưng chiếc ly đó dường như lại cố tình đổ vào người cô rồi rơi xuống đất vỡ tan tành.

Mọi người lúc này dồn hết ánh mắt về phía bàn của bọn họ, Băng Nhi vội vàng với lấy tờ giấy mà lau vế rượu đổ trên chiếc áo sơ mi trắng của mình.

Hần thấy vậy khẽ nhíu mày nhìn sang anh:

- Ngạo Thiên, mày có ý gì?

Anh lúc này bờ môi lại khẽ cong lên, gương mặt ra vẻ ngỗ ngàng không hiểu chuyện:

- Vũ tổng, là ngài tự tay hất ly rượu của tôi, bây giờ lại nói như vậy, có phải là "vừa ăn cướp, vừa la làng".

Hần nghe vậy liền tức giận, bàn tay siết chặt lại định toan nói gì đấy thì cô lại đứng lên, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Tôi vào nhà vệ sinh 1 chút.

Nói rồi cô cũng quay người bước đi, bỗng cánh tay lại bị 1 lực giữ lại, Băng Nhi nhíu mày nhìn xuống người ấy 1 tia khó hiểu.

Ngạo Thiên lúc này chỉ mỉm cười đứng dậy rồi nhẹ nhàng nói:

- Vị tiểu này có cần tôi gọi người đem đến cho cô 1 y phục không? Tuy là không phải lỗi của tôi nhưng dù sao là đàn ông tôi cũng nên có chút trách nhiệm.

- Không cần, tôi vào nhà vệ sinh chút là được.

Nói rồi cô có chút vội vã rút tay lại nhưng Ngạo Thiên lại giữ chặt lấy rồi nhìn sang hắc giễu cợt:

- Thật không dám nghĩ Vũ tổng lại để nữ trợ lý của mình nhếch nhác như vậy, ít ra cũng nên chuẩn bị cho cô ấy 1 y phục phù hợp với buổi tiệc, ngài làm như vậy thật sự là không nể mặt Chủ tịch Tàn rồi.

Hắn lúc này ngẩng đầu nhìn 2 người trước mặt, đôi mắt sắc lạnh rồi xuống tầm tay của bọn họ còn đang nắm lấy nhau mà bùng lên ngọn lửa tức giận. 1 giây sau đó liền đứng dậy đi tới túm lấy cánh tay kia của cô mà kéo mạnh đi trong bao con mắt hiếu kỳ của mọi người.

Ngạo Thiên thấy vậy bờ môi lại khẽ cong lên 1 đường, rồi lại nhìn đến quan khách lên tiếng:

- Đã phá hỏng không khí của mọi người, thất lễ rồi. Mọi chuyện không có gì nghiêm trọng, mọi người cùng quay lại với buổi tiệc đi.

Đám quan khách nghe vậy cũng không hỏi nhiều bởi vì bọn họ biết Tổng Ngạo Thiên ở trong giới xã hội này địa vị cũng chẳng kém hẳn là bao.

Chủ tịch Tàn lúc này sau khi đứng trên sân khấu chứng kiến 1 cảnh đấu đá như vậy liền đi xuống bên cạnh anh hỏi nhỏ:

- Tổng tiên sinh, có chuyện gì vậy?

- Không có gì, chỉ là chút hiểu lầm thôi.

Nói rồi anh liền cầm lấy 1 ly rượu ở trên bàn, ngón tay chạm nhẹ qua miệng ly 1 cái rồi đưa lên cho ông:

- Chủ tịch Tần, không cần để ý quá. Chúng ta cùng nâng ly chúc mừng cho buổi lễ khai trương thành công tốt đẹp.

Tần Trác Nhiệm nghe vậy cũng tươi cười nhận lấy ly rượu đưa lên chạm vào ly của anh rồi cùng nhau uống cạn.

Ngạo Thiên nhìn chiếc ly trống trơn bờ môi lại khẽ nhếch lên 1 ý cười bí hiểm.

Anh rốt cuộc là đang toan tính gì trong đầu?

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Giới thiệu nhân vật:

Tổng Ngạo Thiên - 30 tuổi. Mẹ anh mất từ khi còn nhỏ, sau đấy chịu sự dạy dỗ của ba mình. Lên 15, ba anh bị giết trong 1 vụ làm ăn, anh liền đảm nhiệm vị trí Bang chủ của Hắc Long Bang và củng cố sức mạnh của bang cho đến tận bây giờ trở thành 1 thế lực ngầm mạnh nhất ngang hàng với Quỷ Thiên Hội của hắn. Bang hội chuyên hoạt động về những lĩnh vực như bảo kê, mại dâm, buôn thuốc phiện, và tổ chức rửa tiền bằng hình thức đánh bạc. Về tính cách, có lẽ do ảnh hưởng môi trường của ba mình từ bé nên rất tàn nhẫn, ra tay dứt khoát lạnh lùng, người trong xã hội sợ hắn 10 phần thì sợ anh cũng 9 phần. Với vẻ ngoài điển trai, anh tạo lại tạo cho mình vẻ mặt thiện âm áp cũng khiến nhiều nữ nhân mê mết nhưng họ đâu biết anh lại dấu dao sau lưng, quỷ quyết và mưu mô hơn bên ngoài đó.

Hắn lúc này kéo mạnh cô vào 1 căn phòng hoá trang của Trung tâm rồi đóng cửa lại.

Băng Nhi khó hiểu nhìn hắn lạnh giọng nói:

- Anh đang làm tôi đau đấy, buông ra đi.

Hắn nghe vậy tức giận đẩy sát cô vào bức tường sát cửa ấy rồi gần lên:

- Đau? Vậy sao lúc tên đó giữ tay cô lại không kêu như vậy? Triệu Băng Nhi, cô thật là biết cách câu dẫn đàn ông.

Băng Nhi nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản nhìn đến hắn không 1 chút cảm xúc, lạnh nhạt nói:

- Tôi câu dẫn đàn ông? Nếu vậy có liên quan đến anh sao?

Hắn lúc này lửa giận bùng lên dữ dội, bàn tay đưa lên xé toạc chiếc áo sơmi đã ướt sũng vì rượu:

- Vậy tôi phải nhắc lại cho cô nhớ.

Nói rồi hắn liền giữ chặt tay cô trụ trên đỉnh đầu, tay kia đưa tay lên bóp chặt lấy miệng cô rồi cúi xuống gắt gao hôn, hắn điên cuồng cắn lên đôi cánh đào ấy như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Cơn đau từ miệng truyền vào bên trong lưỡi, cô muốn cắn xuống cũng không được đành bất lực buông xuôi để mặc cho hắn ngấu nghiến.

Cùng lúc đấy ở bên ngoài truyền vào những tiếng nói chuyện có lẽ là nhân viên của Trung tâm khiến cô hoảng hốt.

Băng Nhi bắt đầu vùng vẫy khỏi hắn, cô lo sợ đám người đó sẽ vào, nếu thật vậy cô làm gì còn mặt mũi ra ngoài nữa.

Vậy mà con người khi dường như vẫn không có ý dừng lại khiến cô càng thêm lo lắng.

Âm thanh ngoài kia mỗi lúc 1 gần, Băng Nhi 2 hốc mắt đã trở nên đỏ hoe. Khi những tiếng bước chân dừng lại trước cánh cửa, 1 dòng nước mắt bất lực chảy dài xuống, cô nhìn gương mặt trước mắt 1 tia căm phẫn.

Hắn thấy vậy liền rời môi cô ra mà cúi xuống hít hà 2 bầu ngực đầy đà, bàn tay trườn xuống kéo chiếc váy của cô lên. Băng Nhi chỉ biết hốt hoảng ngẩn ngơ mà nói:

- Vũ Thiên Uy, anh bị điên sao? Mau dừng lại cho tôi.

Lời cô vừa dứt cũng là lúc núm cửa bắt đầu chuyển động, cô lo sợ nhìn sang, bỗng hấn lại buông cô, 1 cánh tay đưa ra khoá trái cửa phòng lại, bên ngoài lại truyền vào giọng nói khó hiểu:

- Tại sao cửa không mở được vậy?

- Chúng ta sang phòng khác thay đồ cũng được.

Tiếng bước chân rời đi, Băng Nhi lúc này lợi dụng sơ hở của hấn liền vùng ra, kéo chiếc váy xuống, bàn tay không ngại ngần tát lên gương mặt tuấn mỹ ấy 1 cái đau rát, nước mắt chảy thành 2 hàng xuống gò má ướn ắt:

- Vũ Thiên Uy, anh là tên khốn nạn.

Lần đầu tiên bị 1 người khác tát mà lại là nữ nhân khiến cái tôi của hấn trở dậy, tức giận túm lấy eo, xoay người cô lại áp sát vào tường, cô theo phản xạ 2 tay chống lên tường chưa kịp hiểu chuyện gì liền thấy bàn tay hấn kéo chiếc váy cô lên rồi lột xuống nội y bên trong.

Băng Nhi kinh hãi vùng vằng định xoay người nhưng lại bị hấn 2 tay siết mạnh bờ eo, 1 giây sau đó cả 1 vật nóng hổi đâm thẳng vào bên trong khiến cô đau đớn nhúm mày, nước mắt theo đó mà tuôn ra không ngừng.

Móng tay cô cào lên bức tường tưởng chừng như muốn đâm thủng nó, cô phải cắn mạnh xuống bờ môi để ngăn đi những tiếng nhục nhã.

Hấn thấy vậy lại đưa tay lên túm lấy cằm của cô quay lại, hơi thở trở nên gấp gáp:

- Kêu lên cho tôi.

Băng Nhi nghe vậy vẫn cắn chặt bờ môi, trừng đôi mắt ướn ắt lên nhìn hấn 1 tia căm phẫn.

Hấn thấy vậy liền dùng lực động thân mạnh 1 cái, khiến cô nhúm mày mà bật miệng kêu lên 1 tiếng, phía dưới liền co rút lại. Hấn thấy vậy lại hừ

lạnh 1 tiếng:

- Thân thể cô vẫn thành thật hơn nhiều.

Nói rồi hấn lại mạnh mẽ ra vào trong cô mà Băng Nhi nước mắt đầm đìa, cô đối với hấn là uất ức không cam tâm tình nguyện vậy mà thân thể lại có phản ứng khiến cô cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Sau khi phóng rút thứ dơ bẩn ấy vào trong người cô, hấn liền rời ra chỉnh trang lại quần áo của mình, rồi hướng đến cô 1 lạnh giọng nói:

- Triệu Băng Nhi, để tôi nhắc lại cho cô nhớ. Tôi muốn đờ của tôi biết an phận.

Nói rồi hấn liền mở cửa đi ra ngoài rồi đóng mạnh lại, đôi giày da đen bóng bước thêm vài bước rồi chột khựng lại.

Hấn nhìn về phía cửa suy tư 1 chút rồi lấy chiếc điện thoại bấm 1 dãy số:

- Y phục dạ hội, 10 chuyên viên trang điểm tốt nhất đến Trung tâm thương mại đường @.../##%*¥...@...

Dứt lời hấn liền tắt máy rồi quay lại bữa tiệc.

Băng Nhi lúc này ở bên trong căn phòng lại ngẫ thụp xuống, đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào cánh cửa rồi bất chợt oà lên khóc nức nở.

Suốt những tháng ngày qua cô phải gắng gượng giữ lấy vỏ bọc mạnh mẽ để rồi cho đến bây giờ đã quá sức mệt mỏi, cô muốn bản thân được nghỉ ngơi, cô muốn được yếu đuối 1 lần.

Con người ấy tại sao lại độc tài đến như vậy. Nếu đã nhìn cô không vừa mắt tại sao không giết cô, tại sao lại phải dùng cách đe dọa để đối phó với cô?

Cô trước giờ vẫn luôn nghĩ bản thân có đủ sức để bảo vệ chính mình vậy mà từ khi gặp hấn đến 1 chút phản kháng cũng không làm được lại còn

để hấn tiêu khiển cô như vậy.

Cô hận đến mức muốn giết chết hấn nhưng vì anh, vì người mà cô đang nợ những ân tình, cô không muốn làm trái ý anh. Nếu như không thể lấy được đi đâu anh muốn từ hấn, có lẽ cô sẽ cảm thấy day dứt vô cùng.

Trở trẻ hơn, đã không giết được hấn nhưng lại phải phục tùng hấn bởi cô thương đứa em trai của cô. Nó cho đến bây giờ chắc chẳng còn nhớ mặt ba mẹ, nhớ mặt người chị này lại phải 1 mình vừa nỗ lực học vừa phải đi làm để nuôi bản thân mà cô lại không thể cùng nó gánh vác vất vả ấy, đành chỉ biết ở phía sau mà âm thầm bảo vệ.

Tim gan mỗi lúc 1 thắt quặn lại, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên túm chặt lấy lồng ngực, nước mắt cứ thi nhau chảy xuống không ngừng:

- Ba, mẹ! Con thật sự rất nhớ 2 người!

Tiếng nhạc inh ỏi của buổi tiệc ngoài kia vọng vào càng khiến cô trở nên cô độc.

Sau khi khóc lóc 1 hồi thoải thích, Băng Nhi mệt mỏi đứng dậy toan đi ra thì cánh cửa liền bật mở khiến cô khó hiểu.

1 đám người đứng đầy cả nam lẫn nữ nhìn cô mỉm cười rồi nói:

- Triệu tiểu thư, Vũ tổng có dặn dò. Chúng tôi sẽ giúp cô chuẩn bị.

Nói rồi đám người đầy liền đi kéo cô đi vào bên trong. Băng Nhi chưa kịp hiểu chuyện gì liền bị đám người đó quây lại dày vò từ đầu tới chân.

Không hổ là những chuyên viên tốt nhất, chỉ 15 phút sau, 1 diện mạo mới trước tấm gương khiến cô phải ngỡ ngàng.

Đám người kia thấy vậy đều mỉm cười hài lòng, 1 chị gái trong đó bước đến nói với cô:

- Triệu tiểu thư, chúng tôi không phải quá tử mĩ để giúp cô, bởi vì cô thật sự đã rất xinh đẹp rồi.

Băng Nhi nghe vậy nhìn thân ảnh ở trong gương có chút ngại ngùng xen lẫn kinh ngạc.

Cô không tin được người đứng ở đây lại là mình, từ sau sự việc đau lòng đó tính cách cô cũng thay đổi, không còn bản tính của 1 người con gái khác hay ưa làm đẹp. Cho đến bây giờ, có lẽ đây là lần đầu tiên cô trang điểm, lần đầu tiên cô mặc 1 chiếc váy lộng lẫy như vậy, cảm xúc lúc này thật sự khó nói nên lời.

- Triệu tiểu thư, để tôi giúp cô trở lại bữa tiệc. Vũ tổng đang đợi.

Nói rồi chị gái ấy liền đi tới đỡ lấy cô quay trở ra, cẩn thận nâng tà váy để cô không bị dẫm phải.

Khi không gian bắt đầu đổi sang những ánh đèn vàng mờ ảo, giai điệu sôi động cũng chuyển sang bản ballad ngọt ngào, 1 dáng người mảnh mai từng bước uyển chuyển đi vào khiến tất cả mọi con mắt đổ dồn.

Mái tóc được búi cao kiểu cách rồi để rơi vài sợi xuống gương mặt nhỏ nhắn. Hàng mi cong vút, sống mũi cao thẳng cùng bờ môi cánh đào được tô lớp son đỏ khiến cô trở nên sắc sảo hơn. Băng Nhi mặc 1 chiếc váy dạ hội màu trắng đính lông vũ theo phong cách công chúa. Phần thân của váy bắt sáng bởi gắn những hạt kim sa trắng lấp lánh, đáng trẻ vai khoe lên bầu ngực căng tròn. Chân váy được đính lông vũ bồng bênh trải dài trên mặt đất, 1 bên sê tà lên tới ngang đùi làm lộ cặp chân thon dài mà trắng nõn. Cô đi 1 đôi giày cao gót màu bạc lấp lánh, mọi thứ tạo nên 1 nàng thiên nga xinh đẹp mỹ miều.

Hắn lúc này nhìn cô mà đôi mắt đã trở nên si mê, vô thức mà đứng lên tiến lại phía cô rồi nhẹ nhàng nói:

- Rất xinh đẹp!

Băng Nhi nghe vậy lại chẳng có chút cảm xúc, thậm chí vẫn nhìn về phía bàn mà người nam nhân đang ngồi đấy lại mỉm cười hướng đến cô.

Cùng lúc đấy, 1 bóng người tiến lại chỗ hắn huých vai 1 cái:

- Thiên Uy đây, không phải là cô gái ấy chứ?

Hắn nghe vậy mới nhìn sang người bên cạnh:

- Vĩnh Kiệt, cậu đến từ lúc nào?

- 1 lúc thôi, mình bạn chào hỏi 1 số người, quay lại bắt gặp cảnh tượng này nên phải đến chiêm ngưỡng 1 chút. Cũng không tệ.

Hắn nghe vậy cũng chẳng nói gì lại quay sang cô đưa cánh tay ra, lãnh đạm nói:

- Cùng tôi đi vào.

Băng Nhi nghe vậy nhìn hắn rồi nhìn xuống cánh tay, vẻ mặt vẫn vô cảm như vậy rồi lạnh giọng nói:

- Không cần, tôi tự đi được.

Nói rồi cô cũng lướt qua hắn mà bước vào nhưng không cẩn thận lại dẫm lên tà váy, cả người liêu đồ về phía trước, 1 giây sau cả người bị kéo lại rồi ngã vào vòng tay của hắn, khoảng cách gần gũi đẩy bỗng tim cô chợt đập nhanh 1 nhịp.

- Triệu Băng Nhi, cô quên tôi đã nói gì rồi sao?

Nói rồi hắn cũng chẳng đợi cô đáp trả liền ôm eo cô đi lại phía chiếc bàn mà ngồi xuống.

Vĩnh Kiệt thấy vậy chỉ khẽ nhún vai 1 cái rồi cũng lại bàn của bọn họ ngồi xuống, thấy nam nhân ngồi đấy, anh lại lên tiếng giễu cợt:

- Ôi, đây có phải là Tống tiên sinh không? Hôm nay lại có nhã hứng đến dự tiệc sao?

Ngạo Thiên nghe vậy lại khẽ mỉm cười nhìn sang Vĩnh Kiệt đáp trả:

- Thì ra là Trương thiếu gia, tôi còn tưởng là ai lại quan tâm đến nhã hứng của tôi như vậy.

- Tống tiên sinh nói "quan tâm" là nói quá rồi. Tôi chỉ là hiếu kỳ, còn ngài có nhã hứng hay không cũng không liên quan đến nhã hứng của tôi.

- Trương thiếu gia nói như vậy là không xem Ngạo Thiên tôi ra gì sao?

- Không dám, không dám. Người như Tống tiên sinh đây được mọi người kính nể, tôi chỉ là cảm thấy "không nên quan tâm" thì tốt hơn thôi.

Thấy tình hình giữa 2 người bọn họ mỗi lúc 1 căng thẳng, Tần Trách Nhiễm liền vội cầm ly rượu rồi lên tiếng hoà giải:

- Nào, nào, được rồi. Hôm nay là buổi lễ khai trương của Trung tâm thương mại Tần mỗ tôi, mọi người không nên căng thẳng như vậy. Nể mặt tôi, chúng ta cùng nâng ly chúc mừng.

Nói lời ông vừa dứt mấy người bọn họ lại bắt đầu chuyển sang cung đấu bằng mắt.

Băng Nhi lúc này chỉ lạnh nhạt lên tiếng:

- Tôi không biết uống.

Cô nói vậy nên cũng không ai ép buộc, mấy người bọn họ cùng nâng ly rồi uống cạn.

Khi tất cả chiếc ly cùng đặt xuống bàn, Tần Trách Nhiễm lúc này lại nhìn sang cô bằng ánh mắt mê dại rồi mỉm cười nói với hắn mà tần mắt cũng không rời khỏi cô:

- Vũ tổng, không biết có thể mời trợ lý của ngài 1 điệu nhảy?

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương
www.dtv-ebook.com

Không Thừa Nhận

Hắn nghe vậy khẽ nhú mày, mà cô cũng có chút kinh ngạc không đợi cho hắn nói liền lên tiếng:

- Tôi không biết nhảy.

Tần Trác Nhiễm lúc này lại nở nụ cười nham hiểm, không để ý đến sắc mặt hắn liền mạnh dạn đưa tay lên chạm nhẹ vào bàn tay của cô:

- Không sao, anh có thể giúp em.

Ai ngờ lời lão vừa dứt, Băng Nhi theo phản xạ túm lấy cánh tay đó vặn ngược lại khiến Trác Nhiễm đau đớn kêu lên vài tiếng thất thanh kéo theo sự chú ý của mọi người.

Thiên Uy ngồi bên cạnh thấy vậy trong lòng lại thoải mái nhưng vẻ mặt lại sắc lạnh nhìn sang cô ý nhắc nhở:

- Triệu Băng Nhi, cô có biết đây là ai không?

Băng Nhi lúc này mới hất mạnh tay lão ra. Hắn thấy vậy rồi lại nhìn đến Trác Nhiễm tiếp lời:

- Chủ tịch Tần, thật ngại quá, trợ lý của tôi tính cách có hơi mạnh mẽ, hơn nữa cô ấy cũng không biết nhảy, mà thân phận lại thấp kém, quả thực không hợp với Chủ tịch Tần. Hay là để tôi tìm 1 tiểu thư khác đến cùng ngài.

Trác Nhiễm bây giờ cánh tay vẫn còn đau nhức nhưng tim mắt vẫn dính chặt lên bầu ngực của cô, hơn nữa còn mang ý thích thú:

- Haha...không sao, tôi rất thích kiểu phụ nữ mạnh mẽ như vậy! Vũ tổng, chỉ cần ngài nói chắc trợ lý của ngài sẽ không dám cãi lại.

Ý từ trong câu nói của lão hần hiều, bàn tay tức giận mà đã siết chặt lại, định lên tiếng nói gì đấy thì bị 1 người chen vào:

- Nghe nói Vũ tổng là 1 người rộng lượng, hào phóng, không lẽ chỉ là 1 trợ lý "thân phận thấp kém" lại cũng khiến ngài để tâm đến như vậy sao? Hơn nữa, được Chủ tịch T`ân đây mời nhảy là vinh hạnh cho cô gái đấy rồi.

Hần nghe vậy lại khẽ nhú mày nhìn sang Ngạo Thiên như muốn thăm dò đi đâu đấy. Anh tại sao từ đầu tới cuối như muốn khích tướng hắn thì phải.

Vĩnh Kiệt thấy hắn như vậy lại hướng đến Ngạo Thiên mà lên tiếng gỡ rối:

- Nghe nói Tổng tiên sinh đây trong tay cũng có rất nhiều mỹ nữ, hơn nữa cũng đều là những người mẫu nổi tiếng trong làng giải trí, vậy sao không để cho Chủ tịch T`ân đây chiêm ngưỡng 1 chút.

- Trương thiếu gia nói rất phải, chỉ cần Chủ tịch T`ân muốn tôi cũng không ngại ngần mà đưa đến, chỉ là...(Ngạo Thiên bỏ lửng câu nói với Vĩnh Kiệt rồi quay sang Trác Nhiễm tiếp lời)...không biết Chủ tịch t`ân có hứng thú với người của tôi không? Tôi khẳng định những nữ nhân này còn đẹp hơn trợ lý của Vũ tổng.

Trác Nhiễm lúc này dường như không để tâm mấy đến lời nói của Ngạo Thiên, ánh mắt si mê vẫn đặt lên nữ nhân ng ồi đấy:

- Không cần phải phiền phức như thế, tôi chỉ muốn cùng trợ lý của Vũ tổng nhảy 1 bài, không có ý gì khác.

Ngạo Thiên nghe vậy bờ môi lại khẽ cong lên hướng đến hắn:

- Vũ tổng, ngài nghe r ồi chứ? Chủ tịch T ần chỉ muốn cùng cô ấy nhảy 1 bài, không có ý gì khác. Không hiểu sao tôi cảm thấy ngài như không bằng lòng hay là ngài đối với cô gái này...

Lời nói nửa chừng của Ngạo Thiên làm tự ái hẳn trời dậy. Hẳn hiểu được vế sau của câu nói đó là ý gì và tất nhiên 1 kẻ như hẳn sẽ không dễ dàng thừa nhận điều đó.

Thiên Uy gương mặt li ền chuyển hoá sắc lạnh nhìn sang Ngạo Thiên, bình thản nói:

- Ngạo Thiên, tao thấy mày đang nghĩ nhi ều r ồi.

Nói r ồi hẳn cũng quay sang lão tiếp lời:

- Chủ tịch T ần nếu đã muốn thì tôi nào có thể từ chối. Chỉ lo sợ với tính cách mạnh mẽ này sẽ khiến ngài bị thương.

Lão nghe vậy trong lòng sững rên, cả người như bùng lửa nóng rực, gấp gáp nói:

- Haha...có khiến tôi bị thương hay không lại phải nhờ Vũ tổng.

Hắn lúc này mới nhìn sang cô, vẻ mặt lãnh đạm nói:

- Triệu Băng Nhi, cô biết nên làm gì r ồi chứ?

Băng Nhi nghe vậy trong lòng tức giận, nhìn đến hẳn lạnh nhạt nói:

- Tôi không muốn.

- Triệu Băng Nhi, cô lại dám cãi lời tôi? Nên nhớ trong tay tôi đang giữ cái gì.

Băng Nhi lúc này bàn tay siết chặt lại, trừng mắt nhìn lên hẳn 1 h ồi nhưng r ồi cũng phải bỏ cuộc.

Trác Nhiễm thấy vậy li ền hớn hở đi tới, đưa bàn tay ra trước mặt cô:

- Triệu tiểu thư, mời!

Băng Nhi thấy vậy lại phớt lờ, đứng dậy bước đi liền bị lão 1 tay tóm lấy eo kéo sát về phía mình, 2 bầu ngực đầy đà áp chặt vào người lão, lửa dục vọng bỗng nhiên trỗi dậy mạnh mẽ, bàn tay kia của lão mạnh bạo đặt xuống mông cô.

Hắn thấy cảnh tượng này, tức giận không kiềm chế được lại đứng bật dậy nhưng 1 giây sau đó chưa kịp đi tới liền thấy cô 1 tay vạt mạnh lão già ấy ngã xuống đất, bàn ghế quanh đó đổ lộn xộn, nhưng vị quan khách cũng kinh ngạc mà né tránh. Đám nhân viên bảo vệ thấy tiếng động liền vội vàng chạy đến chỗ cô định bắt giữ lại bị cái nhìn sắc lạnh của hắn dọa cho đến bất động.

Hắn từng bước đi đến bên cạnh chỗ cô rồi lại nhìn xuống lão già đang nằm đấy nhăn nhó mà nói:

- Chủ tịch Tần, tôi đã cảnh cáo ngài trước nhưng ngài vẫn cố chấp. Là cô ấy sai nhưng cô ấy là người của tôi, mà đã là người của tôi thì ngoài Vũ Thiên Uy này ra không ai được phép đụng đến.

Nói rồi hắn liền quay người lại nhìn đám nhân viên ấy gằn lên 1 tiếng:

- CÚT!

Thanh âm của hắn sắc lạnh khiến cả đám khiếp sợ tự động tránh ra.

Hắn lúc này liền tóm lấy tay cô mà hướng trở ra ngoài trong bao nhiêu con mắt kinh ngạc của những người ở lại.

Ngạo Thiên ngẩng đầy chứng kiến 1 màn như vậy bờ môi lại khẽ cười mãn nguyện rồi cũng đứng dậy trở ra.

Vĩnh Kiệt dõi theo bóng anh trong lòng liền xuất hiện những điếu nghi hoặc, lại nhìn sang Trác Nhiễm còn đang nhăn nhó vì cú ngã vừa rồi liền đi đến đỡ lấy lão rồi lịch sự nói nhưng bên trong lại mang ý đe dọa

- Chủ tịch Tần, thật ngại quá, đã phá hỏng buổi tiệc của ngài, nhưng ngài biết rồi đấy, nước sông vẫn "không nên" phạm nước giếng. Nếu không có gì nghiêm trọng, tôi còn có việc phải đi trước.

Nói rồi Vĩnh Kiệt cũng xoay người trở ra, mà lão đứng đấy tức giận đến nổi gân xanh:

- Vũ Thiên Uy, mày dám làm tao mất mặt trước quan khách, tao nhất định sẽ tìm cách trả đủ. Con tiện nhân đó rồi cũng sẽ về tay tao.

Đám quan khách lúc này xem hết sự việc rồi cũng đi đến chào lão mà trở về.

Tần Trác Nhiễm ở đấy giữa bữa tiệc tàn cuộc với đồng bàn ghé đờ ngónh ngang mà rầy lên ý đồ trả thù.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Hắn lúc này lòi cô quăng mạnh vào trong xe, hình ảnh đụng chạm lúc này của lão cứ hiện rõ trong đầu lại khiến hắn khó chịu vô cùng liền quay sang cô đang nghiến mà nói:

- Triệu Băng Nhi, tôi nói cô biết cách câu dẫn đàn ông quả nhiên không sai.

Băng Nhi nghe vậy lại cười khẩy 1 cái nhìn đến hắn lạnh giọng nói:

- Vũ Thiên Uy, tôi thấy con người anh thật 2 mặt. Chẳng phải là anh đẩy tôi cho lão đấy sao? Bây giờ lại bày ra vẻ mặt này, thật khiến người khác kinh ngạc.

Hắn nghe vậy liền nhíu mày, lời nói của Ngạo Thiên khi ấy lại đụng đến điều khúc mắc từ trước đến giờ trong lòng hắn, có phải là hắn yêu cô? Nghiễm nhiên 1 kẻ cao cao tại thượng như hắn sẽ chẳng thừa nhận chuyện đó vậy nên mới thoả hiệp chỉ là khi nhìn thấy cả người cô bị 1 kẻ khác đụng chạm hết lại khiến hắn bức bối đến khó chịu, thứ cảm giác này từ trước đến giờ vốn không xuất hiện mà hắn đối với nữ nhân cũng chỉ dùng

qua 1 lần về sau bọn họ muốn dây dưa cùng ai, hẳn cũng chẳng bận tâm, vậy tại sao đối với cô lại có tính chiếm đoạt mạnh mẽ đến như vậy? Chẳng lẽ hẳn thật sự là động tâm? Nghĩ vậy, hẳn 1 lần nữa phủ định hết tất cả, bàn tay đưa lên bóp mạnh cằm cô kéo sát lại gần rồi lạnh giọng nói:

- Triệu Băng Nhi, cô không đủ tư cách để trả treo với tôi.

Cô nghe vậy lại trừng mắt lên nhìn hắn, không nhân nhượng mà đáp trả:

- Vậy tôi cũng lấy làm hiếu kỳ. Vũ tổng cao cao tại thượng như vậy sao đối với kẻ "không đủ tư cách" như tôi lại để tâm đến vấn đề "tôi biết cách câu dẫn đàn ông" hay "tôi đi câu dẫn đàn ông" vậy? Sự để tâm đấy của ngài lại khiến tôi lần tưởng là ngài đang thích tôi đấy!

Lời cuối cùng của cô lại 1 lần nữa đụng chạm đến điếu tối kỵ của hắn. Trong lòng chợt tức giận, không nói 1 lời liền hung hăng cúi xuống mà hôn lên bờ môi cô, bàn tay vòng qua sau chậm rãi kéo chiếc khoá váy xuống.

Hành động nhanh đến mức cô còn không kịp phản ứng, chỉ trợn tròn mắt lên nhìn gương mặt hắn đang sát kề mình, trong đầu trở nên hoảng loạn.

Hắn không phải là muốn cô ngay trên xe chứ? Mẹ kiếp, chẳng phải lúc này vừa mới sao, hơn nữa ở đây còn có người.

Thân váy từ từ trượt xuống, Băng Nhi bắt đầu vùng vằng đẩy ra nhưng hắn lại đưa tay lên giữ chặt lấy gáy cô, 1 tay ôm lấy eo cô kéo sát vào người rồi xoay người che lại khi thân váy vừa kịp rũ xuống, cả bầu ngực đầu đầu áp chặt vào lồng ngực hắn.

Người áo đen lái xe lúc này lại coi như không có chuyện gì chỉ khẽ đóng hết cửa kính lại, chậm chậm dừng xe rồi lặng lẽ mở cửa bước xuống.

Trong khoang xe sang trọng lúc này chỉ còn 2 thân ảnh đang dính chặt lấy nhau.

Chiếc váy dạ hội lộng lẫy giờ đã trở thành 1 đồng nhả nhúm, mà cô ở trong lòng hẫ bị nộ hôn mãnh liệt của hẫ làm cho mơ màng.

Đến khi cảm nhận được hô hấp của người phía dưới đã trở nên khó khăn hẫ mới từ từ rời ra, đôi mắt rực lên ngọn lửa dục vọng, thanh âm trở nên khàn đục:

- Triệu Băng Nhi, nếu cô muốn câu dẫn đàn ông, tốt nhất chỉ nên tìm đến 1 mình Vũ Thiên Uy này, bởi vì cô là người của tôi. Tôi sẽ luôn nhắc nhở cô, hãy nhớ lấy đi ầu đó!

Nói rồi bàn tay hẫ li ền mạnh tay gỡ bỏ lớp y phục vướng víu trên người cô xuống, bàn tay túm lấy eo cô xoay người lại, đặt cô ng ồi lên trên hẫ. Phía dưới, 1 vật nóng hổi li ền mạnh mẽ xâm nhập vào bên trong khiến cô đau đớn khẽ nhúu mảy ngứa đầu ra sau mà kêu lên 1 tiếng.

Hẫ 2 tay siết mạnh bờ eo nhỏ ấy, dùng lực vận động liên tục, rồi cúi xuống 2 bầu ngực căng tròn ấy mà cắn mút.

Băng Nhi vì hành động ấy của hẫ lại khẽ vắn mình, buột miệng kêu lên 1 tiếng khiến hẫ thêm kích thích, bàn tay trườn xuống cặp mông của cô dùng sức mà nhấp mạnh hơn.

Cả người cô dường như không còn trọng lượng theo phản xạ xồng 2 tay ra sau lưng hẫ mà ôm chặt lấy, móng tay cào lên tấm lưng rộng lớn tạo thành những vết xước đỏ. Cô tuy là không cam tâm tình nguyện nhưng cái cơ thể chết tiệt này lại đối với hẫ là có phản ứng, thật khiến cô xấu hổ.

Không gian trong xe tuy thuộc vào dạng xe khoang rộng nhưng lại trở nên chật hẹp bởi 1 cảnh xuân nóng bỏng này.

Khi hẫ bắt đầu gấp rút ra vào trong cô, 1 giây sau đấy g ầm lên 1 tiếng, dục vọng đạt tới đỉnh điểm, cả 2 gục vào nhau mà thở dốc.

Băng Nhi mệt mỏi mà tựa lên vai hẫ, cả gương mặt đã ửng hồng, tấm lưng tr ần trắng nõn giờ đã thấm những hạt mồ hôi, đôi mắt trở nên nặng trĩu rồi khẽ khép lại.

Khi cảm nhận được hơi thở đầu đặn của người trong lòng, hắn mới từ từ đẩy cô ra.

Nữ nhân trong mắt hắn với làn da trắng nõn không 1 vết tì, từng đường cong trên cơ thể lại hoàn mỹ đến mê hoặc. Mái tóc búi cao sau trận kích tình vừa rồi đã trở nên rũ rượi, vài sợi buông xuống vương lên gương mặt nhỏ nhắn, bàn tay hắn đưa lên nhẹ nhàng vẽ gọn lại rồi với lấy chiếc áo vét của hắn mặc lên cho cô rồi dịu dàng đặt cô nằm xuống gối đầu lên chân mình.

Đưa tay với lấy chiếc điện thoại, bấm 1 dãy số nói gì đấy rồi tắt máy. 1 lúc sau, cánh cửa mở ra, người áo đen khi nãy bước vào cúi đầu chào hắn định nói gì đấy thì hắn lại đưa tay lên ra hiệu giữ im lặng, người áo đen thấy vậy cũng lặng lẽ ngó vào chỗ rồi lái xe đi thẳng.

Hắn lúc này rời tầm mắt xuống cô, bàn tay vô thức đưa lên vuốt ve mái tóc, tâm tình liêu liêu trở nên phức tạp.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Khi bình minh đã đỏ rực ở phía chân mây, những tia nắng hắt băng qua lên vạn vật, khẽ lấp lánh những giọng sương đêm còn đọng trên phiến lá đang chuyển mình, cơn gió dịu dàng lùa qua khung cửa sổ nhẹ tung bay chiếc rèm cửa mỏng manh lại thấy được 1 khung cảnh bên trong đẹp như tranh vẽ.

Nam nhân nằm đấy có gương mặt đẹp như 1 pho tượng điêu khắc. Những đường nét trên gương mặt ấy hoàn hảo đến mức như được 1 chuyên gia điêu luyện tự tay tạo nên vậy. Lớp chăn mỏng nhẹ nhàng phủ lên che đi nửa dưới, phần trên để lộ ra cơ bụng 6 múi cùng vòm ngực săn chắc. Cả người hắn khi ngủ cũng toả ra sức hút điên đảo đến như vậy, thật khiến người khác ngưỡng mộ.

Nghiêm nhiên khung cảnh trở nên lay động lòng người hơn khi nữ nhân ở trong lòng hắn lại vô cùng xinh đẹp, thân thể lộ liễu nửa che nửa đầy mà yên giấc. Mày liễu như khói, mi tựa lông hồng, sống mũi thon gọn, bờ môi đỏ mọng, ngũ quan hài hoà tạo nên 1 dung mạo đẹp như trăng như hoa.

Mặt trời đã thoát khỏi phía chân xa xa kia, những tia nắng bắt đầu rực rỡ rọi thẳng vào 2 thân ảnh trong căn phòng.

Băng Nhi khẽ cựa mình nhúu mày 1 cái rồi chậm rãi mở mắt, cả gương mặt tuấn mỹ hiện hữu ra khiến cô sửng sốt. Lại nhìn xuống thân mình không 1 mảnh y phục, cô vội vàng túm lấy tấm chăn kéo lên che lấy ngực mình, đôi mắt đảo quanh nhìn căn phòng 1 lượt. Không gian khác lạ này chắc chắn là phòng của hắc r ồi.

Đôi mắt chợt chuyển hoá sắc lạnh, cô nhẹ nhàng bước xuống giường với lấy chiếc áo sormi của hắc mặc vào rồi hướng ra phía cửa quay trở về căn phòng của mình.

Khi cánh cửa vừa đóng lại, nam nhân nằm đấy mới từ từ mở mắt. Đôi đồng tử nhìn xoáy sâu về hướng cô vừa đi khuất, 1 tia phức tạp hiện rõ trên gương mặt.

Cô là nữ nhân đầu tiên hắc đưa về nhà, nữ nhân đầu tiên có thể khiến hắc ham muốn nhiều lần, cũng là nữ nhân đầu tiên được ngủ trên giường của hắc, tất cả những ưu ái mà biết bao người phụ nữ khác đầu mơ ước ấy hắc lại dành cho 1 người luôn chống đối lại với mình. Liệu rốt cuộc có phải hắc thật sự đang để tâm đến cô?

Gạt bay đi suy nghĩ đấy, hắc bước xuống giường đi thẳng vào nhà tắm mở nước xối xả vào mặt. Làn nước mát lạnh ấy khiến hắc trở nên tỉnh táo hơn, lấy lại vet mặt cao ngạo lạnh lùng ấy quay trở ra khoác lên mình bộ Tây trang sang trọng rồi trở xuống nhà, đi ra xe lái thẳng đến Vũ Thị không 1 chút nán lại.

Nghiêm nhiên vì sự thờ ơ của hắc, Băng Nhi vẫn phải tiếp tục công cuộc đi đến Vũ Thị bằng đôi chân của mình.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Buổi chiều hôm ấy, trên tầng cao nhất của Tập đoàn Vũ Thị lớn mạnh, nam nhân với gương mặt sáng giá ngồi trên ghế, đáng vẻ nghiêm chỉnh xem từng tập tài liệu lại cũng có thể đẹp hoàn mỹ như vậy.

Bỗng chuông điện thoại vang lên, hắn đưa tay với lấy rồi bắt máy:

-

- Được, gặp ở chỗ cũ.

Nói rồi hắn liền tắt máy, xem qua 1 lượt số tài liệu trên bàn rồi đóng lại. Cùng lúc đấy tiếng gõ cửa vang lên "cốc, cốc", hắn hướn đôi mắt ra ngoài rồi lạnh giọng nói:

- Vào đi.

Lời vừa dứt, cánh cửa liền bật ra, Băng Nhi trên tay cầm 1 tập số tài liệu đi vào đặt lên bàn của hắn:

- Đây là số tài liệu mà ngài cần, tôi đã kiểm tra và phân tích kỹ ở bên trong. Ngài có thể xem qua. Còn nữa, việc mời Ảnh hậu Phương Đan làm đại diện cho sản phẩm của Vũ Thị cũng đã được hoàn thiện. Cô ấy đang trên đường đến đây để tiến hành cho việc quay film quảng cáo sản phẩm.

Hắn nghe vậy chỉ đứng lên, với lấy chiếc áo vest rồi nhìn sang cô lãnh đạm nói:

- Giờ tôi có chút việc, cô hãy thay mặt tôi đi tiếp đón cô ấy rồi dẫn thẳng đến hậu trường quay film, lát tôi sẽ qua đó.

Nói rồi hắn cũng lướt qua cô mà đi ra ngoài, Băng Nhi thấy vậy cũng im lặng mà bước theo.

Xe hắn vừa rời khỏi Vũ Thị thì 1 em siêu xe Ferrari 488GTB màu trắng dừng Tập đoàn.

1 người đàn ông mặc âu phục đi xuống phía sau mở cánh cửa.

Đôi guốc hàng hiệu màu đỏ, mẫu mã mới nhất của thương hiệu Gucci đặt xuống mặt đất. Nữ nhân bước ra với mùi nước hoa thời thượng, trên người là chiếc váy body cùng hiệu Gucci ôm sát vào người tạo nên 1 đường cong hoàn mỹ. Mái tóc dài buông xoã uốn hình lợn sóng ôm lấy

gương mặt xinh đẹp được trang điểm khá kỹ càng, càng người toát lên khí chất cao quý.

Bước theo sau nữ nhân ấy là 1 người đàn ông có thân hình không được đầy đặn cho lắm, gương mặt cũng trang điểm tuy không quá lộ liễu nhưng vẫn thấy được màu son đỏ cùng đường kẻ lông mày rõ rệt, cất lên giọng nói ẻo lả:

- Sao không có ai ra đón chúng ta vậy? Thật là bức mình quá mà!

- Chị Mạnh, tức giận sẽ không tốt cho nhan sắc.

Lời vừa dứt, Băng Nhi từ phía trong đi ra tiến lại chỗ 2 người bọn họ, vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc cúi đầu chào rồi lãnh đạm nói:

- Thật xin lỗi đã ra đón tiếp muộn. Xin hỏi, đây có phải ảnh hậu Từ Phương Đan?

Nữ nhân kia nghe vậy nhìn cô mỉm cười gật đầu:

- Phải.

- Từ tiểu thư, mời!

Nói rồi cô định nhường đường cho Phương Đan đi thì 1 giọng nói lên tiếng:

- Khoan đã, cô là ai? Chẳng phải đã nói Vũ tổng sẽ ra đón chúng tôi sao?

- Thật xin lỗi, Vũ tổng có việc gấp nên đã ra ngoài. Tôi là trợ lý của ngài ấy đã được phân phó để đón tiếp mọi người.

Phương Đan lúc này mới quay sang tên đàn ông ả mái đó mỉm cười:

- Chị Mạnh, không sao? Ai đón cũng được thôi, chúng ta mau vào đi.

Người đàn ông ấy nghe vậy lại liếc xéo cô 1 cái:

- Hứ...cô có biết ảnh hậu của chúng tôi đáng giá như thế nào không? Nếu không may có kẻ cố ý muốn làm hại đến cô ấy thì 1 mình cô có bảo vệ nổi không? Tôi muốn gặp Vũ tổng, tôi muốn ngài ấy phải đích thân ra đón và chắc chắn sẽ cho người bảo vệ cô ấy tôi mới cùng vào với cô.

Băng Nhi nghe vậy khẽ nhíu mày, sau đó lại nhìn sang người áo đen lái xe khi này liền tì lên lại ghế, 1 giây sau đó túm áo tên ấy vật mạnh xuống đất khiến tên đó kêu lên 1 tiếng, cô lại nhìn đến tên ẻo lả đầy lạnh nhạt nói:

- Nư vậy có thể bảo vệ cô ấy được rồi chứ?

Hành động của cô nhanh và dứt khoát khiến 2 người bọn họ kinh ngạc.

Tên ẻo lả ấy nuốt xuống nước bọt rồi liếc xéo cô 1 cái ỏng ẹo đi vào.

Băng Nhi thấy vậy lúc này hướng đến Phương Đan lạnh nhạt nói:

- Từ tiểu thư, mời.

Phương Đan nghe vậy nhìn cô mỉm cười khẽ gật đầu rồi cả 2 cùng đi thẳng vào bên trong.

Cách đó không xa, 1 bóng người lén lút dõi theo 2 thân ảnh đấy đi khuất rồi cũng quay người rời đi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tại bar Ảo Quốc, vẫn trong căn phòng VIP sang trọng, 2 nam nhân điển trai ng ầu đầy nhàn nhã nhấm nháp ly rượu Tây.

- Vĩnh Kiệt, bên lão có động thái gì không?

Anh lúc này nhấp 1 ngụm rượu rồi tựa lưng vào thành ghế, nhàn nhạt nói:

- Chưa thấy gì khác thường.

- Mình không nghĩ lão ta sẽ dễ dàng bỏ qua đâu? Tốt nhất vẫn nên đề phòng trước.

- Người của chúng ta vẫn luôn theo sát lão. Cậu yên tâm đi.

Hắn nghe vậy tay cầm ly rượu lắc nhẹ, chợt suy tư 1 hồi rồi lên tiếng:

- Vậy còn tên kia?

- Cậu đang nói đến Tống Ngạo Thiên sao? Không có kết quả. Muốn đi đầu tra 1 kẻ như hắn thật sự không dễ, người chúng ta cử đi theo hắn đều bị hắn phát hiện và cắt đuôi. Tên đấy xảo quyệt và ranh ma như vậy, muốn biết 1 chút thông tin của hắn cũng như mò kim đáy bể. Nhưng tại sao cậu lại muốn đi đầu tra hắn, trước giờ tuy Quỷ Thiên Hội và Hắc Long Bang đều không ưa nhau nhưng nước sông vốn không phạm nước giếng.

Hắn nghe vậy đôi mắt chợt trở nên sâu thẳm, đưa ly rượu lên nhấp 1 ngụm rồi suy tư nói:

- Mình có cảm giác giữa tên đó và cô ta dường như có bí ẩn.

- Cậu nói Triệu Băng Nhi sao? Thiên Uy, đến bây giờ cậu vẫn chưa phát hiện ra bản thân đã thích cô gái ấy rồi sao?

Vẫn là câu hỏi hắn không muốn nghe ấy, liền lên tiếng phớt lờ:

- Vĩnh Kiệt, đừng nhiều lời, cậu tốt nhất nên lo cho thân mình, cũng đến lúc tiếp quản Trương Thị được rồi. Vũ Thị hôm nay quay film quảng cáo sản phẩm, người đại diện là Phương Đan, có muốn đến chiêm ngưỡng 1 chút.

- Từ Phương Đan sao? Nghe nói cô ta dạo này cũng rất có tiếng tăm, mình cũng muốn được mở rộng tầm mắt.

Hắn nghe vậy bờ môi lại khẽ cong lên, uớt cạn ly rượu rồi đặt xuống bàn:

- Đi thôi.

Nói rồi hắn cũng đứng dậy trở ra, Vĩnh Kiệt thấy vậy cũng bỏ chiếc ly xuống mà theo sau.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tại hậu trường quay film quảng cáo của Vũ Thị, đội ngũ ekip hùng hậu đang tích cực hướng mắt vào chiếc màn hình quay film.

Nữ nhân với gương mặt được trang điểm theo tone nhẹ nhàng, mặc 1 chiếc váy màu hồng phấn bồng bênh đứng giữa con phố sầm uất dưới tia nắng gắt nhưng cô gái ấy vẫn rạng rỡ xinh đẹp.

Từng bước uyển chuyển tiến lại phía ống kính, bờ môi khẽ mỉm cười mãn nguyện, nét mặt tự tin rồi nhẹ nhàng nói:

- Có khi nào bạn cảm thấy thiếu tự tin trước một cuộc hẹn, ngại ngừng tiếp chuyện hay làm quen tại những buổi tiệc hay thấy mình hoàn toàn chìm ngấm trước đám đông? Đó là khi bạn chưa đầu tư đúng mức cho nhan sắc của mình. Tất nhiên việc làm đẹp phải phù hợp hoàn cảnh, khiến bạn yêu bản thân hơn chứ không phải là biến thành 1 ai đó xa lạ.

Lời vừa dứt, cô gái ấy liền lấy trong túi sách của mình ra 1 lọ mỹ phẩm đưa lên trước mặt, rồi nở 1 nụ cười rạng rỡ:

- Với tôi, làm đẹp là quyền lợi và cũng là nghĩa vụ. Còn bạn?

"CẮT!!!" Lời của người đạo diễn vang lên kéo theo tiếng vỗ tay cùng những lời khen:

- Quả không hổ danh là ảnh hậu, diễn xuất rất tốt!

Phương Đan đứng đấy nghe vậy khẽ mỉm cười cảm ơn, bàn tay đưa lên thấm những giọt mồ hôi còn vương trên trán. Băng Nhi thấy vậy lại cầm lấy chai nước đi đến, bất chợt bên tai nghe được 1 âm thanh lạ, cô theo phản xạ nhìn lên, chiếc đèn sân khấu đã bị tuột ốc đang lơ lửng ở trên cao, 1 giây sau đó liền rơi tự do xuống người Phương Đan. Băng Nhi không kịp nghĩ vội lao đến đỡ Phương Đan sang 1 bên, cản người cô

không cẩn thận ngã xuống, 1 lực mạnh trút thẳng lên người đến đau đớn. Tiếng la hét thất thanh, những ánh điện nhấp nháy chập chờn, mảnh thủy tinh vương vãi khắp trên sàn cùng dòng máu đỏ chảy dài ra. Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt sợ đến mất cả hồn vía.

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Rung Động??

Giới thiệu nhân vật:

Từ Phương Đan - 23 tuổi, tốt nghiệp trường sân khấu điện ảnh của Los Angeles. Cô là người có tố chất vậy nên trở về nước, sau 2 năm đã có 1 số tác phẩm để đời cùng giải thưởng xuất sắc và đặc biệt dành được giải Ảnh hậu Châu Á. Là đại tiểu thư của dòng tộc họ Từ danh tiếng nhưng tính cách lại không kiêu ngạo và kênh kiệu, trái lại còn rất nhu mì và tốt bụng. Sau cô còn có người em gái là nhị tiểu thư Từ Phương Uyên - 18 tuổi, tính cách trái ngược người chị của mình, đanh đá và kênh kiệu.

Mạnh Thường Mỹ - 27 tuổi, là trợ lý của Từ Phương Đan. Tên này thì khỏi nói rồi nhé, người ta nói "cha mẹ sinh con, trời sinh tính", tên này hình dáng của nam nhân nhưng tính cách lại ảo lả hơn cả con gái nếu không muốn nói là bị "bóng". Tính cách tuy hơi khó tính 1 chút nhưng kể ra là người tốt, chu đáo và chăm sóc Phương Đan tận tình còn hơn cả cha mẹ cô ấy.

(Vào truyện thôi ạ)

Cú ngã vừa rồi thật sự khiến cô rất đau, vật thể đổ lên người cô cũng rất nặng nhưng tất cả chỉ là cảm giác cả người ê ẩm chứ không phải đau như rách da, rách thịt.

Băng Nhi lúc này khẽ nhú mày từ từ mở mắt, sắc đầu tiên cô nhìn thấy là màu đỏ của máu, 1 giây sau đó liền chuyển sang sừng sốt nhìn người bên cạnh, bật thốt lên:

- Vũ Thiên Uy!

Đám nhân viên ngoài kia lúc này mới bừng tỉnh hốt hoảng nói:

- Vũ tổng ngài có sao không?

- Mau đi gọi bác sĩ đến đây!

Hắn lúc này chẳng bận tâm đến những lời đấy, đôi mắt nhìn sang cô loé lên 1 tia lo lắng hỏi:

- Có sao không?

Băng Nhi còn chưa hết ngỡ ngàng nghe hắn hỏi vậy chỉ biết ngây người khẽ lắc đầu.

Hắn thấy vậy trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, bàn tay đưa lên chạm nhẹ vào vết thương ở bên thái dương khẽ nhú mồm 1 cái.

Cùng lúc đấy Từ Phương Đan vừa mới hoàn hồn liền tiến lại chỗ cô ngẩng đầu xuống:

- Băng Nhi, cô không sao chứ? Thật cảm ơn!

Lúc này, Vĩnh Kiệt không biết lấy từ đâu 1 hộp cứu thương nhỏ đi tới chỗ hắn, Băng Nhi thấy vậy lại đưa tay ra nhận lấy rồi nói:

- Để tôi.

Vĩnh Kiệt nghe vậy cũng chỉ đành gật đầu rồi đi lại chỗ Từ Phương Đan lịch sự hỏi:

- Cô không sao chứ?

Phương Đan nhìn anh khẽ mỉm cười 1 cái lắc đầu rồi hướng đến Băng Nhi.

Cô lúc này lấy trong chiếc hộp cứu thương ra 1 miếng bông thấm chút cồn rồi rướn người lên lau nhẹ vết thương cho hắn.

Khoảng cách gần đến mức lại khiến cả hai cùng lúc tim lỡ đi 1 nhịp. Mà mọi người xung quanh lúc này dường như cũng nín lặng lại, 1 phần vì

lo sợ hẳn sẽ trách tội vì tai nạn vừa rồi, 1 phần vì tình cảnh của 2 người lúc này nhìn là thấy tình ý, vậy nên mọi người ngoài quan sát ra 1 tiếng cũng không dám nói, ngay cả khi bác sĩ đến cũng bị ngăn cản không cho phá đám.

Sau khi lau sạch vết thương, cô bôi thuốc cho hẳn rồi lấy miếng gạc băng nhẹ nhàng băng lại, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt nhưng thanh âm lại có chút dịu xuống:

- Cũng may vết thương không rách sâu lắm. Hơn nữa anh không nhất thiết phải làm vậy.

Hẳn nghe cô nói vậy không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ, vẻ mặt liền thay đổi, lạnh giọng nói:

- Triệu Băng Nhi, cô tưởng tôi giúp cô sao? Tôi vì lo cho người đại diện sản phẩm của Vũ Thị bị tổn thương sẽ làm ảnh hưởng đến mọi việc. Cô có biết Vũ Thị đã bỏ ra bao nhiêu tiền để ký hợp đồng với cô ấy không? Tôi để cô đi đón tiếp cô ấy vì nghĩ cô đủ khả năng để bảo vệ sự an toàn vậy mà đến bản thân mình cô cũng còn không lo nổi.

Băng Nhi nghe vậy không hiểu sao trong lòng lại tức giận, bàn tay băng vết thương cho hẳn dùng lực mạnh hơn khiến hẳn đau nhói mà gất lên 1 tiếng:

- Triệu Băng Nhi, cô bị điên sao?

- Vũ tổng, thật ngại quá. Vết thương vừa ngài phải băng chặt mới có thể giữ được thuốc.

Nói rồi cô liền xoay người toan đứng dậy rời đi, bất chợt cánh tay lại bị hẳn kéo mạnh xoay người lại, 1 giây sau đó ngang nhiên giữa bao con mắt cúi xuống hôn lên đôi cánh đào đỏ mọng ấy.

Mọi người lúc này há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi kinh ngạc. Tuy biết sếp của bọn họ là người chỉ cần đưa mắt nhìn ắt hẳn sẽ có nữ nhân tự động lên giường nhưng hẳn vốn không bao giờ thể hiện hành

động thân mật như vậy trước mọi người hơn nữa, cô gái hấn đang hôn đây lại chỉ là 1 trợ lý bình thường chứ không phải vị tiểu thư danh giá hay cô hoa hậu nổi tiếng nào. Chính là vì khẩu vị mới của hấn mới khiến mọi người sửng sốt.

Bằng Nhi lúc này ngậy người mở to mắt nhìn gương mặt đang sát kề bất chợt nhận thức được mọi chuyện liền đẩy mạnh hấn sau, ngay sau đó lại thẳng tay giáng xuống gương mặt tuấn mỹ ấy 1 cái tát uất ức. Đôi đồng tử giờ đã đỏ ngầu, hấn làm sao có thể ở trước mặt mọi người làm như vậy chứ?

- Vũ Thiên Uy, tôi thấy anh mới chính là kẻ điên.

Nói rồi, Bằng Nhi liền đứng dậy quay người rời đi mà đám người ở lại bị hành động cùng lời nói của cô khiến họ 1 lần nữa kinh hãi.

Hôm nay là ngày quái quỷ gì vậy? Tim của bọn họ sắp rơi hết ra ngoài rồi. Lúc thấy hấn xả thân vào che chở cho cô khỏi chiếc đèn mọi người đã hết sức kinh ngạc, ngay sau đó lại được chứng kiến 1 cảnh film lãng mạn kéo họ đến cảm xúc ngổ ngàng và bây giờ lại tận mắt thấy được 1 nữ nhân cả gan dám đối chọi lại với hấn thật sự khiến người ta hiếu kỳ muốn biết hấn sẽ đối đãi với cô như thế nào.

Thiên Uy ng ỡ đẩy dôi theo bóng dáng nhỏ bé đi khuất, tâm tình lại trở nên phức tạp.

Hấn không hiểu sao khi nhìn thấy cô gặp nguy hiểm bản thân lại xuất hiện thứ cảm giác lo lắng bất chợt như vậy, lúc đấy hấn không thể nghĩ ngợi gì ngoài việc thôi thúc bản thân phải chạy nhanh đến để bảo vệ cho cô. Bàn tay bất giác đưa lên chạm nhẹ vào miếng băng, vết thương có thể tuy không sâu nhưng cảm giác đau xót vẫn còn dữ dội, hấn chỉ cảm thấy thật may là cô phải phải chịu đựng nó, hấn đã về đúng lúc rồi.

Vĩnh Kiệt thấy hấn ng ỡ đẩy ngậy ngốc như vậy lại khẽ mỉm cười bước tới vỗ nhẹ vai hấn:

- Thiên Uy, có phải cảm thấy rất đau không?

Hắn nghe vậy mới chợt bừng tỉnh, hất tay Vĩnh Kiệt ra rồi đứng dậy, lãnh đạm nói:

- Vĩnh Kiệt, cậu đừng nghĩ mình yếu đuối như vậy!

Nói rồi hắn lại quay sang Phương Đan, 1 tay dứt túi, 1 tay đưa ra trước:

- Từ tiểu thư, rất vui khi được hợp tác với cô. Tại nạn hôm nay, thật may không có ảnh hưởng gì, hy vọng cô không để bụng!

Từ Phương Đan thấy vậy cũng mỉm cười bắt tay với hắn:

- Vũ tổng khách sáo rồi, tôi còn phải cảm ơn trợ lý của ngài đã cứu tôi 1 mạng, sao lại để bụng được!

- Vậy được, nếu không còn chuyện gì, tôi đi trước. Buổi quay film hôm nay dừng ở đây, Từ tiểu thư hãy về nghỉ ngơi.

Từ Phương Đan khẽ gạt đầu 1 cái, hắn thấy vậy cũng xoay người đi bất chợt đôi chân chợt khựng lại đưa cái nhìn sắc lạnh đảo quanh đám nhân viên 1 lượt rồi lạnh giọng nói:

- Sự cố hôm nay, các người tốt nhất nên có lời giải thích.

Dứt lời, hắn 2 tay dứt túi, dáng vẻ cao ngạo rời đi mà đâu trông thấy phía sau 1 đám tái mét đang khẽ run sợ.

Sau khi chứng kiến 1 màn kinh ngạc vừa rồi, lúc này tên ẻo lả, trợ lý của Từ Phương Đan mới đi tới, 2 tay luống cuống kiểm tra người Phương Đan rồi gấp gáp hỏi:

- Tiểu Đan à, em có bị làm sao không? Trời ơi, đúng là làm chị sợ chết mà.

- Chị Mạnh, em không sao.

- Hurzzz....cái tập đoàn Vũ Thị này nhiều tiền của, lớn mạnh vậy mà lại dùng 1 chiếc đèn rẻ tiền này, suýt chút nữa khiến người ta mất mạng. Chị

nhất định phải đi nói tên đó để hắn thay đổi mới được.

Từ Phương Đan nghe vậy chỉ biết cười trừ nhìn sang Vĩnh Kiệt có chút e ngại mà khẽ giật tay Mạnh Thường Mỹ:

- Chị Mạnh!

Vĩnh Kiệt thấy vậy lại nở 1 nụ cười toả nắng nhìn sang Mạnh Thường Mỹ thân thiện nói:

- Chị Mạnh, thật ra vấn đề không phải là chuyện tiền bạc mà đây là sự cố thôi. Hơn nữa Vũ tổng cũng đã lên tiếng rồi, Từ tiểu thư đây còn không để bụng, sao chị phải như vậy?

Mạnh Thường Mỹ nghe vậy liền bức bối nhìn sang anh gắt lên, ngón tay đưa lên ỏng ẹo chỉ chỉ trở trở:

- Tôi nói cho anh biết nhé, không phải vì...

Lời chưa kịp nói ra hết Mạnh Thường Mỹ liền cứng họng lại, 1 giây sau nét mặt liền dần ra, e thẹn mỉm cười tiến sát lại gần, đưa ngón tay trở dí mạnh vào ngực Vĩnh Kiệt 1 cái rồi thẹn thùng nói:

- Chàng trai này nói phải, Tiểu Đan không để bụng thì tôi cũng không cần để bụng.

Vĩnh Kiệt lúc này cảm nhận được có 1 luồng điện chạy quanh người khiến anh rùng mình nhìn tên ẻo lả ấy cố gượng lấy 1 nụ cười nhột nhạt, bất giác lùi lại 1 bước.

Từ Phương Đan ở bên cạnh không khỏi ngỡ ngàng nhưng rất nhanh sau đó liền tiến lên túm lấy cánh tay Mạnh Thường Mỹ rồi nhìn sang anh, có chút vội vã nói:

- Chúng tôi còn có việc, xin phép đi trước.

Nói rồi cô cúi chào 1 cái rồi kéo tay Mạnh Thường Mỹ lôi đi trong khi mắt tên ẻo lả đấy còn đang dính chặt lên người anh.

Vĩnh Kiệt đứng đấy dõi theo bóng 2 người họ đi khuất mới chợt hoàn hồn, anh nhìn xuống áo mình chỗ ngực vừa mới bị tên ẻo lả ấy chạm vào lại cảm thấy khiếp sợ, vội vã lấy chiếc khăn trong túi ra lau sạch đi chỗ đấy, bỗng lại bực bội vứt chiếc khăn xuống đất rồi hậm hực nói:

- Aiiizz....xìiii....Chắc mình phải nên thay áo thôi.

Nói rồi anh cũng vội vàng quay trở ra, cùng lúc đấy 1 bóng người đứng ở góc khuất khẽ đưa tay lên kéo sụp chiếc mũ xuống che đi gương mặt rồi cũng rời đi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tiếng nước róc rách từ trong phòng vệ sinh cứ chảy mãi không có điểm dừng. Băng Nhi đứng đấy thần thờ nhìn mình ở trong gương với 2 má đã ửng hồng.

Tuy không phải là lần đầu bọn họ tiếp xúc như vậy nhưng không hiểu sao khoảnh khắc khi này lại khiến tim cô chợt đập nhanh hơn 1 nhịp.

Đưa bàn tay hứng lấy chút nước cúi xuống hắt thẳng vào mặt, đôi mắt nhìn thẳng vào thân ảnh trong gương mà tự dặn lòng:

- Triệu Băng Nhi, mày hãy tỉnh táo lại đi.

Lời vừa dứt, tín hiệu của chiếc đồng hồ đeo tay lại phát lên, gương mặt cô lập tức chuyển hoá sắc lạnh, bàn tay đưa lên bấm vào 1 nút, thanh âm truyền ra:

- Triệu Băng Nhi, em hình như quên tôi rồi?

Cô nghe vậy nhưng vẻ mặt vẫn bình thản đáp lại:

- Không quên!

- Vậy sao? Nếu vậy, thứ tôi bảo em tìm kiếm sao rồi?

- Vẫn chưa có cơ hội tiếp cận nhưng đã có chút manh mối.

- Tốt, trong thời gian sớm nhất hãy đem về cho tôi.

- Được!

Nói rồi cô đưa tay lên định bấm vào 1 nút thì tiếng nói lại truyền ra:

- Băng Nhi!

Bàn tay chợt khựng lại nhưng cô không trả lời, thanh âm lại tiếp tục phát lên:

- Em đang giận tôi chuyện ở buổi tiệc sao? Thật ra tôi cố tình làm vậy là để cho hẳn có thêm thiện cảm với em, mọi chuyện em sẽ có thể tiến hành dễ hơn. Băng Nhi, tôi sẽ đợi em quay trở về!

Cô nghe vậy trong lòng chợt dịu đi, đôi mắt liền trùng xuống, không đáp trả chỉ im lặng 1 hồi rồi đưa tay lên bấm vào 1 nút, chiếc đồng hồ quay về trạng thái bình thường, cô cũng quay người rời đi mà tiếng nước chảy lúc này vẫn còn chưa chịu ngừng.

Bỗng 1 bàn tay từ đâu đưa ra khoá lại vòi nước, vài giọt kêu tí tách rồi cũng ngừng lại hẳn, qua tấm gương ấy lại thấy được 1 đôi mắt sắc lạnh loé lên 1 tia giận dữ tột cùng.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Lúc này, ở trong 1 căn phòng được thiết kế theo mẫu mã phương Tây với gam màu lạnh lẽo.

Nam nhân ngồi trên ghế với ngũ quan tinh xảo, gương mặt góc cạnh đẹp đến mỹ mãn, cả người toát ra sự mê hoặc nhưng lại khiến người khác chỉ có thể nhìn từ xa, không thể chạm tới.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay vừa mới tắt tín hiệu chợt loé lên 1 tia bí hiểm, trong đầu lại vang vọng lên 1 giọng nói của thế giới xa xôi: "Ngạo Thiên, con...nhất định...phải lấy được tín vật đó...thì

những kẻ khác mới không dám đụng đến con. Ta cũng là vì nó...mà mới bị như vậy...hi vọng con có thể thay ta...hoàn thành...di nguyện...!!!"

Giọng nói ấy vừa tắt, đôi mắt anh liền chuyển tầm hướng về phía bức tường được trạm khắc hoa văn tinh xảo. Từ từ đứng dậy tiến lại phía bức tường đó, bàn tay đưa lên chạm vào 1 dấu tam giác ở trên đó, những tiếng động của cơ quan phát ra, bức tường khẽ chuyển động rồi tách làm đôi, 1 đường hầm sâu hun hút hiện ra trước mắt.

Ngạo Thiên bước qua cánh cửa, đưa tay vặn nhẹ 1 cây đèn dựng ở bên, bức tường liền đóng lại kéo theo những ngọn đèn liền lượt vụt sáng.

The lối dẫn ấy đi qua nhiều ngã rẽ đến thẳng 1 cánh cửa bằng đồng, anh bấm 1 mã số trên chiếc máy điện tử được gắn ọt bức tường cánh cửa liền mở ra, 1 căn nhà thu nhỏ với thiết bị khá đầy đủ hiện ra trước mắt.

Người đàn ông ngồi ở chiếc ghế quay lưng lại phía anh, nghe tiếng động lại nhàn nhạt lên tiếng:

- Hôm nay lại có nhã hứng đến thăm chúng tôi sao?

Ngạo Thiên nghe vậy không trả lời từng bước lãnh đạm đi vào, bỗng ở phía trong phòng 1 người phụ nữ độ tuổi đã ngoài 60, đầu tóc rũ rượi chạy đến túm lấy cánh tay anh, đôi mắt đã bắt đầu ướt át, gấp gáp nói:

- Ngạo Thiên, hôm nay tôi đã có thể gặp con bé chưa? Tôi cần xin cậu, chúng tôi đã rất lâu không được gặp nó, không biết nó sống có tốt không?

Ngạo Thiên nghe vậy chậm rãi gạt tay bà ra rồi lãnh đạm nói:

- Bà yên tâm, con gái bà sống rất tốt, Triệu phu nhân không phải lo lắng.

- Vậy khi nào tôi được gặp con bé.

- Chuyện đấy....tôi còn phải xem xét đã...

Người phụ nữ nghe vậy nước mắt không giữ nổi liền trào ra:

- Ngạo Thiên, tôi xin cậu...

- HỨA DIỆP CHI, BÀ KHÔNG PHẢI CẦU XIN HẮN.

Giọng nói của người đàn ông ng ồi đấy gần lên khiến bà giật mình nín lại.

Ngạo Thiên nghe vậy lại chỉ mỉm cười đi đến ng ồi xuống chiếc ghế đối diện ông, dáng vẻ nhả nói:

- Triệu Băng Thanh, ông không nên nặng lời với vợ mình như vậy. Bà ta chỉ là 1 người mẹ thương nhớ con của mình thôi. Nhưng không sao, tôi có thể cho 2 người gặp con gái của mình, chỉ cần ông nói Bảo Ngọc Trấn Phong Hội được cất dấu ở đâu, tôi sẽ để 2 người gặp lại con gái mình.

Ông nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản chỉ cười khẩy 1 cái rồi nhàn nhạt nói:

- Tổng Ngạo Thiên, bao nhiêu năm qua cậu giam giữ chúng tôi là vì tra hỏi chuyện đấy, mà tôi đã hơn dưới nghìn lần trả lời cho cậu rồi. Tôi không biết cậu đang cái gì thì làm sao có thể biết món đồ đấy ở đâu.

Hứa Diệp Chi lúc này nước mắt tèm lem đi đến bên cạnh ông túm lấy cánh tay nức nở nói:

- Băng Thanh, nếu ông biết hãy nói cho cậu ta đi. Con gái chúng ta không quan trọng sao?

Ông nghe vậy vẻ mặt chợt đau lòng nhìn sang bà vỗ nhẹ lên bàn tay đã có nếp nhăn:

- Diệp Chi, tôi rất thương con bé, nhưng sự thật tôi không biết thì làm sao nói được đây?

Lời ông vừa dứt 1 tiếng đập bàn "RẦM" mạnh khiến cả 2 giật mình nhìn về phía anh.

Ngạo Thiên đôi mắt hần lên những tia đỏ vì sự ức chế đã kìm nén mà gần mạnh lên từng chữ:

- TRIỆU BĂNG THANH, ÔNG ĐỪNG NGHĨ TÔI KHÔNG BIẾT. NĂM ĐẤY, ÔNG CÙNG VŨ THIÊN QUANG ĐÃ GÂY RA TỘI ÁC GÌ, ÔNG TƯỞNG TÔI KHÔNG BIẾT SAO?

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương
www.dtv-ebook.com

Tìm Kiếm

Triệu Bằng Thanh nghe vậy gương mặt có chút sừng sốt nhưng rất nhanh sau đó lại che dấu đi được, bình thản nói:

- Ngạo Thiên, tôi thật sự không hiểu cậu đang nói gì! Vũ Thiên Quang là người mà ai ai cũng biết nhưng không có nghĩa là ai cũng có thể tiếp xúc với ngài ấy, cậu nghĩ 1 người thấp kém như tôi có thể cùng ngài ấy làm gì sao? Hơn nữa, Vũ Thiên Quang cũng đã mất lâu rồi, tôi nghĩ cậu không nên nhắc đến người đã khuất bằng thái độ như vậy.

- Ha...Triệu Bằng Thanh, ông không xem lại bản thân mình đang ở trong hoàn cảnh nào, mà còn lên tiếng dạy bảo tôi sao?

- Người như Tổng tiên sinh đây đâu cần ai dạy bảo, tôi chỉ là muốn nói với ngài nên sáng suốt 1 chút. Tôi và Vũ Thiên Quang không hề có quen biết.

Ngạo Thiên nghe vậy tức giận mà bàn tay siết chặt lại, đôi mắt nhìn khoét sâu vào gương mặt đã già nua của người đàn ông trước mắt.

Bao nhiêu năm qua anh liên tục đi điều tra, anh liên tục gắng hỏi nhưng tất cả đều chỉ nhận được 1 câu trả lời như vậy. Tức giận có, phẫn nộ có, muốn tận tay móc miệng Triệu Bằng Thanh cũng có nhưng anh lại chưa 1 lần sử dụng cực hình để tra khảo 2 người họ, rốt cuộc tại sao lại phải nhân nhượng? Nghĩ vậy bỗng hình ảnh của 1 người con gái hiện ra trong trí óc, Ngạo Thiên chợt thu lại vẻ mặt rồi đứng dậy, nhìn qua 2 người vợ chồng già, lạnh nhạt nói:

- Triệu phu nhân, tôi nghĩ bà nên khuyên bảo chồng của mình cho tốt. Thời gian của 2 người cũng đã quá nửa đời rồi, thật sự không muốn gặp lại con gái của mình sao?

Nói rồi anh cũng chẳng đợi cho bà đáp trả liền lãnh đạm mà rời đi.

Hứa Diệp Chi lúc này nhìn theo bóng anh đi khuất rồi chậm rãi tiến lại phía chiếc ghế ngã xuống, thẫn thờ người ra 1 lúc rồi chợt òa lên khóc.

Đã bao nhiêu năm rồi 2 vợ chồng bà không được nhìn thấy con của mình, đã bao nhiêu năm rồi cuộc sống của 2 người chỉ vồn vện trong 4 bức tường với 1 chút ánh sáng mặt trời yếu ớt len qua khung cửa sổ bé tí, cuộc sống của họ tách biệt với thế giới bên ngoài đã quá lâu rồi!!!

Trong căn phòng bí bách đấy, tiếng khóc da diết của người phụ nữ, ánh nhìn sầu tư của người đàn ông, 1 khung cảnh bi ai vô cùng. Độ tuổi ngoài 60 tuy được xem là có tuổi nhưng cũng không thể coi là quá già, vậy mà nhìn họ như đang cố gắng thoi thóp sống từng ngày cuối đời vậy!!!

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Sau buổi làm việc, Băng Nhi lại tiếp tục cuộc hành trình của đôi chân, cũng may từ nhà hấn đến Vũ Thị không phải là quá xa nếu không chắc bao nhiêu năm cô được tập luyện khắc nghiệt sẽ cũng phải bỏ cuộc nếu cứ đi đi về về kiểu này.

Bỗng chợt 1 chiếc xe đen dừng ngay bên cạnh, Băng Nhi theo phản xạ lùi lại, cánh cửa bật ra vài tên áo đen đi tới tiến lại phía cô định túm lấy nhưng cô nhanh nhẹn bật người lùi lại phía sau, 1 giây sau đó liền dùng chân đạp thẳng vào bụng tên đang lao tới khiến hắn ngã văng ra đường. Tên khác thấy vậy liền quay vào xe lấy thêm gậy gộc đưa cho anh em của mình rồi cùng lúc tiến lại phía cô.

Có lẽ vì chiếc váy công sở này khiến thân thủ cô không được linh hoạt nên chỉ có thể phòng bị khó tấn công lại. Bỗng 1 tên tiến lại gần đâm mạnh vào bụng cô khiến cô đau đớn khế nhứ mà lùi lại, trong miệng khế chữi thề

- Mẹ kiếp, nếu hôm nay tao không phải mặc cái váy bó sát thế này thì chúng mày đừng nghĩ tao dễ dãi như vậy.

Dứt lời cô liền cúi xuống tháo 2 đôi guốc của mình ra vứt sang 1 bên, đôi chân trần chạm xuống mặt đất rồi lao nhanh về phía đám người đó mà đánh trả.

Mọi người xung quanh chỉ dám nhìn từ xa mà không dám lại gần vì họ sợ ảnh hưởng đến bản thân mình.

Bỗng 1 tên từ phía sau cô lặng lẽ đi tới vùng cây gậy giáng mạnh xuống đầu cô, 1 dòng máu đỏ chảy xuống, mọi thứ trước mắt bắt đầu quay vòng mờ nhạt dần chỉ kịp cảm nhận được cả người bị nhấc bổng quăng lên 1 mặt phẳng nào đó rồi liền mất đi ý thức.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Hắn lái xe trở về biệt thự khi trời cũng đã nhá nhem tối, nếu không phải vì giải quyết vụ tai nạn hy hữu xảy ra ở hậu trường quay film quảng cáo đây hắn vốn đã định đi tìm cô rồi.

Cuối cùng sự việc chỉ đơn thuần là nhân viên kiểm soát không kỹ càng vật dụng nên mới để xảy ra sự cố đó, nhưng chỉ là không hiểu sao hắn lại cảm thấy có điều đáng nghi.

Trong đầu mang sự suy tư đi vào nhà, dì Lưu lúc này ở trong bếp đi ra nhìn thấy hắn khẽ cúi đầu chào: "Cậu chủ" rồi lại ngó nghiêng ra phía sau của hắn như muốn tìm kiếm gì đó.

Hắn thấy vậy lại khó hiểu với hành động của bà mà lạnh giọng hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Cậu chủ, Triệu tiểu thư không về với cậu sao?

Nghe bà nói vậy hàng lông mày khẽ nhíu lại, đôi mắt chợt trở nên sắc lạnh:

- Cô ta chưa về sao?

Dì Lưu nghe vậy chỉ nhìn hắn mà lắc đầu.

Thiên Uy lúc này trong lòng liền bực bội lấy điện thoại ra định bấm 1 dãy số mới chợt sực nhớ cô còn chẳng có điện thoại, bất chợt hấn ngón tay lại bấm vài thao tác trên bàn phím, đầu bên kia nhắc máy, hấn lạnh giọng nói:

- 5 phút, triệu tập hết tất cả mọi người lại.

Nói rồi hấn liền tắt máy, bàn tay siết chặt chiếc điện thoại, hướng đôi mắt ra phía ngoài trời đen:

- Triệu Băng Nhi, cô dám tự ý rời đi sao?

Dứt lời, hấn cũng đi thẳng ra ngoài, theo lối mòn cũ mà đi ra phía sau biệt thự bước vào con đường nhỏ dẫn đến 1 tầng hầm sâu hun hút với nhiều ngã rẽ.

Dừng chân trước 1 cánh cửa bằng đồng được trạm khắc hoa văn tinh xảo, 2 người áo đen đứng đấy nhìn thấy hấn khẽ cúi chào rồi mở cửa.

Đôi giày da đen bóng vừa đặt chân vào đã thấy 1 đoàn người áo đen xếp hàng ngay ngắn kính cẩn cúi đầu. Hấn từng bước ngạo mạn tiến lại phía trước đi đến chiếc ghế được đặt ở vị trí cao nhất mà lãnh đạm ngồi xuống.

1 tên áo đen bước lên trước nghiêm mình nói:

- Vũ tổng, Trương tiên sinh đang trên đường đến.

Hấn nghe vậy không đáp trả, tầm mắt chỉ hướng ra phía cánh cửa bằng đồng đó.

Thật ra tầng hầm này được kết nối liên thông với bên ngoài, từ biệt thự hấn có thể đi vào và từ bên ngoài cũng có thể đi vào vậy nên khi hấn yêu cầu triệu tập, mọi người đều từ cổng ngoài kia mà có mặt kịp thời.

Cánh cửa lúc này bật ra, Vĩnh Kiệt từ phía ngoài đi vào, trên tay còn cầm 1 chiếc laptop gấp gáp nói:

- Xảy ra chuyện gì mà triệu tập người khẩn cấp như vậy?

Hắn lúc này vẻ mặt vẫn bình thản nhưng trong lòng lại đứng ng ỗ không yên:

- Tìm người.

Vĩnh Kiệt tiến lại chiếc ghế ở bên cạnh hắn ng ỗ xuống, đặt chiếc laptop lên bàn r ỗ khẽ nhú mày nói:

- Tìm người? Có kẻ nào đến phá địa bàn của chúng ta?

- Triệu Băng Nhi!!!

3 từ hắn nói ra khiến anh kinh ngạc nhìn sang:

- Triệu Băng Nhi? Cô ta mất tích sao? Chẳng phải mới h ỗ chi ầu....

Lời chưa kịp ra hết đã nhận được cái nhìn sắc lạnh từ hắn khiến anh cũng phải đổi hướng:

- Chẳng phải em trai cô ta đang trong tay cậu sao? Mình nghĩ cô ta sẽ không ngu ngốc vì 1 cái hôn li ền rời đi mà không nghĩ đến người thân của mình.

Lời vừa nói ra anh hận không kịp khâu miệng mình lại, mà hắn lúc này cũng chẳng để tâm đến chuyện đó chỉ suy nghĩ tới vấn đề mà Vĩnh Kiệt đưa ra, bất chợt trong đầu li ền loé lên 1 tia suy nghĩ:

- Vĩnh Kiệt, ở bên phía lão già kia vẫn không có động tĩnh sao?

- Người của ta vẫn theo sát, nhưng kỳ lạ hôm nay không hề thấy ông ta đi ra ngoài.

Hắn nghe vậy đôi mắt khẽ nheo lại, ngón tay theo thói quen lại gõ lên mặt bàn r ỗ bất chợt dừng lại:

- Cậu hãy truy cập vào tất cả hệ thống camera an ninh thành phố, bắt đầu từ Vũ Thị.

Vĩnh Kiệt nghe vậy không nói gì, ngón tay linh hoạt gõ lên bàn phím của chiếc laptop, những dòng chữ điện tử chạy nhảy đến rồi mất trên màn hình.

Khoảng 10 phút sau, những cung đường với dòng xe qua lại hiện lên chiếc màn hình thu nhỏ.

Vĩnh Kiệt đưa chuột chọn vào 1 con phố sầm uất rồi xoay chiếc laptop hướng về phía hắn:

- Mình đã quay lại cảnh lúc 5 giờ chiều, cô ấy nếu từ Vũ Thị đi ra chắc chắn sẽ ở trên con đường này.

Nói rồi cả 2 tập trung nhìn vào chiếc màn hình, nghiêm nhiên 1 lúc sau nữ nhân xuất hiện trong đó chỉ là cô chỉ là mới đi được vài bước liền thấy 1 chiếc xe đỗ lại bên cạnh, trận ẩu đả xảy ra.

Bỗng chốc đôi mắt hắn chợt nhìn lên những tia đỏ dữ tợn khi thấy 1 dòng máu đỏ từ đầu cô chảy dài xuống, bàn tay liền siết mạnh lại đến nổi gân xanh:

- Mẹ kiếp, dám ra tay trên địa bàn của Vũ Thiên Uy, hắn quả nhiên là coi thường Quỷ Thiên Hội.

Vĩnh Kiệt lúc này lại thực hiện thêm vài thao tác, đổi góc quay và lấy cận cảnh:

- Thiên Uy, chiếc xe đó không có biển số.

- Nếu vậy chắc chắn xe không chạy ra khỏi thành phố hoặc sẽ đi vào những đường tránh được sự kiểm soát của cảnh sát nếu vậy những con đường đó sẽ không có camera. Cho người chia ra từng đội đi kiểm tra hết tất những nơi như vậy. **BẰNG MỌI GIÁ NHẤT ĐỊNH PHẢI TÌM ĐƯỢC CÔ TA TRONG HÔM NAY!**

Vĩnh Kiệt nghe vậy có chút ngạc nhiên nhìn hắn, từ trước đến giờ đi đâu khiến hắn có thể mất bình tĩnh như vậy chỉ có thể là chuyện năm đó, và bây giờ anh có thể chắc chắn rằng, hắn đã yêu cô rồi, chỉ là bản thân lại cố chấp không chịu nhận thôi.

Vĩnh Kiệt khẽ thở dài 1 cái rồi đứng lên chỉ đạo cho từng đám người 1 hướng đi cùng nhiệm vụ của từng đội.

Sau khi căn phòng đã được đi đâu đi hết chỉ để lại 1 vài người canh giữ, Vĩnh Kiệt lúc này mới quay sang nói hắn:

- Thiên Uy, có nhiều thứ ở trước mắt nếu cậu không nắm giữ ngay từ đầu thì đến 1 ngày có muộn chạp cũng không còn được.

Hắn nghe vậy khẽ nhú mày nhìn sang Vĩnh Kiệt, anh lúc này lại tiếp lời:

- Mình sẽ đi cùng bọn họ, có tin tức sẽ báo với cậu.

Nói rồi anh cũng quay lưng trở ra mà hắn ngoảnh đầu nhìn theo tâm tình lại trở nên phức tạp.

Tầm nhìn chuyển hướng về phía màn hình laptop quan sát, bỗng chốc lại khẽ nhú mày rồi cũng đứng bật dậy đi lại phía 1 chiếc tủ gỗ được đục đẽo lạ mắt mở ra. 1 tủ đồ với đủ loại thứ vũ khí nằm đầy kiêu hãnh.

Hắn đưa tay chọn lấy 1 khẩu súng ngắn dắt vào người rồi cũng quay trở ra.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trong 1 căn nhà bỏ hoang tĩnh mịch, dưới ánh sáng yếu ớt của 1 chiếc bóng nhỏ 1 chiếc giường đơn màu trắng dựng ở giữa căn nhà, nữ nhân nằm trên đấy chỉ mặc 1 chiếc váy ngủ màu trắng mỏng manh đến xuyên thấu cả nội y.

Gương mặt xinh đẹp đến rung động lòng người, làn da mịn màng mà trắng nõn khiến kẻ khác nhìn cũng phải ham muốn.

Đôi hàng mi khẽ động r ồi từ từ mở mắt, cơn đau nhức từ đầu truyền tới khiến cô khẽ nhúu mày bàn tay định đưa lên xoa lấy thái dương mới phát hiện cả 2 tay đã bị trói lại với nhau quật ra sau.

Cô hốt hoảng li ền ng ồi bật dậy nhìn đảo qua căn phòng 1 lượt.

Ngoài ánh đèn vàng yếu ớt từ phía trên rọi xuống chiếu sáng lên thân ảnh cô thì tất cả mọi thứ trước mắt đều chỉ là bóng đen mờ ảo.

Bỗng 1 tiếng động vang lên khiến cô cảnh giác, Bảg Nhi 2 tay ở phía sau đang gắng sức cố tháo gỡ sợi dây, ít ra trước đây cô cũng đã từng học cách cởi trói cho mình, vậy nên chỉ cần có 1 chút thời gian sợi dây này cũng không làm khó cô.

Trong khoảng không đen tối ấy, 1 bóng người chậm rãi đi tới, Bảg Nhi cảm nhận được sự có mặt của người khác li ền lạnh giọng nói:

- Là ai?

Bóng người kia không trả lời chỉ từng bước tiến lại phía chiếc giường, càng gần với ánh sáng thì gương mặt mỗi lúc càng hiện rõ ra:

- Triệu tiểu thư không biết có còn nhớ tôi không?

Cô lúc này nhìn thẳng vào gương mặt đã được rõ ràng dưới ánh đèn khẽ nhúu mày r ồi lãnh đạm nói:

- T ần Trách Nhiệm!

- Haha....Thật may là Triệu tiểu như còn nhớ tôi, vậy liệu có nhớ điệu nhảy mà chúng ta còn đang dở hay không?

- T ần Trác Nhiệm, ông không phải đưa tôi đến đây chỉ để cùng ông nhảy 1 bài chứ?

Trác Nhiễm nghe vậy lại cười nham hiểm 1 cái rồi quay người lại đi đến 1 vị trí khác, 1 giây sau đó cả căn nhà lại bừng sáng lên với những ánh đèn vàng lung linh, chỉ là không gian nơi đây lại quá hoang tàn đến ghê rợn. Bất chợt 1 giai điệu ballad nhẹ nhàng vang lên từ 1 chiếc đài được đặt ở ngay đó.

Trách Nhiễm lúc này mới quay trở lại phía giường rồi xuống bên cạnh cô, bàn tay thô mập khẽ nâng cằm cô lên mà nói:

- Lần này không nhảy, mà chúng ta sẽ làm 1 chuyện khác thú vị hơn.

Nói rồi lão già ấy cúi xuống ghé mũi vào chiếc cổ cô mà hít hà.

Băng Nhi thấy vậy vẻ mặt vẫn bình thản, phía sau vẫn không ngừng nỗ lực tháo sợi dây ra bằng cách nhẹ nhàng nhất, việc cô cần làm bây giờ là phải kéo thêm thời gian. Nghĩ vậy, Băng Nhi lại khẽ cười khẽ 1 cái rồi giấu cợt nói:

- Tên Trác Nhiễm, tôi nghĩ xương sống của ông vẫn chưa khỏi sau cú ngã đó chứ?

Lão nghe vậy trong lòng liền tức giận bóp lấy cổ cô rồi ghé sát vào tai cô thì thầm mà nói:

- Tiện nhân, mày cũng chỉ là con đàn bà ở trên giường tên nhãi ranh đó, lại còn muốn ra vẻ thanh cao sao? Hôm nay tao sẽ khiến mày phải rên rỉ dưới thân của tao.

Nói rồi bàn tay lão liền rời khỏi cổ cô trườn xuống bầu ngực đầy đà mà xoa bóp, lão vùi đầu vào cổ cô mà hôn điên cuồng trượt xuống bầu ngực.

Bất chợt từ bụng bị 1 lực mạnh đâm thẳng vào khiến lão đau đớn vòng tay ôm lấy rồi ngã xuống giường.

Băng Nhi thấy vậy liền nhanh chóng bước xuống chạy ra phía cửa thì 1 âm thanh ghê rợn vang lên "ĐOÀNG" kéo theo 1 dòng máu đỏ chảy dài xuống cùng cơn đau nhức nhối từ bả vai khiến cô khẽ nhíu mày chùn

bước, bàn tay theo phản xạ ôm lấy vết thương mà mùi máu tanh nồng đã xộc thẳng vào khoang mũi.

Cô cắn chặt xuống bờ môi để chịu đựng cơn đau, gắng gượng từng bước đi lại phía cánh cửa mở ra thì liền bị đám người áo đen đứng gác mạnh tay đẩy vào khiến cô ngã nhào xuống đất, vết thương bị động lại khiến máu chảy thêm nhiều.

Tần Trác Nhiễm lúc này mới bỏ khẩu súng xuống tiến lại phía cô mà cười nham nhở:

- Cô hôm nay...không thể thoát được!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Cùng Rung Động?

Băng Nhi lúc này bả vai đau nhức đến tưởng chừng muốn khoét thủng ra vậy mà dòng máu đỏ kia cứ tuôn ra không ngừng khiến cô cảm thấy đuối sức.

Tần Trác Nhiễm lại không thêm để mắt đến vết thương ấy lại mạnh bạo túm lấy cánh tay kéo cô đứng lên lôi mạnh về phía chiếc giường hắt thẳng lên đó. Vết thương 1 lần nữa bị đụng chạm khiến cô không kìm được mà kêu lên 1 tiếng, gương mặt đã trở nên tái nhợt.

Lão già kia từng bước tiến lại gần rồi vồ lên người cô như 1 con hổ đói, bàn tay bẩn thỉu trườn xuống luồn vào trong váy cô.

Băng Nhi 1 bên cánh tay bị thương đã khiến nó trở nên tê liệt, cô đành phải cắn chặt xuống bờ môi để dùng sức đưa tay lên túm lấy tóc lão giật ngược ra, phía dưới đầu gối liền co lên thúc mạnh vào phần nhạy cảm của lão khiến lão mặt mày nhăn nhúm mà ôm lấy phần đó của mình chửi đồng:

- Mẹ kiếp, con tiện nhân này!

Băng Nhi ôm lấy bả vai bị thương vội bước xuống giường chạy lại về phía chiếc đài còn đang mở lên giai điệu du dương ấy dùng sức nhấc nó lên ném về phía lão.

Tần Trác Nhiễm may mắn né được, chiếc đài đập thẳng vào tường kêu "bộp" 1 tiếng rồi rơi mạnh xuống đất nứt vỡ, tiếng nhạc vang lên rè rè rồi tắt lịm.

Băng Nhi lúc này do mất máu quá nhiều đã tưởng chừng gần như kiệt sức, mọi thứ trong tầm mắt đã trở nên quay vòng, cô phải vịn vào tường mới có thể trụ được.

Tần Trắc Nhiễm lúc này tức giận lao tới túm tóc cô giật ngược lại rồi mạnh tay giáng xuống mặt cô 1 cái tát đến tứa máu:

- Con khốn, mày vẫn còn chống đối sao?

Dứt lời lão liền cúi xuống điên cuồng hôn lên môi cô mà Băng Nhi cố gắng gồng mím chặt môi, lắc đầu nguây nguẩy nhưng sức lão quá khoẻ mà cô vì vết thương đã thật sự không còn đủ sức để phản kháng.

Bỗng lúc này cánh cửa bật ra, 1 người áo đen đi vào hốt hoảng nhìn lão nói:

- Chủ tịch, chủ tịch!

Chuyện hay bị phá đám khiến lão bức bối rời môi cô ra rồi quay sang tên kia gắt lên:

- Mẹ kiếp, tốt nhất nên là truyện quan trọng nếu không tao sẽ giết chết mày!

- Chủ tịch, hần...hần....Vũ Thiên Uy....đang ở ngoài.

Tần Trắc Nhiễm nghe vậy có chút kinh sợ nhìn tên đó rồi lại chuyển hướng sang cô suy nghĩ 1 lúc nói:

- Các người hãy tìm cách ngăn hần lại!

Nói rồi, lão liền túm tay cô đi vào sâu hơn căn nhà hoang đấy rồi lôi cô lên 1 chiếc cầu thang chất xi măng thô sơ mà đi thẳng lên tầng cao nhất.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Giữa bầu trời đen tối với ánh trăng đã khuyết đi 1 nửa, ở bãi đất hoang đấy 1 chiếc xe màu đen sang trọng dừng ở đấy với ánh đèn vàng chói mắt chiếu thẳng vào căn nhà hoang tàn.

Đám người áo đen đứng gác ở đấy phải đưa tay lên che bớt đi ánh sáng nhức mắt đó.

Qua kẽ hở của những ngón tay, bóng dáng của 1 nam nhân từ trong xe bước xuống, 2 tay đút túi từng bước lãnh đạm đi đến trước đầu xe nhìn đám người trước mặt:

- Các người tốt nhất nên tự mình đưa người ra đây!

Là vì đứng cùng chiều với ánh sáng nên cái bọn họ có thể thấy chỉ là 1 bóng người với thân Tây trang sang trọng nhưng lại toả ra sát khí có thể giết chết bất cứ ai đến gần khiến người ta khiếp sợ.

1 tên trong đám đó lấy hết dũng khí bước lên nhìn về phía hắn có chút run rẩy nói:

- Chủ tịch đã dặn, không được để cho hắn vào trong.

Hắn nghe vậy bờ môi khẽ cong lên 1 đường, trên gương mặt tối tăm bị khuất ánh sáng ấy lại thấy được 1 ánh nhìn sắc lạnh khủng khiếp:

- Rượu mừng không uống, muốn uống rượu phạt?

Lời vừa dứt hắn liền rút súng ra, 1 giây sau đó vang lên 5 tiếng nổ lớn "ĐOÀNG, ĐOÀNG, ĐOÀNG, ĐOÀNG, ĐOÀNG" lần lượt từng bóng người đổ gục xuống đất xõng xoài.

Thao tác của hắn nhanh đến mức khiến bọn họ không còn kịp phản ứng, vài người còn lại nhìn cảnh tượng vừa rồi mót chột bưng tỉnh, lấy súng ra chĩa thẳng đến hắn kéo theo những tiếng nổ inh tai.

Thiên Uy thân thủ nhanh nhẹn bật lộn lắt người qua nóc xe rồi ngẩng núp xuống ở phía sau.

Những viên đạn cứ găm thẳng vào thân xe tạo thành những vết méo mó.

Sau 1 hồi xả đạn, không gian trở nên yên ắng hơn, vài tên áo đen kia nhìn nhau ra hiệu rồi cùng chậm rãi bước về phía chiếc xe.

Khi bước chân dừng ở bánh sau xe, 1 bóng người liền vọt lên 2 phát súng về 2 phía, thân thủ linh hoạt hắn xoay vòng ra phía sau 1 tên túm lấy

cỗ vịn mạnh 1 cái, 1 giây sau đó cả 3 bóng người liền đổ xuống đất cùng cây súng đã sạch vỏ đạn.

Giữ dáng vẻ ngạo mạn đó hẳn 2 tay dứt túi tiến thẳng vào căn nhà.

Cánh cửa mở ra là mùi ẩm mốc từ những rong rêu bám quanh cùng mùi tanh tưởi từ thứ chất lỏng màu đỏ. Khung cảnh bên trong hoang tàn, những vết máu đỏ trải dài trên mặt đất dẫn theo 1 lối đi.

Hắn khẽ nhún mồm rồi từng bước vội vã đi sâu vào trong theo chỉ dẫn của dấu vết đỏ đứt quãng ấy mà đi lên cầu thang.

Trên sân thượng của căn nhà còn chưa được hoàn thiện, gió trời thổi từng cơn mạnh đến lạnh sống lưng.

Dưới ánh trăng yếu ớt ấy, 1 cảnh tượng khó coi hiện hữu ra trước mắt.

Lão già tướng tá phàm phu đang tóm lấy tóc của 1 cô gái mà giật mạnh ngược lại.

Cô theo phản xạ vòng tay qua sau tóm lấy cánh tay hắn, xoay người lại rồi bẻ vịn 1 cái nhưng do vết thương mà sức lực của cô đã bị giảm sút đi 1 nửa liền bị lão xoay chuyển tình thế mà vịn ngược lại.

Tay kia của lão đưa ra ôm lấy eo cô kéo dính chặt vào người:

- Ngoan ngoãn 1 chút đi, mày nghĩ mày còn đủ sức chống đối lại tao sao?

Lời lão vừa dứt thì 1 giọng nói vang lên:

- Tần Trác Nhiễm, ông đã đi quá giới hạn rồi!!!

Hắn đứng đấy nhìn cảnh tượng trước mặt mà đôi mắt đã hẳn lên những tia đỏ dữ tợn.

Lão ta thấy vậy vẫn ngạo mạn ôm lấy eo cô mà xoay người lại, tay kia cầm khẩu súng chĩa thẳng vào đầu cô, cười giễu cợt:

- Vũ Thiên Uy, mày đến nhanh lắm! Chỉ tiếc là hôm nay mọi chuyện sẽ không được như ý mày.

Vừa nói bàn tay lão lại mơn trớn trườn lên xoa bóp bầu ngực cô trước mắt hắn, mà Băng Nhi lúc này gương mặt đã tái nhợt, bờ môi chuyển sắc trắng bệch, cả người gầy như không còn trọng lực, cô mệt mỏi chỉ đành mặc kệ, thở từng đợt yếu ớt mà nhìn đến hắn 1 tia hy vọng.

Thiên Uy thấy vậy bàn tay siết chặt lại thành quyền, đôi mắt sắc bén nhìn đến lão như muốn lóc da thịt lão vậy:

- TẦN TRÁC NHIỄM, ÔNG TỐT NHẤT ĐỪNG THỬ SỨC KIÊN NHẪN CỦA TÔI.

Lời hắn nói ra như ngàn lưỡi dao vây quanh lão chỉ đợi để đâm phập vào, hắn từng bước chậm rãi tiến về phía trước mà Tần Trác Nhiễm thấy vậy lại có chút chột dạ ôm lấy cô lùi lại vài bước mà gấp gáp nói:

- Mày không được lại đây, tao sẽ bắn nó đây!

- Ông dám bắn không? Tôi muốn xem xem súng ông nhanh hay là tôi nhanh.

Bọn họ cứ kẻ tiến người lùi như vậy cho đến khi hắn đưa 1 cái nhìn đến cô, Băng Nhi thấy vậy khẽ nhíu mày rồi lại nhìn sang phía bên mình, như hiểu được chuyện gì liền cắn xuống bờ môi để lấy sức dùng khủy tay thúc mạnh vào bụng lão, nhanh chóng túm lấy cổ tay cần súng của lão bẻ vặn, cây súng rơi xuống, lão mất thăng bằng mà trượt chân ngã ra ngoài khoảng không chỉ là 1 điếu không lường trước được Tần Trác Nhiễm lại đưa tay ra túm lấy cô kéo theo.

Khoảnh khắc đó gương mặt cả 2 liền chột hốt hoảng, tim gan hắn chột réo lên dữ dội chỉ biết lao thẳng về phía trước đưa tay ra mà bắt kịp lấy cánh tay đó, cả người hắn cũng theo đà mà trượt xuống nhưng cánh tay kia nhanh chóng bám lấy vào thành tường. Cả 2 người bọn họ giữa trời đen ấy lơ lửng ở 1 khoảng không khá cao mà phía dưới kia, 1 cái xác ghê rợn nằm đấy trợn ngược mắt lên cùng vũng máu loang lổ đến khiếp sợ.

Băng Nhi lúc này hướng đôi mắt mệt mỏi nhìn lên hấn, hơi thở mỗi lúc 1 yếu dần, giọng gào nói:

- Thiên Uy...buông tôi ra...!!!

Hấn nghe vậy càng dùng sức siết chặt lấy bàn tay cô, tay kia vẫn gắng sức để bám trụ:

- Triệu Băng Nhi, tôi chưa cho phép, em nhất định không được bỏ cuộc.

Vết thương ở bả vai kia vẫn không ngừng réo lên từng đợt nhức nhối, mí mắt đã nặng trĩu muốn khép lại, bàn tay cũng không còn đủ sức mà bám víu lấy tay hấn nữa mà.

Thiên Uy cảm nhận được trọng lực đã trở nên nặng hơn, nhìn xuống cô đang bắt đầu lịm dần mà lớn tiếng:

- Băng Nhi, em dám buông tay sao?

Nói rồi hấn liền dùng sức bấu víu vào thành tường rồi gồng người lên, bàn tay cọ sát vào những mũi đá sắc nhọn đến tứa máu, cả gương mặt tuấn mỹ đã lấm tấm những hạt mồ hôi.

Trong ánh mắt hấn bây giờ chỉ là hình ảnh của 1 người con gái, 1 tâm niệm: nhất định không để cô xảy ra bất cứ chuyện gì. Khoảnh khắc ấy hấn mới nhận ra được thứ cảm xúc kỳ lạ này chỉ duy nhất xuất hiện đối với cô!!!!

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trước cửa phòng cấp cứu của bệnh viện, nam nhân ngã trên ghế chờ vẫn giữ được dáng vẻ cao cao tại thượng, nhưng nội tâm bên trong lại chạy vòng những cảm xúc, hướng đôi mắt sâu thẳm nhìn về phía chiếc đèn còn đang sáng đỏ.

Vĩnh Kiệt sau khi nhận được tin của hấn cũng vội vã quay về Anh không ngờ được 1 kẻ lãnh khốc như hấn mà cũng có lúc mất bình tĩnh đến

như vậy. Khi thấy hần cả người toát ra hơi lạnh, bế cô đi vào phòng cấp cứu mà điên cuồng túm cổ hết tất cả các vị bác sĩ lôi vào trong, đuổi hết tất cả những người không liên quan và phong tỏa hết cả 1 khu cấp cứu lại, anh đã có thể khẳng định rằng hần thật sự đối với cô đã đặt hết tâm tình lên đó rồi.

Vĩnh Kiệt nhìn sang hần khẽ thở dài rồi tựa lưng vào thành ghế, lãnh đạm nói:

- Lão ta chết rồi, xử lý sao đây?

Hần nghe vậy vẻ mặt vẫn điên tĩnh, đôi mắt cũng không rời đi hướng khác, lạnh nhạt nói:

- Trung tâm thương mại bị phá sản, các nhà đầu tư đồng loạt rút vốn, Tần Trác Nhiễm vì đi đầu đó trở nên trầm cảm dẫn đến chuyện tự tử.

Vĩnh Kiệt lúc này suy tư 1 hồi rồi cũng gật đầu:

- Có lẽ đây là lý do thích hợp nhất.

Nói rồi thì mắt anh lại nhìn xuống bàn tay đã trầy trụa máu đỏ của hần mà nói:

- Thiên Uy, tay cậu cũng nên băng bó lại 1 chút.

Hần nghe vậy nhưng cũng chẳng buồn để tai, cũng không nhìn tới vết thương, bình thản nói:

- Không cần.

Cùng lúc đấy, cánh cửa bật mở, vị bác sĩ bước ra ngoài với vẻ mặt mệt mỏi đi đến chỗ hần.

Thiên Uy thấy vậy cũng chỉ chậm rãi đứng lên, không dấn dập hỏi mà vẫn điên tĩnh chờ đợi lời của ông.

- Chúng tôi đã gấp được viên đạn ra ngoài, bệnh nhân mất hơi nhiều máu nhưng cũng đã kịp thời tiếp máu dự trữ. Chỉ cần nghỉ ngơi nhiều 1 chút là được.

Hắn nghe vậy trong lòng mới trút đi được gánh nặng, nhìn ông bác sĩ lãnh đạm nói:

- Cảm ơn!

Lời hắn nói ra cũng làm ông và anh kinh ngạc, người như hắn vốn trước giờ chưa từng cảm kích ai.

Vị bác sĩ nghe vậy chỉ gượng cười:

- Vũ tổng khách sáo rồi, cứu người là việc của chúng tôi. Nếu đã không có gì nghiêm trọng, còn nhiều bệnh nhân đang đợi, tôi xin phép đi trước.

Nói rồi ông cúi đầu chào hắn rồi quay người đi.

Thiên Uy lúc này mới nhìn sang Vĩnh Kiệt, giọng nói có chút mệt mỏi:

- Đã không có chuyện gì rồi, cậu quay về thay mình xử lý những chuyện kia.

- Vậy được, mình quay về bang hội. Nếu có chuyện gì thì liên lạc.

Dứt lời, anh đưa tay lên vỗ nhẹ vào vai hắn như 1 lời trấn an rồi cũng quay lưng rời đi.

Lúc này, từ trong phòng cấp cứu, y tá mới từ từ đẩy cô đi ra ngoài.

Nữ nhân nằm trên đầy gương mặt xinh đẹp ngày nào giờ chỉ còn 1 màu tái nhợt, đáng vẻ mệt mỏi mà nhắm chặt đôi mắt say sưa với cơn mê.

Bầu trời ngoài kia cũng đã trôi qua gần hết đêm, gió vẫn thổi từng đợt lạnh buốt cuốn lấy lòng người trong vòng xoáy cảm xúc. Hắn dõi theo bóng người nằm đấy, tâm tình mới chợt nhận thức ra 1 điều.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Mặt trời đã lên cao ở đỉnh điểm của buổi trưa chói mắt, những tia nắng vàng chiếu thẳng vào khung cửa sổ soi rọi lên gương mặt nữ nhân đang hờn hờn trở lại.

Cả người đau nhức tưởng chừng như đã liệt khiến cô khẽ nhúu mày mà mở mắt.

Hình ảnh đầu tiên chỉ là chiếc trần nhà trắng xoá mà không quen thuộc, bỗng 1 thanh âm vang lên:

- Tỉnh rồi sao?

Bằng Nhi nghe vậy khẽ quay mặt về phía phát ra tiếng nói, hần ngẩng ở chiếc ghế gần đấy với phong thái cao ngạo nhưng đôi mắt hần rõ lên sự mệt mỏi nhìn đến cô.

Đưa tay ra với lấy chiếc điện thoại bấm 1 dãy số nói cái gì đấy rồi đứng dậy từng bước chậm rãi đi tới bên cạnh giường, nhẹ giọng nói:

- Bác sĩ sẽ đến kiểm tra tổng quát cho em. Nếu còn cảm thấy chỗ nào không khoẻ, hãy nói.

Hành động cùng lời nói của hần khiến cô có chút kinh ngạc nhưng thân thể quá mệt mỏi, cô cũng không muốn hỏi nhiều.

Sau khi được các bác sĩ kiểm tra 1 lượt, tất cả đều không có gì đáng ngại, hần mới yên tâm nhẹ nhõm phần nào. Đi lại gần định đỡ cô nằm xuống, ai ngờ cô lại gạt tay hần ra, nét giọng lạnh nhạt nói:

- Chẳng phải tôi từng muốn giết anh sao? Tại sao lại cứu tôi?

Câu hỏi cùng hành động của cô khiến hần chột khựng lại, còn chưa kịp lên tiếng cô lại tiếp lời.

- Nếu anh chỉ là tiện tay, tôi có thể xem là thương hại đi. Nhưng lần này anh lại bất chấp cả tính mạng như vậy, thật khiến tôi cảm thấy kỳ lạ.

Hắn nghe vậy lại chỉ từ từ ngã xuống bên mép giường, bàn tay chậm rãi đưa lên vén vài sợi tóc còn vương trên gương mặt yếu ớt ấy, ánh mắt đã trở nên dịu dàng, chân thành mà nói:

- Là vì khi ấy tôi cảm thấy tính mạng bản thân lại không quan trọng bằng em.

Băng Nhi lúc này chợt ngỡ ngàng nhìn hắn khó hiểu, mà hắn thấy vậy lại khẽ cười 1 cái như đến bản thân hắn cũng ngỡ ngàng không kém cô vậy:

- Những nữ nhân kia vẫn thường xem tôi là 1 người cao cao tại thượng, tôi lại xem mình là 1 kẻ tự cao tự đại, trước giờ luôn tự cho mình là đúng, mọi chuyện đều có thể nằm ở trong tay, vừa tầm kiểm soát. Nam nhân như tôi không phải tự mình đa tình nhưng có thể xem là 1 hình tượng hoàn hảo. Chỉ là đến bây giờ, bản thân tôi mới nhận ra mình còn có đi đâu thiếu sót...Triệu Băng Nhi, Vũ Thiên Uy tôi chính là thiếu mất em...!

Cô lúc này như chết lặng nhìn hắn, rốt cuộc hắn đang nói cái quái gì vậy, cái gì mà thiếu sót, cái gì mà mất em, liệu có phải là bị chấn thương ở đâu không?

Hắn nhận thấy được cái nhìn kỳ lạ từ cô đành chỉ biết cười khổ rồi đỡ cô nằm xuống, kéo chăn lên rồi nhẹ nhàng nói:

- Không cần phải suy nghĩ nhiều, hãy nghỉ ngơi đi. Tôi quay về sẽ bảo dì Lưu nấu 1 chút gì đó đem vào cho em.

Nói rồi hắn cũng quay người trở ra ngoài, cô nằm đó nhìn theo bóng lưng đã khuất sau cánh cửa mà đôi mắt liền rũ xuống:

- Vũ Thiên Uy, anh không biết có 1 ngày tôi sẽ phải giết anh sao?

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Cùng lúc này, tại 1 căn phòng sang trọng rộng lớn, nam nhân ngã trên ghế hướng mắt đến người áo đen trước mặt tức giận nói:

- Mẹ kiếp, khi đọc được tin tức đó trên tv ta đã cảm thấy kỳ lạ. Trung tâm của lão mới đi vào hoạt động không thể nào phá sản nhanh như vậy được, chuyện tự tử cũng quá hoang đường, thì ra lão ta ở sau lưng lại lớn gan như vậy. Cô ấy sao rồi?

- Bị 1 phát súng ở bả vai, hiện tại đã gấp ra rồi đang ở bệnh viện để điều trị.

Ngạo Thiên nghe vậy đôi mắt chợt suy tư rồi đứng dậy:

- Đến thăm cô ấy 1 chút!

- Nhưng...nếu bị hắn phát hiện...chẳng phải là...

Anh lúc này liền liếc mắt nhìn sang tên đó 1 cái sắc lạnh:

- Nếu bị phát hiện, người nghĩ ta sợ hắn sao? Tốt nhất nên quản cái miệng, đừng nhiều lời.

Nói rồi anh cũng bước trở ra ngoài mà tên áo đen đó cũng tự khoá miệng lại rồi theo sau.

Trước cổng bệnh viện, 1 em siêu xe Lamborghini Huracan Performante màu vàng cam chói mắt dừng ngay đấy, nam nhân bước xuống với vẻ ngoài điển trai đơn giản với phong cách trẻ trung quần jean và áo phông cũng khiến bao con mắt ngoái nhìn ái mộ.

Anh từng bước đi vào bên trong, hướng thẳng đến căn phòng đã biết trước mở cửa mà đi vào.

Băng Nhi nghe tiếng động liền quay người nhìn sang 1 giây sau đó lại ngơ ngàng gượng ngẩng dậy:

- Ngạo Thiên!

Anh đứng đấy nhìn cô với vẻ mặt xanh xao cùng những vết thương nhỏ trên gương mặt trong lòng lại cảm thấy thương xót kỳ lạ:

- Có ổn không?

Lần đầu tiên thấy anh quan tâm như vậy, trong lòng lại dịu xuống:

- Không sao, chỉ là 1 viên đạn vào bả vai, không ảnh hưởng gì. Hắn ta 1 lát nữa sẽ quay lại, anh đến đây là có gì dặn dò sao?

Ngạo Thiên nghe vậy chỉ lãnh đạm đi đến bên cạnh bàn tay đưa lên chạm nhẹ vào gương mặt cô, thanh âm lại trở nên khác lạ:

- Tôi chỉ là muốn đến thăm em thôi, đã gầy đi nhiều rồi!

Cô thấy vậy có chút e ngại khẽ quay mặt đi, trong lòng không hiểu sao lại khẽ cười giễu, anh thật sự là quan tâm cô hay lo sợ cô không thể giúp anh tìm kiếm đồ vật ấy?

- Mọi thứ đều ổn rồi, anh mau quay về đi. Hắn ta sắp trở lại rồi, nếu để đụng mặt thì việc tìm thứ đó sẽ phức tạp hơn.

Ngạo Thiên nghe vậy bàn tay chợt cứng lại, đôi mắt trùng xuống nhìn sang cô 1 tia phức tạp rồi ưu tư nói:

- Băng Nhi, nếu cảm thấy mệt mỏi quá, thì quay về đi. Chuyện đấy tôi sẽ cho người lo liệu.

Cô lúc này liếc nhìn sang anh khẽ nhún mày, lạnh giọng nói:

- Anh là quan tâm em hay là sợ em không làm được?

Câu hỏi của cô khiến anh chợt khựng lại, quan tâm cô, liệu có phải? Không, cái anh quan tâm chỉ là Bảo Ngọc Trấn Phong Hội. Nghĩ vậy, bàn tay chợt thu lại, vẻ mặt cũng chuyển hoá:

- Không nên suy nghĩ nhiều, tôi chỉ muốn e nghỉ ngơi cho tốt, còn nhiều việc cần dùng đến. Được rồi, nếu em đã không sao vậy tôi cũng không ở đây làm gì? Đừng quên nhiệm vụ của em!

Nói rồi anh cũng quay người đi thẳng ra ngoài, trong đầu còn không ngừng vang vọng câu hỏi của cô khi nãy.

Bỗng chợt đôi chân chợt khựng bước, tầm mắt hướng đến người trước mặt 1 cái nhìn thú vị, khẽ cười nửa miệng 1 cái rồi chợt nhả nói:

- Không ngờ lại có thể đụng mặt Vũ tổng ở đây, thật sự cảm thấy chúng ta rất có duyên phận.

Hắn đứng ở phía đối diện nhìn đến anh 1 tia lạnh nhạt, dáng vẻ ngạo mạn đứng đấy 1 tay hút túi, tay kia còn xách 1 túi đồ nhỏ, lãnh đạm nói:

- Mà đến đây làm gì?

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương
www.dtv-ebook.com

Nhiệm Vụ

Ngạo Thiên thấy hắn hỏi vậy lại cười lớn 1 tiếng rồi ra vẻ không hiểu mà hỏi:

- Vũ tổng, cái bệnh viện này là tài sản của ngài sao? Ngài hỏi như vậy thật khiến tôi khó trả lời.

Hắn nghe vậy tầm mắt khẽ nheo lại, sự có mặt của Ngạo Thiên ở đây là quá mức tình cờ muốn hắn không nghi ngờ cũng không được:

- Mà và cô ấy là có quan hệ gì?

Câu hỏi của hắn làm anh thu lại vẻ mặt cợt nhả, nhưng dáng vẻ vẫn bình thản mà đối đáp lại:

- Vũ tổng đạo này có vẻ thay đổi quá nhiều thì phải, toàn hỏi những câu khiến người khác khó hiểu.

- Ngạo Thiên, tao không nghĩ đây là sự tình cờ.

Lời hắn vừa dứt, 1 nữ y tá từ sau chạy đến đưa cho Ngạo Thiên 1 phong bì hồ sơ:

- Tổng tiên sinh, đây là kết quả khám sức khỏe của ngài.

Nói rồi nữ y tá ấy quay đi, anh lúc này cầm tập hồ sơ ấy tiến lại gần đập nhẹ lên vai hắn rồi nói:

- Vũ Thiên Uy, mà từ khi nào lại trở nên đa nghi như vậy? Mọi chuyện nên đơn giản mà nghĩ thôi!

Nói rồi Ngạo Thiên khẽ mỉm cười 1 cái rồi lướt qua hắn mà đi thẳng ra ngoài.

Hắn thấy vậy cũng không ngoái đầu nhìn lại, lãnh đạm mà đi thẳng đến căn phòng của cô mở cửa bước vào.

Cô ngồi trên giường trong bộ quần áo bệnh nhân thùng thình, mái tóc dài buông xoã ôm lấy gương mặt xanh xao, đôi cánh đào mềm mại giờ chỉ còn 1 mảng khô khốc tái nhợt, tầm mắt bây giờ phủ 1 màn sương mờ hướng ra phía cửa sổ, cả người cô toát lên sự cô độc đến nao lòng.

Hắn thấy vậy từng bước chậm rãi đi đến trước mặt cô, đặt túi đồ lên bàn rồi nhẹ giọng hỏi:

- Vết thương chưa lành, em không nên cử động nhiều.

Băng Nhi nghe vậy nhưng cũng không để tâm đến, gương mặt nhìn hắn vẫn không cảm xúc như vậy mà lạnh giọng nói:

- Em trai tôi thế nào?

Hắn lúc này đang chậm rãi múc cháo ra bát, nghe cô hỏi vậy chỉ lãnh đạm nói:

- Vẫn ổn, người của tôi chỉ đứng ở xa quan sát, sẽ không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của nó.

Nói rồi hắn cũng ngồi xuống bên mép giường, tay cầm bát cháo múc 1 muỗng thổi nguội rồi dứt cho cô.

Băng Nhi nhìn hành động vậy lại khẽ nhíu mày, cô thật sự là vốn không quen với 1 Vũ Thiên Uy như vậy, khẽ né tránh sự quan tâm của hắn, lạnh nhạt nói:

- Không cần, tôi tự ăn được.

Nói rồi cô đưa tay lên định cầm lấy bát cháo nhưng do cử động quá mạnh khiến vết thương chợt nhói lên đau đớn, Băng Nhi bất giác nhíu mày

kêu lên 1 tiếng.

Hắn thấy vậy lại lo lắng để bát cháo lên bàn rồi vội vàng đỡ cô dựa lưng vào thành giường:

- Em thấy không quen? Thật ra tôi cũng cảm thấy vậy, trước giờ tôi đối với tất cả nữ nhân khác vốn không có cử chỉ quan tâm quá, chỉ là ở trong tình cảnh này em muốn tự mình làm cũng không được, không bằng cứ để tôi thay em cũng được.

Cô nghe vậy lại ngỡ ngàng nhìn hắn, trước giờ 1 kẻ như hắn cô vốn chỉ nghe qua danh tiếng: cao ngạo, lạnh lùng còn đáng vẻ này, thật sự cô chưa bao giờ nghĩ tới. Hóa ra 1 kẻ tàn nhẫn như hắn cũng có bộ mặt như thế này sao?

Hắn lúc này mới cầm lấy bát cháo múc từng thìa rồi dứt cho cô mà Băng Nhi cũng tự lượng sức mình yên phận nghe theo hắn.

Không gian bỗng chốc trở nên yên lặng chỉ nghe tiếng va chạm của chiếc bát. Bất chợt hắn lại lên tiếng hỏi:

- Tại sao không về gặp em trai của mình?

Câu hỏi của hắn khiến cô chột dạ lại, đôi mắt nhìn đến hắn 1 tia nghi hoặc rồi lạnh nhạt nói:

- Nó không biết đến sự có mặt của tôi hơn nữa công việc của tôi không cho phép ảnh hưởng đến người thân.

- Tai nạn của 14 năm trước người ta nói có thấy 1 bé gái đi cùng nhưng cho đến khi cảnh sát tới lại không thấy đứa bé đâu. Băng Nhi, suốt những năm qua em rốt cuộc ở đâu? Làm gì?

Cô lúc này có chút kinh ngạc nhìn sang hắn, quá khứ của cô hắn có thể biết cũng là điều hiển nhiên bởi 1 người có địa vị và quyền lực như hắn muốn biết lai lịch 1 người thì có gì là khó, còn về phần cô là người của Hắc Bang Hội thì hiển nhiên Ngạo Thiên sẽ có cách che dấu thân phận

cho cô, chỉ là cô cảm nhận được câu hỏi của hắn có chút gì đó khác lạ, không phải là đang tra hỏi mà như muốn cô rãi bày với hắn vậy.

Cô vì vậy mà bất chợt cứng họng, trong đầu cứ xoay vòng những cảm xúc lộn lộn không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn thấy cô im lặng như vậy lại đặt bát cháo lên bàn, đôi mắt hướng đến cô lộ rõ 1 tia chân thành, chậm rãi nói:

- Băng Nhi, tôi không biết được em rốt cuộc tiếp cận tôi là vì mục đích gì nhưng chỉ cần em nói tôi sẵn sàng đưa cho em thứ em cần chỉ là mọi chuyện đừng nên phản bội tôi bởi vì tôi đã trót 1 lòng với em rồi.

Trải qua sau chuyện vừa rồi, khoảnh khắc cả 2 cùng đối mặt với tử thần hẳn khi ấy vốn đã nhận ra 1 điếu hoá ra tất cả mọi thứ trên thế giới này cũng không bằng 1 thân ảnh của nữ nhân đang ngồi ngay trước mắt. Lúc ấy bất chấp mọi thứ để lao ra cứu cô, không phải tình cờ cũng không phải là thương hại mà chính là phản xạ của con tim, hắn dù có che đậy như thế nào đi nữa cũng không thể chối bỏ được điếu đấy vậy nên chắc chắn phải đối mặt, cô nhất định phải tồn tại song song cùng hắn.

Băng Nhi lúc này nhìn hắn đã ngỡ ngàng đến độ ngây người, tim cô bỗng chốc cũng trở nên đập dữ dội, thứ cảm xúc này cô không hiểu chỉ là không muốn đối diện với cái nhìn của hắn, cô khẽ quay mặt đi rồi lạnh nhạt nói:

- Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi!

Ai ngờ lời vừa dứt hắn liền đưa tay vòng qua sau gáy cô kéo sát lại gần rồi đặt xuống bờ môi ấy 1 nụ hôn. Không gắt gao, cũng không phải chiếm đoạt mà chậm rãi để cô cảm nhận được hắn thật sự là chân thành.

Băng Nhi kinh ngạc mở to đôi mắt nhìn hắn ở cự ly cực gần, bản thân bất chợt lại chẳng bài xích từ từ nhắm mắt lại mà tiếp nhận.

Đôi khi tồn tại, con người ta thường tự vệ bằng cách chối bỏ sự nhạy cảm, bỏ qua 1 số cảm xúc nhất định và nhiều khi chỉ tập trung sống "không

cảm xúc" nhưng có lẽ không ai biết rằng, tình yêu vốn dĩ là đi đầu khó có thể dùng lý trí.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ngày hôm sau, tại Vũ Thị lúc này là điểm tập trung náo nhiệt nhất, sau khi đoạn film quảng cáo được phát hành, mọi việc thành công mỹ mãn hơn cả dự tính.

Mọi người chen chúc nhau đến mua sản phẩm và nghiêm nhiên 1 chiêu trò được tung ra: "Ảnh hậu Từ Phương Đan sẽ đích thân ký tặng ảnh cho Fan tại gian hàng của sản phẩm."

Các phóng viên, nhà báo tập trung quay hết ống kính về phía nữ nhân đang ngồi ở đây trong bộ y phục sang trọng, trước mặt cô là 1 đoàn người đang xếp hàng chạy dài ra phía cửa.

Từ Phương Đan có thể nói là mỹ nhân của làng giải trí, tuổi đời còn khá trẻ mà nhan sắc của cô lại ở độ tươi đẹp nhất cộng thêm tài năng đã chín mùi những yếu tố ấy khiến cô có 1 số lượng fan khủng khiếp.

Bàn tay mềm mại ký từng nét uốn lượn trên tâm ảnh rồi mỉm cười đưa cho người mặt.

Bỗng chợt tầm mắt ngó nghiêng rồi lại quay sang bên cạnh nói nhỏ với Vĩnh Kiệt:

- Băng Nhi và Vũ tổng không đến sao?

Anh nghe vậy tầm mắt vẫn hướng thẳng về đám người phía trước rồi bình thản trả lời:

- Băng Nhi gặp chút chuyện nên bị thương có lẽ Thiên Uy đang ở cùng cô ấy.

- Bị thương sao? Có nghiêm trọng lắm không? Hôm trước vì có 1 số chuyện còn chưa kịp cảm ơn cô ấy, xong sự kiện này có thể phiên anh đưa

tôi đến gặp cô ấy?

Vĩnh Kiệt nghe vậy chỉ khẽ gật đầu nhưng tầm mắt lại đang nhìn chăm chăm vào 1 người phụ nữ ở trong đám người đợi ký tặng đấy 1 tia nghi hoặc.

Phương Đan thấy vậy cũng chuyển tầm mắt nhìn theo, nhưng bàn tay vẫn làm tốt công việc của mình rồi nói nhỏ:

- Liệu có cần nhiều vệ sĩ vậy không? Tôi nghĩ anh đang làm mọi người sợ đấy.

Phương Đan nhìn đám người áo đen đang xếp thành 2 hàng chạy dài không kém gì fan của mình mà cũng cảm thấy khiếp sợ.

- Sau sự cố lần trước, Thiên Uy muốn sát sao 1 chút. Dù sao cô cũng là người đại diện cho Vũ Thị, mọi việc vẫn cứ nên đề phòng.

Phương Đan nghe vậy cũng chỉ khẽ thở dài rồi tiếp tục việc ký tặng của mình.

Lúc này, đến lượt của 1 người phụ nữ đã ngoài tầm 40, dáng người ăn mặc cũng khá sang trọng sau khi cần tấm ảnh đã được ký bà liền tươi cười nhìn cô hồ hởi nói:

- Từ tiểu thư, tôi thật sự rất yêu thích cô, không biết có thể được chụp cùng 1 tấm hình.

Phương Đan nghe vậy khẽ mỉm cười thân thiện rồi gật đầu.

Người phụ nữ nghe vậy có vẻ vui mừng liền đưa tay vào túi có lẽ lấy điện thoại ra.

1 giây sau đó thứ ánh sáng của 1 vật kim loại lao về phía trước, hành động nhanh đến mức không ai kịp phản ứng chỉ thấy 1 cánh tay đưa ra đỡ lấy mũi dao sắc nhọn.

Phương Đan nét mặt kinh hãi đứng bật dậy run rẩy gọi tên:

- Vĩnh Kiệt!

Đám người áo đen lúc này mới chạy đến túm lấy bà ta mà không chế lại mà người phụ nữ này không ngừng điên cuồng vùng vẫy gào lên:

- Buông tao ra, tao phải giết chết con h ôly này. Con tiện nhân, mày dám quấy rối ch ông bà sao?

Lời bà vừa dứt đám người kia bắt đầu ò lên xông xáo bàn tán mà Phương Đan cũng kinh ngạc tròn mắt nhìn về người phụ nữ đó vẻ không hiểu chuyện:

- Bà nhầm người rồi, tôi không biết ch ông bà là ai cả.

Người phụ nữ ấy nghe vậy càng điên cuồng vùng vẫy người về phía cô mà gào lên:

- Mày còn chối sao? Ở trước mặt mọi người thì ra vẻ thánh nữ nhưng nội tâm bên trong lại đề tiện đi cướp ch ông người khác.

Vĩnh Kiệt thấy mọi chuyện đã trở nên lộn nhào ra hiệu cho đám người áo đen lôi người phụ nữ này đi mà từ xa vẫn còn nghe được câu "tiện nhân" từ trong miệng bà.

Mọi người lúc này bắt đầu chuyển tầm mắt vào Phương Đan, đâu đó có những tiếng xì xào:

- Thì ra cũng là loại đàn bà kiếm tiền bằng thân.

- Thế mà trước giờ cứ ra vẻ trong sáng lắm, hóa ra cũng là tiểu tam đi giật ch ông người khác.

- Chúng ta cần gì mấy cái chữ ký rẻ tiền này, vứt đi cho rồi.

1 người trong đám đó cần tẩm ảnh xé rách ra rồi vứt xuống đất lấy chân mà dẫm lên, vài người thấy vậy cũng a dua làm theo, có người còn bức xúc ném cả chai nước về phía cô, đám vệ sĩ phải đi tới không chế tất cả.

Phương Đan lúc này 2 hốc mắt đã đỏ ửng, nước mắt không tự chủ liền chảy dài xuống hướng đến đám người hung hăng kia mà ghen ngào nói:

- Không phải là tôi, tôi không có giết ch ờng của ai hết. Tôi không phải là tiểu tam.

Mạnh Thường Mỹ còn chưa hết bàng hoàng bởi sự việc vừa r ồi bây giờ chói sực tỉnh đi đến đám người kia mà quát lên với giọng chanh chua:

- Tôi nói cho các người biết nhé, Phương Đan của chúng tôi không phải là loại người như vậy. Nếu các người mà dám sỉ nhục, lăng mạ cô ấy tôi có thể kiện các người tội phỉ báng. Đúng là 1 đám ngu ngốc.

Vĩnh Kiệt thấy vậy liền đi tới chỗ Phương Đan túm lấy cánh tay cô mà kéo vào bên trong mà đám người kia nhìn thấy liền ào ào xô đẩy nhau kẻ chửi bới, kẻ ném đồ vật:

- Cút đi, đồ tiểu tam!

Mạnh Thường Mỹ thấy không nói được đám người đó mà còn bị nhận lấy những chai, dép từ bọn họ khiến gã tức giận dấy nẩy lên, cúi xuống nhặt lại lưng đồ đó ném về phía bọn họ.

Vũ Thị bây giờ trở thành 1 đám hỗn loạn, máy quay chen chúc nhau mà nháy sáng.

Phải mất 1 lúc lâu đám vệ sỹ mới có thể giải tán được số đông khủng khiếp đó.

Lúc này, ở trong 1 căn phòng, Phương Đan ng ồi trên ghế khóc nức nở:

- Tôi thật sự không biết người phụ nữ ấy là ai, tôi cũng không có giết ch ờng của người nào cả. Tôi không biết tại sao bà ta lại nói như vậy.

Vĩnh Kiệt đang tự băng bó lại vết thương ở cánh tay mình nghe cô nói vậy lại nhìn sang có chút ái ngại, anh thật ra cũng chẳng hiểu rõ được sự

tình nên cũng không dám chắc rằng lời của người phụ nữ ấy có thật hay không:

- Cái đó...cô thử nghĩ xem dạo gần đây có qua lại với người đàn ông nào không?

Lời vừa dứt Mạnh Thường Mỹ lại đi đến đánh nhẹ vào ngực anh, vẻ giận dữ nói:

- Anh dám nghĩ Tiểu Đan của tôi là người như vậy sao? Tiểu Đan, có bé không bao giờ có tính đó. Thật đáng ghét!

Vĩnh Kiệt thấy vậy khẽ né người ra chỗ khác, dù sao hẳn cũng chỉ nhờ anh đến bảo vệ cho Phương Đan, mọi chuyện khác anh cũng sẽ không can thiệp:

- Được rồi, mọi chuyện phải để Thiên Uy giải quyết. Tôi sẽ đưa cô về hãy nghỉ ngơi 1 chút. Nếu không phải như vậy tôi tin Thiên Uy có thể trả lại công bằng cho cô vì dù sao cô bây giờ cũng là hình ảnh của Vũ Thị.

Nói rồi anh cũng tiến lại gần đỡ cô lên đi ra, Phương Đan lúc này bất giác lại nhìn sang anh buột miệng nói:

- Anh có tin tôi không?

Câu hỏi của cô khiến anh có chút khựng lại, ngay sau đó lại lãnh đạm trả lời:

- Tôi không quan tâm đến đời tư của người khác.

Phương Đan nghe vậy lại khóc nhiều hơn nữa nói:

- Tôi không có làm chuyện đó, đối với tôi và cả sự nghiệp danh dự rất quan trọng vậy nên tôi luôn giữ sạch sẽ hình ảnh của mình. Vậy mà chỉ 1 lời nói không căn cứ của người phụ nữ ấy, tất cả đều bị vùi dập hết rồi.

Vĩnh Kiệt thấy cô cứ khóc như vậy lại khiến anh lúng túng không biết该怎么办 đành thế nào đành kéo cô vào lòng vỗ nhẹ bờ vai run rẩy:

- Được rồi, nín đi. Tôi tin cô!

Vốn chỉ là 1 hành động cùng lời an ủi không có ý gì nhiều nhưng khoảnh khắc đấy, Phương Đan bỗng chốc đối với anh lại phát sinh cảm tình, cô không nghĩ ngợi gì nhiều cứ ở trong lòng anh mà trút bỏ hết ưu buồn.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tối hôm ấy, dưới khoảnh sân quen thuộc của biệt thự nhà hắn. Vĩnh Kiệt ngồi ở chiếc ghế bên cạnh hướng đến hắn rồi lãnh đạm nói:

- Việc sáng nay ở Vũ Thị chắc cũng nghe qua rồi chứ? Người phụ nữ ấy mình đã tra khảo rồi, bà ta nói nhận tiền của 1 người không rõ danh tính chủ để phá hoại danh tiếng của Từ Phương Đan chứ không liên quan gì đến Vũ Thị.

Hắn nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản nhưng đôi mắt loé lên tia sắc lạnh:

- Không liên quan đến Vũ Thị? Cô ta là người đại diện hình ảnh cho Vũ Thị, danh tiếng cô ta bị huỷ hoại, Vũ Thị ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng. Chuyện của cô ta mình cũng không có hứng thú quan tâm nhưng nếu đã liên quan đến Vũ Thị tất nhiên phải làm rõ mọi chuyện. Trước mắt hãy lợi dụng người phụ nữ đấy để tìm ra kẻ đứng sau, chỉ cần danh tiếng của Từ Phương Đan còn chưa bị vùi dập chắc chắn kẻ đó sẽ tiếp tục dở trò phía sau.

Vĩnh Kiệt nghe vậy khẽ gật đầu 1 cái rồi như nhớ ra điều gì đó lại nhìn đến hắn nói:

- 3 ngày nữa Fames sẽ sang đây đem theo lô vũ khí lớn. Chúng ta nhất định phải có được số lô hàng đấy.

Hắn nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản, khẽ dựa lưng vào thành ghế rồi lãnh đạm nói:

- Tên đấy vốn rất quý quyết, hẳn có thể ở trước mặt chúng ta ra vẻ đàm phán nhưng ở phía sau lại cho người tung giá cao hơn. Tốt nhất thì và người cứ chuẩn bị tốt 1 chút.

- Vấn đề đấy không nói đến, nhưng lô hàng này không duy chỉ chúng ta để mắt, còn rất nhiều bang hội khác đang đợi thời cơ để nhảy vào.

- Vậy tìm cách chặn đường bọn họ. Chỉ cần Vũ Thiên Uy muốn thì không ai có thể lấy được!

Vĩnh Kiệt cùng hắn từ nhỏ lớn lên nên quá hiểu được con người hắn, anh nghe vậy cũng chỉ gạt đầu rồi hỏi sang chuyện khác:

- Cô ấy sao rồi?

- Mọi thứ đều bình thường nên đã xuất viện rồi.

- Thiên Uy, có đi đâu này mình phải nói với cậu. Người của mình đi đi đâu tra hắn ta tuy không có nhiều kết quả nhưng biết được 1 chuyện, có người nói bên cạnh hắn có 1 nữ nhân chỉ là rất ít người biết mặt và thời gian gần đây họ không có thấy cô ta nữa. Thiên Uy, mình cảm thấy....

Lời chưa kịp nói hết, hắn liếc nhìn đứng dậy phớt lờ nói:

- Hôm nay mình hơi mệt, mọi chuyện để khi khác nói.

Dứt lời hắn 2 tay rút túi lãnh đạm mà trở ra ngoài, Vĩnh Kiệt thấy vậy chỉ khẽ thở dài:

- Thiên Uy, có phải cậu cũng đã nghi ngờ rồi không? Vậy mà vẫn để cô ấy ở bên cạnh, cậu rốt cuộc đã thay đổi rồi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trong 1 căn phòng rộng lớn với nội thất hiện đại được bố trí bắt mắt, nữ nhân ngồi trên giường với mái tóc vén ra trước để lộ 1 ra 1 tấm lưng trần trắng nõn.

Bàn tay thon dài vòng ra sau tháo lớp băng gạc ở bả vai xuống, 1 vết tròn đỏ ửng đau nhói hiện hữu ra trước mắt.

Cô đưa tay với lấy hộp thuốc định xoa nhẹ vào vết thương bất chợt nhìn thấy thứ ánh sáng đỏ nhấp nháy của chiếc đồng hồ để trên bàn. Băng Nhi khẽ quay đầu ra phía nhau nhìn về hướng cánh cửa rồi quay lại cầm lấy chiếc đồng hồ nhấn 1 nút:

- Sức khỏe thế nào rồi?

Cô nghe vậy đôi mắt chợt trùng xuống, nhẹ giọng nói:

- Không sao.

- Vậy được, nghỉ ngơi cho tốt. 3 ngày sau có 1 lô vũ khí được chuyển về đây, hẳn nhất định sẽ tìm mọi cách để lấy bằng được lô hàng đó...và tôi cũng vậy. Em hãy tìm cách để hẳn không đến được điểm giao dịch.

Băng Nhi nghe vậy không hiểu sao trong lòng chợt rấy lên 1 tia lưỡng lự không trả lời, đầu bên kia thấy vậy liền lên tiếng:

- Em không làm được sao?

Cô lúc này mới chợt bừng tỉnh, thu lại vẻ mặt suy tư khi nãy, lạnh nhạt nói:

- Được.

- Vậy tốt, tôi đợi tin tức từ em.

Lời vừa dứt chiếc đồng hồ cũng quay trở về trạng thái ban đầu, cô vẫn vẻ mặt không cảm xúc đẩy để lại nó trên bàn, bỗng 1 thanh âm vang lên:

- Em vừa nói chuyện với ai?

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương
www.dtv-ebook.com

Rắc Rối

Băng Nhi lúc này cảm thấy sống lưng chột tê lạnh, cô khẽ quay đầu lại nhìn hấn đứng ở phía cửa trong lòng không hiểu sao lại trở nên hoảng hốt.

Có lẽ bản thân khi đã để tâm đến cảm xúc của ai đó mọi việc bất chợt bị bắt gặp sẽ khiến ngta chột dạ.

Hấn nhìn vẻ mặt cô như vậy, đáy mắt loé lên 1 tia giận dữ kìm nén từng bước tiến lại trước mặt cô vẫn giữ dáng vẻ cao ngạo đấy mà lạnh giọng nói:

- Tại sao lại có dáng vẻ hốt hoảng như vậy?

Câu nói của hấn khiến cô sực tỉnh, dáng vẻ có chút lúng túng nhưng vẫn cố bình thản đưa tay ra với lấy tấm chăn kéo lên che trước ngực rồi nói

- Anh nhìn thấy tôi như vậy không nên hốt hoảng sao?

Hấn không để tâm đến lời cô nói, tầm mắt vẫn xoáy sâu lên gương mặt xinh đẹp ấy, nhắc lại 1 lần nữa:

- Em vừa nói chuyện với ai?

Băng Nhi thấy vậy trống ngực đã đập liên hồi, nhưng đôi mắt vẫn nhìn hấn không cảm xúc, giọng nói có phần lạnh nhạt:

- Anh nhìn lại xem, trong căn phòng này ngoài tôi ra còn có ai khác sao, hơn nữa, điện thoại tôi cũng không có, anh nghĩ xem tôi nên nói chuyện với ai? Vũ Thiên Uy, tôi thấy tại anh có vấn đề rồi đấy.

Hắn nghe vậy khẽ nhú mày thăm dò đến cô nhưng cô vẫn luôn giữ cho mình 1 vẻ mặt vô cảm khiến hắn muốn tìm kiếm 1 tia giả dối cũng không có. Hắn khi này đứng ở ngoài tuy không thể rõ được là nói gì nhưng có nghe loáng thoáng giọng nói của cô, không lẽ là nhầm sao? Hắn rút cuộc từ khi nào lại trở nên nhạy cảm như vậy? Bỗng chốc câu nói của Vĩnh Kiệt khi này lại hiện hữu trong đầu khiến hắn trở nên khó chịu. Phải, hắn có nghi ngờ cô và Ngạo Thiên là có liên quan đến nhau nhưng chỉ là tại sao bản thân hắn không chấp nhận đi đâu ấy. Là vì hắn chưa tìm ra được chứng cứ chứng minh đi đâu đó hay là vì hắn không chịu thừa nhận cô là nữ nhân của người khác mà không phải hắn.

Bàn tay chậm rãi đưa ra nâng nhẹ cằm cô lên, hắn đối với nữ nhân này thật sự dù chỉ 1 đi đâu cũng không tài nào nắm bắt được:

- Triệu Băng Nhi, tôi sẽ nhắc nhở em 1 lần nữa. Mọi thứ chỉ cần em nói tôi đâu có thể cho, duy nhất chỉ 1 đi đâu em không được phép đó là phản bội tôi.

Cô nghe vậy không hiểu sao lại cảm thấy day dứt có lẽ là vì sau lần hắn đưa tay ra cứu cô chẳng? Băng Nhi bất chợt lại cảm thấy lúng túng, né tránh cái nhìn của hắn mà quay mặt đi hướng khác.

Chỉ là bàn tay hắn là siết chặt lấy cằm cô quay lại rồi cúi xuống đặt lên môi 1 nụ hôn mang tính chiếm đoạt. Hắn gắt gao mà rút hết cả dư vị trong cô như muốn để nhắc cô nhớ rằng cô là người của hắn.

Băng Nhi vì vết thương ở vai còn chưa lành nên không đủ sức mà kháng cự lại hắn, bàn tay kia vẫn siết chặt lấy tấm chăn ở trước ngực vẫn còn cảm nhận được trái tim đang đập nhanh dữ dội.

Mãi cho đến khi hô hấp của cả 2 đã trở nên khó khăn hắn mới từ từ luyến tiếc mà rời khỏi cô. Đôi mắt bây giờ đã phủ 1 lớp sương mờ đục vọng, hắn cố kìm nén rồi ngẩng xuống bên cạnh cô, bàn tay đưa ra túm nhẹ bờ vai cô xoay lưng cô quay lại phía mình rồi cầm lấy lọ thuốc dịu dàng bôi nhẹ lên vết thương cho cô.

Bàn tay hắn cứ chạm nhẹ lên da thịt trắng nõn ấy cũng đủ khiến cô bồng chốc đỏ mặt. Cô rất cuộc đối với nam nhân này là đã rung động rồi chỉ là luôn đặt nặng ơn nghĩa với ân nhân của mình, cô nhất định phải trả hết.

Hắn sau khi giúp cô băng lại vết thương cũng dịu dàng đỡ cô nằm xuống, bản thân cũng tự kéo chăn nằm bên cạnh mà ôm cô vào lòng.

Băng Nhi với hành động của hắn cảm thấy không quen liền luống cuống đưa tay lên chống ngực hắn đẩy ra nhưng lại bị vòng tay của hắn giữ chặt eo lại:

- Nếu không muốn vết thương bị rách to thêm nữa, tôi nghĩ em tốt nhất nên an phận bởi sức chịu đựng của tôi là có giới hạn.

Ý tứ trong câu nói của hắn cô thừa hiểu nhưng cái đầu tiên cô nhận định được là vật thể ở phía dưới kia đang mỗi lúc 1 lớn dần.

Băng Nhi bất chợt đỏ mặt, cả cơ thể đều cứng đờ dù chỉ 1 chút cô cũng không dám cựa. Đầu thể phản kháng chỉ đành ngoan ngoan nằm ở trong lòng hắn như vậy. Khoảng cách 2 lòng ngực như áp sát lại với nhau còn cảm nhận được tiếng tim đập của đối phương, mùi hương nam tính từ cơ thể hắn tỏa ra lại khiến cô có chút si mê, đôi mắt mỗi một trụ không được cũng từ từ khép lại.

Khi cảm nhận được hơi thở đầu đặn của người trong lòng, hắn lúc này mới chậm rãi mở mắt, tầm nhìn liền đặt ngay lên chiếc đồng hồ để trên bàn rồi xoáy sâu vào nó vòng tay ôm cô cũng siết chặt hơn:

- Triệu Băng Nhi, tôi mặc kệ khi trước em là vì mục đích gì đi nữa, bất kể người ở sau lưng em là ai, tôi cũng nhất định khiến em trở thành nữ nhân của chỉ riêng Vũ Thiên Uy này.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Từng sợi nắng đầu tiên trải dài trên những nóc nhà cao tầng, vạn vật vươn mình lên đón lấy hương gió dịu nhẹ để tiếp thêm năng lượng cho ngày mới.

Chiếc rèm trắng khẽ tung bay sau khung cửa sổ, hình ảnh đôi nam nữ say sưa trên chiếc giường êm ái lại khiến người ta cảm thấy bình yên đến lạ.

Hơi thở thơm mát của người bên cạnh phả nhẹ lên gương mặt khả ái khiến cô khẽ cự mình, lại cảm nhận được cả người đang được ôm trọn trong lòng của ai đó 1 cách thoải mái làm cô dễ chịu mà chậm rãi mở mắt.

Khuôn mặt điển trai cùng những đường nét sắc cạnh cũng đủ khiến cho cô nhìn đến ngây dại.

- Có phải em đang cảm thấy tôi rất mê hoặc?

Lời nói nhẹ nhàng phát ra từ đôi môi gợi cảm của hắn khiến cô sực tỉnh, có chút đỏ mặt liền vội vàng đẩy hắn ra nhưng không cẩn thận lại động mạnh đến vết thương khiến cô khẽ đau mà kêu lên 1 tiếng.

Hắn thấy vậy lại chỉ nhẹ nhàng vòng tay qua eo cô kéo sát lại phía mình, giọng nói có phần ân cần:

- Vết thương chưa lành, không nên cử động mạnh.

Khoảng cách gần như vậy lại khiến cô trở nên lúng túng né tránh ánh mắt của hắn mà cúi đầu xuống:

- Tôi muốn vào nhà vệ sinh.

Hắn nghe vậy cũng chỉ mỉm cười rồi buông cô ra, Băng Nhi liền xoay người ngẩng dậy bước xuống giường rồi đi thẳng vào nhà tắm.

Cùng lúc đấy tiếng chuông điện thoại vang lên, hắn vội tay lấy rồi bắt máy:

- Thiên Uy, mình sẽ qua đón Phương Đan, cậu mau đến Vũ Thị!

- Mình không đi làm sớm như vậy, có chuyện gì sao?

- Cậu chưa biết gì sao? Vậy mở tivi lên đi.

Hắn nghe vậy lại khẽ nhú mày, tắt chiếc điện thoại vút sang 1 bên rồi với tay cầm điếu khiến nhấn 1 nút, 1 giây sau đó, trên màn hình lớn ở trước mắt xuất hiện 1 cảnh tượng hỗn loạn.

1 đám người chen chúc nhau đứng trước cổng của Tập đoàn lớn nhất với đủ loại vũ khí thực phẩm trên tay, bọn họ không ngừng ném nhưng đồ vật như trứng, rau, các loại hoa quả thối nát về phía lớp cửa kính cường lực đất tiền, tấm poster ảnh to lớn in hình ảnh hậu Từ Phương Đan chụp cùng sản phẩm của Vũ Thị cũng đã bị đám người đó cào xé đến rách nát, bọn họ cứ điên rồ như vậy mà hô to:

- Tẩy chay Từ Phương Đan, không mua sản phẩm của Vũ Thị.

- Chúng tôi đề nghị gỡ bỏ hình ảnh của con tiểu tam Từ Phương Đan xuống.

Cùng lúc này xuất hiện trên màn hình 1 tên phóng viên đứng sau đám người kia mà vội vàng nói:

- Vâng, thưa quý vị. Sau sự việc buổi ký tặng cho người hâm mộ của ảnh hậu Phương Đan được diễn ra ở Vũ Thị ngày hôm qua, người dân đã rất phẫn nộ khi 1 ảnh hậu, 1 đại diện cho Tập đoàn lớn mạnh như Vũ Thị lại là người có nhân phẩm thấp kém chuyên đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Mọi người ở đây đều cảm thấy bị xúc phạm khi hình ảnh của 1 "kẻ tiểu tam" lại được treo cao trên Tập đoàn lớn mạnh nhất trong nước như Vũ Thị. Vụ việc đã xảy ra 1 ngày nhưng bên phía Vũ Thị vẫn chưa có động thái gì và ảnh hậu Phương Đan cũng vậy. Hiện tại bên phía truyền hình chúng tôi cũng đang mở buổi phỏng vấn 1 người cũng được xem là đình đám ở làng giải trí là nữ diễn viên Đàm Hiếu Thanh cũng là bạn đồng nghiệp với ảnh hậu Phương Đan, cùng xem xem cô ấy sẽ nói gì về chuyện này.

Lời tên phóng viên vừa dứt, màn hình liền chuyển sang 1 khán phòng nhỏ của 1 kênh truyền hình.

Nữ nhân ngồi trên ghế ở vị trí chính giữa của máy quay có gương mặt cũng xinh đẹp được trang điểm khá đậm, cả người là thời trang hàng hiệu

sang trọng.

Nữ phóng viên bên cạnh nhìn ả khề mỉm cười thân thiện rồi vui vẻ hỏi:

- Hiểu Thanh, chắc cô cũng biết chuyện xùm lum của ngày hôm qua chứ? Chúng tôi nghe nói cô và Phương Đan trước đây từng có thời gian hợp tác cùng nhau trong 1 bộ film nổi tiếng, và chính bộ film đấy cũng đã đẩy 2 người lên 1 tầm cao mới, không biết cô nghĩ sao về chuyện của người bạn đồng nghiệp của mình.

Ả ta nghe vậy lại e ngại cười 1 cái rồi đưa tay lên vén nhẹ vào sợi tóc:

- Thật ra tôi và Phương Đan vốn là bạn học chung trường có quen biết nhau, về sau cô ấy sang Los Angeles còn tôi lại sang Pháp vậy nên không còn liên lạc với nhau. Về sau trở về nước lại vô tình cùng nhau hợp tác trong 1 bộ film thật sự khiến tôi rất vui mừng. Chúng tôi đã rất ăn ý với nhau trong vai diễn tuy là tính cách 2 nhân vật luôn đối ngược. Hôm qua sau nghe chuyện, tôi thật không dám tin nữa, không nghĩ cô ấy lại là người như vậy bởi vì Phương Đan thời còn đi học rất nhút nhát với chuyện tình cảm trai gái thật không ngờ lại xảy ra sự việc này. Tôi nghĩ chắc ở bên trong là có uẩn khúc mà cũng đâu thể trách được bởi vì tình yêu nó là thứ mà bản thân rất khó kiểm soát.

- Vậy cô nghĩ sao nếu hình ảnh của Từ Phương Đan vẫn được treo trên các toà nhà lớn như vậy?

- Việc đấy tôi không tiện can thiệp, các đơn vị hợp tác với cô ấy sẽ có cách xử lý thích hợp.

- Chắc cô cũng biết Tập đoàn lớn mạnh nhất Vũ Thị, sau vụ này bên đấy sẽ đổi người đại diện, chúng tôi nghĩ người có thể thế được vị trí của Từ Phương Đan chắc chỉ có cô. Còn nhớ trong buổi lễ trao giải, cô suýt chút nữa đạt được danh hiệu Ảnh hậu chỉ vì MC đã đọc nhầm tên.

Nhắc đến chuyện đấy lại khiến Đàm Hiểu Thanh mặt có chút biến sắc nhưng ả vẫn cố gắng ra vẻ bình thản cười trừ:

- Haha...nhắc đến chuyện đấy tôi vẫn còn cảm thấy ngớ ngẩn vì dù sao tôi cũng cảm thấy bản thân không xứng đáng bằng cô ấy.

- Vậy cô nghĩ sao nếu sau chuyện này, Vũ Thị có ý muốn hợp tác cùng cô?

- Tôi nghĩ chắc may mắn đấy sẽ không đến. Nhưng nếu thật sự có vinh hạnh như vậy tôi chắc chắn sẽ không từ chối, bởi vì như vậy coi như sẽ giúp đỡ Phương Đan 1 chút trách nhiệm hơn nữa hợp tác với Vũ Thị sẽ giúp sự nghiệp của tôi đi lên 1 bước.

- Vậy cô không sợ mọi người nghĩ cô "hót tay trên" của Từ Phương Đan sao?

- Tôi không nghĩ nhiều như vậy, chủ là muốn giúp cô ấy vượt qua giai đoạn khó khăn này bằng cách thay cô ấy gánh vác 1 số công việc thôi.

Hắn nghe đến đấy đôi mắt liền khoét sâu vào gương mặt ả trên màn hình.

Cùng lúc đấy, Băng Nhi từ nhà tắm bước ra khẽ đảo mắt nhìn qua chiếc tivi rồi lại hướng đến hắn lạnh nhạt hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Hắn thấy vậy chỉ lặng lẽ tắt tivi rồi bước xuống giường đi tới bên cạnh cô, dịu dàng nói:

- Không có gì, hôm nay không phải đi làm, em hãy nghỉ ngơi đi, tôi đến Vũ Thị có chút việc cần giải quyết.

Nói rồi hắn cũng lướt qua cô thì thẳng vào nhà tắm, Băng Nhi đứng đấy nhìn theo hắn, đôi mắt lại loé lên 1 tia bí hiểm.

Một lúc sau, cánh cửa bật mở, hắn bước ra nhìn cô khẽ nhíu mày:

- Đi đâu?

Băng Nhi lúc này đã thay bộ đồ ở nhà bằng 1 y phục công sở. Cô muốn tìm 1 cái gì đó mặc thoải mái 1 chút nhưng tất cả những gì hần mua cho cô đều chỉ là váy và váy, cô cũng đành miễn cưỡng mặc.

- Nghe nói Từ tiểu thư gặp chuyện, tôi muốn đến thăm cô ấy 1 chút.

- Em từ khi nào lại thân thiết với cô ta như vậy?

Băng Nhi nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản đối đáp lại hần:

- Chỉ là cảm thấy cô ấy khá tốt, hơn nữa cô ấy không phải là hình ảnh của Vũ Thị sao, coi như tôi chỉ muốn làm tốt công việc của mình.

Thật tâm cô vốn cũng chẳng để ý đến công việc, chỉ là hần đưa em trai cô ra uy hiếp nên cô đành miễn cưỡng đi làm. Nhưng hôm nay, thật ra cô còn có ý định khác muốn tiếp cận hần thêm 1 chút nên mới quyết định như vậy.

Hần lúc này đưa tay mắt đặt lên gương mặt cô 1 cái nhìn dò xét chỉ tiếc là cô tạo cho mình vỏ bọc quá chắc chắn hần muốn thăm dò cũng không được.

- Nhớ đi cạnh tôi.

Nói rồi hần vẫn vẻ mặt lãnh đạm mà trở ra ngoài, Băng Nhi thấy vậy cũng liền theo sau.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

1 chiếc xe Maybach màu đen sang trọng dừng trước Tập đoàn Vũ Thị, tiếp theo sau đó là 1 loạt những xe con màu đen khác đồng loạt dừng lại ở phía sau, từ các cánh cửa được mở ra 1 đoàn người áo đen bước xuống đi đến chỗ đám đông đang vây kín kia mà dẹp đường đứng xếp thành 2 hàng mà đám người náo loạn kia trông thấy cảnh tượng như vậy cũng cảm thấy khiếp sợ không dám tiến gần.

Lúc này, cánh cửa của chiếc xe đầu tiên bật mở, đôi giày da đen bóng chạm xuống nền đất, tiếp theo đó là cả thân Tây trang màu đen sang trọng bước ra phía ngoài.

Gương mặt sáng giá cùng những đường nét hoàn mỹ đến mê hồn, hân với dáng vẻ cao ngạo, 2 tay đút túi hướng đến phía trước từng bước lãnh đạm nhưng lại chậm rãi như muốn chờ đợi ai ở phía sau.

Khi cô đã tiến lại gần, hắn mới đảo mắt nhìn xung quanh đám người kia rồi lạnh giọng nói:

- Gọi luật sư!

Băng Nhi nghe vậy cũng hiểu ý hắn liền lấy chiếc điện thoại ra bấm 1 dãy số nói gì đấy rồi tắt máy mà đám người kia không hiểu chuyện gì chỉ dám nhìn nhau xì xào to nhỏ, khi này tuy là có náo loạn nhưng khi đối diện với hắn bọn họ bị khiếp sợ trước khí thế của hắn, ai mà không biết Vũ Thiên Uy là người như thế nào.

Cùng lúc đấy, 1 chiếc xe thể thao Ferrari F60 America dừng ngay bên cạnh xe của hắn khiến mọi tầm mắt đều đổ dồn về phía đấy.

Cánh cửa mở ra, nam nhân với gương mặt tuấn mỹ bước xuống tiếp sau đó là 1 cô gái xinh đẹp nhưng dáng vẻ lại có chút mệt mỏi thiếu sức sống từng bước đi lại phía bọn họ.

Bỗng trong đám người kia lại có 1 âm thanh vang lên:

- Đột tử tam phá hoại gia đình người khác.

Lời đầu vừa dứt đám người kia như bị kích động cũng bắt đầu nhao nhao cùng hô lớn:

- Đột tử tam, hãy rút đi.

Những kẻ đó bắt đầu chen lấn xô đẩy nhau mà người của hắn cũng không thể đàn áp nổi, trên không trung đã xuất hiện những vật thể bay lại

phía của Từ Phương Đan, Vĩnh Kiệt thấy vậy liền vội túm lấy Phương Đan kéo vào lòng xoay người mà che trở.

Mọi thứ xảy ra nhanh đến nỗi hắn còn chưa kịp phản ứng gì liền thấy 1 chai nước bay thẳng về phía cô, hắn vội vàng đưa tay lên đỡ lấy.

Mọi thứ trở nên hỗn loạn, hắn còn không có thời gian lên tiếng bởi vì bạn giúp cô đỡ những vật thể kia mà Vĩnh Kiệt lúc này cũng hứng đủ không kém.

Đám đông bắt đầu chen lên xen kẽ tách bọn họ ra khiến Phương Đan bị đẩy bật ra ngoài mà ngã xuống đường.

Băng Nhi thấy vậy lại có chút quan tâm dùng đòn tách đám người kia ra rồi đi đến đỡ lấy Phương Đan lên.

Đám đông vốn chỉ tập trung vào nhân vật đang gân xôn xao nên thấy vậy lại hướng đến cô và Phương Đan mà vây lấy.

Cùng lúc đấy, 1 viên gạch từ trong đám đó bay đến phía Phương Đan tiếp theo là 1 bóng người chạy tới nghiễm nhiên lại hứng trọn viên gạch vào đầu, 1 dòng máu đỏ chảy xuống mà đám người kia cũng không khỏi kinh ngạc mà đứng bất động.

Hắn và Vĩnh Kiệt bây giờ mới len được vào đám điên loạn đó khẽ nhủ mà nhìn người vừa mới xuất hiện, mà người đấy lúc này lại đảo mắt nhìn đám náo loạn kia gất nhẹ:

- Các người làm gì vậy? Khi thì tung hô cô ấy, bây giờ lại quay lưng ném đá cô ấy như vậy sao?

Phương Đan nhìn người trước mặt 1 giây khó hiểu rồi nói:

- Đàm Hiếu Thanh, sao cậu lại ở đây?

À ta lúc này mới quay lại nhìn Từ Phương Đan ra vẻ lo lắng nói:

- Mình chỉ là đi qua thấy cậu bị xô ngã ra ngoài này liền vội xuống xe xem sao, ai ngờ...bọn họ thật quá đáng mà.

Cùng lúc đấy lại kéo đến thêm vài chiếc xe, bước xuống đầu là những luật sư nổi tiếng với nhiều vụ thắng kiện đề đòi cùng đi tới chỗ hấn kính cần chào rồi 1 người trong đó bước lên nhìn đám đông kia, chậm rãi nói:

- Chúng tôi có thể kiện tất cả các người tội quấy rối, cố ý gây thương tích, lăng mạ nhân phẩm của người khác.

Đám người kia nghe vậy bắt đầu hoảng loạn, 1 số kẻ đã tự mình âm thầm rời đi, 1 số kẻ đã bị người của hấn bắt giữ lại mà hấn chỉ lạnh nhạt nói:

- Không được bỏ sót 1 ai.

Đám người áo đen nghe vậy chỉ gật đầu rồi không chế đám người đấy lôi đi.

Hấn bây giờ mới tiến lại phía 3 cô gái kia, tầm mắt lại nhìn đến ả 1 tia nghi hoặc mà hỏi:

- Cô là Đàm Hiểu Thanh?

Ả ta nghe vậy mới ngẩng đầu lên nhìn hấn, đôi mắt lộ rõ vẻ si mê. Ả có nghe nói hấn là 1 người cực kỳ đẹp hoàn hảo nhưng ngoài những tạp chí doanh nhân ra ả vốn chưa có cơ hội được gặp hấn ở ngoài, bây giờ thấy thật sự khiến ả si mê đến không rời được mắt, mẫu đàn ông như vậy đúng quả thật là vừa ý ả, trong lòng khẽ cười thầm 1 cái rồi hướng đến hấn nhẹ giọng nói:

- Phải.

Hấn nghe vậy dáng vẻ vẫn bình thản nhìn lên vết thương của ả, lãnh đạm nói:

- Tôi không muốn nghe tin Vũ Thị khiến 1 diễn viên hàng đầu bị thương. Cô hãy đi kiểm tra, mọi chi phí tôi sẽ chi trả cũng sẽ cho người trả tiền bồi thường.

- Vũ tổng không cần khách sáo, tôi chỉ là muốn giúp bạn của mình không liên quan đến Vũ Thị.

Vĩnh Kiệt lúc này đứng ngoài mới lên tiếng:

- Mọi chuyện để vào trong rồi nói đi.

Hắn nghe vậy mới rời tầm mắt nhìn sang cô mà tiến sát lại gần, giọng nói có chút dịu dàng hỏi:

- Không sao chứ?

Băng Nhi khẽ lắc đầu 1 cái, hắn thấy vậy mới yên tâm quay người đi vào mà đám người kia cũng bước theo sau.

Đàm Hiểu Thanh từ sau nhìn đến hắn lộ rõ 1 ánh mắt cương quyết. Thật ra người đứng sau vụ án này chính là ả, từ chuyện "kẻ tiểu tam" đến chuyện náo loạn hay cuộc trò chuyện trên truyền hình và cả tình cờ đi qua đây cũng nằm trong kế hoạch của ả. Là vì Từ Phương Đan khiến ả mất đi danh hiệu ảnh hậu, thêm chuyện tất cả những hợp đồng quảng cáo, đặc biệt là sự hợp tác với Vũ Thị, ả cũng đã tổn rất nhiều quan hệ và tiền bạc để mua sự hợp tác này nhưng cũng bị Phương Đan dành hết khiến ả tức giận muốn đạp Phương Đan xuống chỉ là lần này đến Vũ Thị, gặp được hắn khiến ả muốn thay đổi ý định: không cần làm người đại diện cho Vũ Thị, ả bây giờ là muốn làm Vũ phu nhân!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Hồi Ưc

Giới thiệu nhân vật:

Đàm Hiếu Thanh - 23 tuổi, tiểu thư danh giá của Tập đoàn thời trang cao cấp Đàm Thị. Sau 2 năm du học tại trường sân khấu điện ảnh ở Pháp ả trở về nước nương tựa vào mối quan hệ của ba mình là Đàm Hiếu Hùng để mua được vai diễn cho mình trong những bộ film gây đình đám. Tính cách tiểu thư kênh kiệu, ngang ngược lại được nuông chiều nên chỉ cần là ả muốn nhất định phải có bằng được.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Đế giày từng bước cứ nện lên trên mặt sàn, đường hành lang sâu hun hút với nhiều ngã rẽ thật khiến người khác có thể ghi nhớ đường đi.

Thân ảnh của người nam nhân ấy dừng lại trước cánh cửa bằng đồng, bàn tay đưa lên bấm mã số trên chiếc máy điện tử, cánh cửa liền bật mở.

Anh từng bước lãnh đạm đi vào 1 căn nhà được thu nhỏ ấy mà 2 bóng người trong đó cũng chẳng còn lấy làm ngạc nhiên.

- Triệu phu nhân, không biết bà đã khuyên giải chồng mình như thế nào rồi?

Triệu Băng Thanh ngồi ở chiếc ghế xoay lưng lại phía anh nghe vậy cũng chỉ chậm rãi nói:

- Ngạo Thiên, cậu không cần phải làm khó bà ấy bởi vì tôi thật sự không biết gì hết.

Anh nghe vậy lại chỉ bật cười 1 cái rồi đi lại chiếc ghế đối diện ông mà ngồi xuống:

- Triệu Bằng Thanh, ông đừng nói như vậy. Ông nghĩ tôi không biết ông làm con chó cho Vũ Thiên Quang suốt mấy năm qua đã được những ích sao? Vũ Thiên Quang ông ta trước giờ việc gì cũng đều nói cho ông, tôi không tin ông lại không biết món đồ đấy ở đâu.

- Tại sao cậu lại nghĩ ngài ấy sẽ nói cho tôi biết? Cậu đang xem trọng tôi quá rồi.

Ngạo Thiên nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản, bàn tay đưa lên lấy trong túi áo ra 1 sắp ảnh vứt lên bàn.

Triệu Bằng Thanh lúc này liền chuyển tầm mắt vào cô gái ở trong những tấm hình đó, đôi mắt liền hốt hoảng mà Hứa Diệp Chi ngồi bên cạnh cũng kinh hãi không kém, bàn tay run run cầm 1 bức hình lên mà đôi đồng tử đã chuyển sang đỏ ngầu:

- Ngạo Thiên, con bé...con bé...bị làm sao thế này...làm ơn, mau nói cho tôi biết đi.

Anh nghe vậy chỉ khẽ dựa lưng vào thành ghế, lãnh đạm nói:

- Chỉ là trúng đạn thôi.

Hứa Diệp Chi nghe vậy lại kích động chạy đến chỗ anh khóc lóc:

- Vậy con bé có làm sao không? Ngạo Thiên, hãy cho tôi gặp nó được không? Tôi xin cậu..!

Anh không để tâm đến lời van xin của bà tầm mắt vẫn nhìn về phía Triệu Bằng Thanh với dáng vẻ nhàn nhã đợi chờ từ ông đi đâu gì đó.

Triệu Bằng Thanh lúc này chợt dăm chiêu 1 hồi rồi lại hướng đến anh với vẻ mặt trầm ngâm mà nói:

- Ngạo Thiên, cậu đã để con bé lại gần Vũ Thiên Uy?

- Có gì không được sao? Nếu ông không nói thì con gái ông sẽ giúp tôi tìm nó.

- Ngạo Thiên, cậu là quá nham hiểm. Cậu thừa biết con bé và Thiên Uy vốn có 1 mối nhân duyên vậy nên sắp đặt 1 vụ tai nạn khiến con bé nợ ân tình và rồi cậu lại để 2 đứa nó trở thành kẻ đối nghịch. Nếu 1 ngày Thiên Uy lấy lại được trí nhớ, cậu ta chắc chắn sẽ không để yên cho cậu.

- Haha...không để yên? Tôi cũng đang mong đợi đến ngày đó.

- Ngạo Thiên, chẳng lẽ cậu thật sự sẽ xuống tay với Thiên Uy?

Anh nghe vậy đôi mắt chợt trừng lên, bàn tay siết chặt lại thành quyền rồi lạnh giọng nói:

- Hắn ta là gì mà tôi không thể xuống tay? Tên đó chẳng là thứ gì hết.

Triệu Băng Thanh lúc này lại nhìn đến anh 1 tia thương cảm, rồi chậm rãi nói:

- Dù cậu có chối bỏ thế nào cũng không thể phủ nhận, Vũ Thiên Uy chính là em trai của cậu. Có thể không cùng 1 cha nhưng lại từ 1 mẹ sinh ra.

Ngạo Thiên nghe vậy lại tức giận nhìn sang ông mà gằn lên:

- Triệu Băng Thanh, ông tốt nhất nên quản cái miệng của mình. Tổng Ngạo Thiên này không có người em trai nào hết.

Nói rồi anh liền đứng bật dậy định toan rời đi thì Hứa Diệp Chi lại chạy đến giữ lấy anh mà van xin:

- Ngạo Thiên, hãy cho tôi gặp con bé. 1 lần thôi cũng được.

Anh lạnh nhạt hất tay bà ra, không thèm ngoái lại nhìn chỉ lãnh đạm nói:

- Vậy thì bà nên khuyên bảo người chồng của mình đi.

Dứt lời, anh liền bước ra phía ngoài mà Hứa Diệp Chi không ngừng nước mắt hét lên:

- Ngạo Thiên, tôi xin cậu...hãy cho tôi gặp con bé...

Bà cứ gào khóc như vậy cho tới khi cánh cửa giam c ần kia đóng lại, Hứa Diệp Chi mới vội vã đi tới chỗ của ông mà nghẹn ngào nói:

- Băng Thanh, tôi không biết rốt cuộc giữa ông và Thiên Quang đã có ước hẹn gì nhưng ông không thể bỏ mặc con gái của chúng ta như vậy được.

- Diệp Chi, mọi chuyện không đơn giản chỉ cần nói ra là được. Thứ mà cậu ta muốn thật sự rất nguy hiểm. Hơn nữa, nếu con bé đang ở chỗ Thiên Uy, tôi nghĩ nó sẽ được an toàn.

Hứa Diệp Chi nghe vậy biết bản thân đã quá bất lực nhìn ông 1 cái rồi lại vào phòng mà đóng mạnh cửa lại.

Triệu Băng Thanh ng ồi đấy nhìn theo bóng lưng bà đi khuất chỉ đành thở dài 1 cái, đôi mắt lại nhìn vào khoảng không vô tận, chậm rãi nói:

- Ngạo Thiên, có trách hãy trách ba cậu. Tổng Ngạo Viễn, ông ta lại có thể vì mục đích của bản thân mà đem cả vợ mình ra làm m ồi nhử mà cho đến khi chết còn cố reo vào đầu cậu tham vọng muốn thống trị cả cái thế giới ng ằm này.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trên tầng cao nhất của toàn nhà, nam nhân ng ồi ở ghế với ngũ quan tỉnh táo, ngón tay từng nhịp gõ lên mặt bàn bóng loáng, dáng vẻ suy tư trông mê hoặc vô cùng.

Vĩnh Kiệt lúc này mới đi tới bên cạnh hắn, lãnh đạm nói:

- Bọn họ chắc chắn có người đứng ở sau kích động.

Đàm Hiếu Thanh đang được Phương Đan giúp băng lại vết thương nghe vậy lại lên tiếng:

- Tôi nghĩ bọn họ chỉ có chút thất vọng khi người mà họ bấy lâu luôn ngưỡng mộ lại là 1 người như vậy, họ cảm thấy bất bình mặc dù sự thật không phải là như vậy nhưng họ chỉ tin vào những cái họ trực tiếp nghe và thấy thôi.

Hắn nghe vậy lại chuyển tầm nhìn đến ả, đôi mắt khoét sâu lên gương mặt đầy lớp trang điểm ấy 1 cái nhìn thăm dò khiến ả có chút chột dạ mà né tránh.

Nhịp gõ trên mặt bàn chợt dừng lại, hắn ngẩng đầu đẩy bờ môi khẽ nhếch lên cái cười lạnh rồi chậm rãi nói:

- Có người đứng sau hay không, không quan trọng. Chỉ cần nhắc đề đám người đó biết, cho dù là cố ý hay vô tình nhưng đã đụng đến Vũ Thiên Uy thì mãi mãi không bao giờ góc đầu lên được.

Lời của hắn nói ra rất bình thản nhưng lại khiến ai đó cảm thấy run sợ.

Hắn lúc này cũng đứng dậy cầm lấy chiếc áo vest đã sớm bụi bặm bởi những loại thực phẩm kia tiến lại phía cô, lãnh đạm nói:

- Vào trong giặt sạch cho tôi.

Nói rồi hắn cũng đi thẳng vào phòng nghỉ ở bên trong, Băng Nhi thấy vậy cũng đứng lên mà đi theo.

Đàm Hiếu Thanh nhìn 2 người bọn họ trong lòng liên tục giận, bàn tay siết chặt lại hướng đôi mắt ghen ghét về phía cảnh cửa phòng vừa đóng lại, trong đầu loé lên 1 ý định táo bạo liên tục quay sang Phương Đan, ra vẻ an ủi:

- Phương Đan, thời gian này mình nghĩ cậu nên hạn chế ra ngoài, để tránh bọn họ lại kích động. Cũng đừng buồn quá, nếu cậu không làm thì không sợ, mình tin mọi chuyện sẽ được rõ ràng nhanh thôi.

Phương Đan nghe vậy trong lòng lại cảm kích, sùt sùi nói:

- Hiều Thanh, cảm ơn cậu.

- Được rồi, đừng ơn huệ, sau này có khó khăn gì cứ nói với mình, mình sẽ giúp đỡ. Giờ mình còn có chuyện phải đi, khi khác gặp lại nhé.

Nghe ả nói vậy Phương Đan cũng chỉ buồn bã gật đầu. ả thấy vậy lại ra vẻ thương cảm vỗ nhẹ lên vai Phương Đan liền đứng lên nhìn sang Vĩnh Kiệt 1 cái rồi quay người rời đi.

Mà anh đứng đấy khẽ nhúu mày nhìn theo bóng ả vừa đi khuất đã nảy sinh lòng nghi hoặc rồi lại quay sang Phương Đan, nhẹ giọng nói:

- Không sao chứ? Thật ra hôm nay đưa cô đến để tìm các giải quyết mọi việc, không ngờ lại xảy ra chuyện không mong muốn.

Phương Đan lúc này mới sang anh, cả bộ âu phục bây giờ đã pha trộn đủ màu sắc từ đồng thực phẩm kia làm cô có chút áy náy:

- Vĩnh Kiệt...áo anh...bẩn rồi!

Vĩnh Kiệt nghe vậy mới nhìn xuống mình khẽ cười 1 cái rồi cởi lớp áo vest ra:

- Không sao, vẫn may còn bảo toàn được gương mặt.

Phương Đan thấy anh còn cởi nhả được như vậy lại bật cười, khoảnh khắc đấy lại được Vĩnh Kiệt thu gọn vào trong tầm mắt, anh công nhận Phương Đan rất đẹp dù cô không trang điểm, dù vẻ mặt đã rất mệt mỏi nhưng ở cô lại là 1 nét dịu dàng khiến lòng anh có chút vương vấn.

- Được rồi, tôi đưa cô về

Phương Đan nghe vậy cũng chỉ mỉm cười gật đầu rồi đứng dậy cùng anh mà trở ra ngoài.

Bọn họ đi cạnh nhau tuy không ai nói 1 lời nhưng bước chân lại vô tình cùng nhịp. Ý tốt của đối phương, tâm tình của người bên cạnh khiến họ thêm 1 chút hiểu nhau, lòng cũng đã cảm thấy rung động.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Lúc này, ở trong căn phòng kia, Băng Nhi cầnn lấy chiếc áo của hắnn đi vào nhà tắm bỗng:

- Đi đâu?

Cô nghe vậy có chút khó hiểu quay lại nhìn hắnn, lạnh nhạt nói:

- Giặt áo.

- Lại đây!

Băng Nhi đến bây giờ vẫn không hiểu được ý của hắnn lại cứ đứng chôn chân ở đấy, hắnn thấy vậy lại chỉ bước tới cầnn lấy chiếc áo trên tay cô vứtsang 1 bên rồi ngay sau đó lại đưa tay lên kéo chiếc khoá váy của cô xuống.

Băng Nhi lúc này mới chợt hốt hoảng vòng tay ra sau giữ lấy rồi gắtlên:

- Anh làm gì vậy?

- Băng Nhi, tôi nói em không được cử động mạnh vậy mà e không nghe lời lại đánh trả đắnn người đó. Vết thương giờ đã rách ra rồi.

Nói rồi hắnn lại kéo cô ra phía giường, nhắnn cô ngã xuống rồi đi lấy 1 hộp cứu thương nhỏ mà giúp cô băng lại vết thương.

Băng Nhi đối với sự quan tâm này bỗng chốc lại cảm nhận được tim đang đập nhanh mỗi lúc. Có lẽ từ nhỏ đã rời xa vòng tay của ba mẹ mình vềsau lại chịu thêm sự huấn luyện của anh, trước giờ cô vốn đều là tự bản thân chăm sóc mình nên bỗng thấy cảm kích với sự quan tâm của hắnn.

Đợi sau khi hắn đã băng xong, cô vội vàng vòng tay ra sau kéo lại khoá váy nhưng có lẽ do vết thương ở bả vai khiến đi đâu đó trở nên khó khăn.

Hắn thấy vậy lại đưa tay ra kéo chiếc khoá lên giúp cô rồi chậm rãi nói:

- Tôi sẽ không làm gì em, không cần phải gấp gáp như vậy.

Lời hắn nói lại càng làm cô lúng túng hơn, vội vàng đứng dậy ai ngờ không cẩn thận lại trượt chân ngã gọn vào lòng hắn, khoảng cách gần này lại khiến cô đỏ mặt bởi vì cô cảm nhận được đang ngửi lên cái gì của hắn.

- Vốn dĩ tôi đã niệm tình em đàn bị thương mà nhẫn nhịn 1 chút nhưng em lại cố tình khiêu khích tôi như vậy. Băng Nhi, có trách thì hãy trách em câu dẫn tôi.

Hơi thở nóng của hắn phả vào cổ khiến cô khiến cô rùng mình, bàn tay hắn đưa ra sau giữ chặt lấy gáy cô mà đặt lên đôi cánh đào đó 1 nụ hôn mãnh liệt.

Vốn khi này giúp cô băng lại vết thương, cảm giác được chạm vào da thịt mềm mại đó đã khiến hắn nổi lên dục vọng chỉ là hắn đã cố nén xuống thôi nhưng sự va chạm vừa rồi đã phá vỡ sự nhẫn nại của hắn mà hắn đối với nữ nhân này kỳ lạ tại sao lại không thể kiểm soát được bản thân.

Bàn tay kia đặt trên đùi cô bắt đầu mơn trớn luồn vào bên trong váy, mò mẫm đến nơi hoa viên bí ẩn ấy mà trêu ghẹo.

Băng Nhi lúc này còn đang ngây ngất trong nụ hôn của hắn lại cảm nhận phía dưới đã trở nên ướt át khiến cô cảm thấy xấu hổ nhưng vẫn không tài nào kháng cự được sự cám dỗ từ hắn. Cái gì mà "tôi sẽ không làm gì em" đúng là không tin được 1 kẻ như hắn mà.

Nụ hôn kéo dài mãi cho đến khi thân nhiệt của cả 2 đã nóng rực, hắn rời môi cô mà hôn nhẹ xuống chiếc cổ nõn nà, bàn tay vòng ra sau lưng cô kéo chiếc khoá, thân váy từ từ tuột xuống để lộ ra nơi đầy đà mê hoặc. Hơi thở nóng phả lên đôi xương quai xanh, hắn đưa nụ hôn của mình vào giữa bầu ngực căng tròn, lớp nội y được cởi bỏ hắn mãnh liệt nhào nấn mà cắn mút.

Băng Nhi lúc này đầu óc đã trở nên mơ màng, cả người cô bị hấn âu yếm đến đỏ ửng khẽ vụn vẹo, thi thoảng trong chiếc miệng nhỏ xinh anh lại khẽ bật ra những âm thanh ái muội. Thân thể này từ khi nào đối với sự đụng chạm của hấn lại chẳng còn bài xích không nhưng thế lại có phản ứng lại thật đáng xấu hổ mà.

Đến khi dục vọng cả 2 đã được đẩy lên đến điểm cao trào cũng như trút bỏ hết tất cả những lớp rào cản, hấn nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường lại sợ sẽ ảnh hưởng đến vết thương liền lấy 1 chiếc gối kê dưới lưng cô, bàn tay trườn xuống cặp mông căng tròn tách nhẹ chân cô ra, 1 cự long to lớn từ từ đi vào.

Hấn không vội vã cũng chẳng d òn dập, chậm rãi tiến vào sâu bên trong bằng sự dịu dàng nhất mà Băng Nhi vì đi đầu đó lại cảm thấy hưng phấn mà rên lên 1 tiếng.

Phía dưới đã trở nên khít chặt lại, bàn tay hấn túm nhẹ bờ eo cô bắt đầu động thân chậm rãi.

Trong căn phòng sang trọng ấy hiện hữu 2 thân ảnh trần trụi đang hoà lại làm 1, sự nhịp nhàng từ 2 cơ thể, tiếng thở dốc, những âm thanh ái muội, tất cả đi đầu đẩy tạo nên 1 cảnh xuân nóng bỏng làm mê hoặc lòng người.

Hơi thở mỗi lúc 1 gấp gáp, nhịp ra vào mỗi lúc 1 nhanh hơn, đỉnh điểm của sự khoái cảm hấn liền g ãm lên 1 tiếng, phóng thứ chất lỏng vào bên trong cô rồi gục nhẹ lên tấm thân mảnh mai ấy mà thở dốc.

Băng Nhi cả người đã lấm tấm những hạt mồ hôi, 2 má ửng hồng vì trận kích tình vừa rồi, mùi hương nam tính từ hấn toả ra lại làm cô cảm thấy dễ chịu mà từ từ nhắm mắt lại.

Hấn lúc này mới rời khỏi cô, bàn tay đưa lên vén vài sợi tóc còn vương trên mặt đỏ hồng ấy rồi lại khẽ cúi xuống thì thầm vào bên tai cô:

- Băng Nhi, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được rời khỏi tôi.

Trong cơn mơ màng ấy, là vô tình hay là cố tình, cô lại khẽ xoay người rúc vào lòng hắn mà vô thức kêu 1 tiếng:

- Uhm...!

Hắn nghe vậy bờ môi lại cong lên ý cười, hôn nhẹ lên trán cô:

- Tôi yêu em...!

Nói rồi hắn cũng đứng dậy chỉnh trang lại quần áo, kéo chăn lên cho cô rồi trở ra ngoài.

Bàn tay lấy chiếc điện thoại trong túi bấm 1 dãy số:

- Cô ta không sao chứ?

- Cậu nói Phương Đan sao? Không có gì, mình vừa đưa cô ấy về.

- Nói cô ta giữ vững tinh thần, đừng quên cô ta giờ vẫn là hình ảnh của Vũ Thị, mọi chuyện mình sẽ có cách giải quyết.

- Được rồi, vậy cậu tính sao?

- Trước mắt, cho người theo dõi Đàm Hiếu Thanh.

Nói rồi hắn cũng tắt máy, quay đầu nhìn về nữ nhân đang nằm trong phòng rồi đưa tay đóng nhẹ cánh cửa lại.

Mọi chuyện mỗi lúc lại phức tạp mà hắn đã có cảm giác bất an đang đến với cô rồi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trong 1 căn phòng rộng lớn với nội thất hiện đại được bố trí lạ mắt, nam nhân ngồi ở chiếc ghế trên tay cầm 1 tấm hình nhỏ, trong ấy là ảnh 1 người phụ nữ đã ngoài 40 nhưng vẫn còn giữ được nét đẹp của thời thanh xuân.

Bàn tay mỗi lúc 1 siết chặt tấm ảnh đến nhẵn nhúm, đôi mắt đỏ hoe nhìn chăm chăm vào gương mặt của người phụ nữ ấy, bỗng chốc 1 giọt trong suốt lạnh ngắt rơi thẳng xuống tấm hình rồi tan ra, ký ức theo đó òạt chảy về

Khi ấy, mới chỉ là 1 đứa trẻ 13 tuổi.

Đứa bé với gương mặt hớn hở chạy vào trong nhà kêu lớn:

- Mẹ, mẹ.

1 người phụ nữ khá xinh đẹp từ bên trong vội vã đi ra:

- Thiên, con về rồi sao?

Đứa bé chạy vào ôm lấy bà rồi tươi cười nói:

- Mẹ, hôm nay đưa con đi chơi.

Người phụ nữ nghe vậy lại chỉ mỉm cười rồi xuống xoa đầu đứa bé:

- Hôm nay mẹ có việc không thể đi cùng con được, để mai mẹ sẽ bù cho con, được không?

- Mẹ, nhưng hôm nay...

- Thiên, ngoan. Mẹ phải đi rồi, khi về mẹ sẽ mua quà cho con.

Nói rồi người phụ nữ ấy cũng đứng dậy rồi rời đi mà đứa bé ở đấy đôi mắt rưng rưng nhìn theo bóng bà mà khẽ nói:

- Mẹ, mẹ quên hôm nay là sinh nhật của Thiên rồi sao?

Lời vừa dứt, đứa bé thấy bà đã ngẩng lên 1 chiếc taxi, nó cũng vội vàng chạy ra vẫy 1 cái xe rồi đi theo. Nó muốn biết, rốt cuộc mẹ mình là bận việc gì mà lại quên ngày sinh nhật của nó như vậy.

Chiếc xe dừng trước 1 trường học trong giờ tan t ầm, người phụ nữ bước xuống đi lại phía cổng thấp thỏm nhìn vào như trông chờ 1 ai đó.

1 lúc sau, trên gương mặt bà trở nên rạng rỡ khi thấy 1 bé trai có gương mặt sáng sủa đi ra, bà liền vội đi đến bên cạnh gọi tên:

- Thiên Uy!

Đứa bé nghe vậy liền chuyển t ầm nhìn sang bà, đôi mắt có chút chuyển biến nhưng rất nhanh sau đó lại trở nên vô cảm, phớt lờ sự xuất hiện của bà mà đi qua.

Người phụ nữ thấy vậy liền chạy đến giữ lấy đứa trẻ:

- Thiên Uy, đừng đi. Mẹ chỉ muốn gặp con 1 chút.

Lời vừa dứt 1 bóng người đi đến kéo đứa bé về phía mình rồi lạnh giọng nói:

- Vương Nhược Hy, cô đến đây làm gì?

Người phụ nữ lúc này mới chuyển t ầm nhìn sang người vừa đến, đôi mắt đỏ ngầu long lanh nước ghen ngào nói:

- Thiên Quang, em...em...chỉ muốn đến thăm con.

- Ai là con cô? Vương Nhược Hy, ngày đó tôi đã cho cô chọn lựa nhưng cô đã chọn hắn và đứa trẻ đấy, giữa chúng ta đã không còn bất cứ mối quan hệ nào. Thiên Uy chỉ là con của tôi.

Nhược Hy nghe vậy mà tim gan nhói lên từng đợt, bà tưởng chừng như bị ai đó cào xé ra vậy.

- Thiên Quang, nhưng dù thế nào...em cũng là mẹ nó...anh không thể phủ nhận chuyện này.

- Mẹ? Cô nuôi nó được bao nhiêu ngày? Cô nghĩ mình đủ tư cách làm mẹ nó sao? Phải, tôi không thể phủ nhận mối quan hệ mẹ con của cô, vậy

hãy để Thiên Uy nó tự xác định.

Nói rồi Vũ Thiên Quang kéo đứa bé ra trước rồi lên tiếng:

- Thiên Uy, mọi chuyện ta sẽ để con định đoạt. Có thừa nhận hay không là ở con.

Đứa bé nghe vậy lại nhìn đến bà 1 tia mất mát, trong ký ức của nó, bà vốn là người mẹ vô cùng hiền từ chỉ là năm đó dù hẳn có khóc lóc cầu xin thế nào bà lại vẫn lạnh nhạt quay lưng đi. Suốt những năm qua, đứa bé đã thiếu thốn, nó cũng đã rất khao khát 1 tình thương như vậy nhưng bà vẫn không 1 lần quay lại, và bây giờ, tại sao lại xuất hiện như vậy?

Về mặt đứa bé vẫn bình thản đến lạ thường, ở nó không phải là dáng vẻ của 1 đứa trẻ tuổi ăn tuổi học mà thay vào đó là sự cô độc đến kinh ngạc.

Nó hận bà đã rời bỏ nó đi nhưng nó vẫn mong 1 ngày bà có thể trở lại, đôi mắt kia chợt rũ xuống, nhìn đến bà nhẹ giọng nói:

- Chỉ cần mẹ có thể ở lại.

Vương Nhược Hy nghe vậy lại chết lặng, giọt nước mắt vô thức chảy dài xuống. Câu nói của hẳn càng làm bà cảm thấy đau lòng hơn, đến 1 câu trả lời lại bà cũng không biết nên nói làm sao, bỗng 1 giọng nói vang lên:

- Mẹ, mẹ là vì nó mà không đi chơi cùng con sao?

3 người bọn họ lúc này đều quay sang nơi phát ra tiếng nói, Nhược Hy kinh ngạc nhìn sang rồi lắp bắp nói:

- Ngạo Thiên, sao con lại đến đây?

Ngạo Thiên đi lại phía mẹ của mình, đôi mắt cũng đỏ ửng mà túm lấy cánh tay bà:

- Mẹ, mẹ sẽ bỏ con để ở cùng nó sao?

Bà nghe vậy không kìm lòng mà nước nở, bàn tay đưa lên xoa đầu Ngạo Thiên, nghẹn ngào nói:

- Thiên, đó là em con!
- Không, nó không phải là em con.
- Thiên, con....

Lời chưa kịp ra hết, thì Thiên Uy lại chen ngang:

- Mẹ trả lời đi, mẹ có ở lại với con không?

Nhược Hy lúc này lại trở nên khó thở, bà thật sự không muốn làm tổn thương ai trong 2 đứa trẻ này, chỉ là bà thật sự không có lựa chọn nào khác. Lòng ngực trở nên nhức nhối, sống mũi cay xè đến khó thở, nước mắt cũng thi nhau tuôn ra dữ dội, bà nhìn đến đứa bé mà khó khăn nói:

- Thiên Uy, mẹ sẽ đến thăm con thường xuyên.

Lời nói ấy như 1 con dao 1 lần nữa đâm mạnh vào tim nó, cũng như năm ấy, bà rời đi đã nói 1 câu như vậy nhưng cuối cùng lại biết mất không xuất hiện 1 lần suốt mấy năm trời.

Nó đưa đôi mắt tổn thương nhìn đến 2 người trước mặt, đứa trẻ kia nghe bà nói vậy lại vui vẻ ôm chầm lấy bà, cảnh tượng ấy làm nó đau đớn. 1 giọt nước mắt rơi xuống trên gương mặt ấy, nó liền quay đầu bỏ chạy ra phía ngoài.

Thiên Quang và Nhược Hy thấy vậy liền hốt hoảng chạy theo:

- Thiên Uy, quay lại đi.

Nó không để tai lời kêu gọi của bọn họ, chỉ biết cắm đầu băng qua đường rời khỏi người phụ nữ nhẫn tâm đó. Bỗng từ xa 1 chiếc xe lao tới với tiếng còi kêu kinh ỏi, nó không kịp phản ứng chỉ biết đứng chôn chân ở đấy, 1 giây sau đó cả người liền bị đẩy văng ra xa, đầu đập mạnh xuống

đất, chỉ kịp nghe được tiếng gọi "mẹ" tha thiết của đứa trẻ kia liền ngất lịm.

Đám người quay đường đã vây lại thành 1 vòng tròn hiếu kỳ, cảnh tượng trước mắt họ thập khủng khiếp.

Người phụ nữ nằm đấy trên vũng máu lênh láng đã nhuộm đỏ cả gương mặt, máu cứ chảy không ngừng lan sang cả đứa bé đang nằm bên cạnh khiến mọi người không khỏi xót xa.

Ngạo Thiên đôi mắt mở to kinh hãi từng bước run rẩy tiến lại phía bà, 1 giây sau đó liền gào lên trong nước mắt:

- Mẹ.....!

Thanh âm thê lương ấy kéo dài quay trở về thực tại, bàn tay cầm tấm ảnh đã trở nên run rẩy, đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía khoảng không vô tận:

- Vũ Thiên Uy, là mày đã cướp hết tất cả của tao.

Trời ngoài kia đã kéo đến những đám mây đen nặng trĩu, giông gió thổi tung lớp bụi mịn mù, vạn vật đã phủ 1 lớp màu tro xám u uất, tháng ngày bình yên đã đến lúc phải kết thúc rồi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tối hôm ấy, trời đổ xuống những cơn mưa rào buốt lạnh, trong căn phòng xa hoa rộng lớn, nữ nhân với gương mặt dày lớp trang điểm ngổn trên chiếc ghế nhìn chăm chăm vào chiếc màn hình laptop đặt ở trên bàn. Trong đấy là hình của 1 cô gái vô cùng xinh đẹp, ả ta đưa tay di con chuột rồi nhấn 1 nút, chọn chữ "delete" bấm 1 cái, hình ảnh cô gái đấy liền biến mất như chưa từng xuất hiện, bờ môi ả lại khẽ cong lên 1 cái cười nham hiểm:

- Triệu Băng Nhi, tôi sẽ khiến cô phải biến mất khỏi nơi này!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Tức Giận

Ngày hôm sau, Vũ Thị mở cuộc họp báo, trước cổng của toà nhà chọc trời ấy là 1 đoàn người áo đen đứng nghiêm nghị thành 2 hàng. Những phóng viên, nhà báo, nhiếp ảnh đã chầu trực từ sáng sớm để có được vị trí thuận lợi ở buổi họp này, bởi vì đối với bọn họ những thông tin liên quan đến Vũ Thị là cực kỳ đắt giá.

1 chiếc xe màu đen sang trọng được dừng lại giữa đám đông háo hức ấy.

Chưa cần biết đó là hãng xe gì nhưng nhìn thôi cũng thấy được nó thuộc vào dòng xe hạng sang đắt tiền hướng hồ gì nó chính là Roll-Royce Sweptail - chiếc xe đắt nhất mọi thời đại với giá 13 triệu USD cũng đủ biết chủ nhân của nó là người giàu có và địa vị đến cỡ nào.

Những đám phóng viên kia không khỏi kinh ngạc khi nhìn thấy nó, ánh sáng chớp nháy từ những chiếc máy ảnh liên tục loé sáng lên thân xe, quả thật nó đáng để chiêm ngưỡng.

Lúc này 1 người áo đen đi tới mở cửa, hần bước xuống với 1 thân Tây trang màu đen huyền bí, đôi giày da bóng lộn đặt trên mặt đất, dáng vẻ cao ngạo từng bước tiến vào.

Những tưởng sau những ồn ào vừa qua, Vũ Thị chịu ảnh hưởng lớn hẳn sẽ có đôi chút suy sụp nhưng không hề. Gương mặt vẫn đẹp không góc chết, khí chất toát ra vẫn là sự cao quý của tầng lớp thượng lưu, và dáng vẻ cao cao tại thượng ấy vẫn toả sức hút mê hoặc bao trái tim nữ nhân, phong độ vẫn không hề suy giảm cũng khiến người ta cảm thấy ngưỡng mộ không thôi.

Băng Nhi cùng 1 xe với hấn lúc này cũng bước theo xuống r ấ đi phía sau. Nữ trợ lý này đơn giản chỉ là chiếc áo sơ mi trắng cùng chân váy đen công sở, mái tóc được buộc cao khoe trọn gương mặt nhỏ nhắn. Lông mày lá liễu như khói, hàng mi mềm mại lại cong vút, sống mũi cao thon gọn thẳng tắp, đôi cánh đào đỏ mọng đến mê hoặc, tất cả những đường nét ấy đều hội tụ trên gương mặt xinh đẹp cũng khiến tất cả nam nhân ở đây ngẩn ngơ.

Bỗng 1 cái chớp sáng loé lên trên gương mặt cô, hấn thấy vậy lại khẽ nheo mắt dừng bước, chuyển tầm nhìn sắc lạnh đến tên nhiếp ảnh kia khiến tên đó chột chột dạ mà giấu chiếc máy ảnh đi.

Băng Nhi đi sau vì sự dừng lại đột ngột của hấn không cẩn thận li ền va phải tấm lưng rộng lớn khiến cô khẽ nhúu mày nhìn lên mà gắt nhẹ:

- Có chuyện gì sao?

Hấn lúc này mới quay người lại nhìn sang cô, ánh mắt loé lên 1 tia bức bối, bàn tay bất chợt đưa ra sau cô gỡ sợi dây buộc tóc xuống, mái tóc mềm mại đón lấy hơi gió nhẹ li ền tung xoã ra ôm gọn lấy bờ vai mảnh mai.

Băng Nhi vì hành động của hấn lại trở nên khó hiểu mà nói nhỏ:

- Anh bị điên sao?

- Em muốn cho mọi người thấy dấu vết ở trên cổ mảnh liệt đến mức nào sao?

Nói r ấ hấn cũng quay người lại r ấ đi thẳng vào trong.

Băng Nhi đứng đấy nghe vậy lại có chút đỏ mặt, hôm qua khi ở Vũ Thị trở về những tưởng hấn có thể buông tha cho cô nhưng đúng là ở với sói nên nó là loài động vật khát máu, cuối cùng cả đêm qua cô lại bị hấn đem ra ăn sạch sành sanh, khắp cả người chỗ nào cũng là dấu vết hấn để lại. Bất chợt bàn tay đưa lên chạm nhẹ vào cổ mình r ấ vội vàng vuốt tóc che lại mà bước theo sau hấn.

Thiên Uy khẽ thấy được hành động của cô bờ môi lại nhếch lên ý cười, hẳn thật ra chẳng thấy dấu vết nào chỉ là cảm thấy chiếc cổ trắng mịn của cô lại có sức hút vô cùng và hẳn không muốn ai ngấm nhìn thôi.

Lúc này chiếc xe đắt tiền kia rời đến vị trí đỗ thì 1 em thể thao Lamborghini Veneno màu trắng dừng lại ngay vị trí đó. Tuy không có mức giá cắt cổ như Roll-Royce Sweptail nhưng con xế này là bản giới hạn 14 chiếc được ra mắt nhân dịp kỷ niệm lần thứ 50 của hãng với mức giá là 4.5 triệu USD cũng đáng để khiến bao con mắt ở đây phải ngưỡng mộ.

Cách cửa mở ra, nam nhân bước xuống thu hút bao cái nhìn bởi quần âu và áo sơmi trắng, gương mặt sáng giá, ngũ quan hài hoà, anh khẽ mỉm cười quay người lại rồi đưa tay đón lấy 1 bàn tay mềm mại từ trong xe bước ra.

Nhân vật trọng điểm của buổi họp báo ngày hôm nay - Từ Phương Đan nhẹ nhàng với chiếc váy tiểu thư màu trời bồng bênh, mái tóc dài xoắn hình lọn sóng buông xoã ôm lấy gương mặt khả ái. Dáng vẻ tự tin, tràn đầy sức sống lại khiến đám người ở đây trở nên kinh ngạc bởi vì trong suy nghĩ của bọn họ, cô sẽ là người sụp sụp nhất sau scandal vừa qua.

Phương Đan theo tay của Vĩnh Kiệt từng bước đi vào phía trong mà những ánh đèn kia vẫn không ngừng nhấp nháy trên người họ.

Ở trong sảnh chính của Vũ Thị, ng ỡng vị trí trên cao kia từ chính giữa không ai khác là người giữ địa vị và quyền lực lớn nhất của Vũ Thị - Vũ Thiên Uy. Kế bên cạnh hẳn là cô, Phương Đan, Vĩnh Kiệt và 1 số người có địa vị khác.

Lúc này, đám nhà báo và nhiếp ảnh kia ở dưới đã ng ỡng vào vị trí của mình mà tập trung hướng ánh nhìn lên phía bọn họ.

Cả khán phòng trở nên im lặng để chờ đợi những gì sắp được nói ra thì bỗng từ phía ngoài bước vào là 1 nữ nhân với gương mặt được trang điểm đậm, thời trang từ đầu xuống chân đều là những đồ hiệu cao cấp, cả người toả ra mùi nước hoa thời thượng.

Những ánh đèn máy ảnh lại tiếp tục nhấp nháy, đám nhà báo kia đối với người vừa đi đến lại có chút ngỡ ngàng xen lẫn hiếu kỳ mà hẳn ng ẩ ở đấy nhìn xuống bóng người ấy lại khẽ nhú mày soi xét.

Vĩnh Kiệt lúc này mới khẽ nghiêng người sang hẳn hỏi nhỏ:

- Thiên Uy, cậu gọi cô ta đến sao?

Hắn nghe vậy đôi mắt vẫn sắc lạnh không chuyển t ần nhìn mà lãnh đạm nói:

- Không!

- Vậy có c ần mình nói người đưa cô ta ra?

- Không c ần, cô ta dù sao cũng là người có địa vị, làm vậy sẽ ảnh hưởng đến cuộc họp báo. Để ý 1 chút là được.

Vĩnh Kiệt nghe vậy cũng khẽ gật đầu r ồi ổn định lại vị trí của mình.

Nữ nhân kia lúc này lại mạnh bạo đi lên chỗ hắn mỉm cười 1 cái r ồi nhìn đến cô có chút e ngại nói:

- Thật xin lỗi, cô có thể ng ẩ sang ghế bên được không?

Băng Nhi nghe vậy có chút ngỡ ngàng nhưng r ồi cũng đứng dậy chuyển sang thì lại bị 1 cánh tay đưa ra giữ chặt tay cô lại.

Hành động này của hắn không chỉ khiến cô, ả mà còn làm cho đám người dưới kia trở nên khó hiểu.

- Đàm tiểu thư, thất lễ r ồi nhưng cô ấy là trợ lý của tôi, vị trí phải là ở cạnh tôi.

Lời hắn nói ra rất bình thản nhưng lại có ý nhắc nhở mạnh.

Đám nhà báo dưới kia lại chứng kiến 1 màn 3 tay khó hiểu khiến bọn họ càng thêm tò mò rốt cuộc phía sau 3 người kia là có ẩn tình gì?

Đàm Hiếu Thanh lúc này ngượng đến cứng người, xét về trong giới giải trí ả cũng là 1 diễn viên có tiếng và sở hữu số lượng fan khá lớn. Xét về địa vị trong xã hội thì Đàm Thị cũng là tập đoàn có quyền thế ở trong thành phố này. Vậy mà hấn lại dám ở trước bao nhiêu con mắt nhà báo kia khi dễ ả chỉ vì 1 thân phận trợ lý thấp kém.

Đàm Hiếu Thanh trong lòng tức giận nhưng vẫn cố nén xuống mà gượng lấy 1 nụ cười hoà nhã khẽ gật đầu 1 cái rồi kéo chiếc ghế ở vị trí ngoài cùng mà ngồi xuống trong sự hậm hực đè nén.

Hấn lúc này siết chặt tay cô rồi kéo ng ồi xuống, thanh âm rất nhỏ nhưng lại mang sự chiếm đoạt rõ ràng:

- Không được tự ý rời khỏi tôi khi tôi chưa cho phép.

Nói rồi hấn cũng không để cô có phản ứng lại li ền hướng thẳng mặt xuống phía dưới, mà bàn tay kia vẫn nắm chặt lấy tay cô, lãnh đạm nói:

- Bắt đầu đi.

Lời hấn vừa dứt, 1 vị luật sư cấp cao của Vũ thị lật từng trang hồ sơ trên bàn rồi hướng đôi mắt xuống đám người dưới kia mà chậm rãi nói:

- Hôm nay, Vũ Thị mở cuộc họp báo để giải đáp cho những ồn ào vừa qua. Thứ nhất, là về người đại diện sản phẩm của Vũ Thị - Ảnh hậu Từ Phương Đan. Thứ 2, là hình ảnh của Vũ Thị những ngày qua đã bị nhiều người đến gây rối. Về vấn đề của cô Từ Phương Đan, scandal vừa qua là chuyện tình cảm cá nhân của cô ấy và không nằm trong quyền kiểm soát của Vũ Thị nhưng nhiều người lại dựa vào đây để đánh giá sản phẩm của chúng tôi, còn kêu gọi tẩy chay vì vậy chúng tôi bắt buộc phải vào cuộc trong vấn đề này. Tôi sẽ nhường lời cho vị đội trưởng cảnh sát đi đầu tra cấp cao.

Lời vị luật sư ấy vừa dứt thì người đàn ông ngồi bên cạnh thân mặc quân phục lên tiếng:

- Tôi là Mạc Cảnh Khiêm - Đội trưởng đội cảnh sát đi đầu tra, hiện đang tiếp nhận vụ án cố ý gây thương tích, làm nhục người khác và gây rối trật tự nơi công cộng. Theo những gì chúng tôi đã đi đầu tra, thì những tin đồn mà các vị đã nghe và thấy trong thời gian qua về cô Từ Phương Đan, tất cả đều không có căn cứ và người phụ nữ được cho là người bị giết chôn cất đã thừa nhận mọi điều là bà ta dựng chuyện. Sau đây tôi sẽ công khai kết quả đi đầu tra.

Lời vị đội trưởng vừa dứt thì màn hình chiếu ở phía sau liền vụt sáng, clip của người phụ nữ kia đang ở trong 1 căn phòng cách ly để lấy lời khai cùng. Bà ta đã thừa nhận có nhận 1 số tiền khá lớn từ 1 người lạ mặt rồi dựng chuyện để phá hỏng hình ảnh của Từ Phương Đan.

Thông tin đưa ra cũng khiến các nhà báo ở dưới kinh ngạc nhưng cái khiến họ quan tâm hơn chính là kẻ quyền lực đang ngẩng ở vị trí trên kia.

Hắn từ khi cuộc họp báo bắt đầu vốn chẳng để tâm lắm, thi thoảng lại quay sang cô lúc thì giúp cô vén vài sợi tóc, khi thì vặn chai nước đưa cho cô uống, tất cả những hành động thân mật ấy lại còn đáng giá hơn thông tin mà vị đội trưởng kia đưa ra.

Tuy là hắn ở trước mặt mọi người thân mật với cô nhưng vậy nhưng những con người ngẩng trên kia lại chỉ coi như không với hành động của hắn.

Vẫn tiếp tục nhiệm vụ của mình, vị luật sư lại lên tiếng tiếp lời:

- Theo như những gì mà Đội trưởng Mạc nói thì cô Từ Phương Đan, cũng là đại diện sản phẩm cho Vũ Thị của chúng tôi không phải như mọi người nói là "kẻ tiểu tam giết chôn người khác". Tất cả những ai đã có lời lăng mạ, vu khống cô ấy đều sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Và đến vấn đề thứ 2, tôi cũng xin nói luôn, những người đã có hành vi kích động công chúng đến để gây rối trật tự chúng tôi cũng sẽ khởi kiện để bọn họ cùng chịu tội. Cuộc họp báo đến đây kết thúc, mọi người còn đi đầu gì thắc mắc, xin cứ hỏi.

Lời vị luật sư vừa dứt, đám người dưới kia bắt đầu nhao nhao, cuối cùng thì bọn họ cũng có cơ hội để giải đáp thắc mắc.

1 người trong số những nhà báo kia mạnh dạn lên tiếng:

- Xin hỏi Vũ tổng, cuộc họp báo ngày hôm nay tất cả mọi người có mặt ở đây đều liên quan đến vụ việc, tôi chỉ khó hiểu tại sao cô Đàm Hiếu Thanh cũng xuất hiện ở đây?

Đám người kia sau khi có kẻ khởi xướng cũng hòa theo đề hỏi:

- Vũ tổng, suốt cả buổi họp báo tôi thấy ngài không chú trọng cho lắm, có phải ngài đã sắp xếp tất cả mọi việc rồi không?

- Vũ tổng, xin mạnh bạo hỏi, nữ trợ lý bên cạnh ngài liệu có phải có mối quan hệ thân thiết với ngài không?

- Vũ tổng, chúng tôi thấy ngài luôn có cử chỉ thân mật với trợ lý của mình, không lẽ cô ấy là tình nhân của ngài?

Những câu hỏi bắt đầu táo bạo tập trung về phía cô mà Băng Nhi chỉ biết sững sờ ngẩn ngơ không biết mở miệng như thế nào.

Hắn nghe vậy liền chuyển cái nhìn sắc lạnh quét qua 1 lượt ở phía dưới khiến đám người đó chột chột dạ mà khoá miệng lại.

Vị luật sư hiểu chuyện liền lên tiếng:

- Chúng tôi sẽ không trả lời cho những vấn đề không liên quan đến vụ việc. Nếu không còn gì thắc mắc, cuộc họp dừng tại đây.

Đám người kia nghe vậy cũng chỉ tranh thủ chụp thêm vài tấm ảnh rồi nhốn nháo rời khỏi vị trí.

Bỗng lúc này chiếc đồng hồ trên tay cô phát tín hiệu, Băng Nhi có chút giật mình thu tay lại rồi quay sang hắn có phần khẩn trương nói:

- Tôi vào nhà vệ sinh 1 lát.

Dứt lời cũng không để cho hắn nói lại cô liền quay người rời đi.

Hướng thẳng vào phòng vệ sinh, Băng Nhi tháo chiếc đồng hồ ra rồi khẽ nhấn lên 1 nút, thanh âm từ đây phát ra:

- Chuyện tôi dặn em, em không quên chứ?

Cô nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản nhìn vào chiếc đồng hồ đáp lại:

- Không quên.

- Tốt, đừng để tôi thất vọng

- Được.

Dứt lời, cô toan đưa tay lên nhấn nút thì đầu bên kia lại phát ra:

- Băng Nhi, em cũng đến lúc nên trở về rồi.

Cô nghe vậy chợt ngây người, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác không tiếc nuối kỳ lạ, giọng nói có chút lưỡng lự:

- Được!

Ai ngờ lời vừa dứt, chiếc đồng hồ trên tay liền bị 1 bóng người giật lấy, cô ngược mặt nhìn lên 1 giây sửng sốt gọi tên:

- Thiên Uy!

Hắn lúc này đôi mắt hắn lên những tia đỏ dữ tợn, bàn tay cầm chiếc đồng hồ siết chặt lại đến nỗi gân xanh mà gằn lên từng chữ:

- TRIỆU BĂNG NHI, TÔI NÓI EM THẾ NÀO, EM QUÊN RỒI SAO?

Băng Nhi đối với sự giận dữ của hắn lúc này lại trở nên cứng miệng, cô không hiểu sao lại không thể nói ra được 1 lời biện minh cho mình.

Hắn thấy cô im lặng như vậy lại càng tức giận hơn, bàn tay đưa ra túm lấy tay cô kéo sát về phía mình:

- Băng Nhi, em thật sự muốn rời khỏi tôi?

Hắn sau khi cô rời đi trong lòng đã nảy sinh nghi ngờ nên đã có ý định theo sau, vốn chỉ là muốn đứng ngoài nghe cuộc trò chuyện của cô nhưng khi đến trước cánh cửa ấy đi đâu đâu tiên hắn nghe được chính là câu nói bảo cô trở về từ ai đó mà cô lại không ngần ngại đồng ý khiến hắn tức giận không kìm được liền bước vào.

Băng Nhi lúc này có chút ngơ ngàng nhìn hắn, cô tưởng cái hắn tức giận là biết được cô vốn là tay sai của kẻ khác nhưng hoá ra là vì nghĩ cô muốn rời đi sao?

Hắn thấy cô vẫn cứ im lặng như vậy lại càng mất bình tĩnh hơn, chiếc đồng hồ trên tay kia vẫn còn phát tín hiệu đèn nhấp nháy mà hắn cũng chẳng có ý tắt đi liền quăng nó vào 1 góc rồi nhìn cô mà lạnh giọng nói:

- Nếu em quên, vậy thì để tôi nhắc cho em nhớ.

Nói rồi hắn liền cúi xuống gắt gao hôn lấy cô, Băng Nhi có chút giật mình liền vùng vằng đẩy hắn ra nhưng hắn lại mạnh tay siết lấy eo cô áp chặt vào người mình.

Nụ hôn quá điên cuồng mà hắn lại dùng lực quá mạnh khiến cô phải ngộp thở đến nỗi không còn sức phản kháng.

Hắn ngẫu nhiên sờ môi của cô đến sưng tấy mới rời ra, không suy nghĩ liền thẳng tay giật tung chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh trên người cô làm cô hốt hoảng đưa tay lên che lại:

- Thiên Uy, anh định làm gì?

Hắn không để tai lời nói của cô, trong đầu chỉ văng vẳng cuộc nói chuyện khi nãy của cô mà tức giận đẩy cô về bức tường xoay lưng cô về phía mình, bàn tay luồn vào trong váy kéo xuống nội y bên trong của cô.

Bằng Nhi kinh hãi nhìn ra phí cánh cửa còn chưa đóng, ở đây là Vũ Thị nếu bị người khác bắt gặp bảo cô về sau lấy mặt mũi đâu mà đi làm. 2 hốc mắt đã trở nên đỏ ngầu, cô vùng vằng kháng cự lại hấn liền bị hấn giữ chặt 2 tay vòng ra đường sau, 1 giây sau đó, phía dưới hạ thân khô khan liền bị 1 vật thể bất ngờ xâm nhập khiến cô đau đớn mà phải cắn xuống bờ môi sưng rộp để ngăn đi tiếng nhục nhã, tầm mắt lại chuyển về chiếc đồng hồ còn nằm im lặng ở trên đất với tín hiệu vẫn còn đang phát ra.

Hấn lúc này dường như không kiểm soát được mà động thân mạnh bạo, bàn tay đưa ra bóp lấy miệng cô mà quát lên:

- Kêu lên cho tôi, tôi muốn để cho tên đó biết em ở dưới thân tôi rên rỉ như thế nào.

Hạ thân truyền đến những cơn đau dằn dập, miệng bị bóp chặt đến không thể cử động mà phát ra những âm thanh xấu hổ, tầm nhìn xoáy sâu vào chiếc đồng hồ kia mà 2 hàng nước mắt không kìm được chảy dài xuống gò má ửng hồng.

Hấn lúc này cứ như 1 con sói khát máu ở trong cô điên cuồng ra vào, chỉ cần nghĩ đến câu trả lời của cô trong cuộc đối thoại kia lại khiến hấn tức giận mà động thân mạnh hơn, hấn chính là cố tình không tắt chiếc đồng hồ kia, hấn chính là muốn để tên đó nghe được những âm thanh này như muốn khẳng định rằng cô là của hấn.

2 con người đẩy cứ dính chặt lấy nhau mây mưa mà đầu để ý ở phía cửa kia, 1 chiếc điện thoại nhỏ đã ghi lại từng giây phút mãnh liệt bỏng mắt này.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trong căn phòng xa hoa rộng lớn, nam nhân ngồi trên ghế tay siết chặt chiếc đồng hồ mà bên trong đây đang phát ra những âm thanh ái muội đỏ mặt.

Anh từ khi thấy cô trên màn hình ở trong buổi họp báo tại Vũ Thị, trong lòng đã có chút không vui và bức bối khi thấy hấn có hành động thân mật

như vậy đối với cô.

Vậy nên khi buổi họp kết thúc, anh liền liên lạc cho cô để nhắc nhở cô nhớ nhiệm vụ và vị trí của mình chỉ là không ngờ được rằng lại có thể nghe được cuộc âu yếm này qua chiếc đồng hồ khiến anh tức giận vô cùng. Thứ cảm xúc này, đến từ đâu, đến từ lý do gì anh cũng không thể rõ, chỉ là thấy cô và hẳn gần gũi như vậy anh lại chướng mắt mà muốn đưa cô trở về.

Bàn tay nhấn 1 nút trên chiếc đồng hồ, những âm thanh kia cũng chợt im bật, 1 giây sau đó bằng 1 lực mạnh khủng khiếp chiếc đồng hồ bị đập xuống đất vỡ tan tành với mảnh vụn văng tung toé. Đôi đồng tử trở nên sâu hoắm, vài đường tia máu nổi lên đến kinh sợ:

- Vũ Thiên Uy, đến lúc tao lấy lại tất cả rồi.

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Đoạn Clip

Tối hôm ấy, tại biệt thự nhà hấn, dì Lưu đi đến trước thư phòng đưa tay lên gõ cửa "cốc, cốc":

- Cậu chủ, cô ấy không chịu ăn gì.

Lời bà vừa dứt bên trong cũng chẳng có động tĩnh gì, 1 lúc sau cánh cửa lại bật mở, hấn nhìn bà vẫn giữ dáng vẻ cao ngạo, lãnh đạm nói:

- Được rồi, dì nghỉ ngơi đi.

Dì Lưu nghe vậy cũng khẽ gật đầu rời đi, hấn đứng đấy nhìn theo bóng bà đi khuất rồi lại chuyển tầm nhìn lên cánh cửa phòng phía bên kia khẽ suy tư 1 lúc rồi chậm rãi bước đến đưa tay lên gõ cửa.

1 lần, rồi 2 lần, bên trong kia vẫn không có động tĩnh đáp lại, bất giác hấn lại thở dài 1 cái rồi đưa tay vặn nắm cửa mà đẩy vào.

Thân ảnh mảnh mai mặc 1 chiếc váy ngủ dài màu trắng đứng ở bên ô cửa sổ lại trông cô độc vô cùng.

Đêm buông xuống đem theo những hơi gió se lạnh lùa qua bờ vai mỏng manh đang khẽ run lên.

Hấn thấy vậy liền bước vào trong lấy 1 chiếc áo rồi tiến lại khoác vào cho cô:

- Thời tiết đang chuyển mùa, em đừng để mình bị cảm lạnh.

Đặt sự quan tâm nhẹ nhàng lên cô vậy mà cô đối với hành động ấy 1 chút biểu cảm cũng không có. Tầm mắt vẫn hướng ra phía khoảng không

ngoài kia mà im lặng không đáp trả.

Hắn đối với sự thờ ơ của cô mà có chút bức bối, bàn tay đưa lên túm lấy bờ vai cô xoay người lại, mà gắt nhẹ:

- Băng Nhi, đáng lẽ ra tôi mới là người nên khi dễ em. Tôi còn chưa hỏi em người đàn ông mà em nói chuyện đó là ai, vậy mà em giờ lại dám dùng thái độ đó để cư xử với tôi sao?

Cô lúc này mới chợt sực tỉnh, thật ra không phải cô cố ý phớt lờ hắn chỉ là trong đầu cô lúc này vốn đang đặt tâm suy nghĩ về 1 vấn đề khác. Thấy hắn tức giận như vậy, vẻ mặt cô vẫn bình thản mà đáp trả:

- Vậy tại sao anh không dùng cách tra khảo mà hỏi tôi người đó là ai?

Hắn nghe vậy lại khẽ nhú mày nhìn cô, nữ nhân này hoá ra từ trước đến giờ vẫn không đặt hắn vào trong mắt.

- Bởi vì tôi không quan tâm. Dù cho hắn là ai đi nữa, em chắc chắn cũng không thể rời khỏi tôi.

Lời nói phát ra khá bình thản nhưng lại mang sát khí chiếm đoạt cao khiến cô muốn phản kháng nhưng lại không đối đáp được, 2 ánh nhìn đối diện thẳng nhau, không gian lại liền trở nên im lặng.

Bỗng lúc này chuông điện thoại vang lên, hắn đưa tay với lấy nhìn tên hiển thị trên màn hình rồi bắt máy:

- Thiên Uy, Fames đang vận chuyển lô vũ khí về đây rồi.

Hắn nghe vậy lại chuyển tầm nhìn sang cô 1 cái đèn phòng rồi quay người ra phía khác, lãnh đạm nói:

- Chuẩn bị 1 chút, mai sẽ đến gặp hắn.

- Thiên Uy, lão già nhà mình ngày mai có buổi gặp đối tác, mình có lẽ sẽ không đi cùng cậu được nhưng mọi thứ mình sẽ chuẩn bị trước.

Hắn nghe vậy khẽ nhủ mày, suy tư 1 hồi rồi bình thản nói:

- Được rồi, mai mình sẽ đến điểm giao dịch.

- Thiên Uy, lô hàng này nhất định phải có được. Số vũ khí đấy là loại được thiết kế tối tân tốt nhất, nếu rơi vào tay kẻ khác thì thật sự là mối đe dọa cho Quỷ Thiên Hội.

- Được rồi, mọi chuyện mình sẽ biết cách xử lý.

- Được, giao hết cho cậu. Mình sẽ đi chuẩn bị và triệu tập 1 số anh em ngày mai sẽ cùng cậu đến điểm giao dịch.

Hắn nghe vậy không trả lời liền tắt máy rồi quay sang cô, đôi mắt chợt trùng xuống, nhẹ giọng nói:

- Muộn rồi, em hãy nghỉ sớm đi. Tôi còn chút việc cần xử lý, chuyện xảy ra hôm nay, đừng để tâm quá nhiều.

Nói rồi hắn lại đưa tay ra sau đầu cô giữ lại rồi hôn nhẹ xuống trán. Nụ hôn tuy chỉ lướt qua nhưng kỳ lạ lại cảm thấy ấm áp lạ thường.

Nhìn cô lưu luyến 1 cái rồi hắn cũng quay người trở ra, mà Băng Nhi đứng đấy dõi theo bóng người vừa khuất sau cánh cửa, đôi mắt chợt trở nên sâu thẳm mà sắc lạnh.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Khi mặt trời đã thoát khỏi phía chân mây ửng hồng kia, những tia nắng dịu nhẹ của buổi bình minh trải dài trên những nóc nhà cao tầng, cơn gió còn đọng chút hơi sương mát lạnh lùa vào khung cửa làm tung bay chiếc rèm trắng mà quán lấy 2 thân ảnh đang say sưa kia.

Cảm nhận được hơi thở nóng phả lên gương mặt mình, Băng Nhi khẽ nhủ mày mở mắt có chút ngỡ ngàng, cô cũng không biết hắn trở về phòng từ khi nào.

Thấy người trong lòng đã tỉnh giấc hẳn lúc này cũng từ từ mở mắt, đi đầu tiên thấy được là gương mặt xinh đẹp kia lại khiến lòng hẳn cảm thấy dễ chịu vô cùng:

- Tỉnh rồi sao? Hôm nay đi làm sớm 1 chút, tôi còn có việc cần giải quyết.

Nói rồi lại khẽ hôn nhẹ vào chiếc cổ trắng nõn của cô rồi cũng ngẩng dậy bước xuống giường đi thẳng vào nhà tắm.

1 lúc sau trở ra hướng thẳng đến tủ quần áo mà ngang nhiên thay đồ trước mặt cô.

Băng Nhi thấy vậy gương mặt liền đỏ ửng vội vàng bước xuống giường chạy thẳng vào nhà tắm mà đóng sập cửa lại.

Hắn thấy hành động của cô như vậy, bất giác lại khẽ mỉm cười 1 cái rồi đi thẳng xuống lầu.

Cô sau 1 hồi sơ soạn cũng theo chân hắn mà trở ra xe.

Vẫn như chuyện hằng ngày, cô cùng hắn bước vào Vũ Thị, chỉ là hôm nay lại nhận ra được có vô số cái nhìn kỳ lạ đang chĩa vào cô.

Băng Nhi chợt cảm thấy có chút dè chừng nhưng cũng không lên tiếng nói với hắn, chỉ lặng lẽ theo sau mà bước vào thang máy.

Ở trên tầng cao nhất, hắn với dáng vẻ cao ngạo 2 tay đút túi hướng thẳng về phía căn phòng lớn nhất mà bước vào.

Băng Nhi thấy vậy cũng chẳng để ý tới mà ngẩng xuống vị trí của mình.

Hôm nay thật sự là quá kỳ lạ, nhân viên của Vũ Thị từ khi cô đi làm đến giờ lại cứ đi qua nơi làm việc của cô như là cố tình đặt lên người cô 1 cái nhìn khinh miệt.

Băng Nhi đối với sự bất thường này lại có chút khó hiểu, thậm chí mất sắc lạnh hướng đến người đang đi tới mà bình thản nói:

- Có gì thì nói thẳng, không cần phải mất công lượn qua lượn lại như vậy, tôi thấy rất chướng mắt.

Nữ nhân viên kia nghe vậy chợt dừng bước, quay người sang nhìn cô mà cười hất 1 cái:

- Chướng mắt sao? Chúng tôi mới là chướng mắt cô. Thứ phụ nữ đề tiện, kiếm việc bằng cách leo lên giường đàn ông.

Băng Nhi nghe vậy lại khẽ nhú mày, lạnh giọng hỏi:

- Cô nói cái gì?

Lúc này lại 1 nữ nhân viên khác đi tới lên tiếng mỉa mai:

- Ra vẻ mình thanh cao, nhưng thật ra ở dưới thân đàn ông lại phóng đáng rên rỉ hay lắm.

Băng Nhi bây giờ trong lòng thực sự tức giận, cô đối với kiểu cạc nói bóng gió như vậy cảm thấy rất khó chịu liền đập mạnh tay lên bàn mà đứng bật dậy:

- Cô tốt nhất 1 lời nói cho rõ, tôi có thể 1 tay bẻ gãy cổ cô đấy.

2 nữ nhân viên kia nghe vậy lại cảm thấy có chút run sợ nhưng cũng cố ra vẻ kênh kiệu mà hất mặt lên lấp bắp nói:

- Cô...cô...tưởng chúng tôi sợ sao? Cũng chỉ là loại đàn bà nằm dưới thân đàn ông thì có gì ghê gớm. Hãy lên mà xem cái bộ mặt của mình đẹp tới mức nào.

Băng Nhi nghe vậy càng thêm khó hiểu, cô vốn được mài dũa tính cách biết kiềm chế trước mọi việc nhưng không hiểu sao khi nghe bọn họ nói những lời này, cô lại mất bình tĩnh đến vậy.

Lúc này, Tô Nhược Dung từ đâu đi tới lại lớn tiếng với 2 nữ nhân viên kia:

- Trong giờ làm việc ai cho phép các cô ra đây tám chuyện?

1 nữ nhân viên nghe vậy liền lên tiếng:

- Thư ký Tô, cô ta...

- IM MIỆNG, có muốn tôi báo cáo với Vũ tổng không?

2 người kia nghe vậy liền xanh mặt khẽ liếc xéo cô 1 cái rồi vội vàng kéo tay nhau rời đi.

Tô Nhược Dung nhìn theo bóng họ đi khuất mới bước đến chỗ cô nhẹ giọng nói:

- Băng Nhi, em không cần phải để ý đến lời bọn họ nói, chỉ cần làm tốt công việc của mình là được.

Cô nghe vậy lại đưa cái nhìn lạnh nhạt sang thư ký Tô mà hỏi:

- Tôi muốn biết có chuyện gì xảy ra!

Tô Nhược Dung lúc này lại gượng gạo cười không biết nên nói như thế nào vì ít ra cho đến bây giờ Nhược Dung cũng biết cô là nữ nhân của hắn.

- Băng Nhi...cái này...tôi nghĩ cô không nên biết thì hơn.

- TÔI KHÔNG THÍCH NÓI NHIỀU.

Băng Nhi bực bội mà gằn lên khiến Tô Nhược Dung kinh hãi, khép nép đi lại phía chiếc máy tính ở bàn cô chần chừ 1 chút rồi đưa tay ra gõ gì đấy trên bàn phím, con chuột được nhất click 1 cái, 1 đoạn video phủ kín cả chiếc màn hình.

Băng Nhi lúc này chuyển tầm nhìn sang nó, 1 giây sau đấy đôi mắt liền mở to hết cỡ mà chuyển sang đỏ ngầu.

Cô vội vàng đẩy Tô Nhược Dung ra, luống cuống tắt video đó rồi đi thẳng vào phòng hắn không cần lịch sự.

Thiên Uy nhận ra được vẻ mặt khác lạ từ cô lại nhú mày mà hỏi:

- Có chuyện gì?

Băng Nhi lúc này sống mũi đã trở nên cay xè, 2 hốc mắt đã lưng tròng nước, bàn tay siết chặt lại đến tái nhợt mà nghẹn giọng nói:

- Là anh phải không?

1 câu hỏi không đầu đuôi, không chủ vị càng khiến hắn khó hiểu hơn:

- Băng Nhi, e rốt cuộc đang hỏi cái gì?

- Đoạn video đó, là anh cố tình đưa lên phải không?

- Đoạn video? Tôi cố tình đưa lên? Băng Nhi, em càng nói tôi càng không hiểu.

Cô bây giờ đã không còn khống chế được cảm xúc bản thân mình nữa, 2 hàng nước mắt theo đó mà chảy dài xuống:

- Vũ Thiên Uy, anh là 1 tên bỉ ổi. Anh vì muốn để người đó biết được mà không ngại dở trò đê tiện này sao?

Từ đầu đến cuối, 1 câu cô nói hắn còn không hiểu mà cô lại dám ở trước mặt hắn ngang nhiên chỉ trích hắn như vậy thật khiến hắn bức bối:

- TRIỆU BĂNG NHI, CÓ GÌ EM HÃY NÓI RÕ TÔI XEM!

Cô nghe vậy lại cắn xuống bờ môi đang run lên vì khóc, cố nén xuống cơn giận dữ trong lòng mà đi lại phía hắn, bàn tay đưa ra gõ vài thao tác, 1 giây sau đó, cả màn hình hiện lên 1 cảnh bóng mắt người xem.

Thân ảnh của đôi nam nữ trong clip đang dính chặt lấy nhau từng đợt ra vào nhịp nhàng trong tiếng thở giống cùng âm thanh ái muội.

Tuy clip này đã được chỉnh sửa làm mờ đi hình nam nhân trong đấy nhưng lại như cố tình để lộ rõ mặt của cô ra. Tuy nhiên, hắn nhìn cũng biết

người nam nhân bị che mặt kia là ai bởi cuộc ân ái này là chẳng phải là từ hôm qua chính hắn và cô mây mưa sao?

Tất cả mọi thứ từ vị trí, hay khung cảnh, hay đến cả tư thế đều không thể nhàn lẩn đi đâu được

Hắn lúc này đôi mắt hắn lên những tia đỏ dữ tợn, bàn tay với lấy chiếc điện thoại bấm 1 dãy số rồi lạnh giọng nói:

- Xoá hết tất cả những đoạn clip đang được chia sẻ trên mạng xã hội hôm nay.

- Thiên Uy, có chuyện gì sao?

- Mình không có thời gian để giải thích, cậu chỉ cần lên mạng và làm theo lời mình. Còn nữa, phải đi đầu tra xem ai là người đã phát tán clip đó.

- Được rồi. Mình cũng có chuyện quan trọng đang định nói với cậu. Fames thay đổi lịch trình, hiện tại đã đến điểm giao dịch, cậu nên đi ngay từ bây giờ nếu không muốn kẻ khách nhanh chân hơn.

Hắn nghe vậy lại tức giận tắt búp máy rồi chuyển tầm nhìn đến gương mặt ướt át kia len lỏi 1 chút thương cảm mà đứng dậy đi lại phía cô, bàn tay nhẹ nhàng đưa lên gạt đi vài giọt nước mắt rồi dịu dàng nói:

- Em nghĩ tôi có thể làm trò bỉ ổi đó sao? Băng Nhi, mọi chuyện tôi sẽ đi đầu tra rõ ràng. Bây giờ tôi còn có việc phải đi, em hãy về vị trí làm việc của mình.

Nói rồi hắn cũng không để cô trả lời liền tức tốc quay ngược rời đi mà Băng Nhi đứng đấy đôi mắt tưởng như muốn khoét sâu vào cánh cửa kia mà loé lên 1 tia sắc lạnh kỳ lạ.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

1 đoàn xe màu đen sang trọng dừng ở bãi đất rộng lớn ở cách xa thành phố.

Chiếc xe đầu tiên là con Maybach Exelero đen nhoáng dựng ở ngay giữa bãi đất, tiếp theo từ phía sau những cánh cửa của chiếc xe kia mở ra, đoàn người áo đen bước xuống xếp thành 2 hàng.

Lúc này, 1 tên trong đấy đi tới mở cửa cho hắn bước xuống.

Đôi giày đen bóng vừa đặt xuống đất, cả thân ảnh bước ra với 1 thân Tây trang đắt tiền, hắn dáng vẻ cao ngạo 2 tay rút túi đi vào thì bỗng 1 tiếng động cơ xe lao tới dừng ngay bên cạnh con Maybach sang trọng kia.

Đấy là 1 con thể thao LaFerrari FXXK màu đỏ chói mắt, cánh cửa bật mở người nam nhân trong đấy liền bước ra với quần áo sẫm màu huyền bí, nam nhân ấy nhìn hắn bờ môi lại khẽ cong lên ý cười ma mị:

- Vũ Thiên Uy, lại gặp nhau rồi. Chúng ta thật có duyên.

Hắn thấy vậy đôi mắt chợt nheo lại nhìn đến người nam nhân kia 1 tia rét lạnh:

- Tống Ngạo Thiên, mày nghĩ đủ sức để tranh giành với tao sao?

Anh nghe vậy lại bật cười 1 cái rồi bình thản đáp:

- Vậy hãy đợi mà xem!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Lo Sợ

Hắn lúc này trong lòng chợt xuất hiện 1 thứ cảm giác bất an kỳ lạ. Đối với người đang đứng ở trước mặt mình, hắn vốn không sợ chỉ là lại cảm thấy anh giương như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Đưa cái nhìn thăm dò đặt lên thân ảnh phía trước mà Ngạo Thiên cũng không ngần ngại đáp trả lại bằng đôi mắt khiêu khích. 2 người bọn họ cứ vậy mà giao đấu nhau qua tia chớp sắc lạnh ấy.

Lúc này ở bãi đất đã xuất hiện thêm nhiều những chiếc xe khác, chủ nhân của nó cũng là những người ở trong các bang phái có tiếng nói trong xã hội này. Chỉ là bọn họ đứng mặt với 2 con người kia luôn có chút kiêng dè, kính nể, không 1 ai dám tiến lại gần dù chỉ là chào hỏi bởi so với Quỷ Thiên Hội và Hắc Long Bang thì tổ chức của bọn họ chỉ đáng được xem là 1 tiểu bang hội, làm sao dám ngang nhiên cạnh tranh cùng. Chỉ là số lô hàng đợt này thật sự rất khan hiếm, dù tỉ lệ dành được rất thấp nhưng cũng phải thử.

Không khí đang mỗi lúc trở nên căng thẳng thì từ phía trong kia đi ra là 1 người đàn ông dẫn đầu, độ tuổi đã ngoài 50 nhưng nét mặt lại có chút già nua vì mãi bươn chải với cuộc đời đầy toan tính.

Phía sau ông ta là 1 đoàn người áo đen hậu thuẫn, nhìn qua cũng biết quyền lực của người đàn ông đó lớn cỡ nào.

- Thật không ngờ tôi lại được các vị ở đây chào đón đến như vậy. Nếu đã đến rồi, vậy thì cùng vào đi.

Nói rồi người đàn ông đẩy liềm xoay người trở vào không đợi để cho ai lên tiếng.

Ngạo Thiên lúc này lại nhìn hấn nở 1 nụ cười giấu cợt:

- Vũ tổng, mời!

Hấn Nghe vậy vẻ mặt vẫn lạnh nhạt nhìn anh 1 tia chán ghét rồi quay người mà bước vào.

Ngạo Thiên ở phí sau nhìn theo hấn cũng liền thu lại dáng vẻ cợt nhả khi này mà mặt lạnh theo sau.

Đám người kia bây giờ mới được thả lỏng liền hối hả mà đi vào.

Phía bên trong là 1 kho hàng đã bị bỏ hoang với những thùng lớn được che đầy cẩn thận.

Người đàn ông kia lúc này mới hướng cái nhìn đến mọi người rồi chậm rãi nói:

- Các vị có mặt ở đây chắc hẳn cũng đều cùng 1 mục đích, vậy nên tôi cũng không cần giới thiệu nhiều nữa.

Hấn nghe vậy vẫn giữ dáng vẻ ngạo mạn nhìn đến ông mà lãnh đạm nói:

- Fames, tôi không có nhiều thời gian, tôi muốn xem hàng.

- Haha...Vũ tổng thật nôn nóng. Được, sẽ không để ngài đợi lâu.

Dứt lời ông ta liền quay mặt ra hiệu cho vài tên áo đen bước tới tháo bỏ những lớp khăn đang che đầy các thùng hàng kia rồi mở nó ra.

Tất nhiên ngoài hấn và Ngạo Thiên ra thì những đám người còn lại đều bị số lô hàng kia làm cho kinh ngạc.

1 người trong đám đó nhìn về 1 thùng hàng mà buột miệng nói:

- Đó là AS50?

Người đàn ông kia nghe vậy khẽ mỉm cười gật đầu 1 cái:

- Phải, súng trường bắn tỉa AS50 là loại súng ngấm mạnh nhất hiện nay. Trọng lượng khẩu súng rơi vào khoảng 14,1 kg, có thể bắn được 5 viên đạn trong vòng 1,5 giây mà không cần phải nạp đạn. Khả năng đặc biệt của nó còn là ở việc có thể nhắm bắn được mục tiêu xa tầm 1800m. Độ giật của AS50 thấp, tốc độ nhanh và nó có thể bắn xuyên qua xe bọc thép, bê tông.

Lời ông ta vừa dứt thì đám người kia cũng cảm thấy ngưỡng mộ nó.

Lúc này, Fames lại bước tới 1 cái thùng khác lấy ra 1 khẩu súng chăm chú nhìn nó rồi nói:

- Đây là súng ngắn DE hay gọi là "đại bàng hoang mạc". Ưu điểm của nó chỉ gói gọn trong 1 chữ là "mạnh". Đây là 1 trong những khẩu súng lục hiếm hoi trên thế giới hiện nay có tầm bắn hiệu quả lên tới 200 met, gia tốc đầu đạn đạt 470/ms. Nó có đủ khả năng hạ gục bất cứ kẻ nào chỉ trong 1 phát bắn.

Lời Fames vừa dứt, Ngạo Thiên liền lên tiếng chen ngang:

- Fames, ông không cần phải giới thiệu nhiều. Hãy đưa giá đi.

Hắn nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản nhìn sang ông mà nói:

- Số lô hàng này tôi sẽ lấy. Họ trả bao nhiêu, tôi sẽ trả hơn gấp đôi.

Lời hắn vừa dứt mà khiến tất cả mọi người ở đây lấy làm kinh ngạc. Ngạo Thiên nghe vậy trong lòng liền tức giận mà nhìn đến hắn:

- Thiên Uy, mày đang nghĩ mày là ai?

Hắn lúc này mới quay sang nhìn anh, 2 tay rút túi, dáng vẻ ngạo mạn nói:

- Tao là Vũ Thiên Uy!

- Đừng tự cao như vậy rồi mày sẽ chẳng được gì đâu.

Lời nói của Ngạo Thiên khiến hắn khẽ nhú mảy, bỗng lúc đấy tiếng chuông điện thoại vang lên vọng hết cả nhà kho rộng lớn.

Hắn lấy trong túi ra nhìn số điện thoại trên màn hình rồi bắt máy:

-

Không thể nghe được đầu bên kia nói gì, chỉ thấy gương mặt hắn liên tục có chuyển biến kỳ lạ, 1 giây sau đó lại quay người bước trở ra.

Fames thấy vậy liền lên tiếng nói với theo:

- Vũ tổng, số lô hàng này thật sự rất khan hiếm tôi sẽ không chấp nhận chuyện ngài uỷ quyền cho ai khác đến giao dịch, tất cả mọi thứ, hàng và tiền đều được trao gọn trong buổi hôm nay. Nếu bây giờ ngài rời khỏi đây, số vũ khí này tôi sẽ nhường cho người khác.

Hắn lúc này như bỏ ngoài tai lời nói ấy, đi đâu hắn để tâm đến bây giờ còn quan trọng hơn cả số lô hàng này.

Bóng lưng rộng lớn ấy vẫn thẳng người từng bước lãnh đạm trở ra nhưng không ai biết được lòng hắn lúc này đang thật sự như lửa đốt, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Ngạo Thiên đứng đấy thấy hắn rời đi cũng chẳng lấy làm gì kinh ngạc mà anh cũng chẳng rời tầm mắt về phía hắn làm gì, bờ môi chỉ khẽ nhếch lên 1 đường cong nửa miệng, mà tiếng lòng lại rấy lên: "Thiên Uy, dù là thứ nhỏ nhất, tao cũng sẽ lấy bằng được."

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ở trên tầng thượng của toà nhà chọc trời, nữ nhân có gương mặt xinh đẹp đứng trên thành lan can của toà nhà. Cơn gió mạnh thổi tung mái tóc từng sợi tạt thẳng vào mặt đến đau rát nhưng có lẽ không bằng sự nhục nhã mà cô đang phải mang trên mình.

Tô Nhược Dung lúc này đứng ở dưới nhìn lên cô gương mặt hốt hoảng mà nói:

- Băng Nhi, đừng đại đột như vậy, hãy xuống đây đi.

Cô không để tâm lời nói ấy, vẫn nhắm mắt ngửa mặt lên trời mà gặm nhấm sự sỉ vả, đầu đó khẽ thấy được 1 giọt pha lê trong suốt chảy dài xuống.

Vài nữ nhân viên đứng dưới kia nhìn lên lại không mang 1 chút thương cảm thay vào đó là cái nhìn khinh bỉ mà lên tiếng:

- Ra về làm gì, cứ làm như mình bị oan ức lắm.

- Cô ta cũng thanh cao lắm mà, giờ trở thành nhân vật nổi tiếng trên những trang mạng xxx rồi.

- Này cô đã xem chưa? Cô ta khi ấy cũng thoả mãn lắm, bây giờ lại giả mèò khóc chuột sao?

- Nhục nhã như vậy thì chết đi cũng đáng.

Từng lời, từng chữ của bọn họ cô đều nhét vào trong tai. Có lẽ trong cuộc đời cô cho đến bây giờ, chưa khi nào lại cảm thân bản thân ngã quỵ đến như lúc này, ngay 1 chút mạnh mẽ cũng không thể nào vớt vát được.

Hãy thử nghĩ xem, nếu 1 ngày cả thế giới đều quay lưng lại với bạn, vậy thì bạn mạnh mẽ bao nhiêu cho đủ để đứng vững tiếp?

Cô có thể bỏ ngoài tai, cô có đủ năng lực để khoá miệng bọn họ lại nhưng không hiểu sao khi nghe bọn họ nói những lời đấy lại khiến cô cảm thấy tổn thương rất mạnh.

Danh tiết của con gái vốn là thứ rất quan trọng, cô dù có tạo cho mình vỏ bọc chắc chắn như thế nào cũng không thể phủ nhận được trong cô là tâm hồn của 1 cô gái.

Cô thật sự đối với cuộc sống này đã rất mệt mỏi, đã quá mệt mỏi rồi.

Bàn chân bước thêm 1 bước nhỏ, đôi mắt nhìn xuống phía con đường dòng người qua lại 1 tia mỗi một r ồi nhắm chặt lại, cả người đã trở nên thả lỏng.

- TRIỆU BĂNG NHI, EM DÁM SAO?

1 giọng nói lạnh ngắt vang lên khiến mọi người run rẩy mà cô theo đó cũng khựng người quay đầu lại.

Hắn đứng dưới đây nhìn lên cô bằng dáng vẻ bình thản đến kinh ngạc nhưng nhìn sâu trong đôi mắt phượng kia mới thấy được sự lo lắng tốt cùng. Trên gương mặt ấy, để ý kỹ mới thấy được những giọt mồ hôi còn lấp lăm, chắc hẳn đã vội vã nhiều lắm.

Lúc này Từ Phương Đan cùng Vĩnh Kiệt cũng đi đến, mà Vĩnh Kiệt nhận thấy được ánh mắt lo lắng của hắn như vậy liền nhìn lên cô mà nói:

- Băng Nhi, đoạn clip đó tôi đã xử lý sạch sẽ rồi, sẽ không còn 1 trang mạng nào dám đăng tải nó.

Cô nghe vậy bờ môi lại khẽ cười nhạt 1 cái:

- Vậy thì sao? Nó đâu có nghĩa là chưa từng xuất hiện. Bọn họ đến lúc này có khi còn đã thuộc mặt tôi rồi cũng nên.

Phương Đan nét mặt cũng có chút hoảng hốt nhìn cô mà gấp gáp nói:

- Băng Nhi, mọi chuyện đều có cách giải quyết, cô đừng đại dột như vậy.

- Có cách giải quyết sao? Giải quyết như thế nào? Có thể xóa trí nhớ của bọn họ sao?

Câu hỏi của cô lại khiến bọn họ trở nên im lặng không biết nên trả lời thế nào thì hắn lại lên tiếng:

- Triệu Băng Nhi, khi tôi còn nói chuyện được với em, thì em hãy xuống đây ngay.

Cô nghe vậy lại nhìn sang hắn cười hất 1 cái:

- Sao? Anh còn định làm gì tôi? Tra tấn chưa đủ, anh lăng mạ tôi, và giờ đẩy tôi đến bước đường này còn không phải là anh sao? Tôi không có lý do gì, để phải nghe theo anh cả.

- Triệu Băng Nhi, vậy em quên em trai của mình rồi sao?

Câu hỏi của hắn khiến cô chột cứng người, em trai cô? Phải, cô đã quên mất mình còn có người em trai, cô nhớ nó nhưng lại vì thân phận không cho phép nên lại chẳng dám ra mặt, giờ đây, đến nước này đi đâu cô tiếc nuối có lẽ là nó.

Hắn thấy cô bất động như vậy lại khẽ từng bước tiến lại gần, thanh âm vẫn phát ra đều đều như muốn đẩy ngược sự chú ý của cô:

- Băng Nhi, em không nghĩ cho mình cũng nên nghĩ cho nó.

Vừa nói cửa từng bước nhẹ tiến lại rồi bỗng 1 giây sau đó hắn liền đưa tay ra tóm lấy tay cô kéo mạnh về phía mình.

Hành động quá đột ngột khiến cô không kịp phản ứng liền ngã xuống người hắn cả hai cùng lăn ra đất.

Hắn lúc này ôm cô trong lòng mà siết chặt lại, còn cảm nhận được tiếng tim của bản thân đang đập nhanh dữ dội.

Sau khi nhận được cuộc điện thoại từ người của hắn nói cô muốn làm điều dại dột hắn đã thực sự lo sợ. sợ để vượt mất cô, sợ cô rời bỏ hắn, thứ cảm giác này hắn lần đầu nếm trải, thật đau lòng.

Mọi người lúc này mới được thở phào nhẹ nhõm đi lại mà đỡ 2 người bọn họ lên.

Hắn đứng dậy nhìn sang Vinh Kiệt bằng đôi mắt tức giận mà lạnh giọng hỏi:

- Đã tìm được ra kẻ phát tán chưa?

- Được rồi, tên đấy đang bị nhốt ở tầng hầm. Sau khi nhận được tin mình cũng bỏ cả buổi gặp đối tác mà đến đây luôn.

- Trở về biệt thự.

Đôi mắt chợ chuyển hoá sắc lạnh, hần nhìn cô 1 tia thương xót rồi quay người bước đi.

Vĩnh Kiệt thấy vậy nhìn đến Phương Đan nhẹ giọng nói:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Từ Phương Đan nghe vậy chỉ khẽ gật đầu rồi đỡ lấy cô mà bước trở theo.

Băng Nhi lúc này lại trở nên vô cảm, đôi mắt nhìn xoay sâu vào thân ảnh phía trước loé lên 1 tia phức tạp.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trong kho hầm lạnh ngắt với những dụng cụ tra khảo khủng khiếp.

Hần ng ồi ở trên đấy với dáng vẻ đáng sợ, trừng đôi mắt nhìn đến tên đang quỳ ở phía dưới mà như muốn lao vào bóp chết hắn vậy.

Phương Đan lúc này ng ồi cạnh bên cô nhìn khung cảnh này cũng cảm thấy run sợ không thôi mà cô đối với những thứ này lại chỉ khẽ cười nhạt 1 cái.

Vĩnh Kiệt bây giờ mới hướng mắt đến tên kia rồi lạnh giọng nói:

- Nói đi, ai sai người phát tán đoạn clip đó

Tên kia nghe vậy cả người là khắp những vết thương lớn nháy mà không ngừng run rẩy mà lắp bắp nói:

- Tôi...tôi không biết.

Lại 1 lần nữa câu trả lời "không biết" khiến tức giận đập mạnh tay lên bàn:

- Mẹ kiếp, cứng miệng lắm.

Nói rồi, hắn liền đứng dậy đi lại phía chiếc tủ gỗ mở ra cầnlấy 1 khẩu súng ngắn, không chầnlìền quay người lại, 1 phát đạn duy nhất "ĐOÀNG" bắn thẳng vào bả vai tên kia khiến tên đó đau đớn vòng tay ra sau ôm lấy nà hét toáng lên.

Hắn lại chỉ nhàn nhả ở đấy lạnh giọng nói:

- Ta cho người 1 cơ hội, tốt nhất nên nói ra nếu không viên đạn này sẽ không còn nằm ở vị trí đó nữa đâu?

Tên kia nghe vậy cả người không ngừng run rẩy, gương mặt tái nhợt nhìn lên hắn hiện rõ vẻ khiếp sợ mà gấp gáp nói:

- Tôi nói...tôi nói.

- Đừng kéo dài thời gian, nói mau!

Tên đấy lúc này lại quay mặt chậm rãi chuyển tầm nhìn đến cô, bàn tay vấy máu run run đưa lên chỉ theo hướng đấy mà lắp bắp nói:

- Là...là...cô ta, Triệu Băng Nhi!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương
www.dtv-ebook.com

Đau!!

Lời tên đấy vừa nói ra khiến ai cũng trở nên sửng sốt mà cô nghe vậy liền đứng bật dậy nhìn đến tên đó lạnh giọng nói:

- Người dám đặt đi ầu sao?

Tên đó nghe vậy liền nhìn sang hắn mà vội vã nói:

- Vũ tổng...tôi...tôi không dám lừa gạt ngài. Là cô ta...cô ta đưa đoạn clip cho tôi...nói tôi phải tung nó lên mạng...còn nói...càng làm lớn...càng tốt.

Hắn lúc này bàn tay cầm súng siết chặt lại, từ từ nhìn sang cô như trông chờ 1 đi ầu gì đó, mà Băng Nhi thấy vậy, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt nhìn hắn nói:

- Không phải tôi.

Lời cô vừa dứt thì 1 người áo đen vội vã đi vào đến bên cạnh hắn cúi ầu 1 cái rồi thận trọng nói:

- Vũ tổng, số lô hàng đó Hắc Long Bang đã lấy được rồi.

Nói rồi người áo đen đó cũng rời đi mà hắn nhìn đến cô đã bằng 1 sự tức giận kìm nén rồi từng bước chậm rãi tiến lại:

- Không phải em? Vậy em nói xem, tôi tại sao phải tin em?

Ở khoảng cách gần đứng đối diện với sự giận dữ của hắn lại khiến cô có chút run sợ:

- Tôi không biết tại sao tên đó lại nói như vậy, nhưng tôi không có làm chuyện đó, tin hay không là ở anh.

Ai ngờ lời vừa dứt, hắn liền đưa tay lên siết chặt lấy cổ cô, đôi đồng tử hẳn rõ những đường máu đỏ mà gấn lên:

- Vậy em thử nói xem, người đàn ông trong cuộc nói chuyện đấy là ai? Em giải thích sao mọi chuyện lại trùng hợp như vậy? Triệu Băng Nhi, tôi đã nói, chỉ cần em muốn thì hãy nói với tôi, mọi cái tôi đều có thể cho em nhưng chỉ duy nhất 1 điều em không được làm **ĐÓ LÀ PHẢN BỘI TÔI!**

Tâm trạng hắn lúc này thật sự bị kích động, nhưng điều khiến hắn tức giận không phải bị để mất lô hàng đó, cái hắn tức giận là nữ nhân này lại không để hắn vào trong mắt mà ngang nhiên ở sau lưng dờ dờ như vậy. Ấy thế mà hắn còn vì cô, vội vã rời khỏi điểm giao dịch, lái xe lao đi nhanh như muốn đốt cháy cả mặt đường, còn vì quá lo sợ mà chỉ 1 phút đợi thang máy không được liền vội vã chạy lên sân thượng bằng cầu thang bộ. Hắn vì cô mà lo lắng, hắn vì cô mà gác hết lại mọi chuyện và giờ hắn nhận lại là trái tim vô cảm này. Tim gan hắn bây giờ đang từng đợt nhói lên, không phải là tức giận nữa mà hắn đang đau, đau vì cô lại lừa dối hắn.

Băng Nhi lúc này gương mặt đã tái nhợt nhưng cô vẫn không khỏi ngơ ngàng, lần đầu tiên cô thấy hắn tức giận như vậy, trong lòng không hiểu sao lại rấy lên 1 cảm xúc khó tả. Đôi mắt bất chợt trở nên đỏ hoe, bàn tay run rẩy đưa lên bầu chặt vào tay hắn:

- Không phải là tôi làm.

Hắn đã dần trở nên mất bình tĩnh, với tính cách ngạo mạn này hắn không cho phép bản thân lại bị người khác dắt mũi như vậy. Thực ra hắn đã vốn nghi ngờ giữa cô và Ngạo Thiên là có mối quan hệ chỉ là vì đã đặt quá nhiều niềm tin ở cô mà cô lại lợi dụng điều đấy để lừa gạt hắn là vì muốn giúp tên đó lấy được lô hàng mà cô đến danh tiết cũng không cần sao? Nghĩ vậy hắn càng tức giận hơn, đôi mắt liền chuyển hoá sắc lạnh, hắn sẽ không để cô lợi dụng thêm 1 chút nào nữa:

- Cô giỏi lắm, đến nước này vẫn còn chối cãi được.

Lời vừa dứt hẳn liền mạnh tay hất thẳng cô ngã xuống đất rồi đi lại vị trí của mình ngã xuống mà lạnh giọng nói:

- Tra khảo cô ta!

Lời vừa dứt, vài người áo đen đi đến giữ cô lại rồi kéo về phía chiếc xà mà trói tay cô lên. Băng Nhi lúc này trong tim không hiểu sao chợt cảm thấy đau nhói 1 chút lại nhìn hẳn mà cười nhạt:

- Thiên Uy, anh vẫn chỉ có cách này thôi sao?

Hắn nghe vậy vẻ mặt vẫn không chuyển đổi, tầm mắt đặt lên thân thể cô như muốn xâu xé nó ra vậy.

Từ Phương Đan lúc này mới vội vã lên tiếng giùm cô:

- Thiên Uy, anh không thể làm vậy được, cô ấy dù sao cũng là phận nữ nhi.

Hắn không để tai lời nói của Phương Đan, nét mặt vẫn bình thản:

- Đánh cho đến khi nào cô ta nhận.

Lời hắn vừa dứt cũng là 1 chiếc roi vung lên vụt "chát" vào thân ảnh mảnh mai ấy.

Âm thanh chói tay, đường roi từa máu, cô đau đớn khẽ nhíu mày nhìn đến hẳn 1 tia ai oán mà hắn ngã ở đấy vẻ mặt vẫn bình thản đối diện cô chỉ là cô có hiểu được, ngay lúc này đây trái tim hắn cũng đã hẳn lên 1 đường roi xé nát tâm can.

"Chát, Chát, Chát" từng tiếng chua xót ấy cứ vang lên, mỗi lần nhìn cô đau đớn là mỗi lần hắn tự rạch lên vết thương của mình nhưng cho dù là vậy hắn cũng sẽ không để cô làm mù quáng nữa.

Từ Phương Đan đứng ở ngoài chứng kiến cảnh tượng này đã không kìm được mà ứa nước mắt liền chạy lại che chắn cho cô mà nhìn hẳn ghen ngào nói:

- Vũ Thiên Uy, anh thật nhẫn tâm. Cô ấy là thân con gái, lại là nữ nhân của anh vậy mà anh lại chỉ vì 1 tên không rõ lai lịch mà xuống tay với cô ấy sao?

Hắn nghe vậy trong lòng chợt nhói lên 1 hồi nhưng rất nhanh sau đó giữ lại dáng vẻ mà lạnh nhạt nói:

- Từ tiểu thư, ở đây không phải chuyện của cô, cô hãy trở về đi. Nếu không đừng trách tôi không nương tay.

- Phải, đây không phải là chuyện của tôi, nhưng Băng Nhi đã từng cứu tôi 1 mạng tôi sẽ không bỏ mặc cô ấy. Thiên Uy, hãy cho tôi thời gian, tôi sẽ chứng minh cô ấy không có liên quan đến sự việc này.

Vĩnh Kiệt thấy vậy cũng bước lên nhìn hắn đang cố che đậy cảm xúc mà nói:

- Thiên Uy, mọi chuyện đừng kết luận vội, mình sẽ đi điều tra lại.

Nói rồi, anh quay đầu lại ra hiệu cho tên áo đen bước đến cởi trói cho cô mà hắn ngửi ở đấy cũng chẳng lên tiếng phản đối.

Lúc này, Phương Đan đi tới đỡ lấy cô bên mình, nhìn cả lớp y phục đã rách nát, tấm thân yếu ớt đầy những đường roi máu mọt mủ dựa lên mình mà không khỏi xót xa nhìn hắn:

- Cô ấy sẽ ở cùng tôi, mọi chuyện 1 tuần sau tôi sẽ có câu trả lời cho anh.

Nói rồi, Phương Đan cũng dìu cô mà rời đi không đợi câu trả lời từ hắn.

Vĩnh Kiệt thấy vậy cũng chỉ nhìn hắn gật đầu 1 cái dáng vẻ trấn an rồi cũng đi theo sau.

Hắn suốt từ nãy tới giờ chỉ im lặng ngửi đấy nhìn bọn họ đưa cô đi, thứ cảm giác đau đớn khi mà muốn giữ nhưng không thể, không nỡ nhưng bất

đắc dĩ phải như vậy.

Hắn ng ưỡn đẩy bất giác lại cười khẩy bản thân mình 1 cái, Vũ Thiên Uy hẳn từ khi nào lại để 1 người con gái chi phối hết tất cả cảm xúc và hành động của bản thân đến như vậy?

Bất chợt gạt phăng đi suy nghĩ đấy, hắn thu lại dáng vẻ si tình khi nãy, lạnh nhạt đứng dậy mà rời đi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Áo Quốc, nơi trụ lạc của các đại gia và tiểu thư con nhà gia đình danh giá và có tiếng.

Qua những ánh đèn mờ ảo chớp nháy liên tục, giai điệu sôi động xập xình theo những thân ảnh uốn lượn với điệu nhảy, thành phố về đêm được gói nhỏ trong thiên đường mờ ảo nay

Ở vị trí chính giữa, nơi bắt mắt và đắt giá nhất, nam nhân ng ưỡn đẩy là tâm điểm chú ý của ngày hôm nay chỉ với chiếc áo sơ mi trắng đã luộm thuộm tuột vài chiếc khuy để lộ ra vòm ngực săn chắc lại khiến hắn trở nên quyến rũ vô cùng.

Gương mặt đẹp trên từng đường nét, đôi mắt vì rượu mà trở nên ngây dại, hẳn cứ ng ưỡn đẩy từng ly này qua ly khác mà gặm nhấm sự cô đơn.

Hắn thừa nhận hắn đã yêu cô nhưng cho đến bây giờ hắn mới hiểu được "yêu" nó lại vốn không đơn giản chỉ là 1 từ như vậy.

Đó là cảm thấy dễ chịu khi mở mắt đi đâu đâu tiên nhìn thấy là cô. Đó là đau xót tột cùng khi nhìn thấy cô từng chút 1 bị thương tổn. Đó là tuyệt vọng và xé nát tâm can khi biết cô vì 1 ai đó lại lừa dối, phản bội hắn.

Hắn cười, cười bản thân đã quá ngu ngốc khi lưu giữ lại 1 nữ nhân đã từng muốn giết mình ở bên cạnh lâu đến như vậy. Chẳng phải hắn sớm đã đoán trước được rồi sao? Sao bây giờ lại cảm thấy ngỡ ngàng và tổn thương đến vậy?

Bàn tay cần lấy ly rượu vang đưa lên miệng uống 1 hơi đến cạn rồi đặt mạnh xuống bàn, thả lưng dựa vào thành ghế mà nhắm mắt lại.

Bỗng thứ ánh sáng yếu ớt lại bị che khuất bởi 1 bóng người, hắn chậm rãi mở mắt nhìn thân ảnh trước mặt.

- Thiên Uy, anh ở đây 1 mình sao? Vậy em có thể ngủ cùng không?

Hắn nghe vậy lại nhìn chăm chăm vào gương mặt nữ nhân kia 1 hồi, không đáp trả lại chỉ lặng lẽ rót rượu ra ly rồi uống.

À ta thấy vậy cũng chỉ mỉm cười 1 cái rồi ngủ xuống ngay bên cạnh hắn, cần chai rượu rót thêm vào 1 ly rồi đưa lên chạm nhẹ vào ly của hắn mà nhẹ giọng nói:

- Anh có tâm sự sao? Nếu không ngại có thể chia sẻ cùng em.

Hắn nghe vậy chỉ khẽ cười khẩy 1 cái nhìn ả mà lạnh nhạt nói:

- Cô không phải là tình cờ xuất hiện ở đây chứ?

À ta lúc này lại ngả ngón đưa tay lên chỉnh lại cổ áo cho hắn rồi đưa đây nói:

- Nếu anh muốn tình cờ thì là tình cờ, còn nếu không hãy coi như là em vì anh mà đến.

Men rượu lúc này đã sộc thẳng lên đầu khiến mọi lý trí, hắn nhắm mắt nhìn ả với gương mặt được trang điểm khá kỹ, lại di chuyển xuống nơi bầu ngực đầy đà được che đậy bởi chiếc váy 2 giây cổ trễ cả thân thể lại trở nên nóng rực.

Bất giác hắn đặt ly rượu xuống bàn cũng giật lấy ly trên tay ả mà bỏ xuống, 1 giây sau đó liền đứng dậy lôi ả đi ra ngoài hầm bar rồi kéo thẳng vào thang máy nhấn lên tầng cao nhất.

Ở trong không gian nhỏ hẹp ấy, hắn điên cuồng cưỡng mà ngẫu nhiên lấy môi ả, bàn tay mạnh bạo luồn vào trong váy xoa bóp bầu ngực căng

tròn kia.

Bọn họ đây dựa dỉnh chặt lấy nhau trong tư thế như vậy mà bước ra khỏi thang máy rồi đẩy tới 1 căn phòng sang trọng ở ngay đó mà mở cửa bước vào.

Hắn lúc này dục vọng sôi trào, lại cộng thêm đã uống quá nhiều rượu nên chỉ biết mơ hồ kéo ả lại phía chiếc giường mà quăng lên rồi mạnh tay xé tan chiếc váy mỏng manh ấy, cả 1 cơ thể đầy đà hiện ra trước mắt.

Lý trí bị đánh bật, hắn điên cuồng lao vào người ả hôn ngẫu nhiên từ môi, xuống cổ, xuống đến xương quai xanh rồi dừng lại ở bầu ngực kia mà vùi vào nó khiến ả mê muội mà rên rỉ, vận vẹo.

Tưởng chừng dục vọng đã được đẩy lên đến đỉnh điểm, bỗng chốc gương mặt nữ nhân xinh đẹp ấy lại hiện hữu trong tâm trí chỉ phút chốc thôi lại khiến mọi thứ trở nên tiêu tan, hắn ngay sau đó lại chán ghét mùi vị ở dưới thân mình liền rời khỏi ả mà thả người nằm xuống bên cạnh khẽ nhắm mắt lại, gương mặt ấy lại 1 lần nữa tiếp tục quay về

- Triệu Băng Nhi, em rốt cuộc đã làm gì tôi thế này.

Cơn say tình ấy kéo hắn đi vào giấc ngủ mà không để tâm bên cạnh mình là ai.

Ở lúc này cả người bị hắn khiêu khích đến ửng hồng nhưng chỉ trong giây lát lại bị hắn rời bỏ ngay khi mọi thứ đã lên đến cao trào khiến ả mặt mày tối sầm.

Cố gắng vớt vát lại mà áp chặt vào người hắn, bàn tay ngả ngón di chuyển khắp cơ thể hắn nhưng nam nhân này lại bất động ở đấy mà gọi tên 1 người phụ nữ khác

Ở tức giận túm chặt lấy ga giường, đôi mắt nhìn về phía khoảng không vô tận mà loé lên 1 tia giảo hoạt:

- Triệu Băng Nhi, còn chưa xong đâu!

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Lúc này, ở trong 1 căn phòng phòng rộng lớn và sang trọng, nội thất ở đây đều thuộc hàng cực phẩm, 2 cô gái xinh đẹp cùng ngồi trên 1 chiếc giường với tâm tư theo đuổi.

Từ Phương Đan bây giờ đang giúp cô rửa sạch và bôi thuốc lên vết thương, nét mặt có chút lo lắng:

- Băng Nhi, cô không nên quá cứng rắn với Thiên Uy như vậy, sẽ thiệt thân.

Cô nghe vậy gương mặt vẫn bình thản, phớt lờ đi lời dăn dò ấy mà nhìn sang Phương Đan, nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn!

- Đừng cảm ơn tôi, chẳng phải cô cũng đã từng cứu tôi 1 lần sao? Không bằng bây giờ hãy coi nhau là bạn, được không?

Băng Nhi nghe vậy có chút sững sờ, suốt những thời gian qua cô ở dưới sự huấn luyện của anh tạo cho mình vỏ bọc lạnh lùng, vậy nên đi học đến 1 người bạn bình thường cô cũng chẳng có. Bây giờ lại nghe được 1 lời đề nghị như vậy, khó tránh bản thân lại len lỏi xúc động:

- Cô không cần phải giúp đỡ tôi như vậy, sẽ có nhiều phiền phức.

Từ Phương Đan nghe vậy lại nhìn cô mỉm cười thân thiện:

- Không phiền, vậy nên cô có muốn làm bạn với Từ Phương Đan này không?

Băng Nhi lúc này cảm thấy trong lòng liền trở nên ấm áp, đối với cô gái ở trước mặt lại lương thiện gần gũi khiến cô cũng có nhiều cảm tình. Thực ra vỏ bọc có chắc chắn như thế nào nhưng tính cách bà con người cô khi trước vẫn là như vậy: cô yếu đuối và cô cần 1 người bạn thật sự ở bên cạnh.

Bất giác trên gương mặt xinh đẹp ấy lại khẽ mỉm cười, cô nhẹ gật đầu 1 cái.

Phương Đan thấy vậy liền vui mừng ôm chầm lấy cô mà cười đùa:

- May quá, tôi cứ lo sợ cô không đồng ý. Bằng Nhi, mọi chuyện sau này dù khó khăn thế nào, chúng ta mãi mãi sẽ là bạn tốt.

Cô nghe vậy nhưng không nói gì, chỉ đáp trả bằng cái ôm lại, đôi mắt vô cảm ngày nào giờ đã len lỏi 1 tia ấm áp, tiếng lòng lại khẽ trỗi dậy:
Phương Đan, tôi sẽ bảo vệ cô, người bạn đầu tiên của tôi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Những tia nắng gay gắt của buổi sớm mai chiếu thẳng qua lớp kính của căn phòng trên tầng cao nhất.

Nam nhân nằm đấy với gương mặt đẹp như 1 pho tượng điêu khắc, từng đường nét hài hoà đến vô cùng hoàn mỹ.

Phần dưới thân thể được che đậy bằng 1 lớp chăn mỏng, phần trên để trần làm lộ ra vòm ngực săn chắc cùng cơ bụng sáu múi. Dáng vẻ khi ngủ của hắn cũng lại thu hút đến mê hoặc như vậy.

Đầu óc lúc này đau như búa bổ, đôi lông mày đen rậm khẽ nhíu lại rồi hắn chậm rãi mở mắt.

Điêu đầu tiên nhìn thấy là trần nhà của 1 căn phòng lạ khiến hắn trở nên mơ hồ. Rốt cuộc tại sao hắn lại ở đây?

Từ từ ngẩng dậy đưa đôi mắt đảo quanh căn phòng, quần áo hắn cùng nội y của nữ nhân lại ngổn ngang trên sàn nhà, hắn khẽ nheo mắt mà lục lại trí nhớ.

Bỗng lúc này cánh cửa phòng tắm bật mở, nữ nhân bước ra với thân hình gợi cảm chỉ quấn 1 chiếc khăn trắng đủ dài để che đi cặp mông.

Thấy hấn đã tỉnh dậy ả liền mỉm cười đi tới bên cạnh giường ngủ xuống:

- Thiên Uy, anh dậy rồi sao? Hôm qua rất mệt, anh hãy ngủ thêm chút nữa.

Hấn nghe vậy cũng đã hiểu được ý tứ trong câu nói của ả, lại khẽ đưa mắt nhìn lên tấm ga trải giường với 1 vết đỏ, mọi thứ dần quay vòng lại. Hấn sau khi uống rượu ở bar là có dây dưa cùng ả chỉ là tại sao hấn lại chẳng nhớ gì, có lẽ do đã uống quá nhiều rượu chăng?

Gạt phăng đi suy nghĩ, hấn vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm với lấy chiếc áo choàng mặc vào rồi đi thẳng vào nhà tắm.

1 lúc sau trở ra, chỉnh trang với bộ âu phục trên người, cũng không thèm nhìn đến ả 1 cái mà đi thẳng về phía cửa phòng mà mở ra.

1 giây sau đó, những thứ ánh sáng chớp nháy liên tục hiện lên trên bộ Tây trang ấy, hấn nhìn đám người phía trước khẽ nhíu mày.

- Vũ tổng, người cùng ngài ở bên trong kia là ai vậy?

- Vũ tổng, nghe nói ngài có người phụ nữ ở trong lòng, liệu có phải là cô gái trong đây không?

Những câu hỏi cứ liên tục vang lên khiến hấn tức giận, chưa kịp lên tiếng thì phí trong vọng ra:

- Thiên Uy, có ai đến vậy?

Ả nghe có tiếng người liền vội vã đi ra, liền nhận ngay nhưxng ống kính chiếu thẳng vào mà đám người kia không hẹn cùng gọi tên:

- Đàm Hiếu Thanh!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Hiếu Lâm

À ta lúc này trên người chỉ là chiếc khăn mỏng manh, muốn để đám nhà báo không nghi ngờ cũng không được.

Đàm Hiếu Thanh thấy vậy liền ra vẻ hốt hoảng núp sau lưng hắn:

- Uy, tại sao bọn họ lại biết vậy?

Cách gọi tên thân mật của ả càng khiến đám người kia chắc chắn. Những ống kính tập trung vào 2 con người cùng những câu hỏi nối tiếp vang lên:

- Vũ tổng, ngài và cô Đàm Hiếu Thanh là có quan hệ tình cảm nam nữ thật sao?

- Vũ tổng, vậy hôm họp báo ngài có thái độ như vậy là muốn che mắt mọi người?

- Hai người đã có mối quan hệ này từ bao giờ? Liệu có ý định tiến xa hơn không?

Sự hiếu kỳ của đám người này khiến hắn bực bội, đôi mắt nhìn qua 1 lượt rồi lấy chiếc điện thoại trong túi ra bấm 1 dãy số:

- Phóng viên Chu, phóng viên Bắc, phóng viên Mạc, nhiếp ảnh Giang, nhiếp ảnh Phùng.....tôi không muốn thấy bọn họ xuất hiện trong giới.

Nói rồi hắn cũng bình thản chen ngang bọn họ mà bước trở ra ngoài trong khi bọn họ còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đảm Hiếu Thanh thấy vậy định đuổi theo nhưng lại nhìn xuống thân mình liền hậm hực 1 cái rồi đóng mạnh cửa lại.

Đám người đưa tin lúc này mới nhìn nhau như vừa hiểu bản thân đã đụng nhầm người rồi, chỉ là nếu trước sau gì cũng vậy chỉ bằng tin tức này họ cứ đăng lên kiếm 1 chút lời đã.

Nghĩ vậy mấy người đó nhìn nhau cùng gật đầu 1 cái rồi cả hội kéo nhau đi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Bên khung cửa sổ với chiếc rèm mỏng khẽ rung rinh, nữ nhân với gương mặt xinh đẹp nhưng lại không có nổi lấy 1 chút cảm xúc.

- Băng Nhi, đây là đồ của mình, chúng ta đáng người như nhau, có lẽ cậu mặc vừa.

Băng Nhi nghe vậy liền quay người lại nhìn Từ Phương Đan đang lĩnh kỉnh với 1 đồng y phục trên tay, cô khẽ cười 1 cái:

- Phương Đan, mình chỉ cần 1 bộ đơn giản và thoải mái thôi, cậu lấy nhiều như vậy mình mặc sao hết?

Phương Đan nghe vậy bỏ đồng y phục ấy lên giường rồi đi tới kéo cô lại về phía đó:

- Băng Nhi, mình hầu như chỉ toàn váy nhưng mình nghĩ tất cả nó đều hợp với cậu.

Băng Nhi đảo đảo qua vài cái rồi e ngại nói:

- Không có quần áo sao? Mình...thật sự không quen mặc những thứ vướng víu như thế này.

- Không vướng víu chút nào, cậu mặc thử đi.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả, hãy mặc tạm đi rồi chúng ta sẽ đi mua sau.

Phương Đan vừa nói vừa lấy 1 chiếc váy đùi vào tay cô rồi đẩy cô về phía phòng tắm.

- Nhanh lên nhé, mình đợi ở ngoài.

Băng Nhi lúc này nhìn chiếc váy trên tay có chút ái ngại. Nó đẹp thật nhưng cô trước giờ không có mặc những kiểu "thục nữ" như vậy.

Khẽ thở dài 1 cái, dù sao cũng không còn cách nào khác, cô cũng đành phải bất đắc dĩ mặc nó vào.

1 lúc sau, cánh cửa bật mở, Từ Phương Đan theo đó quay lại thấy cô bước ra mà không khỏi bật thốt lên:

- Băng Nhi, chiếc váy này thật sự rất hợp với cậu, rất đẹp.

Cô nghe vậy lại có chút đỏ mặt:

- Nhưng mình không quen.

Từ Phương Đan nghe vậy chỉ mỉm cười bước đến bên cạnh, 1 giây sau đó đưa tay ra tháo chiếc dây buộc tóc của cô xuống khiến cô có chút ngạc nhiên:

- Phương Đan, sao vậy?

- Thả tóc ra sẽ đẹp hơn.

- Không được, mình cảm thấy vướng víu.

Phương Đan nghe vậy cũng không để tâm liền túm lấy cánh tay cô kéo trở ra ngoài:

- Được rồi, chúng ta đi shopping 1 chút.

Băng Nhi ở phía sau nhìn bóng lưng cô bạn mình bất giác lại khẽ mỉm cười: cảm giác có 1 người bạn cùng mình trải qua những dư vị của cuộc sống cũng thật là tốt.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

1 chiếc BMW M6 Grand Coupe màu đỏ dừng trước 1 trung tâm thời trang cao cấp toạ lạc giữa trung tâm thành phố.

Từ 2 phía bên cánh cửa bật mở, 2 nữ nhân bước xuống trong bao nhiêu con mắt trềnh trồ của người qua lại cùng những lời bàn tán:

- Kia chẳng phải là ảnh hậu Phương Đan sao? Cô ấy thật là đẹp.
- Nghe nói vụ scandal vừa rồi của cô ấy là hiểu lầm, người phụ nữ ấy là vu khống.
- Vậy là chúng ta trách sai cô ấy rồi.
- Cô gái đi bên cạnh là ai nhỉ? Trông cô ta cũng xinh đẹp thật.

Những lời hoa mỹ cứ vang lên bên tai bọn họ, Phương Đan nghe vậy chỉ mỉm cười nói nhỏ vào tai cô:

- Băng Nhi, bọn họ đàn khen cậu kìa.
- Chẳng phải là cũng đang khen cậu sao?
- Haha...được rồi, chúng ta vào đi.

Nói rồi, 2 cô gái cùng kéo tay nhau đi vào.

Sau 1 hồi quần quanh khắp các gian hàng, Phương Đan với 1 đồng đô trên tay kéo Băng Nhi lại quầy thanh toán:

- Gói hết chỗ này lại cho tôi!

Băng Nhi bên cạnh nghe vậy nhìn cô có chút bất mãn:

- Phương Đan, có cần mua nhiều vậy không?

- Thế này thì nhiều gì? Mình đang còn muốn lấy thêm.

Cô nghe vậy chỉ khẽ thở dài 1 cái rồi quay người đi đi ngó nghiêng 1 chút, bỗng lúc này, thanh âm từ trên chiếc màn hình lớn được treo trên cao giữa trung tâm vang lên:

- Hôm nay, chúng tôi có 1 tin tức quan trọng về Tổng giám đốc của Tập đoàn Vũ Thi lớn mạnh nhất - Vũ Thiên Uy.

Băng Nhi nghe cái tên được nói đến theo phản xạ quay người về phía phát ra tiếng. Mà không riêng chỉ mình cô, tất cả mọi người đều tập trung về chiếc màn hình đó, bởi ai mà không biết Vũ Thiên Uy - Vũ tổng cao cao tại thượng chứ. Phương Đan lúc này đi đến bên cạnh cô vu vơ nói:

- Có lẽ sắp có dự án mới chẳng?

Lời của Phương Đan vừa dứt, trên chiếc màn hình ấy liền xuất hiện 1 vài tấm hình mà chủ nhân của nó không ai khác chính là hẳn chỉ là bên cạnh còn xuất hiện thêm 1 người vốn là dư thừa, không ai khác chính là Đàm Hiểu Thanh.

Mọi người lúc này gần như kinh ngạc với điều vừa nhìn thấy mà cô bây giờ lại chỉ bất động nhìn chăm chăm vào 2 thân ảnh trên màn hình kia, tim gan lúc này không hiểu sao lại nhói lên 1 tia nhức nhối kỳ lạ.

Phương Đan ở bên cạnh còn chưa nhận thức được biểu hiện của cô lại bật thốt lên:

- Ôi mẹ ơi, không thể nào được. Sao lại là Đàm Hiểu Thanh.

Lời vừa dứt Phương Đan mới chợt sức nhớ đến liền vội quay sang cô gấp gáp nói:

- Băng Nhi, mình nghĩ chắc là có gì hiểu lầm đấy.

Lúc này, trên màn hình hiện lên 1 đoạn clip ngắn chính là cảnh quay với những câu hỏi khi ấy cùng lời gọi thân mật của Hiếu Thanh nói với hân, còn những phân cảnh thừa thãi đều đã bị cắt bỏ đi:

- Đối với những câu hỏi của chúng tôi, Vũ tổng không trả lời, nhưng theo biểu hiện của ngài ấy có lẽ ngài ấy đã âm thầm thừa nhận.

Lời nói từ 1 người đàn ông trên màn hình nói ra khiến cả trung tâm này ngạc nhiên, đầu đó vài tiếng thở dài cùng những tiếc nuối:

- Thì ra người ta đã là hoa có chủ.

- Ahhh...anh ấy thật là đẹp trai, lại có tài nữa, đáng tiếc lại không phải của mình.

- Bớt mơ mộng đi, dù sao anh ấy với Hiếu Thanh trông cũng đẹp đôi mà.

Băng Nhi lúc này nghe những lời đó trong lòng không hiểu sao cảm thấy khó chịu, đôi mắt nhìn đến đám người kia như muốn bóp nát miệng họ vậy.

Phương Đan nhìn ra được biểu hiện của cô liền vội vàng lên tiếng:

- Băng Nhi, đừng tin mấy cái báo này, bọn họ toàn đăng tin vớ vẩn. Thiên Uy với Hiếu Thanh là không thể nào, họ chỉ mới quen biết nhau thôi mà, cậu đừng hiểu lầm.

Băng Nhi nghe vậy liền quay sang, đôi mắt đã trở nên lạnh hơn băng mà nhàn nhạt nói:

- Đó là chuyện của anh ta, không liên quan gì đến mình. Chúng ta về thôi.

Nói rồi cô cũng quay người trở ra, Phương Đan thấy vậy liền vội vàng theo sau, khi qua quầy lễ tân lại quay sang nói với nhân viên:

- Hãy chuyển đồ đến địa chỉ nhà tôi.

Nữ nhân viên nghe vậy chỉ khẽ gật đầu 1 cái rồi cúi chào bọn họ.

Khi vừa ra đến xe, còn chưa kịp mở cánh cửa, bàn tay cô ở không trung lại trở nên khựng lại, hướng đôi mắt về phía đối diện loé lên 1 tia bức bối khó chịu.

Phương Đan lúc này từ phía sau đi đến thấy cô như vậy cũng chuyển tầm nhìn theo rồi buột miệng nói:

- Thiên Uy, anh tại sao cũng ở đây?

Hắn lúc này không để tai câu hỏi của Phương Đan, tầm nhìn bây giờ đặt gói gọn hết lên cả thân ảnh nhỏ bé kia.

Cô ở trong mắt hắn mặc 1 chiếc váy tiểu màu hồng phấn bồng bênh được gắn 1 bông hoa bằng voan mềm ở 1 bên ngực. Mái tóc dài buông xoã ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn. Đôi lông mày lá liễu, hàng mi đen mà cong vút, sống mũi cao thẳng cùng bờ môi đỏ mọng, tất cả những đường nét ấy tạo nên 1 gương mặt xinh đẹp mỹ miều và hắn đối với hình dáng này của cô lại trở nên si mê đến không nói nên lời.

Băng Nhi nhìn thấy hắn, lại nhớ đến tin tức khi nãy, tâm tình trở nên nặng nề lại phớt lờ hắn mà mở cửa xe ra.

Hắn thấy thái độ của cô như vậy liền có chút khó chịu, lại nghĩ đến sự việc kia mà lạnh giọng nói:

- Triệu Băng Nhi, thái độ của cô là đang đắc ý sao? Cô đừng tưởng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua.

Băng Nhi nghe vậy vẻ mặt vẫn vô cảm nhìn hắn bình thản nói:

- Có bỏ qua hay không, chuyện đấy nên để hết thời hạn 1 tuần hãy nói đến.

- Được, vậy tôi sẽ chờ xem cô làm cách nào để thay đổi sự thật.

- Sự thật là sự thật, tôi không cần phải thay đổi.

Nói rồi cô liền quay sang Phương Đan, giọng có chút bức bối nói:

- Phương Đan, cậu về trước đi. Mình có chút việc cần đến 1 nơi.

- Băng Nhi, cậu định đi đâu?

- Đừng lo, mình sẽ quay lại. Mình còn đợi xem anh ta không bỏ qua cho mình là như thế nào.

Tuy là nói chuyện với Phương Đan nhưng giọng nói lại có ý khiêu khích hằn mà hằn nghe vậy cũng không khỏi tức giận lên tiếng:

- Định đi gặp tình nhân của mình sao?

Băng Nhi nghe vậy lại nhìn hằn khẽ cười khẩy 1 cái rồi lạnh nhạt nói:

- Anh nghĩ tôi như anh sao?

Lời vừa dứt, cũng không để cho hằn hiểu ý cô liền vẫy tay bắt 1 chiếc taxi rồi lên rồi chạy đi.

Phương Đan thấy vậy cũng chỉ khẽ thở dài nhìn hằn 1 cái rồi nhẹ giọng nói:

- Tôi cũng có việc, xin phép đi trước.

Nói rồi Phương Đan cũng mở cửa xe rồi vào rồi lái đi mà hằn lúc này còn đứng đấy tức giận với thái độ của cô chỉ là không hiểu tại sao cô lại nói như vậy.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Lúc này, trước cổng trường học quốc gia của thành phố, đến giờ đã là tan trưa, học sinh chen chúc nhau ra về.

Ở 1 góc nhỏ bên hông trường, 1 đám thanh niên xúm lại chửi rủa ai đấy:

- Mẹ kiếp, hôm nay không có tiêng sao?

Nam sinh ở trong vòng vây ấy có gương mặt khá bắt mắt nhưng lại bị nhiều vết thương lớn nhỏ, tay chân là những dấu thâm tím, cả người run rẩy nhìn đám hung hăng trước mặt mà lắp bắp nói:

- Em...em...dạo này, không có đi làm thêm...nên không có tiêng.

1 tên đầu tóc xanh đỏ trong đám đấy nghe vậy liền đá mạnh vào chân nam sinh kia khiến nó khuỵ xuống rồi quất lớn:

- Chẳng phải bà mày vừa chết sao? Chắc cũng được nhiều người hảo tâm cho nhà mày chứ?

- Tiêng...tiêng đó...em...em...lo hậu sự cho bà...hết rồi.

Tên thanh niên kia nghe vậy càng tức giận hơn liền dùng tay bạt vào đầu nó:

- Mẹ kiếp, chết thì chôn tốn tiêng hậu sự làm gì? Tao hôm nay đang bức bối, nếu không có tiêng thì để bọn tao giải toả 1 chút.

Lời vừa dứt, mấy tên kia lao vào đấm đá nam sinh ấy mà nó chỉ biết chịu trận lấy tay ôm lấy đầu, miệng không ngừng nói:

- Đừng đánh nữa...làm ơn....rất đau!

Đám người kia nghe vậy lại càng hung hăng hơn, bỗng từ phía sau lại truyền đến 1 âm thanh sắc lạnh:

- Mấy tên khốn kia, chúng mày đang làm gì vậy?

Đám thanh niên lúc này mới dừng lại, quay người nhìn về phía sau. Tên tóc xanh đỏ khi này thấy người trước mặt lại cười khêu 1 cái rồi giễu cợt nói:

- Ấy da, cô em xinh đẹp lại muốn kiếm chuyện với anh sao?

Cô lúc này mới tiến lại gần bọn họ, đưa đôi mắt nhìn đến nam sinh ở phía sau chúng, 1 giây sau đó đôi mắt chợt biến đổi, cô tức giận nhìn đám người kia mà lạnh giọng nói:

- Là bọn mày đã đánh nó?

- Cô em hỏi lạ nhỉ, ở đây ngoài bọn anh ra, làm gì có ai? Nhưng cô em đừng để tâm, nó chỉ là tên bần tiện, có chút chuyện cũng làm không xong nên bọn anh dạy dỗ 1 chút thôi.

Cô nghe vậy lại càng tức giận hơn, bàn tay siết chặt lại thành quyền nhìn đến tên kia 1 tia giận dữ tột cùng.

Nhận được cái nhìn rét lạnh của cô, tên thanh niên đó lại bật cười 1 cái rồi tiến sát lại gần, đưa tay lên túm lấy cằm cô mà cuợt cuợt nói:

- Cô em đang nhìn anh bằng đôi mắt gì vậy? Nào nào, ngoan ngoãn cùng tụi anh đi chơi 1 hôm.

Ai ngờ lời vừa dứt liền nghe được tiếng kêu thất thanh từ tên đó, 1 giây sau đó cả người hắn liền bị ngã mạnh xuống đất mà đám thanh niên kia nhìn cô không khỏi kinh ngạc:

- Được, hôm nay tao cũng đang bức vậy thì chơi với chúng mày 1 chút.

Tên kia bị cô vật ngã cả người đau ê ẩm mà lồm cồm bò dậy, tức giận nhìn đến cô mà quát lên:

- Mẹ kiếp, con khốn dám đánh tao sao? Mày có biết tao là ai không?

- Có cần phải biết không?

Câu trả lời của cô khiến tên đó tức giận, chỉ biết day nghiến mà gật đầu nói:

- Được lắm, có cần hay không phải để tao quyết định.

Nói rồi tên đó liền hất mặt cho đám kia, bọn chúng hiểu ý lấy trong túi quần mỗi tên ra 1 con dao bấm bật lên. Tên thanh niên kia lúc này nhìn cô lạnh giọng nói:

- Tao không nường tay với con gái.

Cô nghe vậy chỉ cười lạnh 1 cái:

- Lên cả đi!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương
www.dtv-ebook.com

Em Trai

Lời cô vừa dứt thì cả đám kia cũng liề ền lao đến.

Trong vài đòn chớp nhoáng, thân thủ lại linh hoạt, cô g ần như đoán được hết phương hướng tấn công của đám người đó vậy nên chỉ 1 lúc sau bọn họ cũng đã nhận đủ đòn từ cô chỉ là chiếc váy cũng đã bị rách vài đường bởi những con dao nhỏ sắc.

Lúc này, tên đầu tóc xanh đỏ gương mặt nhăn nhó ôm lấy bụng mình mà tức tối nhìn cô:

- Mẹ kiếp, con khốn này biết võ. Tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày, hãy đợi đấy!

Nói r ồi tên đó liề ền ra hiệu cho đám người kia rút đi.

Bằng Nhi dõi theo đám người ấy đi khuất r ồi mới vội chạy đến nam sinh khi nấy, ng ồi xuống mà hốt hoảng hỏi:

- Có sao không? Tại sao bọn nó lại đánh em?

Nam sinh lúc này cả người run rẩy, gương mặt với nhi ều vết thâm tím nhìn cô lí nhí:

- Chị, cảm ơn chị!

Cô thấy vậy trong lòng cảm thấy đau xót, đỡ nó lên:

- Để chị đưa em về!

Nó nghe vậy lại nhanh chóng nở 1 nụ cười tươi r ồi xua tay:

- Không sao, nhà em ngay đây, em có thể tự đi được.

- Không được, để chị đưa em về Lữ may bọn chúng quay lại thì sao?

Nó nghe thế cũng cảm thấy lo sợ, đắn đo 1 hồi rồi cũng gật đầu.

Trời đổ về trưa mỗi lúc 1 nắng gắt dữ tợn, Băng Nhi cố gắng nhường những bóng mát cho nó mà nam sinh này thì thoảng lại lén lút nhìn sang cô rồi hỏi nhỏ:

- Chị, chị tên gì vậy?

- Triệu Băng Nhi!

Cô theo phản xạ trả lời rồi chợt giật mình chợt dạ mà nam sinh kia nghe vậy liền nở 1 nụ cười tươi rồi vô tư nói:

- Hay quá, chúng ta cùng họ sao? Em là Triệu Băng Phong.

Băng Nhi biết mình bị lỡ lời cũng chỉ biết cười trừ. Cô vốn đến trường để nhìn em trai mình từ xa xem cuộc sống nó có tốt không chỉ là đợi mãi trước cổng không thấy bóng dáng quen thuộc cô mới quay người rồi đi lại vô tình nghe được những âm thanh chửi rủa phía hông trường liền hiểu kỳ mà đi lại. Khi thấy được bóng người ở trong đám hung hãn đó lại chính là em trai mình cô thật sự tức giận và muốn giết chết bọn nó. Chỉ là tình thế cấp bách phải ra mặt, cô lo sợ sau này nhiều chuyện sẽ ảnh hưởng đến nó, có lẽ nên ít tiếp xúc 1 chút vẫn hơn.

Mãi vừa đi vừa suy nghĩ, cuối cùng bọn họ cũng dừng chân ở 1 ngôi nhà nhỏ lụp xụp và cũ kỹ, Băng Nhi lại vô thức mở cửa cổng mà bước vào bên trong sân.

- Chị, sao chị biết đây là nhà em?

Câu hỏi của Băng Phong khiến cô khựng lại, cảm giác có chút lúng túng rồi gượng cười nói:

- Chẳng phải em dừng ở đây sao?

- Nhưng...

Không đợi cho Băng Phong nói hết, cô liền đi lại kéo tay nó trở vào trong r ấ hỏi qua chuyện khác:

- Được r ấ, Phong, em nói cho chị biết tại sao mấy tên kia lại đánh em?

Nó nghe vậy sắc mặt liền chuyển đổi, đôi mắt chột r ầ xuống, lưng thững từng bước đi vào mà chậm rãi nói:

- Đám người đó là đàn anh lớp lớn, bọn họ bắt em ngày nào cũng phải đưa cho họ 1 số ti ền. Hôm nào đưa được nhi ều thì họ bỏ qua, ít thì họ chửi bới, còn như hôm nay không có thì họ đánh đập.

Cô nghe vậy liền tức giận nhìn sang nó mà gắt lên:

- Vậy là mấy tên đó thường xuyên bắt nạt em sao? Tại sao không báo với thầy cô.

- Em không dám, họ biết họ sẽ đánh em nữa. Ngày trước có l ần em đã báo với hiệu trưởng nhưng bọn họ chỉ bị gọi lên khiển trách và đình chỉ học 3 ngày, những ngày đó họ đều đến đợi e tan học và gây gổ đánh, còn đe dọa nếu dám báo thầy cô nữa họ sẽ giết nên em không dám. Cũng may học phí nhà trường được 1 phần học bổng và nhà trường nói có người ở sau hỗ trợ phí học cho em nữa vậy nên em cũng đỡ chỉ cố gắng đi làm kiếm ti ền giữ lại 1 ít để nuôi bà ngoại còn đâu là đưa cho bọn họ. Nhưng....(nói đến đây tự nhiên nó nghẹn lại mà hốc mắt đã đỏ ngàu)....bà ngoại mới mất em đã xin nghỉ chỗ làm, ti ền hàng xóm quyên góp bao nhiêu em cũng d ần hết vào hậu sự vậy nên mới không có ti ền đưa cho bọn họ.

Băng Nhi lúc này cả người như chết lặng, sống mũi liền trở nên cay xè, bờ môi khẽ mấp máy khó khăn nói:

- Bà...ngoại...mất r ấ sao?

Nó lúc này đã không còn kìm được cảm xúc nữa, 2 hàng nước mắt liền chảy dài, mím lấy môi khẽ gật đầu r ầ nước nở nói:

- Bà tuổi đã cao...sức yếu...lại còn mắc bệnh...mà nhà em nghèo...tiền đi làm thêm...chỉ đủ mời bác sĩ đến khám... mà thuốc lại đắt...nhiều người tốt bụng...họ đến khám cho bà...biến hoàn cảnh gia đình....họ thương họ cho vài liều thuốc...nhưng cũng đâu thể cho mãi được....mà lương làm theo ca của em chỉ đủ 2 bà cháu ăn ngày 2 bữa đạm bạc...lại còn phải đóng tiền cho đám người kia nữa...thật sự sống qua ngày là đã rất cố gắng rồi...nhiều hôm còn không có mà ăn nữa. Rồi vào cái ngày mà bà đã rất yếu...hơi thở đã dần đứt quãng...em đã khóc rất nhiều chạy đi khắp nơi cầu cứu các bác sĩ nhưng họ đều lắc đầu và bảo nên đưa vào bệnh viện ở trong đây người ta có máy móc hiện đại và bác sĩ giỏi nhưng em biết vào đây phải rất nhiều tiền. Hôm đấy trời mưa rất to, em chạy khắp những nhà hàng xóm xung quanh để xin họ từng đồng bạc lẻ, chạy được về đến nhà cả người đã ướt sũng....mà bà....đã không còn mở mắt nhìn em nữa dù chỉ 1 giây thôi, đến lần cuối cùng nhìn bà em cũng không thể làm...Khi đấy em đã khóc rất lớn mà kêu bà tỉnh dậy....nhưng người vẫn chỉ nằm im lặng ở đấy...thật đáng sợ....!

Lời nó vừa dứt cũng là lúc cô cảm nhận được trên gương mặt mình đã ướt đầm. Chuyện gì đã xảy ra thế này, chỉ mới 1 thời gian ngắn cô vì sự giám sát của hân mà không thể đến thăm nó vậy mà bị kịch lại trút xuống cả đôi vai non nớt này. 15 tuổi, nó đủ lớn để hiểu được sự đời nhưng cũng còn quá nhỏ để gánh vác hết tất cả những nỗi bi ai này huống gì nó từ nhỏ đã phải ra bươn trải kiếm từng đồng tiền đã là quá đáng thương rồi.

Tâm can cô lúc này nhói lên từng đợt quặn thắt lại, cô đau, cô thương cảm cho số phận của đứa em mình cũng thương cảm cho mình vì có sự nào 2 chị em cô lại không thể ở bên nhau? Là bởi con đường cô đang đi bây giờ là thật sự nguy hiểm, cô không muốn 1 chút rắc rối nào đến với người thân duy nhất của mình, cũng không muốn nó biết được việc cô đang làm.

Khẽ hít 1 hơi thật sâu rồi thở hắt ra, bàn tay đưa lên lau đi nước mắt nhìn nó rồi ghen ngào nói:

- Chị có thể vào chia buồn được không?

Nó nghe vậy chỉ khẽ gật đầu rồi lấy trong chiếc cặp sách cũ nát ra 1 cái chìa khoá rồi mở cánh cửa đã sẫm mục nát ra rồi.

Khẽ hờ dãn dãn được mở rộng ra, phía bên trong căn nhà nhỏ hẹp với 4 bức tường nhiều vết rạn nứt và nấm mốc. Chỉ có 1 chiếc bàn gỗ cùng 2 chiếc ghế có vẻ là được tự tay đóng lấy bởi mỗi mảnh là 1 loại gỗ khác nhau. Ở góc nhà kia là chiếc giường nhỏ đã ọp ẹp, cái chiếu cói chải trên đó cũng đã rách nát phải chắp vá bằng đủ thứ vải màu sắc.

Cô nhìn quanh căn nhà 1 lượt mà không khỏi cảm thấy đau lòng, cuộc sống của cô thật sự còn đầy đủ hơn đứa em của mình. Trước đây, cô chỉ có thể ở sau giúp nó chi trả những khoản học phí mà không thể ra mặt giúp đỡ nó những sinh hoạt khác được bởi cô lo sợ sẽ bị anh phát hiện, cô sợ anh lại lôi kéo nó vào con đường mà cô đang đi. Cuộc sống chỉ có giết và thanh toán nhau này thật sự rất ác độc, cô không muốn nó phải vấy bẩn 1 chút nào mà cô vốn chỉ là nợ anh 1 ơn cứu mạng mới bất đắc dĩ đi theo anh để trả ân tình này, nếu có thể cô cũng muốn có 1 cuộc sống an nhàn với đứa em này.

Bằng Nhi hít 1 hơi thật sâu rồi thở mạnh ra, cô cố gắng nén xuống thứ cảm giác đau lòng này bước vào rồi đi lại phía bàn thờ ở phía bên kia góc nhà.

Chiếc bàn đã cũ kỹ được kê thêm vài viên gạch đầy cao lên, nó nhỏ đến mức chỉ có thể để vừa 1 chiếc lư hương cùng bài vị tổ tiên cùng vài nén nhang lèo tèo.

Cô tiến lại gần với lấy 1 nén nhang đã bị ẩm ướt rồi lấy chiếc bật lửa châm lên. Ngọn đỏ bùng cháy lên ở đầu que nhang rồi lại tắt lịm, Bằng Nhi tiếp tục mãi lửa để đốt nó nhưng có lẽ nó vì mưa dột mà đã quá ẩm ướt rồi.

Đến bây giờ cô không còn kìm nén được nữa mà nước mắt cứ tuôn ra từng hàng, ngón tay bật lửa đến đỏ rộp nhưng cô vẫn kiên trì cho đến khi tàn đỏ rực lên mới chịu buông chiếc bật lửa rồi chậm rãi cắm nó vào lư hương. Tầm mắt hướng đến hàng chữ được khắc trên tấm bài vị mà lòng như bị ai cấu xé. Cô cũng đã có 1 thời ở trong vòng tay bà mà nũng nịu, bà

cũng đã âu yếm mà chăm sóc cô, vậy mà đến bây giờ hình dáng bà như thế nào cô có lẽ đã không còn nhớ rõ nữa rồi.

Bằng Phong đứng ở bên cạnh thấy biểu hiện của cô lại có chút hiếu kỳ hỏi:

- Chị, chị quen bà em sao?

Câu hỏi của nó làm cô thức tỉnh, bàn tay vội đưa lên lau đi nước mắt rồi nhìn sang nó gượng cười nói:

- Không, chị chỉ cảm thấy thương xót cho 1 người đã khuất thôi.

Nó nghe vậy khẽ gật đầu rồi tiếp lời:

- Từ nhỏ em đã ở với bà, là bà chăm lo cho em từng giọt sữa. Bà nói em vì sinh non nên phải cách ly với mẹ mà khi ấy gia đình khó khăn, ba phải lo việc nên cả 2 người đành để lại với bà để trở về lo việc, em còn 1 người chị nữa, 3 bọn họ quay về và hứa sẽ trở lại đón em nhưng đã rất lâu rồi, em đến bây giờ, mặt họ còn không thể biết, có lẽ họ đã quên em rồi.

Cô nghe vậy lại cảm thấy chua xót, cổ họng nghẹn đắng lại:

- Có thể họ xảy ra chuyện chứ không phải quên em.

Nó lúc này đôi mắt chột rĩ xuống, càm giác tủi thân mà nói:

- 15 tuổi - 15 năm rồi, chuyện gì xảy ra mà khiến họ không thể về gặp con của mình?

Cô nghe vậy lại không biết nói sao, chỉ trầm ngâm nhìn nó 1 hồi rồi hỏi:

- Vậy nếu bây giờ, nếu họ quay lại tìm em thì sao? Em có muốn gặp họ không?

Câu hỏi của cô vừa dứt, đôi mắt nó liền trở nên lạnh nhạt, khác hẳn với dáng vẻ yếu ớt khi nãy mà dứt khoát nói:

- Không, em sẽ không gặp họ. Bỏ rơi em mười mấy năm, họ có biết em đã phải sống cuộc sống như thế nào không? 6 tuổi, là tuổi 1 đứa trẻ ăn, học và chơi nhưng em đã phải lang thang dọc các hè đường nhặt từng chai lon họ vứt để đem về bán kiếm sống bởi 1 mình bà già yếu kiếm được chút tiền ít ỏi qua việc nhận quần áo của người khác đem về nhà giặt thì làm sao đủ cho em đi học. Năm 10 tuổi, nhờ 1 cô hàng xóm thương tình xin cho em đi rửa bát tại 1 quán ăn nhỏ theo ca. Nhưng chị biết không, 10 tuổi có lẽ bàn tay này chỉ để cầm bút vậy mà 1 mình em phải rửa hết hàng trăm cái bát, tối nào cũng phải rất khuya mới về mà bà vì sợ em nguy hiểm tối nào cũng lọ mọ đứng nép ở ngoài cửa đợi em ra. Bà rất thương em, cũng không muốn em phải vất vả nhưng em biết sức khỏe của bà đã yếu mà còn phải nuôi em thì thật sự đã quá lực, vì em cứ nằng nặc nên bà cũng đành phải chấp nhận, cũng may ông chủ ở đấy cũng tốt, biết hoàn cảnh thì thoảng còn cho em cơm đem về, thời gian đó trôi quá cũng đã khá dễ rồi. Rửa bát ở đấy được 3 năm, ông chủ ở đó chuyển cửa hàng đi xa em lại phải xin việc ở 1 công trường, nơi đấy họ thuê bốc vác và phụ giúp theo ca cũng là công việc em đang làm đến bây giờ. 13 tuổi không còn nhỏ nhưng cũng chưa thể nào mang trên lưng những bì cát nặng trĩu đến 50kg, bàn tay em bốc gạch đá đến tứa máu và chai sần. Những lúc đau xót ấy chỉ xoa bàn bên cạnh chăm sóc từng chút 1, động viên em từng chút 1 mọi thứ tất cả đều là bà, em vốn không còn định nghĩa được từ ba mẹ nữa rồi.

- Nhưng nếu bọn họ thật sự là có chuyện không thể gặp được em, có thể là tai nạn hoặc 1 việc gì đó thì sao?

- Chuyện gì cũng được, 15 năm qua em tự lập quen rồi, họ có trở về hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Sự cương quyết của nó càng khiến cô đau lòng hơn, tim gan cứ thắt chặt lại đến khó thở, có lẽ cô đã đòi hỏi quá nhiều rồi.

Băng Nhi nhìn nó rồi tự tay lấy trong cặp nó ra 1 cái bút cùng 1 mẫu giấy nhỏ, cô viết vài đường lên đó rồi đưa cho Băng Phong:

- Đây là số điện thoại của chị, nếu em gặp chuyện gì nhất định phải gọi điện cho chị, được không?

Nó cần lấy tờ giấy trên tay chần chừ 1 hồi rồi nói:

- Nhưng...em không có điện thoại.
- Được rồi, cứ cần lấy, mai chị sẽ đến đưa cho em 1 chiếc.
- Chị, sao chị lại tốt với em quá vậy?

Cô nhìn nó chỉ mỉm cười 1 cái rồi nhẹ giọng nói:

- Đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là chị cảm thấy hoàn cảnh của em cần giúp đỡ thôi.

Nó nghe vậy lại nở 1 nụ cười tươi rói:

- Vậy sau này em có thể gọi chị là tỷ tỷ được không?

Cô lúc này lại bật cười với kiểu cách trẻ con của nó mà nó thấy vậy lại bật thốt lên:

- Tỷ tỷ, tỷ cười thật đẹp!

Câu khen của nó khiến cô sực tỉnh thu lại vẻ mặt rồi nhẹ nhàng nói:

- Giờ tỷ tỷ phải về rồi, để để nhớ giữ lấy tờ giấy này, nếu gặp chuyện gì hãy mượn điện thoại của ai đó gọi cho tỷ nhớ chưa?

Nó nghe vậy liền vội vàng bỏ tờ giấy vào túi quần rồi gật đầu lia lịa.

- Được rồi, tỷ về đây. Mai gặp lại.

Vẫy tay chào tạm biệt nó rồi cô liền quay trở ra, bắt 1 chiếc taxi mà leo lên, gương mặt theo đó cũng trở lại dáng vẻ lạnh nhạt của vỏ bọc.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Lúc này, trên tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời, nam nhân tức giận cần tờ báo ném mạnh xuống đất:

- Mẹ kiếp, đám người đó dám không xem lời Vũ Thiên Uy này ra gì.

Vĩnh Kiệt ngồi ở trên chiếc ghế sofa tầm mắt nhìn vào tờ báo ở kia lại khẽ mỉm cười:

- Cô ta thật quỷ quyệt, nhanh vậy mà đã leo lên được giường của cậu rồi sao?

Hắn nghe vậy tức giận đi lại chiếc ghế ngồi phịch xuống, bàn tay đưa lên sờ sờ chiếc caravat rồi bực bội nói:

- Mình còn không thể nhớ nổi đã cùng cô ta như thế nào.

- Thiên Uy, không phải chứ? Nay cậu tệ nhạt vậy sao?

- Mẹ kiếp, khi đấy uống say còn không biết được có thật đã cùng cô ta không nữa. Chỉ là sáng nay thấy có vết tích để lại.

- Haha...Đàm Hiều Thanh - cô ta rất mưu mô. Chuyện scandal của Từ Phương Đan đến giờ vẫn không có bằng chứng chứng minh cô ta là người đứng sau.

Hắn nghe vậy đôi mắt lại trở nên sâu thẳm mà lạnh giọng nói:

- Phụ nữ mưu mô quá sẽ rất nham hiểm. Tốt nhất nên trừ khử trước để tránh hậu họa về sau.

- Đừng quên cô ta cũng là tiểu thư của Đàm Thị mà Đàm Hiều Hùng cũng không phải là kẻ dễ đối phó.

- Lão già ấy lên được cơ ngơi này không phải là do trốn thuế sao? Hầu hết tất cả những lô hàng hoá của lão đều được ghi sai tên, số lượng, giá trị, mã số hàng hoá để hệ thống phân luồng có lợi (như luồng xanh và vàng sẽ được miễn kiểm tra thực tế). Tính ra 1 năm ông ta đã đỡ được 1 triệu USD tiền thuế. Nếu muốn hạ bệ ông ta thì chỉ cần tốn sức 1 chút thôi.

- Nhưng ông ta cũng quen khá nhiều quan chức, vạch trần ông ta chắc sẽ ảnh hưởng đến nhiều người, có thể bất lợi cho Vũ Thị cũng có thể cả

Quỷ Thiên Hội nữa.

Hắn nghe vậy chỉ cười khẩy 1 cái:

- Mình chỉ nói vậy thôi, tất nhiên là nếu nước sông không phạm nước giếng. Còn nếu đã muốn chạm đến giới hạn của mình thì cả chính quyền Trung Quốc cũng không phải là trở ngại.

Vĩnh Kiệt nhìn hắn cũng không có vẻ gì ngạc nhiên cả, hắn vốn là vậy, chỉ cần muốn thì nhất định phải làm được huống hồ gì trong tay hắn đang nắm giữ 1 thứ ma lực khủng khiếp.

- Thiên Uy, về Bảo ngọc Trấn Phong Hối cậu vẫn còn giữ nó?

Hắn nghe vậy lại chuyển tầm nhìn sang anh, suy tư 1 hồi rồi định lên tiếng thì từ phía ngoài kia truyền vào 1 âm thanh:

- Băng Nhi, chẳng phải hôm nay em xin nghỉ sao? Sao lại đến Vũ Thị vậy?

- Tôi muốn gặp Thiên Uy, anh ta có trong đó không?

- Em hỏi Vũ tổng sao? Ngài ấy đang ở bên trong, nhưng...

Lời thư ký Tô chưa kịp nói hết, cánh cửa phòng hắn liền bật mở, cô tức giận đi thẳng vào mà đến trước mặt hắn:

- Thiên Uy, anh chẳng phải bảo với tôi thằng bé vẫn sống tốt sao?

Hắn nghe vậy khẽ nhíu mày nhìn cô, lại thấy cả người cô là những vết thương do dao cứa qua, chiếc váy cũng đã rách để hở da thịt liền lo lắng đứng bật dậy đi lại phía cô mà túm lấy bờ vai hỏi:

- Là ai làm?

Cô lúc này lại không để tâm câu hỏi của hắn mà hất mạnh tay hắn ra, đôi mắt sắc lạnh nhìn đến hắn mà lạnh giọng hỏi:

- Thiên Uy, anh chẳng phải luôn cho người theo sát thằng bé vậy tại sao không nói với tôi, bà ngoại đã chết? Tại sao không nói với tôi chuyện thằng bé bị đám thanh niên ức hiếp?

Hắn nghe vậy chợt suy tư 1 hồi, thật ra từ sau lần cô ở bệnh viện hắn đã vốn thu người về và không cần theo dõi thằng bé nữa bởi vì khi ấy hắn đã đối với cô không cần phải ép buộc rồi nên mọi chuyện hắn đều không rõ mà thật sự cũng không để tâm đến. Đôi mắt nhìn vào những vết thương trên người cô mà cảm thấy đau xót:

- Thật ra tôi đã không cho người giám sát thằng bé lâu rồi. Nhưng em là đánh nhau với đám người đó sao?

Cô nghe vậy lại cười lạnh 1 cái:

- Ha...bây giờ anh lại nói với tôi là không cho người giám sát lâu rồi sao? Được, dù sao nó cũng không phải chuyện của anh tôi không thể trách anh được. Vũ Thiên Uy, đến khi hết thời hạn 1 tuần cho anh được đáp án thỏa mãn hy vọng tôi và anh **SẼ KHÔNG CÒN BẤT CỨ MỐI QUAN HỆ NÀO!**

Những từ cuối cùng cô cố gắng nhấn mạnh, gương mặt lạnh nhạt đến không có nổi 1 tia cảm xúc nhìn lướt qua hắn 1 cái rồi cũng quay người trở ra.

Hắn đứng đấy nhìn theo bóng cô mà tim gan chợt nhói lên như bị ai bóp chặt, từng chữ cô nói còn khiến hắn cảm thấy khó thở hơn về vô cảm của cô.

Với tay lấy chiếc điện thoại bấm 1 dãy số rồi lạnh giọng nói:

- Đi đâu tra xem thời gian qua thằng bé gặp những chuyện gì. Còn nữa, hôm nay cô ấy đã gặp những ai.

Nói rồi hắn liền tắt máy, đôi mắt nhìn sâu vào bóng dáng nhỏ bé kia đang khuất dần:

- Triệu Băng Nhi, em lại quên rồi, chỉ cần tôi không cho phép em dù thế nào cũng không thể rời khỏi tôi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tối hôm ấy, trong căn nhà nhỏ tồi tàn, 1 đám thanh niên lớn nhỏ tay chân gầy gộc đứng vây quanh 1 nam sinh đang ngã sõng soài trên đất.

1 tên tóc xanh đỏ bước lên dùng chân sút mạnh vào bụng nó mà quát lên:

- Nói, con khốn ấy ở đâu?

Băng Phong đau đớn ôm lấy bụng co rúm người lại:

- Em...em không biết!

Lời vừa dứt nó lại tiếp tục chịu thêm 1 cú sút từ tên kia nữa.

- Mẹ kiếp, mày còn dám cứng miệng sao? Được, tao sẽ đánh cho đến khi mày nói thì thôi.

Dứt lời tên đấy liền ra hiệu cho đám người kia lao vào dùng những gậy gộc đập lên người nó mà nó đau đớn chỉ biết ôm lấy đầu lăn qua lăn lại mà cầu xin:

- Đừng đánh nữa...làm ơn...em không biết thật...đừng đánh nữa.

- Đánh nó cho tao, mạnh tay vào. Phải để nó khai ra bằng thôi.

Lời tên thanh niên kia như mệnh lệnh mà đám người đó chỉ biết phục tùng theo. Những đòn roi bắt đầu mạnh tay hơn mà người nằm ở dưới giường như cũng đã sắp kiệt sức rồi.

Lúc này, trong đám người hung hăng đó 1 cây gậy to lớn giáng thẳng xuống đầu nó, máu theo đó ồạt chảy ra mà nó cũng đã bất động không 1 chút phản kháng nữa.

- Anh...anh, hình như...đánh chết nó rồi.

1 tên thấy vậy liền run rẩy đi lại chỗ thanh niên kia lắp bắp nói.

Mấy người còn lại thấy vậy cũng liền dừng tay lùi lại về sau

Tên thanh niên nhìn nó 1 lúc rồi dùng chân đá vào người nó như muốn kiểm tra, thấy không có động đậy chỉ quay người lại rồi lạnh giọng nói:

- Đi!

Dứt lời cả đám liền kéo nhau trở ra, mà trong căn nhà với đèn vàng yếu ớt kia lại là 1 cảnh tượng máu me kinh hoàng.

Bóng người nằm đầy trên vũng đỏ lênh láng, ánh đèn chập chờn khi sáng khi tối soi rọi lên gương mặt đầy 1 vẻ đau thương tột cùng.

Trời ngoài kia mây đen đã kéo đến che lấp cả vầng trăng vàng, từng cơn gió thổi mạnh làm tung bay những chiếc lá xào xạc. Số phận thật bi ai!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Hồi Tưởng + Tức Giận

Tại biệt thự của hắn, trong thư phòng với bạt ngàn những giá sách trang trọng, nam nhân ngồi trên ghế với gương mặt đẹp trên từng đường nét, đôi mắt phượng dài mà mị nhìn vào khoảng không vô tận mà ngón tay từng nhịp gõ lên mặt bàn sáng bóng.

Bất chợt trầm nhìn lại dừng trên 1 cuốn sách được đặt cố định ở trên giá, có đi đâu kỳ lạ là cuốn sách đấy lại không có tiêu đề

Hắn đứng dậy chậm rãi tiến về phía đấy, bàn tay đưa lên cầm vào quyển sách khẽ xoay 1 cái, từ phía trên trên nhà liền tách ra và từ từ thả xuống 1 tủ kính trong suốt, bên trong đấy là 1 chiếc hộp nhung đỏ được đặt ngay ngắn.

Hắn quay người tiến lại về phía tủ kính, bàn tay chạm nhẹ vào nó 1 mặt kính liền tự động rút lên.

Hắn cầm lấy chiếc hộp, nhìn suy tư 1 hồi rồi chậm rãi mở nó ra, ở bên trong đấy phát ra 1 thứ ánh sáng huyền bí, 1 miếng ngọc hình tròn được đục đẽo hoa văn cổ đại, trên mặt còn được trạm khắc 1 chữ "THIÊN" bằng những đường nét tinh xảo chỉ là ở giữa chữ lại có 1 vết khuyết nhỏ kỳ lạ giống như bị thiếu 1 cái gì đó vậy.

Ngón tay hắn chạm nhẹ vào dấu vết ấy, khẽ nhắm chặt mắt lại mà hồi tưởng.

10 năm về trước, khi ấy hắn 19 tuổi.

- Mau gọi bác sĩ, nhanh lên.

- Lão gia, lão gia, ngài ấy bị sao vậy?

- Không có thời gian để giải thích đâu, mau gọi bác sĩ đi.

Những âm thanh nhốn nháo vang vọng ở dưới nhà, hấn từ trong phòng mình hốt hoảng chạy ra liền thấy 1 người đàn ông đang dìu lấy Vũ Thiên Quang đi lên lầu mà phía ngực trái của ông bây giờ đang rỉ ra những dòng máu đỏ ướt đầm cả miếng băng trắng.

Hấn thấy vậy liền vội vàng đi tới đỡ lấy ông mà gấp gáp hỏi:

- Ba, có chuyện gì vậy?

Vũ Thiên Quang có lẽ mất máu quá nhiều nên đã thiếp đi, hấn thấy vậy càng lo lắng hơn:

- Chú Cao, ba cháu bị sao vậy?

- Thiên Uy, hãy giúp ta dìu ngài ấy vào trong phòng đã.

Hấn nghe vậy cũng chỉ im lặng làm theo.

Sau khi đỡ ba hấn nằm lên giường, người đàn ông kia mới lấy điện thoại ra bấm 1 dãy số, đầu bên kia nói gì đấy hấn không thể biết chỉ thấy người đàn ông đó liên tục gọi những cuộc điện thoại khác.

Mãi 1 lúc sau, gần như tất cả các cuộc gọi đầu không như mong muốn, người đàn ông lúc này mới tiến lại phía chiếc giường nơi ba hấn đang nằm đấy với hơi thở yếu ớt mà lo lắng nói:

- Anh...tất cả các bác sĩ trong thành phố đầu đã bị tên đó tóm gọn rồi.

Vũ Thiên Quang nghe vậy đôi mắt mệt mỏi mở ra rồi nhìn người đàn ông đó mà khoát tay:

- Không cần nữa...ta cũng tự biết được sức khỏe của mình...không qua khỏi trận này đâu. Thụy Hình, Thiên Uy nó còn ít tuổi, sau này mọi chuyện của Quỹ Thiên Hội người phải ở sau giúp nó xử lý, về Vũ Thị, trước mắt cũng không có gì đáng lo ngại ta tin thằng bé sẽ có thể đảm nhiệm được.

- Anh...

- Thụy Hình...ta mệt rồi, có vài lời muốn nói riêng với thằng bé...người ra ngoài đi.

Cao Thụy Hình nghe vậy nhìn ông 1 hồi rồi cũng quay người trở ra. Vũ Thiên Quang lúc này mới nhìn sang hắn rồi mệt mỏi nói:

- Thiên Uy...hãy lại phía bàn làm việc của ta, ở gần kéo bấm mã số ...xxxxx.... và lấy chiếc hộp nhưng đó lại đây.

Hắn nghe vậy chỉ lặng lẽ làm theo lời ông rồi cầm chiếc hộp đó lại phía giường mà ngồi xuống bên cạnh.

- Mở nó ra đi.

Hắn nhìn ông khó hiểu 1 hồi rồi cũng làm theo, 1 thứ ánh sáng màu tím phát ra khiến hắn nhắm mắt buột miệng hỏi:

- Cái này....

- Thiên Uy, đây là Bảo ngọc Trấn Phong Hội, là vật gia truyền từ những đời trước để lại...bây giờ ta sẽ giao nó cho con, nhất định không để ai lấy được nó. Bởi nó có sức mạnh có thể thống trị được cả thế giới ngàn này, nếu rơi vào tay kẻ xấu thì sẽ là 1 hiểm họa.

- Ba, tại sao người lại nghĩ con có thể cất giữ được nó, nếu lỡ...

- Thiên Uy, con nhìn miếng ngọc đi, ở chữ THIÊN của nó có 1 dấu khuyết nhỏ...

Hắn nghe vậy mới nhìn kỹ vào miếng ngọc rồi khẽ nhún mày:

- Có phải là bị vỡ không?

- Ở đây vốn dĩ có 1 mảnh kim cương hình dáng vừa khít với dấu khuyết ấy. Khi gắn nó vào, sức mạnh của viên ngọc mới có thể phát huy.

Ta cũng vì sợ không đủ năng lực giữ nó nên đã giấu mảnh kim cương ấy ở 1 khác, để tránh có kẻ xấu lấy được cũng không thể thực hiện ý đồ xấu.

- Vậy, mảnh kim cương đó đang ở đâu?

Vũ Thiên Quang lúc này hơi thở đã gấp gáp nhìn hấn 1 hồi rồi nhàn nhạt nói:

- Ta đã để cho 1 bé gái giữ.

Hấn nghe vậy có chút giật mình nhìn ông khó hiểu:

- Tại sao vật quan trọng như vậy lại để 1 đứa trẻ giữ.

- Con bé nó cũng không biết sự tồn tại của đồ vật đó. Ta đã nhờ những bác sỹ giỏi nhất của Singapor, sử dụng công nghệ y học tối tân tiến hành phẫu thuật cấy mảnh kim cương đấy vào cơ thể nó.

Hấn nghe vậy liền cảm thấy kinh ngạc, quả thật ba hấn có những suy nghĩ không ai có thể nghĩ đến:

- Vậy, nó đang ở đâu?

- Ta đã tìm suốt thời gian qua nhưng không hề có tung tích của nó. Thiên Uy, bí mật này nhất định không được nói với ai, nếu 1 ngày vì lý do nào đó mà để lộ ra ngoài nhất định phải tìm được con bé và giết nó trước khi nó bị kẻ khác đưa đi.

- Nhưng 1 thông tin cũng không có, con làm sao có thể tìm thấy nó được.

- Con bé đó là.....

Lời chưa kịp ra hết thì cánh cửa phòng bật mở, Cao Thụy Hình vội vàng đi vào:

- Anh...tên đó đến rồi.

Thiếu Quang nghe vậy liền gấp gấp nhìn hấn:

- Thiên Uy, hãy cầm mảnh ngọc đó theo lối đường hần mà rời khỏi đây. Nhớ lời ta, nhất định không được nó rơi vào tay kẻ khác.

- Ba, không được. Con phải ở đây.

- Thiên Uy, nghe lời ta. Mau đi đi, Vũ Thị và Quỷ Thiên Hội giao cho con. Thuy Hinh, mau đưa thằng bé rời đi, ở đây ta có thể lo liệu được.

Nói rồi Thiếu Quang gắng gượng ngẩng dậy rồi đi lại phía hấn, lấy trong túi ra 1 khẩu súng nhét vào tay hấn mà chậm rãi nói:

- Phải tự bảo vệ lấy mình.

Hấn nhìn ông mà tâm cam đành xé 1 bước cũng không muốn rời, Thuy Hinh thấy vậy cảm thấy đau lòng nhưng cũng đành chạy tới kéo tay hấn đi chỉ tiếc là đã muộn 1 bước.

Từ phía cửa bước vào là 1 người đàn ông trạc tuổi ba hấn, đi bên cạnh là người con trai có gương mặt khá bắt mắt lại nhìn hấn cười nửa miệng:

- Thiên Uy, lại gặp mày. Vẫn còn sống tốt sau vụ tai nạn đó tao thấy mạng mày tốt thật đấy.

Hấn nghe vậy lại khẽ nhíu mày, người nam nhân này tại sao lại biết vụ tai nạn đó? Mà tên đó là ai? Tại sao lại biết tên hấn?

Người nam nhân kia thấy vẻ mặt hấn như vậy lại bật cười 1 cái rồi ra vẻ vô tình mà nói:

- Ah...tao quên, mày hình như sau vụ tai nạn đó bị mất trí nhớ thì phải. Làm sao nhớ được, người mẹ của mày vì mày mà....

Lời chưa kịp nói ra hết liền bị Thiếu Quang cắt ngang:

- NGẠO THIÊN! Đây không phải là nơi mà người muốn nói gì thì nói.

Tổng Ngạo Vĩ ở bên cạnh thấy vậy lại nhìn ông cười khẩy 1 cái:

- Thiên Quang, sao không để cho 2 đứa trẻ ôn lại chuyện cũ 1 chút. Dù gì, 2 đứa nó cũng là...

- Ngạo Vĩ, ông chẳng phải đến đây là muốn lấy đồ sao? Hãy vào thẳng vấn đề đi. 2 đứa trẻ không liên quan đến chuyện này, hãy để bọn nó đi. Tôi sẽ đưa cho ông thứ ông cần.

Ngạo Vĩ nhìn ông suy tư 1 hồi ý nghi ngờ nhưng có lẽ vì ham muốn món đồ nên cũng chấp thuận:

- Ngạo Thiên, ra ngoài đi.

Thiên Quang thấy vậy mới đưa mắt nhìn sang Thụy Hình khẽ ra ám hiệu, Thụy Hình thấy vậy chỉ gật đầu 1 cái rồi kéo tay hắn rời đi mà Ngạo Thiên cũng theo sau.

Khi gần bước ra đến cửa, Thụy Hình lấy trong túi áo ra 1 vật gì đấy rồi nhanh tay gắn nó vào phía bức tường của căn phòng rồi vội vã rời đi. Ngạo Thiên thấy được hành động kỳ lạ của Thụy Hình liền có chút nghi ngờ lại chuyển tầm mắt về phía bức tường, 1 giây sau đó liền tròn to mắt quay người lại nói lớn:

- Ba, cần thận. Có kíp nổ.

Lời nói của Ngạo Thiên khiến hắn dừng bước quay đầu lại, 1 giây sau đó thứ ánh sáng chói mắt rực lửa phát ra hất tung hắn và Thụy Hình ngã ra xa. Tất cả nhanh đến mức chỉ 1 cái nhắm mắt mở ra mọi thứ đã trở thành 1 đồng điêu tàn. Hắn lồm cồm ngẩng dậy nhìn sang bên cạnh người đàn ông với vũng máu mà hốt hoảng gọi:

- Chú Cao...Chú Cao....!

Thụy Hình không có 1 động thái đáp trả khiến hắn lo sợ đứng dậy chạy lại về phía căn phòng kia, mọi thứ chỉ là 1 màn lửa và khói bốc lên nghi ngút.

Qua lớp mờ ảo ấy hắn nhận ra được thể xác đầy máu nằm trên sàn nhà kia không nhàn đi đâu được là người ba của hắn.

Đôi mắt liệu có phải vì khói mù mịt mà đã trở nên đỏ ngầu lúc này lại để rơi ra 1 giọt pha lê trong suốt, bàn chân định toan bước vào chột khựng lại bởi 1 thanh âm ở trong lớp khói ấy phát ra:

- Ngạo Thiên, con...nhất định...phải lấy được tín vật đó...thì những kẻ khác mới không dám đụng đến con. Ta cũng là vì nó...mà mới bị như vậy...hi vọng con có thể thay ta...hoàn thành...di nguyện...!!!

- Ba...Ba....!

Hắn đứng đấy nhìn 2 cha con Ngạo Thiên mà siết chặt chiếc hộp nhung trong tay, đôi mắt theo đó liền chuyển hoá sắc lạnh mà quay người rời đi.

"Cốc, Cốc" tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang dòng hồi tưởng của hắn.

Nhìn chằm chằm vào viên ngọc 1 lần nữa, người nắm giữ mảnh kim cương kia cuối cùng vẫn là 1 bí ẩn. Hắn khẽ đóng chiếc hộp nhung lại rồi bỏ vào tủ kính. Đi lại phía giá sách khi này khẽ xoay quyển sách 1 cái, tất cả trở về trạng thái ban đầu.

Hắn tiến lại phía chiếc ghế ngồi xuống rồi hướng đôi mắt ra phía cửa, lạnh giọng nói:

- Vào đi!

Lời vừa dứt, cánh cửa bật ra, 1 người đàn ông áo đen bước vào đi đến trước mặt hắn cúi đầu chào rồi nói:

- Vũ tổng, những gì ngài bảo tôi đi điều tra đã có kết quả. Thời gian qua, Triệu Băng Phong luôn bị 1 đám thanh niên lớp trên uy hiếp để vùi tiệt. Học sinh ở trường cũng biết những tên đấy đều là kẻ có máu mặt nên cũng không dám lên tiếng hay can ngăn. Còn về Triệu tiểu thư, hôm nay có đến trường thăm thằng bé và đã đụng mặt mấy tên đấy, có lẽ đã xảy ra ẩu đả.

Hắn nghe vậy đôi mắt liền loé lên 1 tia giận dữ rồi gằn lên:

- Điêu tra mấy tên đó chưa?
- Là mấy tên đàn em tay sai vặt của Sát Địa Hội.
- Điêu tra xem nơi trú ngụ của bọn hắn, đến dạy dỗ 1 chút.

Người đàn ông áo đen nghe vậy liền gật đầu rồi quay người trở ra.

Hắn ngẩng đầu đẩy tầm mắt khoét sâu vào cánh cửa vừa đóng, thanh âm phát ra rét lạnh:

- Cần thiết có thể khiến bang hội ấy biến mất khỏi cái xã hội này.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Lúc này, ở trong căn phòng rộng lớn xa hoa với màu hồng chủ đạo, Phương Đan tay cầm 1 chiếc hộp cứu thương đi lại phía giường mà ngẩng xuống bên cạnh cô, tầm mắt nhìn lướt qua thân thể trắng nõn mà thở dài nói:

- Băng Nhi, cậu rốt cuộc lại gây gỗ với ai vậy? Khắp người không chỗ nào là không có vết thương, chiếc váy thì rách tả tơi không khác gì 1 cái rẻ lau. Cậu thật là không thể thủy mị được 1 chút sao?

Băng Nhi nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản nói:

- Phương Đan, chiếc này này mình sẽ đền cho cậu.

Phương Đan nghe vậy lại tức giận, bàn tay đang giúp cô bôi thuốc lại mạnh hơn:

- Triệu Băng Nhi, cậu muốn làm mình tức chết phải không?

Băng Nhi khẽ nhún mày 1 cái rồi lại nhìn Phương Đan nói nhỏ:

- Được rồi, chỉ là gặp vài tên khốn nạn thôi, dù sao mình cũng đâu có bị gì.

- Cậu còn muốn bị gì sao? Nhìn xem, lưng, vai, tay, cả ngực nữa chỗ nào cũng có vết dao cứa qua.

- Chỉ là vài vết xước nhẹ, bôi thuốc vài hôm là lành thôi, đâu nghiêm trọng.

Phương Đan nghe vậy tức giận đến không nói thành lời:

- Băng Nhi, cậu...cậu....

- Được rồi, lần sau mình sẽ cẩn thận hơn.

- Còn lần sau nữa sao? Tốt nhất cậu không nên đánh nhau nữa.

Lời vừa dứt thì tiếng chuông điện thoại vang lên, Băng Nhi vội tay lấy nó, nhìn dãy số lạ trên màn hình rồi bắt máy.

- Xin hỏi, có quen với học sinh tên Triệu Băng Phong không?

Băng Nhi nghe vậy trong lòng chợt rấy lên nỗi bất an rồi lạnh giọng nói:

- Phải!

- Cô mau đến bệnh viện đi, thằng bé trông có vẻ bị thương rất nặng đấy.

Lời nói làm cô chết lặng, chiếc điện thoại trên tay từ từ tuột xuống sàn nhà lạnh lẽo kèm theo những tiếng gọi vọng ra từ trong đấy.

Phương Đan thấy biểu hiện khác thường của cô liền lo lắng hỏi:

- Băng Nhi, có chuyện gì vậy?

Cô lúc này vội vàng kéo chiếc áo lên mặc lại rồi đứng dậy chạy thẳng ra ngoài khiến Phương Đan bất ngờ chỉ kịp nói với theo:

- Băng Nhi, cậu đi đâu vậy?

Âm thanh ở trong chiếc điện thoại vẫn vang ra, Phương Đan cúi xuống nhặt nó lên rồi nói:

- Xin lỗi, tôi là bạn của cô gái vừa rồi. Cho hỏi có chuyện gì xảy ra vậy?

- Cô gái ấy đã đến bệnh viện chưa? Có người quen của cô ấy bị thương nặng, tôi đã đưa thằng bé vào cấp cứu rồi.

- Vậy sao? Cảm ơn cô, chúng tôi sẽ đến bệnh viện ngay.

Nói rồi Phương Đan liền tắt máy rồi với lấy chiếc túi xách mà đuổi theo cô.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trước cửa phòng cấp cứu còn sáng đèn, cô hốt hoảng chạy vào, nhìn thấy 1 người phụ nữ trung tuổi liền đi đến bên cạnh bà gấp gáp hỏi:

- Thằng bé đâu rồi?

Người phụ nữ nghe vậy liền chuyển tầm mắt về phía cánh cửa phòng mà chậm rãi nói:

- Nó đang được cấp cứu ở bên trong. Bác sĩ nói, vùng đầu bị chấn thương rất nặng chỉ sợ....

Lời nói bỏ lửng của người phụ nữ ấy như 1 chiếc búa tạ đánh thẳng xuống đầu cô vậy. Choáng váng đến không thể còn đứng vững được nữa mà lao ào lùi về sau ngã phịch xuống chiếc ghế chờ.

Phương Đan lúc này tự ngoài đi vào nghe vậy liền đi đến bên cạnh cô ngã xuống, mặc dù không biết người ở bên trong kia là ai, có quan hệ như thế nào với cô nhưng không hiểu sao Phương Đan nhìn cô như vậy cũng cảm thấy đau lòng mà an ủi:

- Băng Nhi, cậu đừng lo lắng quá. Mình đã làm nói chuyện với bệnh viện, để họ triệu tập bác sĩ giỏi nhất cứu chữa cho thằng bé.

Băng Nhi cả người run rẩy, lần đầu tiên cô không thể kiềm chế được cảm xúc của mình như vậy. Cô mới cùng nó nói chuyện hồi sáng, vậy mà tại sao lại xảy ra nông nỗi này? Đôi mắt bất chợt trở nên sắ lạnh hướng đến người phụ nữ kia mà nói:

- Xin hỏi, có thể cho biết đã xảy ra chuyện gì không?

Người phụ nữ kia nghe vậy nhìn cô nhớ lại cảnh tượng khi nãy mà chậm rãi nói:

- Tôi chỉ là vô tình đi qua thấy 1 đám thanh niên tay cầm gậy gộc ở phía bên trong căn nhà đang hung hăng đánh thằng bé, bọn họ luôn miệng hỏi nó....(bà ngừng lại 1 hầi để cố gắng nhớ lại lời của mấy tên kia)....à "con khốn ấy ở đâu?", thằng bé trả lời không biết là bọn chúng liềen đánh đập nó tiếp, mà tôi sợ cũng không dám đi vào. Mãi sau thấy bọn họ đi ra tôi mới đi lại phía căn nhà đó thì thấy thằng bé cả người đầu máu đang cố gắng bò ra ngoài, tôi vội chạy vào đỡ lấy thằng bé, và nó đưa cho tôi tờ giấy có số điện thoại của cô rầi ngắt đi.

Băng Nhi nghe vậy bàn tay siết chặt lại, cô quay sang Phương Đan mà lạnh giọng nói:

- Cậu có mang điện thoại không?

Phương Đan lúc này lấy trong túi ra chiếc điện thoại của cô rầi đưa cho cô. Băng Nhi cầm lấy nó bấm 1 dãy số nhưng chợt khựng lại như ngớ ra thói quen kỳ lạ liềen xóa dãy số đó đi mà bấm 1 dãy số khác, đầu bên kia nhấc máy:

- Trí Hào, em là Băng Nhi.

-

- Có thể giúp em đi đầu tra những tên này được không? Em muốn biết nơi bọn chúng tụ tập.

-

- 1 tên đầu tóc xanh đỏ, dáng người cao gầy, gương mặt chữ điền. 1 tên to béo, gương mặt có 1 vết sẹo....(cô dừng lại suy nghĩ thêm 1 chút rồi lại tiếp lời)....1 tên bị cụt 1 ngón út bên bàn tay trái. 1 tên ...@&#*¥€|€.... tất cả bọn chúng đều học trường quốc gia của thành phố.

-

- Có thông tin hãy gửi qua cho em. Còn nữa, Trí Hào.....có thể giúp em giữ kín chuyện với anh ấy.....?

-

- Được, cảm ơn anh!

Nói rồi cô liền tắt máy, bàn tay siết chặt chiếc điện thoại, đôi mắt nhìn khoét sâu vào cánh cửa phòng cấp cứu.

Cô vốn khi này là bầm số của hắn nhưng chợt giật mình cảm thấy sự nhơ vả này quá nhục cười khi mới hồi sáng nói hắn "sẽ không còn bất cứ mối quan hệ nào" vậy nên đành tìm kiếm sự giúp đỡ khác. Chỉ là, lần này cô thật sự quá mạo hiểm khi nhờ Trí Hào giúp đỡ - cánh tay phải của Ngạo Thiên. Tuy đã có nhờ vả giữ kín nhưng cũng không thể đảm bảo 100% được, thôi thì đành đến đâu tính đến đó vậy nhưng thế nào đi nữa, cô cũng nhất định bảo vệ thằng bé cho dù phải giết người, kể cả là anh hay là hắn, cô cũng sẽ làm nếu dám tổn thương đến thằng bé.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ, Băng Nhi nhìn xuống rồi bấm 1 nút trên bàn phím mở tệp tin nhắn.

Cô nhìn hàng chữ trên màn hình mà đôi mắt liền trở nên sắc bén, cất điện thoại đi rồi quay sang Phương Đan lạnh nhạt nói:

- Cậu giúp mình ở lại với thằng bé. Mình đi, 1 lát sẽ quay lại, nếu có chuyện gì thì hãy liên lạc với mình.

Phương Đan nghe vậy liền lo lắng túm lấy tay cô:

- Băng Nhi, cậu định đi đâu? Có phải đi tìm đám người đó không? Mình thấy cậu vừa nói chuyện với ai?

Cô lúc này từ từ gỡ tay Phương Đan ra, vẻ mặt vẫn bình thản mà nói:

- Đừng lo, mình sẽ quay lại. Thằng bé, trông chờ cả vào cậu.

Nói rồi cô cũng đứng dậy rời đi 1 cách dứt khoát mà Phương Đan lúc này càng thêm lo lắng nhìn theo bóng cô đi khuất rồi vội vàng lấy điện thoại ra bấm gọi cho ai đó, gấp gáp nói:

- Vĩnh Kiệt, hãy mau gọi cho Thiên Uy đi. Băng Nhi, cô ấy, tôi sợ cô ấy sẽ gặp nguy hiểm.

- Phương Đan, đã xảy ra chuyện gì? Cô đang ở đâu?

- Tôi hiện tại đang ở bệnh viện...nhưng Băng Nhi, cô ấy...cô ấy...

- Phương Đan, bình tĩnh đã. Cô đợi ở đây chúng tôi sẽ đến.

Phương Đan nghe vậy liền tắt máy, 2 tay bấu chặt vào nhau đi qua đi lại trước cửa phòng cấp cứu, thì thoảng lại đảo mắt ra ngoài như trông chờ đi đâu gì đó.

1 lúc sau, từ phía ngoài đi vào 2 nam nhân có gương mặt tuấn mỹ, dáng vẻ cao ngạo, đi êm đềm nhưng bên trong lại vội vã hơn hẳn.

Hắn đi lại phía Phương Đan, đưa đôi mắt đảo quanh như tìm ai đó rồi lại dừng ở chiếc đèn phòng cấp cứu mà lòng chợt lo lắng hỏi:

- Cô ấy đâu?

- Thiên Uy, anh hãy mau đi cứu cô ấy đi. Tôi lo sợ cô ấy sẽ gặp nguy hiểm.

Vĩnh Kiệt lúc này bước đến bên cạnh lên tiếng:

- Phương Đan, bình tĩnh đã. Hãy nói rõ đầu đuôi thì chúng tôi mới giúp được cô ấy.

- Tôi không biết thằng bé ở bên trong phòng cấp cứu kia có mối quan hệ như thế nào với cô ấy. Chỉ biết nó bị 1 đám thanh niên đánh bị thương rất nặng và Băng Nhi hiện đang đi tìm đám người đó để tính sổ.

Hắn nghe vậy khẽ nhú mào, thằng bé? Bị đánh? Đám thanh niên? Tất cả mọi thứ đều liên kết với nhau, hắn vội lấy chiếc điện thoại ra bấm 1 dãy số:

- Lập tức gửi địa điểm tụ tập của người Sát Địa Hội.

Nói rồi hắn tắt máy, đôi mắt hướng về phía phía phòng cấp cứu mà lòng như đứng ng ời không yên. Mỗi 1 giây trôi qua chỉ đứng ở 1 chỗ chờ đợi tin tức càng khiến tim gan hắn như muốn nổ tung ra. Đến bây giờ hắn mới nhận ra được sự an nguy của cô là quan trọng như thế nào. Nếu biết tim hắn luôn cứ phải đau đớn khi nghe tin cô gặp chuyện chẳng lành thì khi ấy cho dù cô là người gây ra vụ đó hắn cũng sẽ mặc kệ mà giữ chặt cô ở bên cạnh, để nguy hiểm dù chỉ 1 chút cũng không có cơ hội tìm đến cô.

Lúc này chuông điện thoại li ền vang lên, hắn vội bắt máy:

-

- Triệu tập tất cả người của Quỷ Thiên Hội.

Nói rồi hắn tắt máy, vẫn giữ dáng vẻ lãnh đạm ấy trở ra ngoài. Bóng lưng rộng lớn, uốn lên cao ngạo, nhưng trong lòng lại đang nổi lên những cơn giông tố.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Lúc này, tại 1 kho hàng bỏ hoang, đám thanh niên đầu tóc xanh đỏ đang ngổn ngáo xúm lại 1 chỗ mà xào xáo nhau:

- Này, bay nghĩ thằng nhóc đó có chết không?

- Chết chắc, tao thấy nó nằm bất động không nhúc nhích gì.

- Lúc đấy tao cũng sợ quá không dám lại gần kiểm tra. Liệu công an vào cuộc chúng ta có bị liên lụy không?

- Tao còn năm cuối nữa là kết thúc năm học, nếu bị bắt thì chắc ba mẹ tao sẽ giết chết.

Tên tóc xanh đỏ nghe vậy liền tức giận đá mạnh vào chiếc ghế ở đó mà quát lên:

- Sợ gì, bọn mày nên nhớ là người của Sát Địa Hội thì không cần phải sợ gì hết. Mọi chuyện có tao chịu, còn lão đại nữa, chắc sẽ không để bọn mày phải chịu thiệt thòi đâu.

Lời tên đấy vừa dứt thì "RẦM" cánh cửa bật tung ra khiến đám người đó giật mình mà quay lại, nữ nhân bước vào với mái tóc được buộc cao khoe trọn gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn. Cô mặc đơn giản trên mình chỉ là chiếc áo phong ôm sát cơ thể, quần jean bó gọn đôi chân thon dài, tất cả khoe lên 1 đường cong tuyệt mỹ.

Đôi mắt lạnh như tảng băng pha lê, bờ môi đỏ mọng khẽ mấp máy phát ra thanh âm rùng rợn:

- Là chúng mày đã đánh nó?

Cả người cô toát ra tà khí muốn giết người khiến đám người kia cũng có chút run sợ. Tên tóc xanh đỏ lúc này bước lên trước nhìn cô tức giận nói:

- Con khốn, mày tự mò đến đây đỡ mất công bọn tao đi tìm.

- Quả nhiên là bọn mày. Được, tao đã giữ chút sức lực cho bọn mày thì hãy cố gắng mà tận dụng cho tốt. Tao sẽ không nhẹ tay như hồi sáng nữa đâu.

Dứt lời cô liền bước tới nhặt lên 1 cây gậy ở gần đó rồi nhanh như chớp lao về phía đám đông trước mặt, 1 trận ẩu đả không cân sức xảy ra.

Băng Nhi lúc này lửa giận nổi hừng hực, cô điên cuồng giáng xuống đám người kia những đòn chí mạng, từng bóng người ngã gục xuống đất với những tiếng kêu la thất thanh.

Lúc này từ phía sau, 1 cây gậy đánh mạnh xuống đầu cô, Băng Nhi lao đảo người về phía trước, máu từ đỉnh đầu chảy xuống càng khiến cô thêm phần dục tợn liền quay người rồi bật người lên dùng chân sút thẳng vào mặt tên đó.

Đòn vừa dứt cô liền bị 1 lực mạnh đánh thẳng vào phía sau đầu gối khiến cô khụy xuống, tiếp đó lại 1 đòn đánh thẳng lên bả vai làm cô đổ gục.

Băng Nhi khẽ nhú mày chống 2 tay xuống nền đất gai góc mà trừng mắt lên nhìn tên thanh niên kia:

- Tao có chết cũng nhất định phải giết mày.

Tên tóc xanh nghe vậy liền dùng chân sút thẳng vào bụng cô rồi cười lớn:

- Mạnh miệng lắm...nhưng sao mày không nhìn lại tình cảnh đi...(lời vừa dứt, tên đó liền nhổ 1 bãi nước bọt xuống người cô)...con khốn!

Băng Nhi lúc này bàn tay cào mạnh lên mặt đất, đôi mắt nổi lên ngọn lửa khiếp sợ, 1 giây sau đó cô dùng chân mình đạp thẳng vào chân những tên gần đấy khiến bọn chúng ngã nhào ra đất rồi xoay vòng bật người đứng lên.

Tên tóc xanh đỏ lồm cồm đứng dậy, lấy 1 con dao bấm trong túi ra rồi quát lên:

- Giết chết nó cho tao.

Cả đám lao vào phía cô, mà cô cũng không sợ hãi chống trả 1 cách quyết liệt.

Khi sức lực đã dần mệt mỏi, đòn của cô tung ra cũng không còn mạnh, 1 tên trong số chúng liền lao đến đâm thẳng vào bụng cô khiến cô lùi lại phía sau, tên tóc xanh đỏ lúc này lựa thời cơ lao đến siết chặt lấy cổ cô rồi đẩy về phía tường.

- Mày hết đường rồi, chịu chết đi!

Lời vừa dứt, cánh tay cầm con dao của tên đó vung lên, 1 giây sau đó là âm thanh ghê rợn phát ra "ĐOÀNG", viên đạn xuyên qua giữa thái dương, máu theo đó ồạt chảy ra, mà con dao trên tay cũng từ từ rơi xuống, bóng người đổ gục trên vũng máu bắn tung toé.

Đám người kia còn chưa hiểu chuyện gì, chỉ kịp quay người lại về phía phát ra âm thanh liền nhận ngay 1 tên 1 viên đạn ở cùng 1 vị trí với đại ca của chúng nó.

Băng Nhi lúc này đôi mắt đã sẫm nhuộm màu máu nhìn đến thân ảnh đang cao ngạo bước vào chột thu hồi lại đáng vẻ đáng sợ khi nãy mà vô thức gọi tên:

- Thiên Uy.

Hắn từng bước chậm rãi đi lại phía cô, nhìn khắp cả người từ trên xuống dưới không nơi đâu là không có vết thương rỉ máu mà lòng đau xót không thôi.

Bất chợt lại ôm chầm lấy cô, tim gan mỗi lúc quặn thắt lại, thật may hắn còn đến kịp, nếu không hắn sẽ phải ân hận suốt đời:

- Băng Nhi, chuyện đó nếu không phải em làm thì là do tôi sai nhưng nếu là em làm thì cũng là do tôi thiếu thận trọng. Mọi chuyện dù thế nào cũng được, là em hay không phải em cũng không còn quan trọng nữa, hãy quay về lại bên tôi, được không? Khi tôi biết em 1 mình đi đến chỗ bọn chúng, tôi đã lo lắng rất nhiều. Tôi từng nghĩ, tôi đối với em chỉ là quan tâm nhất thời nhưng nhìn lại có lẽ cả đời này là nhất thời. Băng Nhi, thời hạn 1 tuần đó có thể hay không hãy bỏ qua đi...?

Từng lời, từng chữ hắn nói ra bằng 1 thanh âm chân thành khiến cô ngỡ ngàng, nhịp tim theo đó mỗi lúc 1 đập nhanh hơn, tảng băng từ trong đôi mắt cũng đã dần tan chảy. Cô đến ngay lúc này là chợt nhận ra rằng, người có thể khiến cô không kìm giữ được cảm xúc chỉ có hắn. Đáng tiếc là, hắn có biết cô là vì 1 người sẽ có ngày phải tự tay giết hắn không? Thử tình cảm này đáng lẽ ra là không nên có.

Đôi mắt chờ rĩ xuống, cô từ từ đẩy hắn ra rồi giữ lại dáng vẻ lạnh nhạt mà nói:

- Thời hạn 1 tuần...còn 5 ngày nữa.

Nói rồi cô cũng lướt qua hắn mà trở ra ngoài.

Hắn đứng đấy mà tâm can quặn thắt lên từng đợt nhức nhối, chậm rãi quay người lại đưa đôi mắt đã phủ 1 lớp sương mù đau thương nhìn vào bóng dáng nhỏ bé nhưng quật cường ấy mà không khỏi xót xa.

Vũ Thiên Uy hắn, Tổng Giám đốc cao cao tại thượng của Vũ Thị lớn mạnh, người đứng đầu của Quý Thiên Hội quyền lực, vậy mà phải chịu khuất phục trước 1 nữ nhân vô tâm, vô cảm như cô, thật nực cười.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ở trong 1 căn phòng rộng lớn với gam màu đen xám lạnh lẽo, nam nhân với ngũ quan tinh xảo ngửa tựa lưng vào thành ghế, vắt chéo chân, tay cầm ly trà nóng mà nhàn nhã nhấp từng chút một rồi hướng đến người đàn ông trước mặt chậm rãi nói:

- Trí Hào, người đến giờ cũng không chịu nói sao?

Người đàn ông kia nghe vậy vẫn đứng nghiêm nghị ở đó rồi bình thản nói:

- Bang chủ, thật sự không có gì đáng để ngài bận tâm.

- Trí Hào, người theo ta được bao lâu rồi?

- 10 năm, tôi còn nhớ ngày ấy là ngài đã cứu tôi khỏi sự truy sát của Quỷ Thiên Hội, tôi cả đời cũng sẽ không quên.

Ngạo Thiên nghe vậy lại mỉm cười 1 cái, nhấp 1 ngụm trà rồi lãnh đạm nói:

- Người giờ đã đủ lông đủ cánh rồi, hay là cũng nên ra ngoài tự kiếm cho mình 1 cơ ngơi riêng đi, đừng theo sau ta nữa.

- Bang chủ, ơn cứu mạng của ngài Trí Hào tôi đã nguyện cả đời theo sau trợ giúp cho ngài, quyết không rời đi.

Lời Trí Hào vừa dứt, anh liền đặt mạnh ky trà xuống bàn khiến nước văng tung toé:

- Vậy người còn dám không nói cho ta biết sao? Rốt cuộc Băng Nhi đã nói gì với người?

Đáp lại lời anh vẫn chỉ là 1 khoảng không im lặng, Ngạo Thiên thấy vậy càng tức giận hơn:

- Trí Hào, nếu người coi ta là chủ nhân thì hãy nói. Còn không, hãy rời đi, ta không cần người nữa, ta cũng sẽ không trách người.

- Bang chủ...

- Người chỉ được quyền lựa chọn, không nên nói thêm.

Trí Hào đã từng hứa rằng, dù có phản bội bản thân, cũng sẽ không phản bội Tống Ngạo Thiên, đôi mắt cảm kích nhìn đến anh lưỡng lự 1 hồi, trong lòng thầm rẩy lên câu day dứt: "Băng Nhi, xin lỗi em!"

- Cô ấy nhờ tôi đi điều tra người của Sát Địa Hội.

Anh nghe vậy khẽ nhíu mày rồi lạnh giọng hỏi:

- Người của Sát Địa Hội? Cô ấy đi điều tra làm gì?

- Tôi cũng có hơi thắc mắc nên khi đi điều tra người của Sát Địa Hội có tìm hiểu thêm vài chuyện khác, có lẽ liên quan đến 1 nam sinh.

- Nam sinh? Đã đi điều tra là ai?

- Cũng chỉ là 1 thằng bé, học tại trường quốc gia thành phố tên là Triệu Băng Phong!

Ngạo Thiên lúc này trờng mắt lên, trong đầu không ngừng lặp lại cái tên đó rồi bất giác nói:

- Triệu Băng Phong, Triệu Băng Nhi. Mẹ kiếp, cô ta giám lừa dối tôi. Mau đi điều tra tất cả thông tin về thằng bé.

Trí Hào nghe vậy chỉ gật đầu rồi đi mà anh ngời đầy đôi mắt sắc lạnh nhìn vào khoảng không vô tận 1 cơn giận tột cùng.

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Qua Khỏi + Hết Thời Hạn 1 Tuần

Thân ảnh của người con gái mỏng manh nhưng lại đầy nghị lực khiến người khác cũng phải kinh ngạc.

Cả người cô là những vết thương lớn nhỏ, những giọt máu còn chưa khô bám dính lên quần áo tạo thành những mảng màu ghê rợn.

Băng Nhi vội vã chạy vào phía trong bệnh viện rồi tiến lại phía ghế chờ nơi mà Phương Đan và Vĩnh Kiệt đang ngồi đấy mà gấp gáp hỏi:

- Phương Đan, thằng bé sao rồi?

Phương Đan lúc này nhìn lên cô 1 giây kinh sợ rồi đứng bật dậy:

- Băng Nhi, cậu...cậu sao lại ra nông nỗi này.

- Phương Đan, mình không sao? Mình muốn biết thằng bé như thế nào rồi?

Phương Đan nghe vậy đôi mắt có chút mệt mỏi nhìn về phía cửa phòng cấp cứu rồi lại nhìn sang cô khẽ lắc đầu:

- Ca phẫu thuật vẫn chưa kết thúc.

Lời vừa dứt, cánh cửa phòng liền bật mở, 1 nữ y tá vội vàng bước ra gấp gáp nói:

- Bệnh nhân không cần được máu, vì là nhóm máu AB, kho dữ liệu không đủ chúng tôi cần hỗ trợ máu kịp thời. Xin hỏi ai ở đây là người nhà có cùng nhóm máu với bệnh nhân?

Cô nghe vậy gương mặt có chút lo sợ bước lên vội vã nói:

- Tôi...tôi là chị của nó!

Hắn từ phía ngoài đi vào thấy vậy lại bực bội lên tiếng:

- Băng Nhi, em còn chưa đủ thẩm hại hay sao mà còn muốn lấy máu?

Cô không để tâm lời nói của hắn chỉ gấp gáp tiến lại gần nữ y tá mà nói:

- Tôi đến đâu để thử máu?

Nữ y tá nhìn cô 1 lượt từ trên xuống dưới có chút ái ngại:

- Cô có ổn không?

- Tôi không sao!

Thấy cô cương quyết như vậy nữ y tá cũng đành miễn cưỡng:

- Được rồi, đi theo tôi. Trước mắt kiểm tra vết thương đã rồi sẽ thử máu. Nếu mọi thứ đều ổn chúng tôi sẽ tiến hành lấy máu của cô.

Nói rồi nữ y tá cũng lướt qua cô đi về phía hành lang, Băng Nhi thấy vậy cũng vội vàng quay người bước theo bỗng 1 lực giữ cánh tay cô lại:

- Em nghĩ mình mạnh mẽ lắm sao?

Cô nghe vậy lại ngược mắt lên nhìn hắn vẻ mặt lạnh nhạt:

- Vậy thì sao? Anh có thể thay tôi cứu thằng bé không?

Hắn nhìn cô khẽ nhú mày, rồi bình thản nói:

- Nếu có thể, tôi sẽ làm.

Cô nghe vậy có chút ngỡ ngàng, tâm ý của hắn không phải cô không cảm nhận được, chỉ là.....đôi mắt chợt trùng xuống, từ từ rút tay khỏi tay hắn, lạnh nhạt nói:

- Nhưng tôi không muốn mang ơn anh.

Nói rồi cô cũng lướt qua hắn mà rời đi, tim gan không hiểu sao lúc này chợt quặn thắt lại đến khó thở. Cô ngay từ đầu gặp hắn là đã có mục đích, vấn đề ở chỗ là thực hiện sớm hay muộn mà thôi. Qua 2 lần cứu mạng, cô vốn đã mang ơn hắn rồi, cô sợ nếu mang ơn quá nhiều thì đến 1 ngày nào đó cô phải xuống tay giết hắn, chắc chắn cô sẽ không đành lòng. Nhưng có lẽ cô không biết, từ ngay lúc này cô vốn đã không đành lòng rồi.

Hắn đứng đấy nhìn theo bóng dáng vừa đi khuất sau phía cánh cửa phòng mà cảm thấy thương xót đến đau lòng. 1 kẻ cao ngạo như hắn là người mà chỉ cần nhìn 1 cái nữ nhân đó liền tình nguyện leo lên giường hắn không đòi danh lợi, vậy mà lại 5 lần 7 lượt bày tỏ tâm ý với cô lại bị cô thẳng thừng cự tuyệt, nếu nói đó là 1 điếu sỉ nhục chắc chắn là có nhưng nhiều hơn thế chính là tâm tư bị tổn thương nặng nề.

Vĩnh Kiệt này giờ im lặng chứng kiến 1 màn tuyệt tình như vậy cũng chỉ biết thở dài đi đến bên cạnh hắn vỗ vai 1 cái:

- Nếu nghe lời mình sớm hơn có phải tốt không.

Hắn nghe vậy liền nhìn sang anh 1 ánh mắt cảnh cáo. Vĩnh Kiệt liền vội vàng cười trừ rồi chuyển sang chuyện khác:

- Đám người đó cậu xử gọn rồi?

- Phải.

- Sắp lớn chuyện rồi đấy. Tuy địa bàn của Sát Địa Hội không lớn, lão đại của chúng ra tay cũng tàn nhẫn nhưng sống cũng khá biết đi đầu "nước sông không phạm nước giếng" chỉ là nếu đã đụng đến người của lão hơn nữa còn 1 lúc nhiều người như vậy, khó tránh sẽ có rắc rối.

Hắn nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản, 2 tay rút túi đi lại phía ghế chờ mà ng ửi xuống r ửi lấy trong tay ra 1 điều thuốc châm lên hút:

- So với những gì mấy tên khốn đó làm thì trả như vậy là đã nương tay r ửi. Còn nếu lão đã không biết đi ầu thì Quỷ Thiên Hội cũng đã lâu chưa có mở rộng địa bàn r ửi.

Vĩnh Kiệt nghe vậy có chút giật mình nhìn hắn:

- Cậu định thanh toán cả bang phái?

- Có gì không được sao?

- Thiên Uy, cậu quên sự kiện của năm đó r ửi sao? Các bang phái thanh toán lẫn nhau, bên nào cũng bị tổn thất nặng nề về người và của, xã hội khi ấy cũng thêm phần loạn. Chính phủ đã phải can thiệp vào, nhiều bang hội đã bị giải tán số còn lại hoạt động chỉ trong địa bàn gần như đã thống nhất sẽ không dễ xảy ra chuyện thanh toán giữa các bang phái để tránh lặp lại sự kiện năm đó. Thiên Uy, sự kiện năm ấy, ba cậu và lão già kia cũng đã bỏ mạng. Cậu không nên xuất phát từ tình cảm cá nhân mà hành động lỗ mãng, Quỷ Thiên Hội đang nắm trong tay sinh mạng của rất nhiều anh em.

Hắn nghe vậy lại chỉ đưa điều thuốc lên miệng hút 1 hơi thật sâu r ửi tựa lưng vào thành ghế ngửa mặt lên trần nhà mà nhả khói ra, tr ần ngâm 1 h ửi r ửi nhàn nhạt nói:

- Đứng ầu Quỷ Thiên Hội, nắm trong tay cả hàng ngàn sinh mạng nhưng đến cả người yêu thương của mình cũng không thể bảo vệ nổi, vậy thì quyền lực này, mình cần để làm gì?

Vĩnh Kiệt nhìn hắn 1 tia ngỡ ngàng, người nam nhân này quả thật không hề đùa giỡn, hắn đối với cô còn sâu đậm hơn những gì anh nghĩ, muốn quay ầu lại cũng không còn được nữa r ửi.

Lúc này, nữ y tá khi nãy đi lại phía bọn họ phá vỡ cả không gian tĩnh lặng:

- Cô ấy sau khi lấy máu đã kiệt sức mà thiếp đi rồi. Chúng tôi đã chuyển đến phòng hồi sức, hãy để 1 người qua chăm sóc cô ấy.

Nói rồi nữ y tá đẩy cũng vội vã đi vào phòng cấp cứu.

Phương Đan nghe vậy định toan rời đi thì hần liền đứng dậy, vút điếu thuốc xuống đất rồi lấy chân đạp tàn:

- Tôi sẽ lại với cô ấy, 2 người hãy ở đây đi.

Nói rồi hần 2 tay rút túi, quay tấm lưng rộng lớn về phía bọn họ mà lãnh đạm bước về phía hành lang kia.

Phương Đan nhìn theo bóng dáng hần lại chợt thấy thương cảm mà vô thức nói:

- Anh ta yêu Băng Nhi như vậy, tại sao khi ấy còn mạnh tay như vậy?

Vinh Kiệt đứng bên cạnh tầm mắt cũng nhìn về phía hần, lãnh đạm nói:

- Cậu ta có thể không để tâm chuyện có phải cô ấy làm hay không, đi đầu nhay cảm của cậu ta chính là người nam nhân đó - Tống Ngạo Thiên.

- Tống Ngạo Thiên? Không phải là người đứng đầu của Hắc Long Bang sao?

- Cô cũng biết hần?

- Cả cái xã hội này ai không biết Quỷ Thiên Hội và Hắc Long Bang. Cũng giống như Vũ Thiên Uy và Tống Ngạo Thiên vậy. Khi này 2 người nhắc lại sự kiện năm đó, tôi cũng đã được nghe ba kể lại, vẫn chỉ xoay vòng ở 2 thế lực lớn mạnh này.

- Mọi chuyện đều có sự uẩn khúc mâu thuẫn của đời trước. Ngay cả tôi là bạn thân của cậu ta, cũng không thể biết rõ được thực sự nguyên do là vì đâu.

Phương Đan nghe vậy chỉ khẽ thở dài 1 cái rồi như sự nhớ ra điều gì đấy liền quay sang anh hỏi:

- Về chuyện phát tán clip đó, đã có thông tin gì mới chưa? Bất luận anh ta có bỏ qua cho Băng Nhi hay không, tôi đã hứa hết thời hạn 1 tuần thì nhất định phải cho anh ta 1 câu trả lời.

Vĩnh Kiệt lúc này nhìn sang Phương Đan lại có chút kinh ngạc, nhìn là đáng vẻ mỏng manh yếu đuối nhưng nội tâm bên trong lại khá mạnh mẽ so với bên ngoài, kiểu phụ nữ này thật sự rất có sức hút.

- Trước mắt đã thả tên đấy ra rồi, cứ để hẳn nghĩ mình không bị nghi ngờ, người của tôi vẫn luôn bám sát theo dõi. Có động thái là sẽ biết ngay thôi.

Phương Đan nghe vậy liền gật đầu, khẽ mỉm cười 1 cái:

- Vĩnh Kiệt, cảm ơn anh!

- Không cần cảm ơn. Tôi cũng chỉ muốn giúp cậu ta tỉnh ngộ lại 1 chút thôi.

Lời vừa dứt, cánh cửa phòng cấp cứu cũng bật mở, đèn cũng đã được tắt.

Vị bác sĩ già bước ra với những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, gương mặt vô cùng mệt mỏi mà tháo chiếc khẩu trang xuống:

- Rất may ca phẫu thuật đã thành công. Thời gian này chỉ cần chăm sóc bệnh nhân nhiều 1 chút là được.

Phương Đan nghe vậy nét mặt liền rạng rỡ đi đến cầm tay ông bác sĩ:

- Bác sĩ Chu, thật cảm ơn ngài.

- Từ tiểu thư đừng khách sáo, tôi và Từ lão gia có thân tình, việc tiểu thư nhờ nếu giúp được tôi nhất định sẽ giúp huống gì đây là việc cứu người cũng là trách nhiệm của tôi.

Cùng lúc đấy, chiếc giường chở Băng Phong được đẩy ra, vị bác sĩ thấy vậy cũng cúi đầu chào rồi rời đi.

Phương Đan thấy vậy liền quay sang Vĩnh Kiệt nói:

- Đã không sao rồi, anh về nghỉ ngơi đi. Tôi ở lại với thằng bé được rồi, dù sao cũng phải đợi Băng Nhi tỉnh dậy rồi báo tin với cô ấy.
- Ở đây có nhân viên chăm sóc, nếu cô mệt hay là cứ để họ làm đi.
- Không được, Băng Nhi đã nhờ vả tôi, tôi không thể để người khác làm thay được.

Nói rồi cô cũng mỉm cười, bàn tay đưa lên vẫy chào với anh 1 cái rồi cũng theo chân nữ y tá đang đẩy Băng Phong rời đi.

Vĩnh Kiệt đứng đấy dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn kia bờ môi vô thức lại khẽ nhếch lên 1 đường cong tuyệt mỹ.

1 đêm dài đằng đẵng đã dần dần trôi qua.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

1 bé gái xinh xắn mặc chiếc váy công chúa mà trắng bồng bênh chạy tung tăng trên bãi cỏ xanh mượt. Đôi môi chúm chím nở nụ cười rạng rỡ nhìn quang cảnh trước mặt mà thích thú nói:

- Oa, nước trong quá! Thật may là mình len ba chạy ra đây nếu không sẽ bỏ phí cảnh đẹp như vậy.

- ỒN ÀO QUÁ!

1 thanh âm vang lên làm tắt nụ cười của đứa trẻ, nó theo phản xạ quay mặt về phía phát ra tiếng nói, đôi mắt to tròn nhìn về phía người đang nằm dài trên bãi cỏ rồi hỏi:

- Anh, sao anh lại nằm ở đây?

Không 1 câu trả lời đáp lại, cô bé liền lon ton chạy về phía người đó mà cười nói:

- Xin chào, em là Băng Nhi, anh tên gì vậy?

Người con trai kia nghe vậy cảm thấy khó chịu mở mắt ra, 1 giây sau đó nhìn đứa bé có chút ngớ ngàng, quả thật nó rất xinh xắn:

- Ba mẹ đâu mà lại để chạy lung tung thế này?

Đứa bé nghe vậy liền đưa 1 ngón tay lên giữa miệng người con trai ra hiệu im lặng:

- Suyt....em là trốn ba ra đây đây.

Nói rồi cô bé lại hồn nhiên túm lấy cánh tay anh trai kia kéo dẩy:

- Anh lại đây xem đi.

Người con trai bị đứa trẻ kéo lại phía hồ nước mà khẽ nhún mày nói:

- Có gì đâu mà xem.

- Anh không thấy sao? Nước rất trong, nhìn kia, có thể soi được mặt chúng ta nữa.

Người con trai nghe vậy nhìn xuống mặt hồ nước phẳng lặng lại thấy được gương mặt xinh xắn của đứa bé đang toe toét cười không hiểu sao lại cảm thấy dễ chịu vô cùng.

- Em là Băng Nhi sao? Bao nhiêu tuổi rồi?

Cô bé nghe vậy lại nhìn sang anh tươi cười nói:

- 1 tuần nữa sinh nhật là em được 4 tuổi.

Người con trai kia nghe vậy lại nở 1 nụ cười, đưa tay lên xoa đầu đứa bé:

- Kém anh 7 tuổi, nhưng không sao, anh sẽ chờ em lớn.

Đứa bé thấy anh cười liền tròn xoe mắt rồi nói:

- Anh, anh cười thật giống hoàng tử, nếu em là công chúa nhất định sẽ gả cho anh.

Lời vừa dứt thì 1 thanh âm từ xa vọng đến:

- Băng Nhi, con đâu rồi?

Cô bé nghe vậy liền mỉm cười đưa bàn tay mũm mĩm vẫy vẫy anh cúi xuống.

Người con trai có chút khó hiểu nhưng vẫn làm theo, 1 giây sau đó bé gái liền kiễng chân lên hôn chụt vào má anh rồi nở 1 nụ cười nói:

- Tạm biệt hoàng tử, rất vui được gặp anh.

Nói rồi cô bé cũng quay lưng chạy đi mà người con trai đứng đấy lại nhìn theo mà khẽ thì thào:

- Anh là Thiên Uy, rất vui được gặp em. Đợi chúng ta cùng lớn, nhất định sẽ gặp lại!

Cô bé cứ vui vẻ chạy về phía ba của mình, bỏ lỡ lời hứa hẹn cùng cái tên của chàng hoàng tử.

- Ba, chúng ta đi đâu vậy?

Băng Thanh bế đứa bé đi về phía chiếc xe ngửa vào rồi nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta đến bệnh viện 1 chút.

- Đến bệnh viện làm gì ba.

Băng Thanh nghe vậy có chút gượng gạo nói:

- Ba muốn kiểm tra sức khoẻ cho con.
- Nhưng con vẫn rất khoẻ mà.
- Băg Nhi đừng lo, chỉ là kiểm tra thôi.
- Dạ.

Chiếc xe lăn bánh chạy mãi rồi dừng trước cổng bệnh viện, ông ôm đứa bé xuống xe rồi đi thẳng vào trong hướng về phía thang máy mà bấm nút lên tầng cao nhất.

Khi vừa bước ra liền thấy 1 người đàn ông ăn mặc sang trọng đi đến bên cạnh:

- Đến rồi sao? Hãy mau đưa đứa bé vào phòng.

Vòng tay ông ôm đứa trẻ chặt hơn có chút lo lắng nói:

- Thiên Quang, ngài chắc chắn là không có gì nguy hiểm chứ?
- Yên tâm, đây là những bác sĩ hàng đầu của Singapor, sử dụng công nghệ y học tối tân nhất, chắc chắn sẽ không xảy ra sơ sót.

Băg Thanh nghe vậy chần chừ 1 hồi rồi cũng bế đứa bé vào căn phòng ở phía cuối hành lang.

Bước vào bên trong đã có đến 5 vị bác sĩ chờ đợi cùng máy móc hiện đại. Sự hoành tráng này lại khiến cô bé có chun run sợ nói:

- Ba, họ định làm gì vậy?

Ông đặt cô bé lên chiếc giường nhỏ ở giữa căn phòng rồi trấn an:

- Băg Nhi, không sao đâu họ chỉ kiểm tra cho con thôi.

Cô bé kinh hãi túm lấy cánh tay ba mình giọng meo meo:

- Ba, con không muốn. Băng Nhi rất khỏe, không cần kiểm tra.

Ông thấy vậy liền ôm lấy cô bé dỗ dành.

- Băng Thanh, hãy nhanh đi. Tôi đảm bảo với ông sẽ không sao.

Thiên Quang lên tiếng khi thấy 2 ba con ông cứ dính lấy nhau rồi ra hiệu cho mấy vị bác sĩ bước đến giữ lấy cô bé.

Chiếc đèn được bật sáng lên rọi thẳng vào gương mặt nhỏ nhắn khiến cô bé chói mắt mà liền nhắm lại nhưng miệng vẫn không ngừng kêu gào:

- Ba, con sợ lắm...Làm ơn...

- Băng Nhi, Băng Nhi!

Tiếng gọi kéo cô về thực tại, Băng Nhi liền bừng tỉnh mà mở mắt nhìn cô bạn ở trước mặt khẽ nhủ thầm.

- Băng Nhi, cậu tỉnh rồi.

Cô cả người ê ẩm gắng gượng ngồi dậy, bàn tay đưa lên vỗ nhẹ vào đầu, cô lại mơ thấy giấc mơ ấy.

- Phương Đan, mình ngủ bao lâu rồi?

- Đã 1 ngày rồi, bác sĩ bảo cậu chỉ là bị kiệt sức thôi.

Cô nghe vậy thầm mắt nhìn qua 1 lượt căn phòng như bất chợt nhớ ra điều gì đó liền hết hoảng hốt:

- Phương Đan, thằng bé sao rồi?

Phương Đan thấy cô lo lắng như vậy khẽ mỉm cười trấn an:

- Thằng bé không sao rồi, nó hiện tại đã được chuyển đến phòng hồi sức.

Cô nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm:

- Mình muốn sang với nói.
- Nhưng cậu vẫn còn yếu lắm.
- Không sao, mình có thể đi được.

Phương Đan biết không ngăn cản được cô cũng đành miễn cưỡng gật đầu mà dìu cô đi.

Khi vừa đến trước căn phòng hồi sức đặc biệt, cánh cửa mở ra 1 cảnh tượng hiện ra trước mắt.

Hắn ngồi bên mép giường đang chỉ cho Băng Phong vài động tác tấn công bằng tay.

- Anh , là như thế này phải không?
- Đúng rồi, em phải siết chặt lòng bàn tay lại, dùng lực dứt khoát đánh thẳng về phía trước.

- VŨ THIÊN UY, ANH ĐANG LÀM GÌ VẬY?

Cô nhìn cảnh tượng này trong lòng lại tức giận mà đi vào.

Băng Phong nhìn thấy cô liền cười toe toét nói:

- Chị, anh ấy đang dạy em cách đánh trả đám người xấu.

Băng Nhi bỏ qua lời nó liền nhìn sang hắn bực bội nói:

- Thiên Uy, anh dạy nó đánh nhau sao?

Hắn nghe vậy chỉ bình thản đứng dậy nhìn về phía cô:

- Tôi chỉ dạy nó cách bảo vệ bản thân.

- Vũ Thiên Uy, anh nghĩ anh là ai mà muốn người khác phải theo ý mình?

Hắn nghe vậy lại khẽ nhú mày, trong lòng có chút bực bội nói:

- Băng Nhi, em bình tĩnh không được sao? Tôi chỉ muốn để nó biết cách tự vệ, sau này nếu có ai bắt nạt nó cũng sẽ biết cách chống trả lại bọn họ.

Băng Phong thấy 2 người bọn họ như vậy liền lên tiếng:

- Chị, chị đừng trách anh ấy là em muốn anh ấy dạy cho em. Dù sao em cũng chỉ còn 1 mình, em muốn được mạnh mẽ hơn.

Cô nghe vậy trong lòng lại chợt trùng xuống, đôi mắt đã đỏ hoe nhìn sang nó. Cô là sợ nó sẽ đi theo con đường của mình nên khi thấy hắn như vậy liền không kìm chế được nhưng giờ nghĩ lại thì đi đâu hắn nói không phải là không có lý.

Từng bước đi lại phía chiếc giường rồi ngã xuống bên cạnh thằng bé chậm rãi nói:

- Em muốn học cũng phải đợi khoẻ lại đã.

Nó nghe vậy là liền cười rạng rỡ nhìn cô mà gạt đầu lia lịa:

- Dạ.

- Được rồi, em nghỉ ngơi đi. Mới phẫu thuật xong không nên ngẩng đầu.

Nói rồi cô liền đỡ nó nằm xuống rồi đứng dậy nhìn sang hắn:

- Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Dứt lời cô cũng quay người trở ra mà hắn thấy vậy khẽ nhú mày rồi cũng bước theo sau.

Bọn họ đi lại phía cuối của dãy hành lang, Băng Nhi vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt mà nói với hắn:

- Chuyện tôi là chị nó, tôi không muốn nó biết.

- Tại sao?

- Tôi chẳng phải nói với anh rồi sao? Tôi không muốn vì công việc của tôi mà ảnh hưởng đến người thân của mình.

- Băng Nhi, em lo sợ tên đó sẽ làm hại thằng bé sao?

Cô nghe vậy lại có chút sửng sốt, rất nhanh sau đó quay lại dáng vẻ bình thường:

- Tôi không hiểu anh nói gì.

- Tống Ngạo Thiên - tên đó là chủ nhân của em? Là hắn cứu em về sau vụ tai nạn?

Băng Nhi lúc này kinh ngạc nhìn hắn, hắn đã biết hết rồi sao?

Thiên Uy nhìn vẻ mặt cô như vậy lại khẽ cười 1 cái:

- Đừng ngạc nhiên như vậy làm gì? 1 người nham hiểm như tên đó quả thật rất khó moi được 1 chút thông tin gì nhưng tôi có đủ khả năng làm chuyện đó. Băng Nhi, em vì hắn cứu em nên làm việc cho hắn để trả ơn sao? Vậy nói đi, em cần gì ở tôi? Tôi sẽ đưa cho em cái hắn cần nhưng em phải ở lại bên cạnh tôi.

Băng Nhi nghe vậy liếc ngó ngang nhìn hắn 1 hồi rồi gương mặt liếc trở nên lạnh nhạt nói:

- Anh đang nghĩ nhiều rồi, đúng là anh ta có cứu tôi sau vụ tai nạn nhưng tôi từ đó được 1 gia đình khác nhận nuôi không có bất cứ mối quan hệ nào với anh ta. Chuyện tôi nhờ anh giữ kín, hy vọng anh có thể làm được. Tôi đi trước.

Không đợi để cho hắn đáp trả, cô liền lướt qua hắn mà rời đi, trái tim khi ấy lại chột nhối lên từng hồi: Thiên Uy, nếu cái anh ta muốn là mạng của anh, vậy thì sao? Cho dù anh có đưa, tôi cũng không dám chắc đủ nhân tâm để lấy.

Hắn đứng đấy nhìn theo bóng lưng cô mà cảm thấy hụt hẫng vô cùng:

- Băng Nhi, em thật sự là không thể ở bên tôi sao?

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Lúc này, ở trong 1 căn nhà được thu nhỏ phía sau cánh cửa bằng đồng, người nam nhân ngồi trên ghế với đôi mắt sắc lạnh nhìn đến 2 vợ chồng già ở trước mặt mà tức giận nói:

- Triệu Băng Thanh, thì ra ông còn 1 đứa con trai nữa. Giấu kỹ lắm.

Hứa Diệp Chi lúc này khóc lóc đi đến bên cạnh anh mà quỳ xuống van xin:

- Ngạo Thiên, thằng bé còn nhỏ, tôi xin cậu hãy bỏ qua cho nó.

Anh nghe vậy nhưng vẻ mặt vẫn bình thản nhìn đến ông mà lạnh giọng nói:

- Cái đấy còn phải phụ thuộc vào chồng bà.

Hứa Diệp Chi lúc này liền quay sang Băng Thanh mà nước mắt nói:

- Băng Thanh, mình con bé đã chịu đủ rồi ông muốn cả Băng Phong phải chịu nữa sao?

Ông nghe vậy lại trở nên trầm ngâm 1 hồi rồi chậm rãi nói:

- Được rồi, cậu muốn biết chuyện gì?

Ngạo Thiên bờ môi khẽ cong lên ý mãn nguyện rồi nói:

- Ông biết rồi còn hỏi sao? Chính là món đồ vật đó đang ở đâu?

- Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết Bảo Ngọc Trấn Phong Hội hiện tại Vũ Thiên Uy đang giữ. Còn cậu ta cất nó ở đâu tôi không biết.

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

- Ngạo Thiên, tôi nghĩ cậu tìm món đồ đấy cũng vô ích thôi. Thiên Quang từng nói với tôi Bảo ngọc ấy gồm 2 thứ ghép lại, 1 là miếng ngọc hình tròn có khắc chữ THIÊN, 2 là 1 mảnh kim cương nhỏ. Phải hội tụ đủ 2 thứ đấy nó mới phát huy sức mạnh. Thiên Quang vì lo sợ kẻ xấu lấy được nên ngay từ đầu đã đem mảnh kim cương ấy giấu đi 1 nơi khác, cái bây giờ Vũ Thiên Uy giữ vốn chỉ là 1 miếng ngọc bình thường không có tác dụng.

- Vậy mảnh kim cương kia ở đâu

- Tôi không biết.

- Ông nghĩ tôi tin ông sao?

- Cậu không tin tôi cũng phải chịu. Đây là tất cả những gì tôi biết.

Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn khoét sâu vào gương mặt đã già nua kia để tìm kiếm 1 tia giả dối nhưng có lẽ là ông đã nói thật.

Thì ra suốt thời gian qua anh đẩy cô về phía hắc chỉ để tìm 1 món đồ bình thường, thật sự đã quá nực cười rồi.

Đôi mắt chợt suy tư 1 hồi rồi bất giác bờ môi lại cong lên, nhìn đến 2 vợ chồng trước mặt mà nham hiểm nói:

- 2 người cũng đến lúc cần sử dụng rồi. Nghỉ ngơi cho tốt đi.

Nói rồi anh liền đứng dậy mà trở ra ngoài mà ông ngẩng đầu đó bàn tay siết chặt lại cố nén xuống cơn giận.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Những tháng ngày yên ả trôi qua, thời hạn 1 tuần cũng đã đến và nghiêm nhiên bây giờ bọn họ đang ở dưới kho hầm của biệt thự nhà hắn.

Lúc này Vĩnh Kiệt ra hiệu cho 1 tên áo đen dẫn 1 người đi vào.

Hắn nhìn tên đó lại khẽ nhú mày nói:

- Vĩnh Kiệt, ý cậu là sao? Đây chẳng phải vẫn là tên đó sao?

- Phải, là tên đó. Nhưng hôm nay mới là sự thật thực sự.

Nói rồi anh liếc hướng đôi mắt xuống người đàn ông kia mà lạnh giọng hỏi:

- Nói đi, đoạn clip đó là ai sai người phát tán.

Tên đó nghe vậy cả người run rẩy quỳ ở dưới mà lắp bắp nói:

- Là...là...Đàm Hiếu Thanh!

Hắn nghe vậy khẽ nhú mày tức giận đập mạnh lên bàn:

- Vậy sao khi trước người dám nói dối.

- Là cô ta...cho tôi 1 khoản tiền...và dặn tôi nói như vậy. Vũ tổng, làm ơn tha mạng.

Hắn tức giận nhè chăm chăm vào người đàn ông đó mà gằn lên từng chữ:

- ĐÀM HIẾU THANH!

Băng Nhi lúc này ngối ở gần đó, vẻ mặt vẫn bình thản như đã biết trước được mọi chuyện liếc đứng dậy:

- Sự thật giờ đã rõ, tôi cũng không còn gì để nói nữa. Xin phép đi trước.

Nói rồi cô liền quay người rời đi, hắn nhìn đầy nhè theo bóng cô khuất rồi lại quay sang Vĩnh Kiệt hỏi:

- Chuyện là thế nào.

- Mình đã thả tên đấy ra và cho người theo dõi. Quả nhiên cô ta là con cáo 2 mặt, đưa tên cho tên đó rồi ở phía sau sai người giết hắn để bịt miệng nhưng người của mình đã nhanh tay cứu được hắn và đưa về Tất nhiên với 1 điều kiện sẽ tha chết cho hắn thì hắn mới yên tâm nói ra.

Hắn nghe vậy liền nhìn xuống tên đó, đôi mắt trở nên sắc lạnh:

- Chết thì có thể không tính nhưng tội sống không thể bỏ qua. Cậu hãy xử lý đi.

Nói rồi hắn cũng đứng dậy mà rời đi, từ phía sau vẫn nghe được lời van xin thất thanh của tên đó.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Băng Nhi đứng ở bên mép đường đưa tay vẫy 1 chiếc taxi, khi vừa mở cánh cửa định toan bước lên thì liền bị 1 lực tóm tay cô kéo lại.

Băng Nhi có chút khó hiểu nhìn hắn nói:

- Anh còn chuyện gì nữa sao? Hay vẫn chưa tin mà nghĩ tôi mua chuộc tên đó?

Hắn nghe vậy chỉ bình thản nói:

- Tôi muốn nói chuyện với em.

- Tôi giờ phải đến bệnh viện, không có thời gian cùng anh nói chuyện.

- Em tin tôi chỉ cần 1 cuộc điện thoại có thể đem thằng bé biến mất không?

Cô nghe vậy mới thu lại vẻ mặt, rút tay ra khỏi tay hắn rồi lạnh nhạt nói:

- Được, anh nói đi.

Hắn lúc này đôi mắt chợt dịu xuống, thanh âm trở nên nhẹ nhàng:

- Việc hiểu lầm em là do tôi sai, tôi sẽ xin lỗi.

Cô nghe vậy mà vẻ mặt vẫn bình thản:

- Chỉ vậy thôi sao? Nếu không còn gì thì tôi phải đi rồi.

Hắn thấy vậy liền đưa tay kéo cô lại phía mình, nét mặt giữ vẻ cao ngạo mà nói:

- Vũ Thiên Uy tôi là 1 kẻ cao ngạo, tất nhiên đối với nữ nhân tôi cũng sẽ không hạ mình. Để cầu xin 1 ai đó là điều tôi không bao giờ làm, để ép buộc 1 ai đó là điều tôi có thể làm. Chỉ là với em, lần này tôi không phải là hạ mình cầu xin, tôi là lấy bình đẳng của đôi bên để bày tỏ quan điểm. Tôi có thể không hiểu tình yêu là gì nhưng tôi biết nó bắt buộc phải xuất phát từ 2 phía mà tôi hiện tại đã ở trước mặt em. Vậy nên, Triệu Băng Nhi, tôi cần em thích tôi!

Lời nói của hắn khiến cô ngơ ngàng mà khoảng cách lại gần đến mức có thể nghe thấy được nhịp tim của đối phương thế này lại làm cô đỏ mặt.

Trong khoảnh khắc ngưng ngừng đó bỗng 1 thanh âm vang lên phá vỡ nó:

- Thật xin lỗi nhưng phải phá vỡ không gian của 2 người.

Hắn lúc này mới đẩy cô ra rồi quay về phía sau nhìn người trước mắt mà tối sầm mặt mày:

- Tống Ngạo Thiên.

Cô lúc này nhìn anh cũng có chút sững sốt mà Ngạo Thiên thấy vậy lại chỉ mỉm cười mà mị r ồi nhìn đến cô mà nói:

- Triệu Băng Nhi, đến lúc em nên trở v ề với tôi r ồi!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Trở Về

Băng Nhi cảm giác tim đập nhanh dữ dội, cô không hiểu tại sao Ngạo Thiên lại nói như vậy ngay trước mặt hắn như vậy, cả người cứng đờ đến 1 chút phản ứng cô cũng không biết nên làm như thế nào.

Hắn lúc này nghe vậy lại cảm thấy trái tim bị tổn thương ghê gớm. Mặc dù đã lường trước được sự việc cô là người của Hắc Long Bang nhưng trước giờ cô luôn phủ nhận cũng khiến hắn cảm thấy an tâm phần nào chỉ là, ngay lúc này nhìn vào sự thật lại thấy cô không có nổi 1 lời phản kháng hắn mới thấy chua chát như thế nào.

Hướng đôi mắt sắc lạnh đến người trước mặt, vẫn giữ được dáng vẻ cao ngạo ấy mà nói:

- Mà muốn gì?

Ngạo Thiên nghe vậy lại bật cười 1 cái cái, vẻ mặt như không có gì mà nói:

- Tao chỉ muốn lấy lại những thứ thuộc về mình. Vũ Thiên Uy, mà đừng nói với tao mà không biết Băng Nhi là người của Hắc Long Bang.

- Cô ấy trước giờ chưa thừa nhận đi đâu đó.

- Vậy sao?

Ngạo Thiên bờ môi khẽ cong lên cái nhếch mép rồi lại nhìn sang cô chậm rãi nói:

- Băng Nhi, chẳng nhẽ em quên những gì tôi đã làm cho em sao? Chỉ trong 1 thời gian ngắn ở bên cạnh tên đó?

Cô nghe vậy mà trong lòng lại cảm thấy rối bời, trở về chỉ là đi đâu sớm muộn nhưng không hiểu sao ngay lúc này cô lại cảm thấy 1 bước thôi cũng không thể nhấc chân lên nổi, là vì đi đâu gì? Là vì người đang đứng bên cạnh sao? Cô thừa nhận đối với hắn là đã có cảm tình rồi chỉ là.....

Cơn gió chiều nhẹ lướt qua làm tung bay mái tóc, những tia nắng sắp lụi tàn còn phảng phất từng đốm nhỏ trên y phục của người nữ nhân kia, đôi chân khẽ cử động nhưng còn luyến tiếc đi đâu gì mà chần chừ 1 lát rồi bước về phía trước. Nếu có thể cô chỉ mong rung động này là nhất thời, luyến tiếc 1 chút rồi cũng sẽ thôi.

Thời gian lúc này như từng giây chậm lại, vài lọn tóc theo gió lướt qua bờ vai của hắn, cô từng chút một mà rời khỏi hắn không 1 giây nhìn lại. Nữ nhân này quả nhiên là vô cảm chỉ là hắn không muốn bỏ lỡ bất cứ đi đâu gì, bàn tay liền đưa ra trước túm lấy cánh tay cô kéo mạnh lại về phía sau:

- Tất cả những việc em nên làm bây giờ chỉ là đứng bên cạnh tôi. Em không cần phải cảm thấy có lỗi, hay chỉ là 1 chút day dứt. Những gì em nợ hắn tôi sẽ thay em trả.

Băng Nhi nghe vậy lại ngơ ngàng nhìn hắn, khoảnh khắc này thật sự muốn phủ nhận cũng không được nữa rồi.

Hắn lúc này siết chặt lấy tay cô rồi nhìn về phía anh mà ngạo mạn nói:

- Mà chỉ cần nói thứ mày muốn, tao sẽ đưa không bao gồm cô ấy. Còn nếu cảm thấy vẫn chưa vừa lòng....Tống Ngạo Thiên, tao không ngại lặp lại sự kiện năm đó.

Lời nói vừa mang tính thoả hiệp nhưng lại đầy ý cảnh cáo.

Hắn đứng đấy nhìn Ngạo Thiên ánh mắt lộ rõ 1 tia kiên định rồi quay người lại mà kéo cô đi thẳng vào xe mà lái đi

Ngạo Thiên đứng đấy với đôi mắt sắc lạnh nhìn khoét sâu vào chiếc xe vừa mới lăn bánh mà lộ rõ vẻ tức giận:

- Vũ Thiên Uy, mày ngạo mạn r ồi!

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Không gian trong khoang xe lại tĩnh lặng, Băng Nhi ng ồi ở ghế bên lúc này còn cảm thấy mơ hồ, những lời hấn nói còn văng vẳng trong đầu, ngay lúc này đây tim vẫn còn đập nhanh dữ dội. Đôi mắt nhìn thẳng về con đường phía trước r ồi chậm rãi nói:

- Băng Phong hôm nay xuất viện, tôi muốn đến đón nó.

Hấn nghe vậy t ầm mắt vẫn không nhìn đến cô chỉ bình thản nói:

- Tôi đã cho người đón nó. Đồ đạc của em cũng đã chuyển về biệt thự r ồi.

Băng Nhi bất chợt nhìn sang hấn r ồi nhàn nhạt nói:

- Anh không sợ sẽ có 1 ngày tôi giết anh sao?

Lời cô vừa dứt hấn li ền dẫm mạnh chân phanh mà dừng xe lại.

Băng Nhi kho hiểu nhìn hấn lại thấy hấn lấy ra 1 khẩu súng đặt vào tay cô, vẻ mặt có chút đau lòng mà thanh âm cũng trầm xuống:

- Nếu chỉ có giết tôi em mới có thể rời khỏi tên đấy....vậy thì làm đi. Chỉ là....(hấn chợt dừng lại c ầm lấy bàn tay cô đặt lên phía ngực trái của mình)...hãy chừa lại vị trí này, bởi vì nơi đấy...có em.

Băng Nhi lúc này kinh ngạc nhìn hấn, bàn tay ở vị trí ấy còn cảm nhận được rõ ràng từng nhịp đập của hấn, hấn thật sự rất chân thành, chân thành đến nỗi khiến cô khó xử.

Hấn thấy cô im lặng như vậy bờ môi lại khẽ cong lên ý cười:

- Sao? Em không làm được? Triệu Băng Nhi, nếu em muốn giết tôi em có thể làm việc đó từ lâu r ồi. Thừa nhận đi, em thích tôi phải không?

Câu hỏi của hắn lại làm cô đỏ mặt liền vội vàng rút tay lại rồi trả lại khẩu súng vào tay hắn mà quay mặt đi hướng khác:

- Đừng có tự mình đa tình.

Ai ngờ lời vừa dứt hắn đưa tay ra sau gáy cô xoay mặt lại rồi cúi xuống mà đặt lên bờ môi đó 1 nụ hôn không quá nồng nhiệt mà rất chậm rãi thưởng thức từng chút một.

Băng Nhi lúc đầu còn chống cự nhưng rồi cũng bị hắn dẫn dắt cho đến mơ hồ không còn sức phản kháng chỉ đành chấp thuận cho hắn ra sức ngấu nghiến.

Nụ hôn cứ kéo dài mãi cho đến khi hơi thở đã dần yếu ớt hắn mới chịu buông ra.

Cả gương mặt cô lúc này ửng hồng, đôi mắt đã trở nên mờ màng sau nụ hôn mãnh liệt vừa rồi lại càng khiến hắn si mê nổi cơn dục vọng.

Bất chợt hắn lại ghé sát vào tai cô, bờ môi cong lên ý cười ma mị:

- Triệu Băng Nhi, tôi yêu em!

Dứt lời hắn cũng lùi lại vị trí của mình rồi khởi động xe mà lái đi thẳng.

Băng Nhi ngẩn đờ sững sờ nhìn hắn, chưa bao giờ cô lại cảm thấy hắn thu hút đến như vậy từ cái góc nghiêng này. Bờ môi bất giác lại khẽ mỉm cười rồi quay mặt ra phía cửa mà nhìn quang cảnh hôm nay bỗng nhiên đẹp lạ thường.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Hắn lái xe về thẳng biệt thự, vừa chạy vào trong sân đã thấy dì Lưu đi ra về mặt hồ hởi nhìn cô bước xuống mà vui mừng nói:

- Triệu tiểu thư, chào mừng cô trở về

Cô nghe vậy chỉ nhìn bà khẽ mỉm cười gật đầu 1 cái.

Cùng lúc này từ phía trong nhà đi ra 1 bóng người r ấ gọi lớn:

- Chị!

Băng Nhi theo phản xạ nhìn về phía phát ra âm thanh mà bất giác gọi lên:

- Băng Phong, sao em lại ở đây?

Nó chạy lại về phía cô mà tươi cười nói:

- Là anh bảo em dọn về đây.

Cô nghe vậy liền quay sang hấn vẻ mặt khó hiểu mà hấn thấy vậy vẻ mặt vẫn bình thản nói:

- Để thằng bé ở đây cho em tiện chăm sóc nó thôi.

Nói r ấ hấn cũng lướt qua cô đi thẳng vào trong nhà, Băng Nhi đứng đấy nhìn theo bóng hấn trong lòng bỗng len lói 1 tia ấm áp.

Băng Phong lúc này túm lấy cánh tay cô kéo vào bên trong:

- Chị, anh ấy là bạn trai chị phải không?

Cô nghe vậy khẽ nhú mày hỏi:

- Ai nói với em vậy?

Nó nghe vậy không nói gì chỉ giơ ngón tay chỉ về phía của hấn.

Băng Nhi thấy vậy bỗng ngây người, 1 giây sau đó lại khẽ mỉm cười.

3 người bọn họ cùng ng ấ vào 1 mâm cơm, Băng Phong nhìn bàn ăn thịnh soạn liền sáng rực mắt lên:

- Nhi ầu vậy sao? Những món này em chưa được ăn bao giờ.

Hắn nhìn nó như vậy lại bật cười rồi nói:

- Vậy bây giờ ăn là được rồi.

- Dạ.

Lời hắn vừa dứt nó liền vui mừng gấp hết cái này đến thứ khác bỏ vào bát rồi ăn ngấu nghiến.

Hắn thấy vậy chỉ bình thản gắp 1 chút thức ăn bỏ vào bát cô rồi lãnh đạm nói:

- Tôi thấy em đã gầy rồi, ăn nhiều vào.

Nói rồi hắn cũng đi đến đũa dùng bữa ăn của mình, Băng Nhi thấy vậy có chút không quen nhưng vẫn cố gượng gạo dùng bữa.

Suốt cả bữa cơm cô với hắn cũng chẳng nói thêm 1 lời nào, thi thoảng chỉ nghe tiếng cười thích thú của Băng Phong còn không chỉ là tiếng bát đũa va chạm.

Sau bữa cơm, cô cùng Băng Phong đi về phòng của nó mà cũng cảm thấy kinh ngạc. Rốt cuộc hắn đã chuẩn bị từ bao giờ, căn phòng quá đầy đủ không thiếu 1 thứ gì từ bàn học đến giá sách, tivi, laptop, chiếc giường rộng lớn, đến ngay cả tủ quần áo cũng đã chật kín bởi những y phục vừa đúng size của nó.

Băng Phong thích thú ngó vào chiếc bàn học mới của mình mà nói:

- Ngày trước mỗi lần học bài em đều phải kê gạch rồi đặt 1 miếng ván lên trên để làm bàn, dùng nến để thấp sáng. Bây giờ thì thật là tốt quá, không cần phải kê gạch, cũng không cần phải thấp nến nữa. Sách vở hay mọi thứ cũng toàn đồ mới không cần phải chấp vá, không cần phải cố dò ra từng chữ đã bị nhoè trong cuốn sách cũ, không cần phải đến lớp nhìn ké bạn bè. Cuộc sống này, thật sự đã giống như e từng mơ.

Băng Nhi nghe vậy lại cảm thấy đau lòng, bước đến phía sau thằng bé mà đưa tay lên xoa đầu nó:

- Băng Phong, từ bây giờ hãy nhớ, em không còn 1 mình nữa. Em còn có chị.

Nó nghe vậy liền quay sang nhìn cô cảm kích:

- Chị, sao chị lại tốt với em vậy?

Cô lúc này chỉ biết cười khở mà nói:

- Vì em đáng được như vậy.

Nó nghe vậy liền ôm chầm lấy cô:

- Cảm ơn chị!

- Được rồi, hãy học bài đi. Ngày mai phải đến trường rồi.

- Dạ!

Nói rồi nó cũng buông cô ra rồi ngay ngắn vào vị trí của mình mà lấy sách vở ra học.

Cô thấy vậy lại khẽ thở dài 1 cái rồi quay người trở ra đóng cửa phòng lại.

Đi thẳng lên lầu, dừng chân trước cửa phòng của hắn, cô vốn có điềkhó hiểu nên muốn gặp hắn nói chuyện. Bàn tay đưa tay lên gõ cửa "cốc, cốc" rồi đứng đợi 1 lúc mà không thấy bên trong có động thái gì cô lại mở cửa mà đi vào.

Trong căn phòng trống không chỉ nghe được tiếng nước chảy róc rách từ phía nhà tắm, có lẽ hắn đang ở trong đấy.

Nghĩ vậy cô liền lưỡng lự đi dạo quanh căn phòng ngắm nghía từng những đồ nội thất trang trí xa hoa.

Bất chợt liền cảm nhận được hơi thở nóng từ phía sau, cô theo phản xạ liền quay người lại, gương mặt theo đó liền đụng phải vòm ngực săn chắc của hắn mà lúng túng lùi vài bước, không cẩn thận lại bị trượt chân, cả người ngã về phía sau.

Hắn thấy vậy liền vội đưa tay ra tóm lấy tay cô kéo lại, 1 giây sau đó liền nằm gọn trong lòng hắn.

- Em là cố tình muốn ngã vào người tôi phải không?

Cô nghe vậy liền đỏ mặt đẩy hắn ra mà gắt nhẹ:

- Chẳng phải là do anh kéo tôi sao?

Hắn lúc này lại mỉm cười nhìn cô bằng vẻ mặt không hiểu mà nói:

- Vậy em là muốn ngã xuống đó phải không?

Băng Nhi trừng mắt nhìn hắn tức giận đến không đối đáp lại được:

- Anh....tôi không muốn cãi lý với anh nữa. Tôi có chuyện muốn hỏi anh.

Hắn nghe vậy nhưng lại chẳng mấy để tâm, lại cúi xuống ghé vào tai cô thì thầm:

- Tôi cũng có chuyện muốn làm với em!

Băng Nhi lúc này chợt đỏ mặt, bàn tay đưa lên chống vào lồng ngực hắn mà đẩy ra:

- Vũ Thiên Uy, anh.....

Lời chưa kịp ra hết đã bị hắn nuốt gọn vào trong miệng, Băng Nhi vùng vằng đẩy hắn ra liền bị hắn dùng lực đẩy về phía tường, 1 tay giữ chặt lấy 2 tay cô mà cố định trên đỉnh đầu.

Chiếc lưới không an phận của hắn dùng lực tách đôi cánh đào của cô ra, luồn vào trong khoang miệng quấn lấy chiếc lưới của cô mà rút hết những dư vị ngọt.

Băng Nhi bị hắn khống chế lại thêm nụ hôn quá mãnh liệt khiến cô không thể phản kháng được nữa.

Hắn lúc này rời môi cô ra di chuyển đến vành tai cô mà cắn nhẹ.

Băng Nhi vì hành động đẩy lại khẽ rùng mình, cô dùng chút tỉnh táo cuối cùng mà gắng gượng nói:

- Thiên Uy...tôi...muốn nói chuyện.

Hắn nghe vậy vẫn tiếp diễn hành động của mình, kéo nụ hôn xuống dưới cổ mag thanh âm đã khàn đục:

- Tôi vẫn nghe em nói.

Băng Nhi lúc này gương mặt đã đỏ ửng, đôi mắt đã mờ màng, hơi thở đã gấp gáp:

- Tại sao...anh...lại làm như vậy....?

Hắn rời nụ hôn xuống xương quai xanh, bàn tay đưa lên cởi chiếc cúc áo của cô, cả bầu ngực đầy đà được nâng đỡ bởi lớp nội y màu đen huyền bí.

Hắn lúc này liền vùi đầu vào nó, bàn tay vòng ra phía sau cởi chiếc nội y xuống rồi mơn trớn trên cơ thể cô mà nhào nắn.

Băng Nhi vì hành động đó của hắn bất giác lại kêu lên 1 tiếng:

- Uhm...Thiên Uy...tôi....

Lời chưa kịp ra hết liền bị hắn bế bổng lên, cô theo phản xạ vòng tay qua cô hắn mà hắn nhìn xuống cô bằng ánh mắt đã đầy dục vọng:

- Tôi vốn muốn nói chuyện cùng em nhưng có lẽ giờ này không được rồi.

Dứt lời hấn bế cô lại phía chiếc giường mà đặt xuống, tiện tay gỡ bỏ nốt lớp trứng ngai vật còn sót lại, cả thân thể mỹ miều hiện ra trước mắt.

Nữ nhân ở dưới thân hấn cả gương mặt xinh đẹp đã đỏ ửng, dáng vẻ xấu hổ khép nép lại càng khiến hấn trỗi dậy ham muốn.

Bất chợt tầm mắt dừng lại ở 1 vết sẹo mờ ở phía phần eo khiến hấn khẽ nhíu mày, đưa đôi mắt nhìn lại 1 lượt hấn mới phát hiện ra cả khắp cơ thể trắng nõn ấy còn rất nhiều những vết sẹo như vậy, có lẽ nó xuất hiện sau trận ẩu đả với những tên khốn nạn kia.

Nghĩ vậy hấn lại cảm thấy đau xót, cúi người xuống đặt từng nụ hôn nhẹ lên mỗi dấu vết ấy và cố tình để lại dấu ấn của hấn.

Chỉ 1 lúc sau, khắp của người cô là những điểm ửng hồng ám muội, bàn tay mơn trớn trên cơ thể cô rồi trườn xuống dưới đến thẳng nơi mật đạo huyền bí ấy mà thăm dò.

Băng Nhi vì sự trêu ghẹo của hấn khẽ vặn vẹo, cô phải cắn xuống bờ môi của mình để ngăn đi những âm thanh xấu hổ.

Hấn thấy vậy liền cúi xuống cắn nhẹ vào vành tai cô, hơi thở nóng phả ra cùng âm thanh khàn đục:

- Băng Nhi, về sau không được rời khỏi tôi.

Cô lúc này đầu óc đã mơ màng vẫn cô giữ chặt miệng để không phát ra tiếng, hấn thấy vậy bàn tay ở phía dưới liền động mạnh hơn khiến cô khẽ nhíu mày:

- Ahh...

- Băng Nhi, nhớ lời tôi nói. Không được rời khỏi tôi.

Cô đã bị hấn làm cho mê mẩn, theo dòng cảm hứng mà "uhm" 1 cái.

Hắn nghe được câu trả lời vừa ý liền mỉm cười thoải mái rồi tác chân cô ra, đem cự long dừng mảnh ngang nhiên đi vào.

Bị 1 vật to lớn xâm nhập có chút đau đớn, cô khẽ nhíu mày ngửa đầu ra sau mà thở dốc, bàn tay bấu chặt vào ga giường mà đón nhận.

Nơi phía dưới đã trở nên chật khít, hắn theo đó nhẹ nhàng vận động, từ chậm rãi rồi đến nhanh dần, bàn tay vẫn không ngừng ở trên người cô mà nhào nắn.

Đã 1 tuần hắn không được gần gũi cô vậy lên lần kích tình này thật sự rất mãnh liệt.

Bất chợt hắn lại rời ra, bàn tay túm lấy eo cô xoay người nằm sấp lại, theo tư thế đẩy từ từ đi vào, áp sát lồng ngực vào tấm lưng trắng nõn, tầm mắt lại thấy được 1 vết sẹo ở bả vai, hắn khẽ đau lòng mà hôn nhẹ lên nó, phía dưới vẫn không ngừng vận động.

Ở trong căn phòng xa hoa ấy, trên chiếc giường rộng lớn kia là 2 thân ảnh loã lồ đang dính chặt lấy nhau.

Có lẽ chưa bao giờ lại cảm thấy họ hoà hợp đến như vậy ở tất cả mọi tư thế.

Tới đỉnh cao của dục vọng, hắn ở trên người cô càng điên cuồng hơn, động thân mỗi lúc 1 mạnh mẽ hơn.

- Uhm...Thiên Uy...dừng dừng sức như thế...Ahh....

Hắn lúc này bàn tay siết chặt lấy bờ eo cô, càng dùng sức mà ra vào, hơi thở mỗi lúc 1 gấp gáp:

- Băng Nhi, gọi tên tôi!

- Uhm...Thiên Uy...!

- Gọi lại!

- Uy....Ahh...!

Nghe được câu vừa ý hẳn liền gấp rút trong cô, 1 thứ chất lỏng chảy vào bên trong, hẳn khẽ g ãm lên 1 tiếng r ồi gục lên trên người cô.

Cả 2 cứ ở trong trạng thái như vậy mà mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Trăng ngoài kia vẫn tròn vành vạnh chiếu thẳng vào khung cửa sổ soi rọi lên 2 thân ảnh đẹp đẽ ấy.

Trải qua sau những tháng ngày mệt mỏi, chông chênh với thứ tình cảm chớm nở cuối cùng cũng có được 1 ngày yên bình mà dựa vào nhau nhìn về giấc mộng màu hồng.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Cũng trong đêm đó, tại 1 căn phòng rộng lớn với đồ vật ngổn ngang trên sàn, nữ nhân với gương mặt dày lớp trang điểm tức giận dùng tay khua hết tất cả những đồ vật trên bàn. Chiếc cốc thủy tinh trong suốt vỡ tan tành trên sàn nhà, những tấm hình của đôi nam nữ bay tứ tung khắp cả căn phòng r ồi rơi rải rác khắp nền gạch lạnh lẽo.

Ả ta tức giận ng ồi phịch xuống ghế r ồi đập mạnh tay lên bàn, đôi mắt hằn lên những đường tơ đỏ mà nhìn chăm chăm vào tấm ảnh ở dưới đất:

- Triệu Băng Nhi, mày rốt cuộc đã làm thế nào để rửa sạch vết bùn tao đổ trên người mày?

Cùng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, ả ta tức giận bắt máy:

- Đi đâu tra thế nào r ồi?

- Người của chúng ta cử đi giết tên đó đầu đã bị giết chết. Không ngoại trừ khả năng tên đó đã bị rơi vào tay bọn họ.

- Mẹ kiếp, có chút việc cũng làm không xong, ta nuôi các người để làm gì?

Nói rồi ả ta tức giận ném chiếc điện thoại xuống đất, đôi mắt nhìn vào khoảng không vô tận mà bức bối nói:

- Nếu quả thật tên đó đã rơi vào tay bọn họ, vậy thì Thiên Uy cũng đã biết được sự thật, mình có lẽ phải tính trước 1 bước.

Trong căn phòng bừa bộn với ánh đèn ngủ yếu ớt, hình dáng của nữ nhân ngồi trên ghế với đôi mắt sắc lạnh nổi lên những tia máu lại trông giống 1 con quỷ nữ đội lốt người khiến người ta khiếp sợ.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Khi mặt trời đã lên cao chiếu thẳng những tia nắng vàng lên gương mặt nhỏ nhắn, đôi hàng mi khẽ động đậy rồi mở mắt.

Đi đâu đâu tiên cô nhìn thấy là gương mặt đẹp tuyệt mỹ của hắc cùng đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Băng Nhi lúc này liền bưng tỉnh, nhìn xuống cả thân thể đang lộ liễu mà vội lấy tấm chăn mà kéo lên che lại:

- Đồ biến thái.

Hắc nghe vậy lại chỉ mỉm cười 1 cái rồi nhìn cô vẻ vô tội mà nói:

- Cảnh đẹp như vậy nếu tôi không nhìn có lẽ còn biến thái hơn.

- VŨ THIÊN UY! ANH...!

- Được rồi, dậy mau đi. Thằng bé nó đang đợi dưới nhà. Em không phải muốn đưa nó đến trường sao?

Băng Nhi nghe vậy lại kinh ngạc nhìn hắc, hắc làm sao biết được ý định của cô, cô nhớ là không hề có nói qua cho hắc.

Hắc thấy vẻ mặt cô như vậy lại chỉ hôn nhẹ lên trán cô rồi ngồi dậy với lấy chiếc áo choàng mặc vào mà bước xuống giường.

Băng Nhi thấy vậy lại lên tiếng:

- Thiên Uy, anh tại sao lại muốn thằng bé dọn về đây?

Hắn nghe vậy cũng không quay người lại hướng thẳng về phía phòng tắm mà lãnh đạm nói:

- Vì em! Tôi muốn em ở bên tôi sẽ không phải có 1 nỗi bất an nào. Nếu em lo sợ không có người chăm sóc nó, tôi sẽ chăm sóc nó. Nếu em lo sợ nó bị tổn thương, tôi sẽ bảo vệ nó. Tất cả mọi việc tôi có thể làm chỉ duy nhất vì 1 mục đích mang tên TRIỆU BĂNG NHI.

Lời vừa dứt hắn cũng đi thẳng vào nhà tắm mà cô ng ẫi đấy còn ng ẫi người dõi theo, r ẫi lại khẽ nói:

- Cảm ơn!

Sau 1 h ẫi sở soạn, cả 2 người bọn họ cùng trở xuống l ẫi đi thẳng vào nhà bếp ng ẫi xuống ghế mà dùng qua bữa sáng.

- Băng Phong, ăn nhanh lên chị sẽ đưa em đến trường.

- Thật sao? Vậy là em không phải đi bộ nữa.

Nói r ẫi nó cũng li ẫi vội vã dùng hết phần sáng của mình, Băng Nhi thấy vậy cũng chỉ lên tiếng nhắc nhở r ẫi khẽ lắc đầu.

Bữa sáng được dùng xong, cả 3 bọn họ cùng ra xe lái thẳng đến trường quốc gia của thành phố.

Trước khi cánh cửa được mở, cô li ẫi nắm lấy cánh tay nó dặn dò:

- Băng Phong, nhớ lời c dặn chưa? Nếu ai bắt nạt em nhất định phải mách với thầy cô biết không?

- Dạ....(nói r ẫi nó lại nhìn đến hắn mà cười toe toét)....anh, em đã học thuộc những cái anh dạy r ẫi. Bọn chúng sẽ không bắt nạt được em nữa.

Hắn nghe vậy gật đầu 1 cái rồi lãnh đạm nói:

- Năm đảm nên nhớ chỉ dùng khi mọi chuyện đã không thể giải quyết được bằng lời nói.

- Dạ, em biết rồi. Em vào lớp đây.

Nói rồi nó liền mở cửa bước xuống vẫy tay chào 2 người bạn họ rồi chạy thẳng vào.

Băng Nhi ngồi trong xe nhìn qua khung cửa mà lo lắng.

Hắn thấy vậy chỉ lên tiếng trấn an:

- Đừng lo, nên để cho thằng bé va chạm 1 chút, nó sẽ mạnh mẽ hơn.

Nói rồi hắn cũng nổ máy mà lái xe đi thẳng đến Vũ Thị.

Lần này bước vào trong cùng hắn cô không còn là điểm chú ý của những sự hiếu kỳ nữa, chỉ là thời gian cô vắng bóng nhân viên nghĩ cô đã bị sa thải, nay lại thấy cô xuất hiện cũng có chút tò mò mà lén lút dõi theo.

2 người bạn họ cùng đi vào thang máy rồi nhấn thẳng lên tầng cao nhất của toà nhà.

Cánh cửa tách mở, cả 2 cùng bước ra, lúc này Tô Nhược Dung cầm 1 chiếc phong thư được gắn nơ đỏ bước đến đưa cho hắn:

- Vũ tổng, người của Đàm tổng có gửi cho ngài.

Hắn và cô nghe vậy lại khẽ nhúm mày, Đàm tổng - vậy chẳng phải là có liên qua đến Đàm Hiểu Thanh không?

Hắn cầm lấy phong thư từ tay thư ký Tô rồi xé ra mà rút trong đó 1 tấm thiệp mời. Hắn thấy vậy liền mở ra, 1 giây sau đó đôi mắt khẽ nhắm lại:

- Mời dự tiệc sao? Cô ta có ý gì đây?

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Đổi Mặt

Lời vừa dứt thì Tô Nhược Dung lại nhìn sang cô nói:

- Băng Nhi, em không có thư mời nhưng được chuyển lời có thể đi cùng Vũ tổng.

Cô nghe vậy lại khẽ nhíu mày hỏi lại:

- Tôi?

Tô Nhược Dung nhìn cô mà gật đầu khẳng định.

Cùng lúc đấy, tiếng chuông điện thoại vang lên, hần lấy trong túi ra rồi nhìn dãy số trên màn hình mà bắt máy:

- Thiên Uy, cô ta có động thái rồi.

- Cậu cũng nhận được thư mời?

- Phải, không biết cô ta muốn làm gì đây?

Hần nghe vậy đôi mắt chợt trở nên sâu thẳm, bờ môi khẽ nhếch lên, thanh âm phát ra vẫn đều đều:

- Đi đâu ta cần làm là vẫn nên trang trọng đến buổi tối tiệc. Mình rất muốn xem xem cô ta có thể làm gì.

Dứt lời hần cũng tắt máy mà đi thẳng về căn phòng rộng lớn trước mặt.

Băng Nhi thấy vậy cũng tiến đến bàn làm việc của mình mà ngồi xuống.

Thật ra, sự việc bị tung đoạn clip đó cô đã tính trước được. Ngày hôm ấy, cô cùng hấn ở đó dây dưa, qua tấm gương cũng đã thấy dc hình ảnh phản chiếu lại của người đã quay nó và tất nhiên mọi chuyện cô cứ thuận theo tự nhiên mà làm chỉ là khi ấy không nghĩ hấn lại có thể quay về, nước cờ đấy cô chỉ hy vọng có 10%. Còn về phần tên tung đoạn clip đó cô cũng đoán trước được tình huống, tất nhiên cô không làm cô sẽ nói là không làm, với việc có thêm sự xuất hiện của Phương Đan và Vĩnh Kiệt cô cũng tự nắm chắc được phần an toàn của bản thân. Chỉ là nếu Đàm Phương Thanh đã biết chuyện cô đã thoát khỏi vũng bùn mà ả hất sang, vậy nghiêm nhiên lại mời cô đi dự tiệc, chẳng phải là có ý đồ khác sao?

Băng Nhi nghĩ vậy nhưng cũng chẳng mấy để tâm, ả càng làm nhiều đi đâu thì càng bất lợi với ả, nữ nhân ngu ngốc chính là ở chỗ làm bất chấp mọi cái chỉ để đạt được mục đích của mình.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Chiều hôm ấy, trước cửa phòng làm việc của hấn, 2 tiếng gõ cửa "cốc, cốc" vang lên:

- Vũ tổng, ngài cho gọi tôi?

- Vào đi.

Lời vừa dứt cánh cửa cũng được bật ra, cô bước vào đi đến bàn làm việc của hấn, vẻ mặt không 1 chút biểu cảm nói:

- Vũ tổng, ngài có gì dặn dò?

Hấn lúc này ngẩng mặt lên nhìn cô, đôi mắt lộ rõ sự yêu chiều mà nhẹ giọng nói:

- Lại đây!

Băng Nhi khó hiểu nhìn hấn nhưng cũng vẫn theo lời hấn mà đi vòng vào phía trong bàn, ai ngờ khi vừa lại gần hấn liền mạnh tay kéo cô ngẫ vào lòng mình.

Băng Nhi có chút luống cuống đẩy hấn ra lại bị hấn ôm lấy eo giữ chặt lại, thanh âm mang sự cứng chỉ ầu:

- Lát nữa nghỉ sớm, tôi đưa em đi chọn y phục.

Cô nghe vậy lại nhìn hấn khó hiểu:

- Tôi?

- Phải, tối nay cùng tôi đến buổi tiệc.

- Tôi không đi!

- Tôi không hỏi ý kiến em, tôi chỉ nói để em chuẩn bị trước.

Cô lúc này bất chợt lại buột miệng nói:

- Đó chẳng phải là bạn gái anh sao? Người ta mời anh, không mời tôi. Tôi xuất hiện há chẳng phải là làm trò cười?

Hấn nghe vậy lại nhú mày nhìn cô, suy tư 1 h ồi bỗng chợt khoé miệng lại nhếch lên ý cười mà đùa giỡn nói:

- Băng Nhi, em đang ghen sao?

Bị câu hỏi bất chợt của hấn khiến cô giật mình, có chút lúng túng nói:

- Tôi đâu có rồi hơi, chuyện anh ở cùng ai cũng chẳng liên quan gì đến tôi.

Cô càng nói lại càng thấy rõ được ý ghen tuông trẻ con mà hấn thấy vậy lại cảm thấy thích thú.

- Vậy sao? Nếu vậy thì buổi tiệc tối nay đành phải nhờ Đàm tiểu thư đi bên cạnh tôi vậy.

Nghe hấn nói vậy không hiểu sao trong lòng cô có chút bức bối:

- Vậy đi. Nếu không còn chuyện gì tôi xin phép đi trước.

Nói rồi cô liền đứng dậy toan rời đi lại bị hắn túm lấy eo kéo mạnh lại khiến cô ngã thẳng vào lòng hắn, 2 gương mặt áp sát vào nhau.

- Em được quyền ghen, hơn nữa tôi cũng rất thích đi ầu đó.

Cô nghe vậy lại tức giận nhìn trừng trừng vào hắn mà rống rạc nói:

- Vũ Thiên Uy, nghe cho rõ đây TÔI KHÔNG CÓ GHEN.

Ai ngờ lời vừa dứt hắn liền khoá môi cô lại bằng 1 nụ hôn mãnh liệt, Băng Nhi trước sự đột ngột đó lại trợn to mắt nhìn hắn, cho đến khi cảm nhận được bàn tay hắn đang lần mò vào bên trong váy cô, Băng Nhi mới chợt sực tỉnh mà đẩy hắn ra rồi vội vàng đứng dậy:

- Vũ Thiên Uy, anh là tên biến thái!

Hắn nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản mà đứng dậy, 1 giây sau đó liền bế bổng cô lên hướng vào căn phòng bên trong mà cô hốt hoảng dấm vào ngực hắn gấp gáp nói:

- Thiên Uy, anh làm gì vậy? Bỏ tôi xuống.

Hắn chẳng để tâm lắm đến lời của cô, vẫn ngang nhiên bế cô đi thẳng vào trong căn phòng rồi đặt cô xuống giường theo đà mà mà đè lên trên người cô:

- Tôi hôn em, em bảo tôi biến thái. Em có thấy kẻ biến thái nào đẹp trai đến như vậy không? Em nói vậy là oan ức cho tôi, vậy tôi nên làm gì để rửa sạch oan ức đây? Triệu Băng Nhi, tôi nhất định phải dạy dỗ em.

Lời vừa dứt hắn liền cúi xuống gât gao hôn lấy cô, nụ hôn này mạnh bạo hơn khi nãy. Bàn tay theo đẩy mà lần mò cởi từng chiếc cúc áo của cô ra, hắn mạnh bạo xoa bóp nơi bầu ngực đầy đà ấy rồi điên cuồng rút hết những dư vị ngọt trong khoang miệng của cô.

Băng Nhi lúc này đầu đã bị hấn làm cho mê muội, cô dù lúc đầu có phản kháng kịch liệt nhưng cũng không thể phủ nhận rằng cơ thể này đối với hấn cực kỳ nhạy cảm.

Bọn họ cứ dây dưa cho đến khi cả 2 không còn 1 mảnh vải che thân, hấn đỡ cô dậy ng ồi lên trên người hấn, phía dưới 1 vật cương cứng chống đỡ r ồi mạnh mẽ đi vào nơi mật đạo huyền bí không báo trước khiến cô khẽ nhúu mày ngửa đầu ra sau mà đón nhận.

Hấn 2 tay túm chặt lấy eo cô dùng sức vận động r ồi cúi mặt vào nơi b ầu ngực căng tròn ấy mà cắn mút.

Cả căn phòng lúc này ngập tràn mùi hoan ái, những âm thanh đỏ mặt cùng tiếng thở dốc mãnh liệt của đôi tình nhân.

Trận mây mưa ấy kéo dài cho đến khi cả 2 mệt mỏi gục trên người nhau r ồi đi sâu vào giấc ngủ.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trong cơn mơ màng của giấc ngủ chợt chờn lại nghe được 1 giọng nói trầm ấm khiến lòng người cảm thấy dễ chịu.

Băng Nhi khẽ cựa mình r ồi từ từ mở mắt lại thấy được nụ cười mê hoặc của hấn khiến cô ngây người.

Hấn thấy vậy li ền hôn nhẹ lên trán cô 1 cái r ồi nhẹ giọng nói:

- Băng Nhi, dậy thôi. Buổi tiệc sắp bắt đầu r ồi.

Cô nghe vậy mới chột sảng sốt ng ồi bật dậy, cô còn chưa kịp chuẩn bị gì, bây giờ lại bảo cô đến buổi tiệc sao?

- Tôi chưa kịp chuẩn bị gì.

Hấn nghe vậy lại chỉ mỉm cười nhìn cô cứng ch ầu nói:

- Không cần, mọi thứ tôi đã chuẩn bị hết cho em r ồi.

Lời nói của hắn làm cô khó hiểu, mà hắn thấy vậy lại chỉ đưa bàn tay ra trước mặt cô. Băng Nhi thấy vậy chần chừ 1 hồi rồi cũng đặt tay lên tay hắn, hắn liền đỡ cô xuống giường rồi dẫn lại phía chiếc gương gần đó.

Băng Nhi lúc này cả gương mặt hiện rõ sự ngỡ ngàng tốt cùng nhìn vào thân ảnh ở trong chiếc gương.

Nữ nhân với gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ mặc trên mình chiếc váy dạ hội ánh kim trông lộng lẫy vô cùng.

- Anh...anh....rốt cuộc làm thế nào...?

Hắn nhìn cô bằng ánh mắt trù mến mà dịu dàng nói:

- Tôi không muốn làm phiền đến giấc ngủ của em, tất cả mọi thứ tôi đều căn dặn họ phải làm nhẹ nhàng nhất có thể....(hắn dừng lại nhìn cô mỉm cười 1 cái rồi đưa khủy tay ra trước)...Triệu Băng Nhi, tối nay hãy là nữ nhân ở bên cạnh tôi!

Cô nghe vậy ngỡ ngàng nhìn hắn, đôi mắt bây giờ đã lộ rõ từng tia cảm xúc, rồi lại khẽ mỉm cười khoác tay hắn, 2 người bọn họ mỹ nam, mỹ nữ cùng nhau bước trở ra.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

1 chiếc Mercedes - Benz S Class Limousine dừng trước cổng căn biệt thự xoa hoa.

1 người đi lại phía sau mở cánh cửa, đôi giày da đen bóng đặt xuống mặt đất, cả 1 thân ảnh sang trọng bước ra với Tây trang đắt tiền.

Trên gương mặt tuấn mỹ ấy lại nở 1 nụ cười mê hoặc, hắn đưa tay ra đón lấy bàn tay mềm mại của người nữ nhân bên trong rồi dìu cô bước ra.

Mái tóc được búi cao chỉ để rơi vài sợi khoe trọn gương mặt tuyệt đẹp. Chiếc váy dạ hội ánh kim được thiết kế ôm sát lấy cơ thể cô tôn lên 3 vòng

hoàn mỹ, phần cổ trễ xuống làm lộ nơi bầu ngực đầy đà, đuôi váy xoè rộng trên mặt đất xẻ tà 1 bên lại thấy được đôi chân thon dài mà trắng nõn.

2 người bọn họ đứng bên cạnh nhau cũng đủ át hết tất cả những tiêu thư, thiếu gia con nhà danh giá ở đây.

Cả 2 cùng dẫm lên chiếc thảm đỏ mà bước vào trong khuôn viên dưới bao con mắt ái mộ của quan khách.

Lúc này, từ phía xa bước đến 1 nữ nhân với thân hình nóng bỏng, gương mặt trang điểm khá đậm nhìn cô và hần mỉm cười:

- Rất vui vì 2 người đã đến!

Hắn thấy vậy lại nhìn người trước mặt, dáng vẻ cao ngạo mà nói:

- Đàm tiêu thư đã có lời mời, Thiên Uy tôi nếu không đến chẳng phải là đã thất lễ sao?

- Haha..., Vũ tổng quá khách sáo rồi. 2 người hãy ở đây thưởng thức chút rượu vang, tôi đi đón khách rồi sẽ quay lại.

Nói rồi ả ta mỉm cười gật đầu 1 cái rồi cũng quay người đi. Hắn thấy vậy lại khẽ nhìn theo ả mà nhíu mày nghi hoặc. Ắ chắc không phải chỉ đơn giản mời họ đến dự tiệc thôi chứ?

Ả vừa đi khuất, thì từ phía 1 giọng nói vang lên:

- Băng Nhi, cậu đến rồi sao?

Cô theo phản xạ quay người lại nhìn về nơi phát ra tiếng rồi mỉm cười nói:

- Phương Đan, cậu đi cùng anh ta sao?

Lời vừa dứt thì Vĩnh Kiệt đi đến vỗ vai hắn 1 cái rồi cười nói:

- Chúng tôi chỉ gặp nhau ở ngoài rồi cùng vào thôi.

Dứt lời anh lại quay sang hấn nói nhỏ:

- Không biết cô ta định làm trò gì, quan khách khá đông cũng toàn người có địa vị và tiếng tăm.

Hấn nghe vậy, vẻ mặt vẫn bình thản nói:

- Nếu cô ta thích thì càng đông người càng thú vị.

Cùng lúc đấy từ phía xa kia bước đến 1 người đàn ông đưa tay ra trước mặt hấn lịch sự nói:

- Thật vinh hạnh khi được gặp Vũ tổng và Trương tiên sinh ở đây?

Hấn thấy vậy cũng bắt tay lại, vẻ mặt vẫn ngạo mạn nói:

- Tôn tiên sinh lại nói quá r ồi, Thiên Uy tôi cũng không ngờ có thể gặp ngài ở đây.

- Nghe nói Đàm tổng hôm nay có mở buổi tiệc cho con gái của mình, họ đã có lời mời thì tôi cũng nên có lòng đáp lại. Gặp ngài ở đây, qua chào hỏi 1 chút, tôi còn có bạn đang đợi, xin phép đi trước.

Nói r ồi người đàn ông đó cũng quay người rời đi mà Vĩnh Kiệt lúc này mới ghé mặt sang hấn nói nhỏ:

- Đấy không phải là lão đại của Sát Địa Hội sao? Ông ta không phải là cho qua chuyện đấy chứ?

Hấn nghe vậy khẽ dăm chiêu nhúu mày nhìn về phía bóng dáng đang chen vào đám người kia, bỗng 1 âm thanh vang lên thức tỉnh hấn:

- Thì ra đây là Vũ tổng mà mọi người vẫn thường ca ngợi sao?

Lúc này cả 4 người bọn họ cùng nhìn về phía người vừa đi đến, là 1 thanh niên còn khá trẻ và bảnh bao.

Hấn thấy vậy lại nhúu mày nhìn thanh niên đó, bình thản nói:

- Hình như tôi và cậu không quen nhau.

Vĩnh Kiệt nghe vậy lại ghé vào tai hắn nói nhỏ:

- Tên đó là Tầ Trác Khanh con trai của Tầ Trác Nhiễm - lão già đấy cậu còn nhớ chứ?

Hắn lúc này mới nhận ra vấn đề lại khế nhếch mép 1 cái nhìn thanh niên kia:

- Thì ra là Tầ thiếu gia, nhân tiện đây cho tôi gửi lời hỏi thăm đến Tầ phu nhân, nghe nói bà ấy sau chuyện Tầ tổng tự tử, Tầ thị phá sản li hôn lâm bệnh, không biết đã đỡ chưa?

Tầ Trác Khanh nghe vậy tức giận mà siết chặt 2 bàn tay lại, nhìn hắn 1 tia căm phẫn rồi cố nén xuống mà nói:

- Cảm ơn Vũ tổng đã quan tâm, mẹ tôi vẫn khỏe. Tôi còn có việc, xin phép đi trước.

Dứt lời Tầ Trác Khanh cũng quay người rời đi mà hắn cũng trở lại về mặt lãnh đạm khi này.

Vĩnh Kiệt thấy vậy khế thờ dài nói:

- Thiên Uy, cô ta mời đến hình như toàn kẻ thù của cậu thì phải, không biết tiếp theo sẽ là ai đến chào hỏi đây?

Quả nhiên lời vừa dứt, lại 1 âm thanh nữa vang lên, nhưng giọng nói lại khá là quen thuộc:

- Lại gặp nhau ở đây như vậy quả thật có nên xem đây là duyên phận không?

Lúc này không chỉ hắn mà cả Vĩnh Kiệt cũng nhú mày mà cô và Phương Đan thì lại lấy làm kinh ngạc.

Hắn bất chợt đưa tay vòng ra sau ôm lấy eo cô kéo về phía mình rồi nhìn người vừa đến mà lạnh nhạt nói:

- Với mày, tao không tin vào duyên phận. Ngạo Thiên, tao cảm thấy mày là chó theo đuôi tao thì phải.

- Vũ tổng sao lại nói chuyện như thế? Ngạo Thiên tôi hôm nay có ý tốt đến đây chào hỏi ngài nhưng ngài lại ăn nói thô lỗ như vậy, thật là mất hết hình ảnh mọi người ca ngợi.

- Ý tốt của mày tao không cần, về sau cũng vậy. Bởi vì tao rất chán ghét cái bản mặt của mày.

Ngạo Thiên nghe vậy lại cười khẩy 1 cái rồi 2 tay rút túi tiền sát lại phía hắn:

- Thật ngại quá nhưng tao lại rất ưa cái bản mặt của mày.

Nói rồi anh liền quay người rời đi, trước khi ấy còn nhìn qua cô 1 ánh mắt sâu thẳm.

Lúc này, Đàm Hiếu Thanh quay trở lại phía bọn họ tươi cười nói:

- Mọi người đến cả rồi sao? Thật cảm ơn.

Nói rồi anh liền quay sang hắn tiếp lời:

- Thiên Uy, ba em có chuyện muốn nói với ai. Ông ấy đang đợi ở bên kia, có thể lại 1 chút không?

Hắn nghe vậy khẽ nhún mày rồi quay sang cô dịu dàng nói:

- Ở đây đợi tôi 1.

Băng Nhi nghe vậy khẽ gật đầu 1 cái, hắn cũng buông tay cô mà rời đi.

Đàm Hiếu Thanh lúc này lại nhìn cô cười 1 cái rồi cũng theo sau hắn.

Ngay sau khi hắn vừa đi, Vĩnh Kiệt gặp người quen cũng rời khỏi vị trí mà Phương Đan ngay từ đầu là đi cùng với ba mình nên bị 2 người kéo đi để giới thiệu với các quan khách.

Lúc này, người ở lại chỉ còn mình cô, Băng Nhi lưỡng lự từng bước đi ra phía cổng, vì ở đây cô cảm thấy quá ngột ngạt, bỗng từ phía sau truyền đến 1 âm thanh:

- Không ngờ hắn lại tốt tay đến như vậy, có thể biến em trở nên xinh đẹp thế này, tôi cũng phải ngưỡng mộ.

Cô nghe vậy khẽ quay lại nhìn người đang đi đến giọng có chút hạ xuống mà nói:

- Ngạo Thiên, em không hiểu là anh có ý gì? Tại sao hôm đó lại xuất hiện và nói như vậy?

- Mọi chuyện em vẫn nên nghĩ theo chiều hướng dễ hiểu 1 chút. Tôi đơn giản là muốn đón em trở về nhưng có lẽ em hình như không muốn rời khỏi hắn.

Cô nghe vậy lại có chút khó trả lời nhìn anh, bởi vì cô thật sự có sự luyến tiếc đối với hắn.

Ngạo Thiên thấy vậy lại khẽ cười khẽ 1 cái rồi tiếp lời:

- Được thôi, tôi cũng không ép buộc em. Tôi sẽ đợi em tự giác quay trở về với tôi.

Nói rồi anh cũng lướt qua cô mà đi lại phía chiếc xe đã đậu sẵn ở đó mà cô đứng đấy dõi theo anh 1 cái nhìn khó hiểu.

Lúc này 1 người đàn ông từ trong xe bước xuống mở cửa cho anh, Băng Nhi theo tầm mắt nhìn tới người đó mà bất chợt sửng sốt, 2 mắt mở to hết cỡ rồi bất chợt chuyển sang đỏ ngầu mà người đàn ông kia dường như cũng cảm nhận được cái nhìn của cô mà đối diện lại.

Khoảnh khắc 2 người chạm mắt nhau lại cùng loé lên 1 tia bi ai kỳ lạ.

Người đàn ông ấy nhìn cô 1 cái nhưng rồi cũng quay trở vào xe rồi lái đi, Băng Nhi lúc này vội vã đuổi theo nhưng có lẽ vì chiếc váy đã khiến mỗi bước cô trở nên khó khăn, cô chỉ có thể đứng chôn chân ở đấy nhìn chiếc xe đi khuất mà nước mắt lại vô thức chảy dài xuống, bởi mỗi không ngừng mấp máy:

- Không...không thể nào. Nhất định không phải...là mình nhìn nhầm thôi...

Cả người cô lúc này run rẩy, ký ức tàn khốc của ngày trước bất chợt quay về, nước mắt theo đó mà àoạt chảy ra cô chỉ biết đưa tay lên che lấy miệng mình để kìm hãm những tiếng nức.

Không gian xung quanh trở nên cô quạnh, lại nổi bật nhất là 1 đóa hoa tường vi đang ủ rũ nhỏ lệ, trông đáng thương vô cùng.

- Băng Nhi.

Hắn lúc này từ phía sau đi đến lại thấy bờ vai cô đang run rẩy mà vội vàng tiến lại trước mặt, 1 giây ngỡ ngàng nhìn cô khó hiểu. Chưa bao giờ hắn thấy cô lại có Q dáng vẻ yếu đuối đến như vậy.

- Băng Nhi, có chuyện gì vậy? Tại sao em lại ra đây? Có biết tôi đã đi tìm em này giờ không?

Đáp lại hắn chỉ là những tiếng nức nở vang lên, mà hắn thấy vậy lại cảm thấy đau lòng đến thắt cả tâm can lại, 2 tay luống cuống không biết gì đành cô thế nào đành ôm lấy cô vào lòng mà nhẹ giọng nói:

- Tôi không biết em đã gặp phải chuyện gì nhưng nếu em cứ khóc mãi như vậy, tôi không chắc mình còn có thể chịu đựng được nữa hay không. Em liệu có biết 3 chữ "tôi yêu em" vốn chỉ được gói gọn trong 1 trái tim, vậy nên khi tình yêu tôi khóc thì tim tôi cũng sẽ đau. Triệu Băng Nhi, em có thể vì 1 chút thương hại tôi mà đừng khóc nữa được không...?

Băng Nhi nghe vậy lại ngỡ ngàng ngược mắt lên nhìn hắn, đôi dòng lệ trong veo vẫn chảy dài trên gương mặt xinh đẹp đến động lòng. Người nam nhân này đối với cô là toàn tâm toàn ý, khó trách cô lại có thể vì hắn mà động lòng:

- Thiên Uy, tôi đến bây giờ lại thật sự hy vọng, tai nạn năm đó tôi được chết đi nếu không thì người năm đó cứu tôi là anh có phải là rất tốt không?

Hắn nghe vậy lại khẽ nhói lòng, bàn tay đưa lên giúp cô lau đi những giọt nước mắt nóng hổi mà dịu dàng nói:

- Băng Nhi, tôi phải cảm ơn tai nạn năm đó em không sao, tôi cũng cảm ơn tên đó đã cứu em về bởi vì tôi biết trước sau thế nào em cũng sẽ là của tôi.

Băng Nhi lúc này ngỡ ngàng nhìn hắn, có lẽ cô cũng đã đến lúc gỡ bỏ lớp mặt nạ của mình xuống rồi, cô muốn sống thật, có muốn cùng hắn nếm trải thứ cảm giác yêu thương 1 người nhưng liệu đi đâu cô muốn có phải là đúng hay không khi mà lúc này người cô nhìn thấy lại là....

Cùng lúc đấy Vĩnh Kiệt từ phí trong biệt thự chạy ra cắt ngang suy nghĩ của cô:

- Thiên Uy, cậu đang làm gì ở đây? Nhanh vào trong đi, có chuyện lớn rồi đấy.

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Lừa Dối

Hắn và cô nghe vậy lại nhìn nhau khó hiểu rồi cùng quay vào bên trong.

Lúc này tất cả quan khách ở đây đều đang xì xào to nhỏ mà ở phía trên sân khấu của buổi tiệc kia, tấm màn hình led to lớn không ngừng hiện lên những hình ảnh cùng các clip được cắt từ những cảnh tượng khiến mọi người cũng không khỏi kinh ngạc.

Cô và hắn cùng nhìn về phía màn hình, cả 2 không hện mà cùng neho mắt lại, đó chẳng phải là cô sao?

Những bức hình chụp cô cùng lão già Tần Trác Nhiễm đợ ở căn nhà bỏ hoang đó. Là vô tình hay cố ý, những bức ảnh nên có thì lại không có, hầi hết chỉ là hình ảnh cô chống trả lại lão và cảnh lão ngã xuống từ tầng lầi kéo theo cô cũng đợ chụp ở góc độ là cô đẩy lão chứ không phải là lão tự ngã.

Tiếp đến bên cạnh là đoạn clip ngắn cảnh cô đánh nhau với mấy tên thanh niên đã bắt nạt Băng Phong, nghiêm nhiên nó cũng sẽ đợ cắt ghép loại bỏ đi những phần thừa thãi không có tác dụng, và cuối clip đấy là hình ảnh 1 đồng nhữg xác người nằm ngổn ngang với vũng máu lênh láng trông đến kinh sợ nhữg tiếng bàn tán bắt đầu vang lên:

- Cô gái đó thật đáng sợ, xuống tay giết nhữu người như vậy liệu có phải là 1 con quái vật không?

- Thì ra Chủ tịch Tần là bị giết hại nhưng tại sao bên phía cảnh sát lại nói ông ấy tự tử? Cô ta có thể lực nào đứng đường sau sao?

- Nhưng tôi trông cô ta rất quen, hình như đã thấy qua rồi thì phải.

Trong lúc mọi người còn đang to nhỏ nhìn vào nữ nhân trên màn hình mà xào xáo nhau thì lúc này lại vang lên 1 âm thanh của người nữ nhân:

- Các người đang làm gì vậy? Là ai đã đưa những cái này lên mau tắt đi cho tôi.

Đàm Hiểu Thanh ở trong đám đông đó vẻ mặt tức giận mà quát lên. Những nhân viên phụ trách ở phía sau sân khấu cũng vội vàng luống cuống đi điều chỉnh máy móc, 1 lúc sau tất cả những hình ảnh ở trên màn hình đều biến mất.

À lúc này đi lại phía cô và hắn, vẻ mặt có chút lo lắng mà nói:

- Thật xin lỗi, tôi không hiểu sao những hình ảnh ấy lại bị phát lên. Tôi nhất định sẽ đi điều tra rõ ràng chuyện này.

Hành động đi lại phía đó của ả cùng lời nói của ả khiến mọi người tập trung về cô, 1 giây sau đó trong đám người ấy có người bật thốt lên:

- Cô ta...cô ta không phải là cô gái trong tấm hình đó sao?

- Trông rất giống...Đúng rồi, là cô ta đấy, cô ta đến đây làm gì vậy?

- Không lẽ...không lẽ còn định giết thêm ai sao?

- Nhưng tại sao cô ta lại đi bên cạnh Vũ tổng...?

Cả buổi tiệc lúc này đều tập trung về phía cô, mà hắn đứng bên cạnh trong lòng không khỏi tức giận.

Bỗng từ trong đám người ấy đi đến là 1 người đàn ông độ tuổi ngoài 40 ăn mặc lịch sự đứng trước cô và hắn rồi lấy từ trong túi áo ra 1 cái thẻ ngành mà nghiêm mặt nói:

- Vũ tổng, tôi là Đoàn Tử Kỳ - Đội trưởng đội trọng án số 1. Nghi ngờ người ở bên cạnh ngài có liên quan đến vụ thảm sát cùng cái chết của Chủ tịch Tần vừa qua, tôi muốn mời cô ấy về trụ sở để phối hợp điều tra.

Hắn nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản bước lên trước che chắn cho cô:

- Ngài chỉ dựa vào vài tấm ảnh và đoạn clip đó liền cho rằng người trong đó là nữ nhân bên cạnh tôi sao? Ngài nghĩ 1 cô gái mỏng manh như vậy lại có thể 1 mình giết chết được đám thanh niên vai to sức rộng đó? Còn nữa, cái chết của Chủ tịch Tân khi đó chẳng phải cảnh sát đã kết luận là tự tử sao bây giờ lại liên quan đến nữ nhân của tôi? Hơn nữa, không có lệnh mà lại muốn đưa người đi? Đội trưởng Đoàn, thất lễ rồi, tôi không chấp thuận yêu cầu của ngài.

Lời hắn vừa dứt thì 1 thứ ánh sáng kim loại từ phía đám đông kia lao thẳng về phía cô cùng âm thanh dữ tợn của 1 người đàn ông:

- Con khốn này đã giết con tao, tao phải giết mày.

Hắn còn chưa kịp có hành động thì Băng Nhi thân thủ linh hoạt, theo phản xạ né đường dao đó rồi túm lấy cánh tay người ấy vặn ngược lại, con dao liền rơi xuống thì cô xoay vòng người rồi vật mạnh kẻ đẩy ngã thẳng xuống đất trong bao con mắt kinh ngạc của mọi người mà hắn lại khẽ nhíu mày 1 cái.

Vĩnh Kiệt lúc này đi đến túm lấy tên đó kéo lên rồi nói:

- Người là ai mà dám ở đây nói bừa còn cả gan định ám sát người khác.

Người đàn ông đẩy đầu tóc rối bù, ăn mặc đồng phục của nhân viên phục vụ nhìn cô bằng ánh mắt đầy những tia máu đỏ:

- Con khốn đó đã giết chết con tôi. Hôm đấy chính mắt tôi đã thấy cô ta cả người đầy máu rồi đi khỏi kho hàng đấy, khi tôi đi vào trong đó đã thấy nhiều người nằm chết ở đó rồi trong đấy có cả đứa con trai của tôi. Là cô ta...là cô ta đã giết hết tất cả bọn họ nhưng cảnh sát lại không đi điều tra đến đoạn clip và những tấm ảnh đó đâu do tôi tự mình đưa lên. Tôi muốn cho mọi người biết bộ mặt của kẻ sát nhân này. Vị đội trưởng kia hãy mau bắt lấy cô ta, nếu không cô ta sẽ còn tiếp tục giết thêm nhiều người nữa.

Lúc này Tần Trác Khanh (con trai của Tần Trác Nhiễm) đi đến chỗ vị đội trưởng kia cúi chào 1 cái rồi ra về đầu buồm nói:

- Đội trưởng Đoàn, tôi đã suy nghĩ, Tần Thị chỉ mới đi vào hoạt động chưa lâu, tại sao lại có thể phá sản và khiến ba tôi tự tử được, chắc chắn rằng đã có người ở đường sau giờ trò. Hy vọng ngài có thể giúp tôi lấy lại được công bằng cho ba của mình.

Mọi người xung quanh nghe vậy cũng bắt đầu hòa vào theo "bắt cô ta đi, kẻ giết người" mà hần lúc này tức giận trừng mắt nhìn 1 lượt từng người khiến họ khiếp sợ cũng phải tự động khoá miệng mình lại.

Bỗng lúc này từ ngoài cổng đi vào là 1 tiểu đội cảnh sát vây quanh lại, 1 người trong số đó đi đến chỗ vị đội trưởng kia nghiêm trang chào 1 cái rồi đưa cho Đoàn Tử Kỳ 1 tờ giấy.

Vị đội trưởng cầm lấy nó lại hướng đến hần rồi chậm rãi nói:

- Vũ tổng, hiện đã có người làm nhân chứng, hơn nữa vừa rồi vị tiểu thư đây cũng cho chúng tôi nhìn thấy 1 màn võ thuật đẹp mắt chắc hẳn không yếu đuối như ngài nói rồi. Lệnh bắt giữ đã được đưa đến đây, Đoàn Tử Kỳ tôi phải thất lễ rồi.

Lời vừa dứt thì tiểu đội cảnh sát liền tiến lên toan giữ lấy cô thì:

- CÁC NGƯỜI DÁM!

Thanh âm của hần vang lên cũng khiến mọi người khiếp sợ, Đoàn Tử Kỳ thấy vậy cũng đỡ mồ hôi hột nhưng vẫn lên tiếng:

- Vũ tổng, lệnh bắt giữ đã có, nếu như ngài cản trở, chúng tôi bắt buộc phải dùng biện pháp cưỡng chế, như vậy sẽ không hay cho hình ảnh của ngài.

Hần nghe vậy lại khẽ nheo mắt lại nhìn về phía Đàm Hiếu Thanh, ảo hoá ra đã bố trí sẵn và tính toán rất kỹ, cũng hất ngay vũng bùn này sang cho kẻ

khác và ra vẻ như ả không làm và không biết gì cả, hấn đã đánh giá thấp ả rồi.

Quay lại về mặt ban đầu, hấn cần lấy tờ giấy trên tay vị đội trưởng đấy, không thèm nhìn qua chỉ bình thản vò nát nó lại rồi hướng đôi mắt sắc lạnh đến đám người trước mặt ngạo mạn nói:

- Cô ấy là làm theo chỉ đạo của tôi, nếu muốn làm việc cứ trực tiếp liên hệ với luật sư riêng của tôi. Còn bất cứ ai ở đây...(hấn dừng lại 1 hồi đưa mắt nhìn qua 1 lượt rồi lạnh giọng nói)...không được phép đụng đến cô ấy. Đừng nói là phải sử dụng đến Quỷ Thiên Hội, chỉ cần 1 mình Vũ Thị, tôi cũng có thể khiến cho 3 đời nhà các người cũng không ngóc đầu lên nổi.

Từng chữ cuối hấn nhả ra mang sức nội thương cực mạnh khiến không khí ở đây trở nên tê lạnh mà cô nghe vậy cũng chỉ biết ngơ ngàng nhìn vào bóng lưng rộng lớn của hấn ở phía trước.

Cùng lúc này từ phía cổng lại đi vào 1 đoàn người áo đen vây quanh lại tiểu đội cảnh sát kia mà Đoàn Tử Kỳ thấy vậy cũng lấy làm kinh sợ, hấn thật sự không nói giỡn. Cả tấm lưng áo đã thấm đẫm mồ hôi, nếu không phải giữa Đoàn Tử Kỳ và Đàm Hiếu Hùng có vài cuộc làm ăn bất chính sợ bại lộ ra ngoài thì có cho thêm 10 cái mạng Đoàn Tử Kỳ cũng không dám đụng đến hấn.

Trong cái không khí ngột thở này, Thiên Uy vẫn giữ vẻ mặt bình thản vòng tay qua ôm lấy eo cô xoay người rời đi mà không 1 ai dám lên tiếng.

Vĩnh Kiệt thấy vậy cũng túm theo tên đàn ông khi nãy lôi đi.

Về Phương Đan này giờ đứng theo dõi toàn bộ sự việc có đôi chỗ hiểu nhưng có đôi chỗ lại không hiểu vậy nên cũng không lên tiếng gì hơn nữa. Phương Đan là đi cùng với ba mình nên cũng không thể đi theo cô để hỏi rõ ngọn ngành chỉ đành bất đắc dĩ đứng đứ đờ nhìn theo bóng họ đi khuất mà đám người áo đen lúc này cũng rút về.

Mọi người bây giờ mới được thở phào nhẹ nhõm, buổi tiệc vì chuyện này mà làm hỏng đến không khí nên ai cũng im lặng ra về.

Lúc này, ở 1 góc khuất của buổi tiệc, 1 người áo đen đứng bên cạnh người đàn ông độ tuổi 50, nét mặt có phần dữ tợn mà nói nhỏ:

- Lão đại, là cô ta đã hại chết mấy đứa em của Sát Địa Hội, ngài định để yên sao?

Người đàn ông ấy cần điều gì mà lên hút 1 hơi rồi nhả khói ra, neoh đôi mắt nhìn về phía cổng kia lãnh đạm nói:

- Đàm Hiếu Hùng hôm nay mời ta đến buổi tiệc là đã tính toán cả rồi. Ta không biết con gái lão đã đắc tội gì với cái tên họ Vũ kia nhưng lão lại muốn lấy ta ra để giúp lão dọn đường sao? Thật là coi thường Tôn Gia Viễn này rồi.

- Vậy giờ ngài định tính sao?

- Trước mắt cứ nhìn xem bọn chúng tự giết lẫn nhau đến lúc đó ta mới tính món nợ máu này sau.

Nói rồi Tôn Gia Viễn cũng quay người rời đi, người áo đen thấy vậy cũng kính cẩn cúi đầu rồi theo sau.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

2 chiếc xe đất tuyền cùng chạy thẳng vào biệt thự. Hấn bước xuống nhìn đến Vĩnh Kiệt cũng vừa bước ra khỏi xe mà lãnh đạm nói:

- Đưa hấn xuống hầm, cậu cứ xử lý trước đi, mình sẽ xuống sau.

Vĩnh Kiệt nghe vậy chỉ gật đầu 1 cái rồi đi vòng ra phía sau biệt thự. Chỉ có hấn và Vĩnh Kiệt mới có thể đi vào hầm bằng đường bên trong nhà vậy nên tên đàn ông định ám hại cô được người của hấn đưa vào hầm bằng đường ngoài khác của hấn biệt thự.

Hấn lúc này mới rời cô từ trong xe ra, Băng Nhi đi bên cạnh hấn có chút lo lắng hỏi:

- Thiên Uy, sẽ không sao chứ?

Hắn nghe vậy dừng bước lại nhìn sang cô, bàn tay đưa lên vén vài sợi tóc rồi nhẹ giọng nói:

- Nếu chỉ là vì giết vài người mà ảnh hưởng đến tôi thì ngày hôm nay đứng trước mặt em không phải là Vũ Thiên Uy, cũng không t^{ên} tại Quý Thiên Hội hay Vũ Thị. Vậy nên đừng lo, tôi còn từng giết nhiều người hơn thế.

Băng Nhi nghe vậy cũng chỉ biết im lặng nhìn hắn, người nam nhân này thật sự có thể vì cô mà làm tất cả sao?

Lúc này dì Lưu từ bên trong nhà đi ra, thấy 2 người bọn họ liền cúi đầu chào:

- Cậu chủ, tiểu thư!

Cô chuyển t^{ên} nhìn đến bà mà nhẹ giọng nói:

- Dì Lưu, hãy cứ gọi tên cháu là được. Băng Phong đâu rồi?

- Cậu ấy học xong đã đi nghỉ rồi.

Cô nghe vậy chỉ mỉm cười gật đầu nhìn bà rồi quay sang nói với hắn:

- Tôi lên lầu trước.

Nói rồi cô cũng lướt qua hắn mà đi vào trong, Thiên Uy thấy vậy lại quay sang dì Phùng:

- Cô ấy chưa ăn gì, dì hãy nấu 1 chút gì đó rồi đem lên.

Bà nghe vậy gật đầu 1 cái rồi đi vào trong bếp, hắn cũng quay người trở ra mà đi vòng ra phía sau biệt thự rồi xuống thẳng tầng hầm - nơi mà sự tra khảo khốc liệt đang diễn ra.

Những tiếng la thất thanh của người đàn ông, mùi cháy khét của da thịt xộc thẳng vào khoang mũi, hắn khẽ nhíu mày đi lại phía chiếc ghế quen thuộc mà ngồi xuống rồi nhìn đến tên đó lạnh giọng nói:

- Cô ta cho mày bao nhiêu tiền tao có thể cho mày nhiều hơn thế. Chỉ cần nói ra đoạn clip đấy có từ đâu.

Người đàn ông bị trói 2 tay ở trên xà, đầu tóc rối bù, gương mặt tái nhợt chảy ra những giọt mồ hôi, phần trên để trần, ở giữa ngực 1 mảng thịt cháy đen bốc khói còn tấy rộp lên, hơi thở đã trở nên gấp gáp nhưng chỉ nửa chữ cũng không thấy nói ra.

Hắn thấy vậy vẻ mặt vẫn bình thản ngẩng tựa lưng vào thành ghế, chân vắt chéo rồi từ từ lấy trong túi ra 1 khẩu súng ngắn Glock 17 rồi hướng thẳng đến người đàn ông đó "ĐOÀNG" 1 tiếng, máu chảy từng hàng rơi xuống nền đất, tiếng kêu la thất thanh đến ghê rợn.

Hắn lúc này thu súng về rồi mỉm cười 1 cái:

- Mới chỉ là 1 cánh tay trái, còn phải, còn 2 chân, còn rất nhiều chỗ để cho tao thử súng, mày chỉ cần 1 lần không trả lời thì đầu được nhận lấy 1 viên sắt, thấy sao?

Người đàn ông kia nghe vậy thở gấp gáp mà nói:

- Là...là...của cô ta với 1 người đàn ông đưa cho tôi...và bảo tôi phải cho chiếu nó lên trong buổi tiệc...tôi chỉ là làm theo thôi...còn tôi không biết gì hết...cũng không phải là ba của ai hết.

- Người đàn ông đó là ai?

- Là...là...bang chủ của Hắc Long Bang, tất cả những hình ảnh kia cũng đều do người đó đưa.

Hắn nghe vậy lại khẽ nhú mày, thì ra suốt từ đầu đến giờ Tống Ngạo Thiên luôn cho người theo sát cô, hắn đã quá bất cẩn rồi.

Khẩu súng trên tay hắn lại 1 lần nữa được đưa lên, 1 giây sau đó "ĐOÀNG" viên đạn găm giữa trán người đàn ông kia, không kịp nhắm mắt.

Vĩnh Kiệt ng ỡ bên cạnh này giờ trông thấy chỉ ra hiệu cho vài tên áo đen đem xác người đàn ông đó đi r ỡ hướng đến hắn:

- Thiên Uy, tên đó từ trước đến giờ đều không buông tha cho cậu, rốt cuộc là vì lý do gì? Có phải do Bảo ngọc Trấn Phong H ỡ?

Hắn nghe vậy lại trở nên dăm chiêu, từ sau sự kiện năm đó, hắn cùng Vĩnh Kiệt củng cố lại Quỷ Thiên Hội, bàn tay cũng đã vấy nhiều máu mới có được cơ ngơi như ngày hôm nay nhưng nghiêm nhiên song hàng với Quỷ Thiên Hội vẫn chính là Hắc Long Bang, Tổng Ngạo Thiên luôn luôn cùng hắn đối đầu, nếu ngay từ đầu sai cô đến giết hắn vậy tại sao về thời gian sau cô dù 1 động thái cũng không ra tay? Nếu sai cô đến để tìm Bảo ngọc Trấn Phong Hội , vậy tại sao khi hắn đồng ý đưa ra thứ mà anh cần, anh lại không ra yêu cầu? Và hôm nay, âm mưu của Ngạo Thiên là gì, tại sao lại muốn hại cô trong khi cô là người của anh?

Hắn càng mỗi lúc càng khó hiểu, rốt cuộc Tổng Ngạo Thiên tại sao luôn phải đối ngược lại với hắn, hắn thật sự không biết.

Nhưng dù thế nào, chỉ cần đụng đến cô hắn nhất định sẽ không để yên.

- Bất kể là lý do gì đi nữa thì lần này hắn đã đi quá giới hạn r ỡ.

Nói r ỡ hắn cũng đứng dậy, 2 tay rút túi lãnh đạm trở ra ngoài.

Vĩnh Kiệt ng ỡ đẩy dõ theo hắn mà lòng cảm thấy bất an, anh có cảm giác giữa bọn họ có 1 uẩn khúc vô cùng lớn còn hơn cả cái sức mạnh khủng khiếp kia.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Sáng hôm sau, khi những tia nắng đầu tiên chiếu thẳng vào khung cửa sổ, Băng Nhi khẽ cựa mình 1 cái r ỡ mở mắt li ền thấy hắn nằm ngay bên cạnh còn rúc vào trong ngực mình khiến cô kinh ngạc.

Hôm qua vì mãi suy nghĩ về người đàn ông đó mà cô ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay, hắn quay về phòng khi nào cũng không biết chỉ là bỗng cảm

thấy giấc ngủ hôm qua vô cùng dễ chịu.

Thấy đối phương đã tỉnh giấc hẳn cũng từ từ mở mắt:

- Tỉnh rồi sao? Chúng ta có nên chào buổi sáng không?

Cô nghe vậy lại nhìn xuống hẳn đang vùi vào ngực mình mà khó hiểu, lại cảm nhận được bàn tay kia đang lần mò vào bên trong áo khiến cô sợ hãi mà đẩy hẳn ra:

- Thiên Uy, anh quả thật là biến thái.

Để đề phòng hẳn giờ trò, dứt lời là cô liền bước xuống giường hẳn thấy vậy lại nhìn cô nhẹ giọng nói:

- Hôm nay em không cần phải đi làm, hãy ở nhà nghỉ ngơi đi.

Cô nghe vậy lại dừng bước quay người lại nhìn hẳn 1 hồi, cũng được, dù sao hôm nay cô cũng có việc cần phải giải quyết, chỉ gạt đầu với hẳn rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Những tưởng đã thoát khỏi được sự biến thái của hẳn nhưng không ngờ hẳn lại theo cô đi vào nhà tắm rồi đem cô ăn sạch sành sanh.

Băng Nhi cả người đỏ ửng ngẩng trong bồn tắm nhìn hẳn uất hận, thật sự mới sáng sớm mà tinh lực của hẳn đã dồi dào như vậy đem cô đặt ở mọi tư thế đến mệt mỏi cả người.

Hắn nhìn thấy vẻ mặt cô như vậy nhưng tâm trạng vẫn cảm thấy thoải mái vô cùng, lại cúi người xuống hôn nhẹ lên bờ môi đỏ mọng kia rồi nói nhỏ vào tai cô:

- Vẻ mặt em như vậy là chưa hài lòng? Nhưng giờ tôi phải đi làm, buổi tối sẽ bù lại cho em.

Băng Nhi nghe vậy mặt đỏ bừng bừng mà gằn lên:

- VŨ THIÊN UY, ANH BIẾN ĐI CHO TÔI.

Hắn nghe vậy lại không tức giận vẫn vui vẻ mỉm cười mà trở ra ngoài.

Cô ng ỏi đẩy nhìn theo bóng hắn đi khuất, li ền thu lại vẻ mặt cũng l ặng lẽ bước ra khỏi b ốn t ắm.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ở trong 1 căn phòng rộng lớn và sang trọng với gam màu lạnh lẽo, nam nhân ng ỏi trên ghế với gương mặt điển trai nhưng lại lạnh lùng đến đáng sợ, anh hướng đôi mắt nhìn ra phí ngoài r ồi lãnh đạm nói với người đàn ông đang đứng trước mặt:

- Trí Hào, người cảm thấy lần này ta làm có đúng không?

- Bang chủ, ngài đang nói đến chuyện đưa hình ảnh và đoạn clip đó sao?

- Hôm đó Đàm Hiều Thanh đến gặp ta nói muốn hợp tác ta cũng cảm thấy có chút bất ngờ. À thì ra là vì sợ hắn sẽ tổn hại đến ả nên muốn mượn tay ta cùng những kẻ khác để chống đỡ hắn. Nếu ả ta đã biết giữ ta và hắn cùng cô ấy có mối quan hệ thì trước sau gì những hình ảnh này hay đoạn clip ả ta cũng sẽ có cách lấy được. Đưa cho ả chẳng qua là thể hiện thành ý 1 chút cũng không hại gì đến ta mà ta cũng biết chắc tên đó sẽ đứng ra nhận hết cho cô ấy. Quả nhiên hắn đã động tâm đúng như ta suy nghĩ từ đầu.

- Nếu vậy cái ngài đang nói đến là chuyện để ông ấy xuất hiện?

Ngạo Thiên nghe vậy lại trở nên suy tư 1 h ồi r ồi nói:

- Vốn ngay từ đầu đẩy cô ấy đến chỗ hắn ta, thứ nhất là tìm đ ợc miếng ngọc bội, thứ 2 chính là để hắn động tâm. Khi ấy, ta sẽ cùng lúc cướp cả 2 về, muốn để hắn cảm nhận được thứ cảm giác bị cướp mất đi người yêu thương sẽ như thế nào. Chỉ là...mọi việc nằm ngoài dự tính, bảo ngọc hắn c ần lại là thứ vô dụng còn Băng Nhi...(anh dừng lại 1 lúc, cảm nhận được tim mình có chút khó chịu kỳ lạ)....cô ấy lại cũng động tâm với hắn không muốn trở về Ta cuối cùng đành phải sử dụng đến ông ta.

- Bang chủ, thứ cho tôi nói thẳng, nếu ngài có tình cảm với cô ấy không bằng cứ trực tiếp nói ra.

Ngạo Thiên nghe vậy lại bật cười 1 cái nhìn người trước mặt:

- Trí Hào, người có vẻ hiểu ta lắm sao? Ta có tình cảm với cô ấy?

- Bang chủ, tôi...

Lời chưa kịp ra hết thì cánh cửa phòng bật ra, 1 người áo đen đi vào đến trước mặt anh cúi đầu:

- Bang chủ, Băng Nhi nói muốn gặp ngài.

Ngạo Thiên nghe vậy cũng không mấy ngạc nhiên chỉ bình thản nói:

- Để cô ấy vào.

Người áo đen nghe vậy liền gật đầu quay trở ra 1 lúc sau bước vào là cô gái có gương mặt xinh đẹp nhưng đôi mắt lại lạnh nhạt không 1 tia cảm xúc đi đến trước mặt anh mà hỏi thẳng:

- Người đàn ông đó là ai?

Ngạo Thiên nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản nhìn cô mà nói:

- Băng Nhi, em hỏi gì tôi chưa hiểu.

- Ngạo Thiên, người đàn ông hôm qua đi cùng anh là ai? Trước giờ em chưa từng gặp ông ta ở trong Hắc Long Bang.

- Ah...em hỏi người lái xe cho tôi sao? Tôi vừa mới thuê đây thôi, có chuyện gì sao?

Cô nghe vậy trong lòng những cảm xúc lẫn lộn cứ trỗi dậy mạnh mẽ, hít 1 hơi thật sâu rồi thở hắt ra mà chậm rãi nói:

- Ngạo Thiên, anh nói thật đi. Ba mẹ em vẫn còn sống phải không?

Ngạo Thiên nghe vậy lại nhìn chăm chăm vào cô, im lặng 1 hồi rồi bình thản nói:

- Phải!

Băng Nhi lúc này cả người như chết lặng, đôi mắt trở nên đỏ ngầu, sống mũi cũng trở nên cay xè nhìn anh mà bờ môi khế mấp máy:

- Vậy...tại sao...anh lại nói với em...là họ đã chết rồi? Tống Ngạo Thiên, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào, anh nói đi.

- Nếu em muốn biết thì tự giác quay về đây. Đừng quên việc mình cần phải làm là gì.

Cô nghe vậy chột khựng người lại, bàn tay siết chặt lấy rồi lạnh nhạt nói:

- Em muốn gặp họ.

- Chỉ cần em quay về, tôi sẽ đưa em đến gặp họ. Triệu Băng Nhi, em cứ suy nghĩ đi, tôi cho em 1 ngày. Còn nữa, em đừng tưởng tôi không biết em ở sau lưng tôi làm việc gì, thằng bé đó em cũng giấu khá kỹ rồi.

Băng Nhi nghe vậy liếc đưa mắt nhìn sang Trí Hào, mà Trí Hào thấy vậy chỉ khẽ né tránh cái nhìn của cô. Dù sao chuyện này cô cũng đã tính từ trước rồi nên cũng chẳng lấy làm kinh hãi là mấy:

- Tống Ngạo Thiên...

- Băng Nhi, em cứ trở về suy nghĩ cho kỹ, không cần phải gấp gáp. Ba mẹ em suốt những năm qua tôi đều chăm lo đầy đủ, yên tâm đi.

Băng Nhi nhìn anh 1 tia ngỡ ngàng, cô không hiểu được rốt cuộc là vì sao anh lại phải làm như vậy nhưng thật sự cô đã thất vọng rất nhiều.

Băng Nhi nhìn anh 1 hồi cũng lạnh nhạt quay người lại trở ra, 1 dòng nước lạnh ngắt chảy dài xuống gò má ửng hồng mà anh ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng cô lại loé lên 1 tia thương cảm kỳ lạ.

----- (Fb: Nguyên Nhật Thương) -----

Băng Nhi trở về biệt thự với vẻ mặt vô hồn, dì Lưu thấy vậy đi đến bên cạnh hỏi:

- Băng Nhi, con không khoẻ sao?

Cô dường như không nghe thấy lời bà chỉ lặng lẽ lướt qua rồi đi thẳng lên trên lầu đóng cửa lại mà đi về phía giường ngồi phịch xuống.

Suốt những năm vừa qua cô cứ tưởng ba mẹ mình đã không còn ở trên đời này nữa, cô dốc sức học tập dưới sự huấn luyện của anh để trả cái ơn cứu mạng hảo huyềnn này, cô đã từng đối với anh có 1 thứ tình cảm hơn cả 2 từ "ân nhân" nhưng rồi cuối cùng đối lại là 1 sự lừa dối nhẩn tâm đến như vậy?

Băng Nhi đưa đôi mắt đảo quanh khắp căn phòng, 2 dòng lệ vô thức cứ chảy dài xuống, Cô nhớ ba mẹ mình, đã nhớ từ rất lâu rồi chỉ là ở đây có 1 thức cô đã trót lỡ lưu luyến, bây giờ trở về hay ở lại cô không còn đủ lý trí để mà quyết định được nữa.

Tâm can lúc này chợt quặn thắt lại, nước mắt theo đó ồạt mà chảy ra, cô đưa bàn tay lên ôm lấy ngực mình, mà cổ họng như nghẹn đắng lại:

- Nếu có thể được chọn lựa, em muốn mình không phải là Triệu Băng Nhi và anh cũng chẳng phải là Vũ Thiên Uy mà mọi người ca ngợi, để chúng ta sẽ không phải ở trong tình cảnh này. Không phải tình yêu này là sai mà cái sai có lẽ là thời điểm, là thân phận, là người yêu không nên yêu. Thiên Uy, thật xin lỗi...!

Bỗng chuông điện thoại vang lên, Băng Nhi đưa tay gạt đi nước mắt mà với lấy nó nhìn dãy số trên màn hình rồi bắt máy:

- Băng Nhi, hôm nay cậu không đến Vũ Thị chứ?

- Hôm nay mình nghỉ.

- Xảy ra chuyện r ồi, cậu mở tivi lên đi.

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Lựa Chọn

Bằng Nhi nghe vậy có chút khó hiểu liền đi lại phía bàn cần chiếc điếu khiển nhấn 1 nút, màn hình tivi chột vụt sáng lên.

Người nam nhân ở trong đây có gương mặt đẹp trên cả điếu hoàn mỹ. Hàng lông mày dài rậm mang sự nam tính, đôi mắt phượng dài đầy vẻ ma mị, sống mũi cao thẳng tắp cùng bờ môi phong tình gợi cảm, tất cả những thứ ấy điếu hoàn hảo hơn cả sự tiêu chuẩn tạo nên 1 Vũ Thiên Uy mà người người ca ngợi.

Hắn ở trước công Vũ Thị với đám người đang vây quanh cùng những chiếc máy ảnh và micro đang chĩa thẳng về phía hắn:

- Vũ tổng, nghe nói buổi tiệc hôm qua tại cư gia của Đàm tổng ngài đã thừa nhận mình là người chỉ đạo cho trợ lý gây ra vụ thảm sát nhiều mạng người?

- Vũ tổng, cho hỏi giữa ngài và nữ trợ lý của mình là có mối quan hệ như thế nào? Ngài vẫn luôn lên tiếng bảo vệ trợ lý của mình hơn cả mức quan hệ giữa nhân viên và Giám đốc. Hôm nay cô ấy tại sao không đi cùng ngài, là vì lo sợ chuyện xấu đã bị lộ sao?

- Vũ tổng, về cái chết của Chủ tịch Trần thật sự là do ngài chỉ đạo người ám hại ông ấy? Nguyên nhân là vì cạnh tranh sao?

- Vũ tổng, sau sự việc này có thể kinh tế của Vũ Thị sẽ suy giảm, ngài không có gì để nói với mọi người sao?

Vài người áo đen ở trong vòng vây đó dùng sức tạo cho hắn 1 khoảng trống mà hắn lúc này vẻ mặt vẫn bình thản, 2 tay rút túi hướng đến đám người đó mà lạnh giọng nói:

- Tôi là người rất thích kẻ biết đi ầu. Nếu các người muốn có đáp án cho mỗi câu hỏi thì tốt nhất nên tự mình có ý thức. Nếu tôi không chấp thuận, các người nghĩ hôm nay có thể ở đây để hỏi tôi những câu hỏi này là trùng hợp sao? Tôi có đủ khả năng để dẹp sạch những chướng ngại vật trên đường đi của mình.

Lời hắn vừa nói ra đám người kia cũng chẳng còn nhốn nháo, bọn họ cũng tự động lùi ra xa để nhường lại khoảng không cho hắn rồi im lặng đứng đấy chờ đợi hắn lên tiếng.

Thiên Uy lúc này nhìn 1 lượt đám người đó rồi đi ền đạm nói:

- Tôi chỉ trả lời duy nhất 1 lần vậy nên sau câu trả lời này tôi sẽ không trả lời bất kể câu hỏi nào khác. Thứ nhất, buổi tiệc hôm qua tôi có thừa nhận mình là người chỉ đạo cô ấy làm việc nhưng làm gì tôi không nói, không có 1 câu thừa nhận nào nói tôi bảo cô ấy gây ra vụ thảm sát. Thứ 2, các người hỏi quan hệ giữa tôi và trợ lý của mình, được vậy để tôi nói cho các người biết, cô ấy chính là người mà tôi chấp nhận dùng cả Vũ Thị để đánh đổi vậy nên chuyện hôm nay cô ấy không xuất hiện là vì tôi không muốn các người làm ảnh hưởng đến cô ấy và nên biết rằng người phụ nữ của Vũ Thiên Uy tôi sẽ không phải sợ bất cứ 1 đi ầu gì.

Nói đến đây cả đám người kia li ền kinh ngạc đến độ ngây người mà cô ng ồi trước màn hình đấy cũng không khỏi ng ờ ngàng khi nghe được. Những giọt nước mắt còn chưa kịp khô lại chảy dài xuống 2 bên má, hắn là vì lo sợ cô phải chịu sự công kích từ phía nhà báo nên mới bảo cô nghỉ làm sao?

Băng Nhi khẽ cười khổ 1 cái, mà nước mắt trôi vào đầu l ưỡi đến mặn đắng lại, hắn vì cô ở trước bao nhiêu người mà cho cô 1 vị trí ở trong lòng hắn , còn cô lại sắp phản bội hắn để rời đi đến với kẻ khác. Tim gan mỗi lúc 1 quặn thắt lại đến nghẹt thở, cô phải siết tay lại d ắm vào lồng ngực để át xuống cơn đau, mà đôi mắt ngấn nước kia vẫn nhìn về phía nam nhân trên màn hình 1 tia day dứt không thôi.

Lúc này ở trong màn hình kia, đám phóng viên đã có những lời bàn tán nhưng cũng không dám nói to.

Hắn nhìn lại bọn họ 1 lượt rồi tiếp lời:

- Thứ 3, về cái chết của Chủ tịch Tần, tôi chưa nói 1 câu nào thừa nhận chuyện ám hại ông ấy hơn nữa, cảnh sát khi đó đã kết luận là tự tử vậy nên chuyện càng không liên quan đến tôi. Còn nói về cạnh tranh thì Tần Thị chưa đủ năng lực để đứng ngang hàng với Vũ Thị. Thứ 4, nếu vì chuyện xảy ra vừa qua mà Vũ Thị bị tổn thất vậy thì là do năng lực tôi chưa đủ nhưng...thật đáng tiếc, sự thật tôi lại có thừa năng lực. Những câu hỏi của các người tôi đã trả lời đủ, từ bây giờ nếu còn xảy ra tình trạng như ngày hôm nay, tôi không dám chắc các người còn tồn tại được trong cái giới báo chí này nữa không!

Lời nói của hắn nói ra không quá dài nhưng lại rất đầy đủ, mà câu cuối cùng lại toát ra sức cảnh cáo lớn khiến đám người kia 1 từ cũng không dám ho he.

Hắn lúc này quay người rời đi thì bỗng 1 tên phóng viên trong đó lại lên tiếng:

- Vũ tổng, xin phép hỏi thêm ngài 1 câu. Trước đó từng có tin ngài vài diễn viên Đàm Hiếu Thanh có qua lại với nhau, còn cùng nhau ở 1 phòng trong khách sạn. Bây giờ ngài lại công bố Vũ phu nhân tương lai là trợ lý của mình liệu có phải mâu thuẫn không?

Hắn nghe vậy cũng không quay người lại, giọng nói vẫn phát ra đều đều:

- Đàm Hiếu Thanh, cô ta so với trợ lý của tôi vốn là không đủ tư cách!

Lời vừa dứt thì ở phía sau đi đến là 1 tiểu đội cảnh sát dĩ nhiên người đi đầu không ai khác chính là Đoàn Tử Kỳ mà lúc này tất cả những ống quay và máy ảnh đều hướng về phía 2 người bọn họ.

Lúc này, Đoàn Tử Kỳ thấy hắn lại khẽ mỉm cười nói:

- Vũ tổng, không biết hôm nay đã có thể mời ngài về trụ sở để làm việc được không?

Hắn nghe vậy lại chỉ mỉm cười, 2 tay rút túi quay người lại đối diện với Đoàn Tử Kỳ:

- Không biết Đội trưởng Đoàn đã làm việc với luật sư của tôi chưa?

- Vũ tổng, hôm qua ngài ở trước mặt nhiều người đã thừa nhận mọi chuyện hôm nay lại nói như vậy có phải là trở mặt quá nhanh không?

- Tôi thừa nhận mọi chuyện? Vậy xin hỏi Đội trưởng Đoàn, tôi đã thừa nhận những chuyện gì?

- Vũ tổng, hôm qua rất nhiều người nghe rõ ngài nói Triệu Băng Nhi là làm việc theo chỉ đạo của ngài. Tôi nghĩ ngài muốn phủ nhận cũng khó rồi.

Hắn nghe vậy lại bày ra vẻ mặt đương nhiên mà nói:

- Cô ấy là trợ lý của tôi, tất nhiên phải làm theo chỉ đạo của tôi. Chuyện đấy có gì không đúng sao? Đội trưởng Đoàn, tôi nghĩ ngài đã già cả rồi, chức vụ Đội trưởng này, không đáng nổi nữa đâu.

Đoàn Tử Kỳ hiểu được ý tứ trong câu nói của hắn, những giọt mồ hôi cũng đã lấm tấm trên trán, gã biết hắn đủ khả năng hạ bệ gã nhưng đã trót dâm lao thì phải theo lao, nếu gã không muốn bị kéo xuống thì nhất định phải kéo hắn xuống.

- Vũ tổng, ngài đừng nghĩ chỉ dựa vào Vũ Thị là liền có thể đổi trắng thay đen.

Hắn nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản, lấy trong túi ra chiếc điện thoại bấm 1 dãy số nói gì đó rồi tắt máy hướng đến Đoàn Tử Kỳ mà lãnh đạm nói:

- Đội trưởng Đoàn, ngài có biết này giờ đã lấy đi của tôi mất bao nhiêu thời gian không? Ngài có biết không có tôi Vũ Thị không thể làm việc, mọi dự án cùng hoạt động đều phải dừng lại đợi tôi quyết. Khi ấy rất nhiều đơn hàng chậm trễ, gây tổn thất cho Vũ Thị cũng sẽ ảnh hưởng đến kinh tế của nước nhà ít nhiều. Không biết ngài có thể bù vào được không?

Lời của hắn cứ chậm rãi mà phát ra, tuy không mang sức đe dọa lớn nhưng lại khiến đối phương cứng họng.

Lúc này từ phía ngoài đi vào 1 đoàn người mặc Tây trang đến trước mặt hắn cúi chào.

Hắn thấy vậy chỉ mỉm cười nhìn họ rồi quay sang Đàm Tử Kỳ tiếp lời:

- Đây là những luật sư cấp cao của Vũ Thị, mọi chuyện những người ấy sẽ làm việc với ngài. Tôi còn có việc, đành đi trước vậy.

Nói rồi hắn vẫn với dáng vẻ ngạo mạn quay người bước đi bỗng đôi chân chợt dừng bước, hắn không quay người lại chỉ lạnh giọng nói:

- Đội trưởng Đoàn, ngài nên nhớ không chỉ mình Vũ Thị, dưới tay tôi còn nắm giữ 1 Quỷ Thiên Hội đủ để hạ gục những kẻ bước ra cản đường.

Dứt lời hắn cũng từng bước đi thẳng vào bên trong mà Đàm Tử Kỳ đứng đấy tim không ngừng run rẩy nhưng vẫn cố ra vẻ bình thản.

1 vị luật sư trong đám luật sư hắn vừa gọi đến bước lên trước lịch sự noid:

- Đội trưởng Đoàn, tôi là luật sư cấp cao của Vũ Thị, mọi thắc mắc của ngài chúng tôi sẽ thay Vũ tổng trả lời tại văn phòng làm việc của chúng tôi. Mời!

Đoàn Tử Kỳ nghe vậy lại nhìn đến vị luật sư đó rồi lướt qua 1 lượt đoàn người kia, ở đây phải có đến 10 vị luật sư có tiếng ở thành phố này, gã muốn kéo hắn xuống chỉ sợ đến 1 cơ hội đụng vào hắn cũng khó nói gì phải tự tay kéo hắn xuống.

Những hình ảnh trên màn hình chợt vụt tắt, Băng Nhi cầm chiếc điếu khiêu đặt sang 1 bên rồi thả mình xuống chiếc giường êm ái đó vẫn còn cảm nhận được mùi vị cơ thể của hắn còn vương lại nơi đây, 2 hàng nước mắt không tự chủ lại chảy xuống rồi thấm đẫm lên chiếc gối đến bi ai.

Mọi chuyện cô không còn cách lựa chọn nào khác, thôi đành trân trọng những giây phút ngắn ngủi ở bên cạnh hắn mà khẽ nhắm mắt lại nuốt xuống những giọt nước mắt, cố gắng cảm nhận hơi ấm còn đọng lại nơi đây mà từ từ đi vào giấc ngủ miệt mài.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Lúc này ở trong 1 căn phòng xa hoa rộng lớn, tiếng đồ vật đổ vỡ kêu loảng xoảng đến inh tai nhức óc, nữ nhân với gương mặt trang điểm khá đậm tức giận nhìn chằm chằm về phía màn hình tivi mà đôi mắt hắn lên những tia đỏ dữ tợn:

- Không đủ tư cách? Vũ Thiên Uy, anh dám ở trước mặt mọi người hạ nhục tôi sao? Được, tôi muốn xem xem cô ta lấy tư cách gì để so sánh với tôi.

Lời vừa dứt, ả với lấy chiếc điếu khiên tắt tivi, cùng lúc đẩy từ phía ngoài vọng vào tiếng gõ cửa "cốc, cốc" cùng 1 giọng nói:

- Tiểu thư, có Tần thiếu gia nói muốn gặp cô.

Ả nghe vậy lại ngẩng phịch xuống ghế rồi bực bội nói:

- Để cậu ta vào!

Lời vừa dứt thì cánh cửa cũng bật ra, người thanh niên gương mặt khá bảnh bao bước vào nhìn đồng hồ nát trên sàn lại chỉ cười khẩy 1 cái rồi lên tiếng:

- Đàm tiểu thư mà cũng có lúc phải trút giận lên những thứ vô tri vô giác như vậy sao?

Ả nghe vậy cũng chẳng thèm quay đầu lại mà lạnh nhạt nói:

- Chẳng nhẽ Tần thiếu gia đây chưa từng như thế sao?

Tần Trác Khanh lúc này đi đến bên cạnh ả mà ngẩng xuống:

- Tất nhiên là có rồi, chẳng phải là chúng ta cùng chung 1 kẻ thù sao?
Hôm nay đến đây là cùng Đàm tiểu thư bàn bạc 1 chút.

Gã nghe vậy lại khẽ nhú mồm nhìn sang gã mà hỏi:

- Người có cách gì sao?

Tần Trác Khanh bờ môi mỉm cười 1 cái rồi lại đưa tay nâng cằm ả lên rồi ghé sát vào mặt ả, dánh về cợt nhả nói:

- Cách thì có rất nhiều chỉ là không biết Đàm tiểu thư đây có muốn cùng giúp đỡ 1 chút.

- Người nói xem.

Tần Trác Khanh lúc này ghé vào tai ả thì thầm:

-@&¥€#*~%^*¥.....

Đàm Hiểu Thanh nghe vậy đôi mắt chợt sáng lên rồi bờ môi khẽ nhếch mép 1 cái mà nói:

- Không hổ là dòng dõi họ Tần, Tần thiếu gia quả nhiên là trí cao hơn người.

Gã nghe vậy lại cợt nhả hôn lên cổ ả, bàn tay kia cũng không ngừng mò mẫm vào trong áo ả mà nói:

- Đàm tiểu thư quá khen rồi. Mọi việc chung quy vẫn phải trông cậy vào tiểu thư.

Hơi thở nóng phả vào cổ ả khiến Đàm Hiểu Thanh khẽ rung mình, bàn tay kia của gã cũng mơn trớn nơi bầu ngực đầy đà làm ả mê muội đến đôi mắt cũng mơ màng mà rên lên 1 tiếng.

Tần Trác Khanh thấy vậy lại càng bạo dạn hơn mà cởi từng chiếc cúc áo của ả ra, nụ hôn cũng bắt đầu rời xuống xương quai xanh rồi vùi mặt vào ngực ả mà hít hà.

Đàm Hiếu Thanh lúc này bị gã khơi dậy dục vọng cũng phóng khoáng mà hưởng thụ.

Từng lớp y phục được vứt thẳng xuống sàn nhà, 2 cơ thể trần trụi dính chặt lấy nhau, người đàn bà lẳng lơ, gã đàn ông dâm dục cứ từng nhịp, từng nhịp đầu đặn ra vào trong sự hưng phấn của đôi bên.

Âm thanh rên rỉ, tiếng thở dốc gấp gáp, 1 cảnh tượng phóng đảng đến đỏ mặt.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Hắn trở về biệt thự sau buổi chiều, nghe tiếng xe chạy vào trong sân Bể Nhi vội vàng đi ra thấy hắn mở cửa bước xuống cô liền tiến lại gần hỏi nhỏ:

- Thiên Uy, hôm nay không sao chứ? Tôi thấy trên tivi....

Lời nói bị bỏ dở nhưng cũng đủ cho hắn hiểu, Thiên Uy chỉ cười 1 cái rồi đưa tay ra ôm lấy eo cô đi vào:

- Nếu có chuyện gì em nghĩ tôi còn có thể trở về với em sao?

Cô nghe vậy lại khẽ nhìn lên hắn, phải rồi, hắn là Vũ Thiên Uy người người ca ngợi, là kẻ đứng đầu của Quý Thiên Hội đây quyền lực thì làm sao có thể xảy ra chuyện gì.

2 người bọn họ đi vào trong nhà, Bể Nhi lại giúp hắn cởi áo và cất đồ, hành động ấy khiến hắn cảm thấy kỳ lạ mà lên tiếng:

- Bể Nhi, tôi cảm thấy em hôm nay có đi đâu kỳ lạ.

Cô nghe vậy lại chột dạ, từ khi ở cùng với hắn cô gần như đã không thể kiểm soát được cảm xúc của bản thân. Bể Nhi cố tạo cho mình vẻ mặt bình thản mà nói:

- Anh đứng ra nhận tội thay tôi, tôi tất nhiên cũng chỉ nên biết đi đâu 1 chút.

Hắn lúc này lại nhú mày nhìn cô 1 cái thăm dò mà hỏi:

- Triệu Băng Nhi, có phải em đang giấu tôi đi đâu gì?

Quả thật khi người ta đang lén lút làm đi đâu gì nếu bị ai đó dò hỏi cũng liền có cảm giác lo sợ. Băng Nhi lúc này tim đập nhanh dữ dội mà lòng bàn tay cũng đã bắt đầu toát mồ hôi:

- Thiên Uy, anh đang quá đa nghi rồi.

Hắn nghe vậy lại đắm chiêu nhìn cô, không gian trở nên im lặng đến căng thẳng, bất chợt hắn lại mỉm cười bước đến hôn nhẹ lên trán cô:

- Tôi chỉ đùa em chút thôi, không cần phải nghiêm trọng như vậy.

Băng Nhi nghe vậy trong lòng mới được thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc này, Băng Phong từ phía trong đi ra nhìn 2 người bọn họ cười nói:

- Anh, chị, 2 người vào ăn cơm đi. Dì Lưu đã nấu xong rồi.

Hắn nghe vậy liền ôm eo cô đi lại, 3 người bọn họ cùng ngẩng vào bàn ăn đã thịnh soạn.

Bữa cơm hôm nay không khí khác hơn hẳn, chỉ ít ra cô cũng mở lời nhiều hơn với hắn thì thoảng còn giúp hắn gấp thêm thức ăn.

Thiên Uy cũng thấy kỳ lạ với sự thay đổi của cô chỉ là cảm giác này hắn lại cảm thấy khá tốt nên cũng không đặt nhiều hoài nghi.

Sau bữa cơm, Băng Phong trở về phòng để học bài còn cô và hắn cũng đi lên lầu mà vào phòng của bọn họ.

Thiên Uy lúc này từ phía sau đi đến lướt qua cô mà giọng bình thản nói:

- Vào giúp tôi tắm!

Còn không kịp đợi cô có phản ứng, hắn liền đi thẳng vào nhà tắm mà Băng Nhi đứng đấy còn ngơ ngác chưa hiểu gì thì hắn lại từ trong đấy nói vọng ra:

- Tôi cho em 1 phút chuẩn bị, đừng để tôi phải ra bế em vào khi ấy sẽ không đơn giản là tắm đâu.

Băng Nhi nghe vậy gương mặt liền đỏ ửng, cái tên này có phải thật sự là biến thái không, đến tắm mà cũng phải nhờ người khác sao?

- Còn 30 giây.

Thanh âm từ bên trong kia vọng ra khiến cô sực tỉnh, đôi chân có chút chần chừ nhưng rồi cũng từng bước đi về phía phòng tắm.

Hắn ngồi ở trong bồn tắm với nước đã được xả đầy, cả vòm ngực săn chắc được để lộ cùng gương mặt nam tính lại trông thu hút vô cùng.

Tuy đã tiếp xúc thể xác với hắn rất nhiều lần nhưng cô đối với chuyện "tắm giúp" như thế này thật sự không quen lại thêm phần vô cùng xấu hổ.

Băng Nhi ngồi xuống bên cạnh bồn tắm, 2 tay luống cuống còn chưa biết nên làm thế nào thì hắn lại lên tiếng:

- Em đang làm gì vậy?

- Tôi...tôi không biết nên phải làm thế nào.

Cô có chút e ngại nhìn hắn trả lời mà hắn thấy vậy lại khẽ nhíu mày nói:

- Băng Nhi, em là quá cẩn thận sao? Có ai đi tắm còn mặc quần áo?

Cô nghe vậy lại ngây người nhìn hắn:

- Chẳng phải anh bảo tôi tắm giúp anh sao? Có liên quan gì đến chuyện mặc quần áo hay không.

Hắn thấy cô nói vậy lại chỉ thờ dài, 1 giây sau đó liền mạnh tay kéo cô ngã vào bồn tắm. Nước bắn tung toé hết lên mặt, quần áo ướt sũng ôm sát vào cơ thể lộ rõ cả vòng 1 đầy đà.

- Chà người cho tôi.

Băng Nhi nghe vậy có chút ngượng ngùng với lấy chiếc khăn nhúng vào nước rồi chà lên người hắn mà mặt cô chỉ biết cúi gằm xuống.

Bàn tay mềm mại di chuyển từ bờ vai xuống đến vòm ngực săn chắc, hắn vì sự đụng chạm đó mà cả người liền nóng rực.

Đôi mắt nhìn xuống nữ nhân ở trước mặt mình đang ngại ngùng lại khiến hắn cảm thấy thu hút.

Bộ đồ ngủ mỏng manh bị ngấm nước dính chặt vào cơ thể cô còn thấy rõ được nội y bên trong, cả gương mặt cô lúc này đỏ ửng, vài giọt nước còn vương trên sợi tóc lại làm hắn cảm thấy quyến rũ vô cùng.

Cảm nhận được vật thể dưới kia đang mỗi lúc 1 lớn dần, hắn quả thật đối với cô không thể nào kiểm soát được dục vọng của bản thân, nữ nhân này đúng là biết cách dụ dỗ người khác mà.

Bàn tay bất chợt đưa lên túm lấy cánh tay đang lớn vồn trước ngực hắn, Băng Nhi vì đi đầu đó có lại khó hiểu ngược mặt lên nhìn, hắn lúc này liền từ từ cúi xuống đặt lên đôi cánh đào đỏ mọng kia 1 nụ hôn nồng nhiệt, bàn tay vòng qua eo cô ôm lấy rồi kéo áp sát lại vào mình.

Cả 2 cơ thể chỉ cách nhau bởi lớp y phục đã sớm ướt sũng, mà Băng Nhi lúc này đối với hắn liền không có 1 sự bài xích nào hơn nữa còn có phần đáp trả càng khiến hắn thích thú.

Nụ hôn từ chậm rãi dần dần trở nên điên cuồng hơn, bàn tay hắn lúc này đang cởi từng lớp y phục trên người cô xuống mà vút sang 1 bên.

2 cơ thể liền áp sát vào nhau, hắn rời môi cô mà di chuyển nụ hôn xuống cổ, xuống xương quai xanh rồi đến nơi căng tròn kia mà điên

cùng cắn mút.

Băng Nhi lúc này bị hành động của hắn làm cho hưng phấn khê vắn vẹo, 2 tay vòng qua cổ hắn mà ôm lấy, cả cơ thể phối hợp với hắn mà trở nên ứng hợp.

Khi dục vọng của cả đã lên tới đỉnh điểm, hắn bất chợt đỡ cô đứng dậy chống tay vào tường và xoay lưng về phía mình, 1 giây sau đó từ phía cô cự long to lớn mạnh mẽ đi vào.

Nơi mật tịt bị bất ngờ xâm nhập khiến cô có chút đau đớn mà nhú mào đón nhận.

Hắn lúc này 2 tay siết chặt lấy bờ eo cô bắt đầu động thân mạnh mẽ.

Bọn họ cứ dây dưa với nhau ở trong mọi tư thế mà vẫn không cảm thấy giảm sự hưng phấn. Hắn bất chợt bế bổng cô lên rồi đi ra ngoài tiến thẳng lại phía chiếc giường to lớn kia mà đặt cô xuống.

Nữ nhân trong mắt hắn có gương mặt xinh đẹp với đôi mắt mơ màng hướng đến hắn, cả người là 1 màu ứng hợp khê run lên vì hơi lạnh lùa vào.

Dù đã cùng cô mây mưa rất nhiều lần nhưng hắn vẫn không thể nào dập tắt được dục vọng trong người, bàn tay đưa lên xoa bóp nơi bầu ngực đầy đà rồi trườn xuống cặp mông căng tròn mà nhẹ nhàng tác chân cô ra, vật thể cường tráng kia 1 lần nữa lại đi vào nơi hoa viên tuyệt đẹp.

Băng Nhi lúc này đã quen thuộc với đi đầu đẩy lại khê gòong mình đón nhận, 2 chân kẹp chặt lấy hông hắn cùng phối hợp.

- Uhm....!

Phía dưới đã bắt đầu động thân chậm rãi, hắn cúi người xuống mà ghé vào tai cô thì thầm:

- Băng Nhi, tôi yêu em!

Nói rồi hắn liền đặt 1 nụ hôn lên bờ môi đang khẽ run lên kia, chiếc lưới không an phận luồn vào bên trong quần lấy chiếc lưới của cô mà trêu ghẹo.

Băng Nhi 2 tay vòng qua ôm lấy cổ hắn, nhiệt tình đáp trả lại nụ hôn đó 1 cách mãnh liệt, phía dưới vẫn không ngừng động thân mạnh mẽ.

- Ahh....

- Băng Nhi, nói em thích tôi!

Cô đầu óc đã mơ màng, chỉ biết thuận theo lời hắn mà đáp trả:

- Uhm....thích anh....!

Hắn nghe vậy liền cảm thấy vừa lòng, phía dưới liền động thân mạnh hơn rồi trở nên gấp rút.

Lúc cả 2 đã lên đến đỉnh cao của sự hưng phấn, hắn khẽ gào lên 1 tiếng, phóng thứ chất lỏng vào bên trong cô rồi gục ngay xuống bên cạnh mà thiếp đi.

Băng Nhi lúc này gương mặt đã lấm tấm những hạt mồ hôi, đôi mắt ngây dại nhìn người nam nhân trước mặt mình.

Qua những trận kích tình mãnh liệt vừa rồi, cả người cô mềm nhũn lại cũng cảm thấy mệt chỉ là cô không muốn lãng phí đêm này với hắn, cô muốn có thể nhìn rõ hắn thêm 1 chút.

Những ngón tay thon dài di chuyển theo từng đường nét trên gương mặt hắn. Băng Nhi bờ môi bất giác lại mỉm cười nhưng nụ cười ấy lại mang 1 sự nuối tiếc đến đau khổ.

Người nam nhân này cô đã từng hận hắn, thậm chí ngay từ đầu là muốn giết hắn nhưng trớ trêu thay cho đến ngày hôm nay cô đối với hắn lại nực cười mang 1 chữ "yêu". Nghiệt ngã hơn hắn cô phải chia tay hắn vừa kịp lúc cô lại yêu hắn nhiều nhất. Nó giống như chuyện cô nghĩ bản thân sẽ

hạnh phúc nhưng ngay sau đó lại phải bắt buộc quên đi hẳn, đau đớn và bất lực voi cùng.

Tim gan cô lúc này thắt chặt lại, sống mũi cũng đã trở nên cay xè, 1 giọt pha lê trong suốt từ khoé mắt chảy dài xuống gò má đau thương, cô nhẹ nhàng tiến sát lại gần hẳn, bờ môi run run vì kìm nén sự đau khổ mà đặt nhẹ lên đôi môi kia 1 nụ hôn lướt qua đến lạnh nhạt:

- Cuộc sống của em chưa bao giờ vấp phải 1 sự chông chênh nào mà chỉ có thể thốt lên rằng "nếu em được chọn lựa..." kể từ khi em gặp anh. Bởi vì em không tốt, bởi vì đã đem đến cho anh nhiều phiền muộn nên nếu có 1 cơ hội để chọn lại, em sẽ không chọn yêu anh. Nhưng đáng tiếc, chữ "nếu" này lại chỉ tồn tại trong sự day dứt nội tâm của con người, nó vốn không hề xuất hiện ở cái thực tế tàn khốc, để bây giờ rời khỏi anh em cũng cảm tưởng như tự tay bóp chết trái tim mình vậy. Thiên Uy, thật xin lỗi...yêu thương này đành phải gửi trả lại cho anh!

Giọt nước mắt lạnh ngắt rơi xuống gương mặt tuấn mỹ kia, nhưng có lẽ hẳn không hề cảm nhận được mà vẫn bình yên với giấc ngủ.

Trời ngoài kia là 1 màu đen âm u bao phủ, từng cơn giông lớn kéo đến thổi tung cả bụi mù mịt, trời bắt đầu đổ xuống từng cơn mưa nặng hạt ướt sũng cả tâm hồn cô.

Tháng ngày về sau là cả 1 nỗi thương xót kéo dài!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Rời Đi

Mặt trời thức tỉnh sau cơn mưa xối xả đêm qua, cả thành phố bây giờ như được dội bỏ hết những mảng bám bụi dày đặc của cuộc đời, vài phiến lá non xanh chuyển mình vươn tới hứng lấy từng giọt tí tách, vạn vật giờ là chỉ 1 màu ướt sũng mang theo hơi lạnh của mưa trời.

Cơn mưa rầm rộ từ đêm qua kéo dài đến bây giờ chỉ còn là từng hạt rả rích, bầu trời không còn những tia nắng vàng dịu nhẹ mà là 1 mảnh xám xịt đến tê tái cả cõi lòng.

Hơi lạnh khê lùa qua khung cửa sổ làm run rẩy 1 đôi vai trần mỏng manh như muốn đánh thức 1 tâm hồn héo rũ.

Băng Nhi khẽ cựa mình xoay người ra phía nơi cửa sổ kia rồi từ từ mở mắt.

Đôi đồng tử màu đen tuyền trước chỉ là 1 tầng băng lạnh nhạt vô cảm, bây giờ lại phủ lên đó 1 mảng yêu thương dày vò.

Cô khẽ quay đầu nhìn người bên cạnh còn miệt mài với giấc ngủ mà cảm thấy thương xót. Nhẹ nhàng ngẩng dậy bước xuống giường cúi nhặt lấy chiếc áo của hắn mặc vào rồi đi lại phía cửa sổ kia hướng đôi mắt ra ngoài mà cảm nhận từng giọt lạnh giá rơi tí tách xuống những vũng nước lênh láng.

Muôn đời vẫn là thế, mưa vẫn đem đến cho người ta thứ cảm giác buồn man mác và có lẽ sẽ càng bị xâm xé hơn khi trong lòng lại mang 1 tâm sự khó có thể nói ra.

Ngón tay thon dài từ từ đưa lên chạm nhẹ vào giọt nước đang đọng lại trên khung cửa sổ, sự tê lạnh thấm vào da thịt khiến tâm can theo đó cũng

trở nên buốt thấu.

Ở trên đời này, suy cho cùng vẫn luôn tồn tại 1 thứ tình yêu đau khổ và day dứt, đó là khi ta đem lòng yêu thương 1 người mà lại chẳng thể tiếp tục ở lại bên cạnh đời nhau được nữa, không phải là yêu đơn phương nhưng lại đau đớn hơn gấp trăm ngàn lần.

Cảm nhận được đã mất đi hơi ấm của người trong lòng, hần chậm rãi mà mở mắt, hiện hữu ra trước mặt kia là 1 cảnh tượng vô cùng tuyệt đẹp.

Nữ nhân đứng ở bên ô cửa sổ chỉ mặc 1 chiếc áo màu trắng rộng lớn đủ để che đi cặp mông căng tròn lại khoe lên được đôi chân thon dài mà trắng mịn. Ở góc nghiêng này chỉ thấy được nửa khuôn mặt khả ái nhưng lại thấy rõ được 1 nỗi buồn bi ai khó tả. Hàng mi cong vút cùng cái nhìn ưu tư về phía màn mưa kia lại khiến cho hần cảm thấy cô trở nên cô độc lạ thường.

Nhẹ nhàng ngẩng dậy với lấy chiếc áo choàng gần đấy mặc vào rồi tiến lại từ phía sau đưa tay ra ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, thanh âm phát ra lại trầm thấp:

- Tại sao lại ra đây đứng?

Cô nghe vậy cũng không quay đầu lại, cả người dựa vào lòng hần như cố gắng muốn lưu luyến thêm 1 chút nữa:

- Không có gì, chỉ là cảm thấy hôm nay mưa thật là hợp lý.

Hần nghe vậy lại dịu dàng hôn nhẹ lên mái tóc của cô mà cũng chỉ cười nói:

- Tôi không thích mưa bởi đơn giản nó khiến cho tôi có 1 thứ cảm giác chia ly. Vốn chỉ bước thêm vài bước nhưng người ta lại chọn đứng dưới 1 mái che cũng không chịu chạy ra đón lấy hạt mưa kia, khoảng cách ấy gọi là chia ly. Nhưng nếu em là mưa, vậy trong 4 mùa tôi chỉ cần 1 mùa nắng, không cần quá gắt, đủ để gọi đến những cơn mưa kéo dài.

Cô nghe vậy chợt ngỡ ngàng quay người lại mà nhìn lên hắn, tâm can lúc này dâng xéo nhau đến giữ dội, lồng ngực trở nên đau nhức đến khó thở nhưng vẫn gắng gượng giữ cho mình lớp vỏ bọc bên ngoài mà nhẹ giọng nói:

- Hôm nay tôi không muốn đi làm.

Hắn nghe vậy lại mỉm cười dịu dàng hôn nhẹ lên trán cô:

- Được, nếu em còn mệt, hãy nghỉ ngơi đi.

Nói rồi hắn cũng quay người lại đi thẳng vào nhà tắm, khoảnh khắc tức thì ấy trên gương mặt xinh đẹp kia lại để rơi ra 1 giọt pha lê lạnh ngắt, giá mà khi ấy hắn quay đầu nhìn lại có lẽ những ngày về sau sẽ không phải tổn thương đến như vậy.

Sau 1 hồi sở soạn ở trong đó, hắn mở cửa bước ra rồi đi thẳng đến tủ quần áo chọn cho mình 1 bộ Tây trang sang trọng mà mặc vào.

Băng Nhi lúc này nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, bàn tay nhỏ nhắn giúp hắn thắt chiếc caravat, nếu có thể cô muốn thời gian hãy chậm lại 1 chút, bởi đối với người nam nhân này, cô dù chỉ 1 hành động quan tâm cũng chưa làm cho hắn vậy nên với chiếc caravat này cô muốn tỉ mỉ từng chút một.

Hắn vẫn yên lặng đứng đấy, ngay sát cô, khoảnh khắc gần đến nỗi nghe thấy được hơi thở của đối phương, đôi mắt lộ rõ sự say mê mà nhìn xuống gương mặt xinh đẹp ấy. Cô dù có thế nào, vẻ mặt đều vẫn không 1 chút biểu cảm, đi đâu đấy khiến người khác khó tài nào nắm bắt được, nhưng kỳ lạ, hắn lại rất thích điểm này của cô, trông cứng rắn nhưng thật ra lại là 1 đoá tường vy đưa mình ra trước gió.

- Được rồi, hãy nghỉ ngơi đi. Đợi tôi về

Nói rồi hắn lại cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, nụ hôn chỉ là lướt qua nhưng lại trọn vẹn cả 1 trời yêu thương, có lẽ hắn có cảm nhận được bờ môi kia đang mỗi lúc 1 lạnh nhạt dần.

Băng Nhi đứng đấy nhìn bóng lưng hắn quay đi, đôi chân muốn bước tới nhưng lại bị lý trí đánh gục, trái tim cô lại rỉ máu đến đau nhói.

Bàn tay nhỏ nhắn run rẩy đưa lên chạm nhẹ vào bờ môi, vẫn còn cảm nhận được hơi thở của hắn còn đọng lại nơi đấy.

Bỗng 1 giọt nước lạnh ngắt chạm nhẹ vào đầu ngón tay thấm sâu và da thịt đến tê tái, cô vội lấy tay bịt lấy miệng của mình để ngăn đi những tiếng nấc.

Khi cánh cửa phòng vừa đóng lại, cô lê từng bước chân nặng nhọc lại phía nó, không dám mở chỉ biết đứng lặng im ở đấy mà ghen ngào nói:

- Thiên Uy, em cũng không thích mưa. Bởi vì mưa là ngày chúng ta chia ly.

Trong căn phòng rộng lớn với nội thất đều là những hàng thượng phẩm lại lạc lõng 1 thân ảnh nhỏ bé đang ủ rũ ng ỗ thụp xuống sàn với những tiếng nức nở ngắt quãng.

Ai bảo Tường Vy là kiêu hãnh, nó cũng chỉ mảnh mai như 1 đoá hoa đại gặp bão gió của cuộc đời là lại héo rũ tàn tạ mà thôi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trước cánh cửa cổng được làm bằng sắt trạm khắc những hoa văn tinh xảo cùng những hình thù kỳ quái.

Từ phía trong đi ra là 1 người áo đen mở cánh cửa r ỗ nhìn cô cúi đầu:

- Chị, Bang Chủ đang đợi ở bên trong!

Cô không đáp lại người đó chỉ lạnh nhạt mà lướt qua r ỗ đi thẳng vào bên trong.

Vừa đặt chân qua cánh cửa nhà chính, nghiễm nhiên đã thấy anh ng ỗ đấy dáng vẻ như biết chắc được cô sẽ đến vậy.

Băng Nhi lúc này từng bước tiến lại gần, đôi mắt vô cảm nhìn người nam nhân ấy mà lạnh giọng nói:

- Bây giờ em muốn gặp họ.

Ngạo Thiên nghe vậy vẫn chỉ bình thản nhìn cô rồi lại đưa đôi mắt ra phía ngoài soi xét đi đâu gì đấy rồi nói:

- Thằng bé đâu?

Băng Nhi vẻ mặt vẫn không chút cảm xúc, lạnh nhạt nói:

- Để nó được yên!

Ngạo Thiên bờ môi lại cong lên ý cười mà nói:

- Băng Nhi, em sao phải căng thẳng như vậy? Tôi chỉ muốn đón nó về để chị em em chăm sóc nhau, hơn nữa gia đình lại có thể đoàn tụ.

- Ngạo Thiên, mình em là đủ rồi, em sẽ không để anh biến nó thành 1 phiên bản thứ 2.

- Vậy nên...em để thằng bé cho hắn bảo vệ sao?

Băng Nhi nghe vậy lại không nói gì, cô vốn dĩ không còn đường nào khác, nếu đưa Băng Phong đến 1 nơi ở mới chắc chắn rằng cả anh và cả hắn sẽ tìm ra được trong chốc lát thôi. Nếu vậy thôi thì đành để nó lại ở chỗ hắn, có lẽ sẽ tốt hơn, bởi cô tin hắn.

Ngạo Thiên thấy cô suy tư không trả lời lại bật cười lên:

- Haha....Băng Nhi, em thật ngây thơ. Em tự ý rời khỏi hắn như vậy, hắn liệu vẫn phải giúp em chăm sóc em trai của mình sao?

- Chuyện đấy anh không cần quan tâm. Ngạo Thiên, anh rốt cuộc có để em gặp 2 người họ?

Ngạo Thiên lúc này nhìn cô có chút tức giận, cô trước giờ chỉ cần anh nói 1 cô sẽ không dám nói 2, vậy mà bây giờ lại dám nói "anh không cần quan tâm".

- Băng Nhi, em mới đi 1 thời gian nhưng hình như trở về lại thấy gan dạ lên nhiều thì phải. Em nên nhớ, người còn nằm trong tay tôi, muốn gặp bọn họ phải nên biết dùng thái độ nào để nói chuyện.

Cô nghe vậy đôi mắt chợt loé lên 1 tia sửng sốt, ngay sau đó liền quay lại dáng vẻ lạnh nhạt mà nói:

- Bây giờ anh muốn em làm gì thì mới để em gặp bọn họ.

- Hãy quay trở về phòng mình, sắp xếp lại mọi thứ, kể cả cái đầu của em. Đến 1 lúc thích hợp, tôi sẽ để cho e gặp bọn họ.

Băng Nhi nghe vậy đôi mắt vẫn sắc lạnh không 1 tia cảm xúc hướng đến anh mà bàn tay đã siết chặt đến nỗi từng đường gân xanh

Cô nhìn anh 1 hồi cố nén xuống sự nóng ruột mà quay người lại hướng thẳng lên lầu rồi đi vào phòng mình đóng cửa lại.

Nơi đây vẫn vậy, mọi thứ dù 1 chút cũng không sai lệch đi vị trí của nó, cũng chẳng có lấy 1 mảnh bám bụi nào có lẽ anh vẫn cho người thường xuyên dọn dẹp. Chỉ là, cô đối với nơi này tâm đã không còn để đây nữa rồi.

Từng bước chậm rãi tiến về phía chiếc giường đã từng là quen thuộc kia mà thả mình xuống.

Cảm giác nó quá nhỏ thì phải, hơn nữa lại không được êm và dễ chịu như chiếc giường kia của cô.

Bất giác bờ môi lại khẽ nhếch lên 1 cái cười giễu, chỉ 1 thời gian ngắn thôi, ngắn đến nỗi còn không bằng 1 phần cô ở đây vậy mà cô lại quen với cuộc sống nơi hẳn rồi.

Từ nơi khoé mắt kia vô thức lại để rơi ra 1 dòng nước mắt mặn đắng, lại 1 lần nữa phải bật cười, cô từ khi nào lại trở nên yếu đuối và mau nước mắt đến như vậy?

Đưa đôi mắt nhìn về phía chiếc đồng hồ ở trên bàn kia, cô khẽ cười 1 cái rồi đưa cánh tay lên che lấy đôi mắt ướt át của mình:

- Mới 9h, anh ấy có lẽ còn chưa biết!

Trời ngoài kia mưa vẫn rả rích không ngừng, mặc cho người đời đang vội vã tất bật, mặc người đời đang đang lầm lũi mưu sinh, rồi cũng thân nhiên mặc ai đó đang chất chứa những nỗi sầu như 1 lời trách móc than thở và hờn tủi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ở trên tầng cao nhất của toà nhà chọc trời, nam nhân đứng trước cửa sổ sát đất với 1 thân Tây trang màu đen huyền bí, từng đường nét trên gương mặt tuyệt đẹp tưởng như được nhào nặn từ những bàn tay điêu luyện. Đôi mắt phượng đầy vẻ ma mị nhìn xuống thành phố ngày mưa 1 tia thương nhớ kỳ lạ.

Người ta vẫn nói mưa là tiếng lòng, là nỗi nhớ da diết, có lẽ vậy. Bởi mới đầu sáng còn gần gũi với cô mà bây giờ hắt lại đã nhớ cô đến phát điên lên được.

Bàn tay đưa ra với lấy chiếc điện thoại để trên bàn, bấm 1 dãy số còn chưa kịp gọi thì tiếng gõ cửa ngoài kia vọng vào "cốc, cốc":

- Vũ tổng, Trương thiếu gia muốn gặp ngài.

Hắn nghe vậy lại bỏ chiếc điện thoại ra, đi về phía chiếc ghế mà ngồi xuống:

- Để cậu ấy vào!

Lời vừa dứt, cánh cửa liền bật ra, Trương Vĩnh Kiệt từ ngoài bước vào đi đến chiếc ghế đối diện hắn mà ngồi xuống:

- Mẹ kiếp, ả ta rất quý quý, dù đã tìm mọi việc làm đều không để lại dấu vết nào. Trước mắt về vụ thám sát kia đã tìm 1 người thay thế và giải quyết ổn thỏa rồi. Còn về cái chết của Tần Trác Nhiễm, ngoài cách đâm tiều vào miệng những tên phụ trách vụ án đó ra để họ giữ miệng thì không còn cách nào khác.

Hắn nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản, tựa lưng vào thành ghế rồi lạnh giọng nói:

- Tiều với những tên đó chỉ sợ không giữ được lâu, tốt nhất nên tác động mạnh từ người thân của bọn họ. Còn nữa, đi đầu tra hết tất cả thông tin về Đoàn Tử Kỳ, nhất định phải khiến hắn đến lết cũng không thể lết được.

- Có đi đầu tra qua rồi, hắn và Đàm Hiếu Hùng có nhiều cuộc giao dịch mờ ám nhưng liên quan đến rất nhiều quan chức cao cấp khác. Chỉ sợ lần này làm lớn thì sẽ gặp nhiều rắc rối. Thiên Uy, dù sao cũng nên nỗ lực mặt Chính phủ Trung Quốc.

Hắn nghe vậy lại chợt suy tư 1 hồi rồi lãnh đạm nói:

- Tổng hợp lại tất cả cuộc giao dịch của hắn với Đàm Hiếu Hùng, còn những sợi dây đường sau tìm cách xóa bỏ hết tất cả số liệu, bằng mọi giá đổ hết lên đầu hắn và Đàm Hiếu Hùng, nếu có những số liệu quá khó xử lý, thì giúp Chính phủ loại bớt đi 1 số kẻ vô ích cũng là đi đầu tốt. Còn về ả ta - Đàm Hiếu Thanh sẽ là người chơi cuối cùng.

Vĩnh Kiệt nghe vậy lại chỉ nhìn hắn mà thở dài. "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân" đúng là chuyện thường tình.

Chỉ cần dám khi dễ cô 1 chút, hắn nhất định phải kéo người ta xuống đáy của vũng bùn này.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Vì trời mưa cứ kéo dài liên miên, Vũ Thị lại có 1 số việc cần giải quyết nên hắn trở về biệt thự khi trời đã nhá nhem tối.

Chiếc xe chạy vào trong sân, hắn đã đưa mắt về phía cửa nhưng tìm kiếm 1 ai đó.

Mở cánh cửa xe mà bước xuống, mưa từng hạt nhẹ phủ lên gương mặt tuấn mỹ ấy hơi lạnh của sự ẩm ướt.

Vẫn bóng lưng thẳng tắp đó hắn từng bước đi vào phía trong căn nhà, đôi mắt cũng khẽ đảo quanh rồi lên tiếng:

- Dì Lưu!

Dì Lưu lúc này từ phía trong bếp lật đật đi ra:

- Cậu chủ có gì dặn dò?

- Cô ấy đâu?

- Cậu hỏi Băng Nhi...ahh...Triệu tiểu thư sao? Tôi tưởng cô ấy đi làm cùng ngài?

Hắn nghe vậy lại khẽ nhún mày nhìn bà:

- Đi làm?

- Ờ...tôi thấy cậu chủ vừa đi thì cô ấy cũng đi ra theo mà.

Hắn lúc này trong lòng chợt rấy lên linh cảm chẳng hay liền vội vàng đi thẳng lên lầu hướng đến phòng mình mà mở cửa ra.

Mọi thứ vẫn nguyên vẹn ở đây chỉ là không còn thấy bóng cô.

Vội vã lấy chiếc điện thoại trong túi ra, bấm dãy số quen thuộc ấy, đầu bên kia đáp lại chỉ là những tiếng tút...tút...kéo dài.

1 cuộc, 2 cuộc, rồi 3 cuộc hấn bấm đến tường chừng như muốn nát cái điện thoại nhưng kết quả của mỗi cuộc gọi đều như nhau.

Bỗng trong đầu chợt loé lên đi đâu gì đấy, hấn trở xuống lầu rồi đi đến cửa phòng của Băng Phong mà mở ra.

Trông thấy nó vẫn còn nằm đấy với giấc ngủ say sưa, tâm tình hấn chợt dịu đi 1 chút, bởi vốn nghĩ cô sẽ không bỏ rơi đứa em trai của mình.

Từng bước đi đến bên cạnh mép giường rồi xuống rồi khẽ lay lay thẳng bẻ:

- Băng Phong....Băng Phong.....!

Kỳ lạ là dù đã lay đến cỡ nào nhưng nó vẫn không chịu tỉnh, hấn bắt đầu khó hiểu hơn mà đưa đôi mắt nhìn quanh căn phòng, rồi chợt dừng lại ở 1 cốc nước lọc.

Đưa tay với lấy chiếc cốc rồi ghé lên mũi ngửi, hấn nheo mắt lại rồi vội thức nói:

- Thuốc mê?

Ngĩ vậy hấn liền vội vàng dùng sức lay thẳng bẻ thật mạnh:

- Băng Phong...Băng Phong.

Sau 1 hồi cật lực, nó mới từ từ mở mắt nhìn người trước mặt mà mơ màng nói:

- Anh...sao anh lại ở đây?

Hấn lúc này thấy vậy lại đỡ nó lên, 2 tay siết chạy lấy vai nó, gấp gáp nói:

- Băng Nhi đâu? Cô ấy đâu rồi?

Nó nghe vậy lại nhú mày cô nhớ lại rồi chậm rãi nói:

- Em không biết...còn nhớ sáng nay chị ấy cầm cốc nước đi vào phòng em...lúc ấy em chuẩn bị đi học...nhưng chị luôn bắt em phải uống cốc nước đó. Em uống xong liền cảm thấy buồn ngủ, sau đó thì không biết gì nữa.

Hắn nghe vậy cả người trở nên thần thờ, cô rốt cuộc là muốn làm trò gì đây?

Băng Phong thấy hắn như vậy lại đưa tay lên lay lay người hắn, bất chợt lại phát hiện trong tay mình có 1 tờ giấy:

- Ơ...tờ giấy này...ai bỏ vào tay em vậy?

Hắn lúc này mới vội vàng nhìn sang nó rồi cầm lấy tờ giấy đấy mở ra, vồn vồn trên đấy chỉ có 1 hàng chữ "GIÚP TÔI BẢO VỆ BĂNG PHONG, CẢM ƠN!"

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Tồn Thương

1 tờ giấy trắng chỉ vồn vẹn được vài chữ nhưng 1 từ cô cũng chẳng để lại cho hắn.

Hắn không hiểu được, rốt cuộc là tại sao, chỉ trong vòng 1 ngày cô liền biến mất 1 cách nhẫn tâm như vậy.

Tờ giấy cằn trên tay bị hắn vò nát lại, lấy chiếc điện thoại rồi bấm gọi cho ai đó:

- Bằng mọi giá phải tìm được cô ấy!

Dứt lời hắn cũng tắt máy rồi đứng dậy quay người trở ra mà Bằng Phong còn ngơ ngẩn ngỡ ngàng chưa kịp hiểu chuyện gì đã nghe thấy tiếng động cơ xe lao đi vun vút.

Giữa đường phố vốn là sầm uất nhưng lại trở nên u buồn bởi cơn mưa cứ rả rích kéo dài, người qua đường cũng cảm thấy vắng bóng. Những ánh đèn vàng rực rỡ giờ cũng phủ 1 màn ướt át mà soi rọi lên chiếc xe sang trọng đang lao vào những vũng nước lênh láng trên mặt đường.

Vòng quay bánh xe lao đi với tốc độ chóng mặt, nước bắn tung toé lên lên thân xe từng vệt loang lổ mà thân ảnh của người ngồi phía trong kia lại đơn độc vô cùng.

Chiếc xe dừng trước 1 bảng led to lớn với hàng chữ phát sáng "ẢO QUỐC".

Hắn mở cửa bước xuống, trời lại bất chợt đổ cơn mưa rào, Tây trang màu đen u uất cũng theo đó mà trở nên thẫm nước.

Không vội vã, cũng chẳng gấp gáp, hắn cứ từng bước lãnh đạm đi vào bên trong mặc trời vẫn đang trút xuống từng hạt nặng trĩu.

Vừa bước qua cánh cửa cách âm đất ti ền, nhân viên phục vụ thấy bóng hắn cũng li ền thận trọng cúi chào:

- Vũ tổng, ngài muốn phòng VIP hay....

Lời chưa kịp ra hết, hắn cũng chẳng thèm bỏ tai mà lướt qua người nhân viên kia đi thẳng đến vị trí chính giữa, đôi mắt sắc lạnh nhìn 2 thân ảnh ngả ngớn đang dựa vào nhau mà gằn lên:

- CÚT!

Người đàn ông lúc này đang ng ồi ở vị trí đó, vòng tay còn ôm 1 mỹ nữ ăn mặc hở hang mà nhìn lên hắn, nghênh mặt nói:

- Mà là ai? Không thấy chỗ này tao đang ng ồi sao?

Hắn lúc này đôi mắt đã rực lửa, gắng nhẫn nhịn mà lặp lại:

- TAO CHO MÀY 3 GIÂY, ĐEM CẢ Ả BÊN CẠNH MÀY BIẾN KHỎI ĐÂY!

Tên kia nghe vậy lại cảm thấy có chút run sợ nhưng vì sĩ diện lại đứng bật dậy, đưa bàn tay lên đẩy mạnh vào vai hắn:

- Mà là thằng nào mà hỗn láo như vậy? Có biết tao là ai không? Chỗ này là tao bỏ ti ền, mày mới là thằng nên biến khỏi đây.

Ai ngờ lời vừa dứt, hắn li ền đưa tay lên siết chặt lấy cổ tên đó, đôi mắt như lưỡi dao sắc nhọn nhìn khoét sâu lên gương mặt gã tưởng chừng như muốn giết chết gã ngay tức khắc vậy.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng khiếp sợ mà lùi lại, 1 nhân viên quản lý lúc này vội vã đi đến chỗ hắn mà cúi đầu gấp gáp nói:

- Vũ tổng, đây là Lục tiên sinh, xin ngài nhường tay 1 chút. Tôi biết đây là vị trí của ngài, nhưng vì hôm nay tất cả bàn đầu kín mà Lục tiên sinh lại nhất quyết không muốn dùng phòng nên ngài ấy đã trả tiền để đặt vị trí này, thật không nghĩ hôm nay ngài sẽ đến. Vũ tổng, thật xin lỗi, nếu ngài báo trước chúng tôi sẽ không để xảy ra sự việc này.

Tên quản lý này tuy giải thích nhưng lại không dám nhìn hần, vốn vị trí này là hần đã bỏ 1 số tiền lớn để mua trọn, nhất quyết không được ai ngồi vào dù là để không nhưng hôm nay Lục Triết Hàn - kẻ cần đầu Huyết Ứng Bang, tuy không mạnh bằng Quỷ Thiên Hội nhưng lại là bang phái khá ngổ ngược và hay làm càn, mặc dù đã giải thích nhưng gã lại nhất quyết muốn vị trí đó, quả thật là làm khó bọn họ. Dù gì Áo Quốc cũng cần phải làm ăn vậy nên cũng không dám đắc tội với Lục Triết Hàn, chỉ là không phải ngày trước, cũng không phải ngày sau, hần lại đến ngay hôm nay nghiêm nhiên lại đắc tội với hần còn khiếp sợ hơn nhiều.

Hần lúc này nghe vậy lại thẳng tay hất mạnh Lục Triết Hàn ngã nhào ra đất, bàn ghế đổ vào nhau khiến chai, ly đổ xuống đất vỡ tan tành, mọi người theo đó cũng kinh hãi mà hét toáng lên.

Thiên Uy vẻ mặt chẳng mấy để tâm, quay sang lấy chiếc khăn được đặt trong túi áo ngực của người quản lý, lau sạch bàn tay của mình rồi vứt xuống đất mà lạnh giọng nói:

- ĐỔI!

Người quản lý nghe vậy lại ngây người nhìn hần hỏi:

- Ngài nói sao?

Hần lúc này quay sang hướng thẳng vào mặt người quản lý mà gằn lên:

- CHO CÁC NGƯỜI 5 PHÚT!

Người quản lý nghe vậy liền giật mình hiểu chuyện rồi vội vã quay người đi.

Lục Triết Hàn bây giờ mới lồm cồm đứng dậy, bàn tay đưa lên sờ vào cổ mình còn cảm nhận được sức lực của hắn, thật sự quá mạnh. Gã nghiệm nhiên biết Vũ Thiên Uy là kẻ đứng đầu Quỷ Thiên Hội, chỉ là chưa có cơ hội gặp mặt nên mới dám ngạo mạn như vậy với hắn. Nhưng ở nơi đông người như vậy, mà gã là Lục Triết Hàn của Huyết Ứng Bang lại bị hắn làm cho bẽ mặt gã tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Chỉ là bây giờ so với hắn là hơi yếu thế, gã nhất định sẽ tìm thời cơ thích hợp để trả thù. Lục Triết Hàn ôm nỗi hận trong lòng nhìn hắn 1 cái rồi cầm đầu quay trở ra ngoài.

Lúc này nhân viên của Áo Quốc đang dọn dẹp vị trí của hắn và thay tất cả mọi thứ từ bàn ghế, đến những vật nhỏ như chiếc gạt tàn đều được bóc mới.

Sau khi mọi thứ đã được ổn định, hắn cởi chiếc áo vest vứt sang 1 bên, bàn tay đưa lên định tháo chiếc caravat nhưng chợt nhớ ra rằng cô đã thất nó lại chỉ nói lỏng rồi buông tay với lấy chai rượu rót vào ly mà cầm lên uống cạn.

Nữ nhân khi này ở trong lòng Lục Triết Hàn sau 1 phen kinh hãi bây giờ lại đứng đầy si mê hắn. Ả vốn thường hay đến đây để kiểm cho mình chỗ nương tựa vừa về vật chất, vừa về quyền lực nhưng chưa gặp được ai vừa ý. May sao hôm nay lại lọt vào mắt của Lục Triết Hàn, ả nghĩ đã có được miếng mồi ngon cho đến khi hắn xuất hiện thì mục tiêu liền đổi.

Gương mặt điển trai, khí chất cao ngạo, dáng vẻ lạnh lùng, đặc biệt là đôi mắt đầy tâm tư của hắn đều có sức hút mãnh liệt khiến ả si mê. Đôi guốc màu đỏ sẫm bất chợt tiến lại về phía hắn mà mạnh bạo ngửi xuống bên cạnh, cả người ngả ngón áp chặt 2 bầu ngực vào cánh tay hắn, giọng nói có phần lả lướt:

- Vũ tổng, tiểu nữ là Kiều Tuệ Linh, nghe danh ngài đã lâu cũng rất lấy làm ngưỡng mộ, nay gặp ngài ở đây quả thật là may mắn, không biết có thể hầu hạ ngài 1 đêm rượu hay không?

Hắn nghe vậy nhưng cũng chẳng để tâm, tầm mắt cũng không thèm nhìn sang ả lấy 1 cái chỉ lạnh giọng nói:

- 5 giây!

Ả ta nghe vậy lại không hiểu câu nói của hắn, cả người vẫn cứ áp sát vào:

- Ngài muốn tiêu nữ làm gì?

Hắn không đáp lại lời ả, chỉ im lặng hướng tầm mắt về phía trước. 1 giây, 2 giây rồi 3 giây.... "XOẢNG" tiếng đổ vỡ của ly rượu lại 1 lần nữa vang lên kéo theo sự chú ý của mọi người.

Kiều Tuệ Linh lúc này ngã sõng soài trên đất với bàn tay tứa máu bởi những mảnh vỡ của ly rượu, đôi mắt nhìn đến hắn 1 tia kinh hãi tột cùng mà hắn bây giờ mới để mắt sang ả nhưng lại là cái nhìn đầy sát khí:

- Còn không mau biến đi!

Kiều Tuệ Linh cả người run rẩy lồm cồm đứng dậy, đôi mắt cũng đã trở nên đỏ ngầu mà ngấn nước. Người nam nhân này tại sao lại tàn nhẫn đến như vậy, chỉ cần không ưa là thẳng tay tàn bạo như vậy sao? Ả ta bàn tay đau nhức nhìn hắn 1 cái rồi quay người rời đi: "Vũ Thiên Uy, tôi không tin không thể lay động được anh. Kiều Tuệ Linh nhất định sẽ gặp lại anh".

Ả đi ra phía cửa liền va phải 1 người đàn ông, cũng không quay đầu xin lỗi mà cứ nức nở lao đi.

Nam nhân kia thấy vậy lại nhìn xuống bàn tay đang chảy máu kia của ả mà khẽ lắc đầu 1 cái rồi đi thẳng vào mà hướng thẳng đến vị trí chính giữa kia. Lại thấy đám nhân viên đang vội vã dọn dẹp nhưng mảnh vỡ cùng vết máu, anh lại khẽ bật cười 1 cái rồi ngối xuống ghế đối diện hắn:

- Lại 1 nữ nhân ngu ngốc lao vào hoa đã có chủ sao?

Hắn nghe vậy lại chỉ bình thản cầm chai rượu rót vào ly của mình rồi nâng lên nhấp 1 ngụm mà nhàn nhạt nói:

- Vĩnh Kiệt, cậu đến muộn đấy!

Anh nghe hắn nói vậy liền cười trừ:

- Haha...Phương Đan đến gặp mình hỏi tình hình về nữ nhân của cậu, mình cũng chỉ là thành thật nói nên đến trễ 1 chút. Để mình phạt rượu vậy!

Nói rồi anh cũng lấy chai rượu rót vào ly mình rồi cầm lên uống cạn, lại hướng đôi mắt đến hắn mà vô tư nói:

- Lại cãi nhau với Băng Nhi sao?

Cái tên được nhắc đến lại khiến tim hắn nhói lên từng đợt, bàn tay siết chặt chiếc ly trên tay mà đưa lên miệng uống cạn rồi đặt mạnh xuống bàn:

- Cô ấy đi rồi!

Vĩnh Kiệt nghe vậy liền kinh ngạc nhìn hắn:

- Đi rồi? Đi đâu?

- Mình không biết. Khi sáng còn cùng nhau 1 chỗ, quay trở về liền không thấy.

- Vậy em trai cô ta vẫn ở đó sao?

Hắn nghe vậy không đáp trả, chỉ khẽ gật đầu 1 cái.

Vĩnh Kiệt nhìn hắn chột suy tư 1 hồi rồi lại tiếp lời:

- Thiên Uy, cô ta không phải là quay về bên tên kia chứ?

Hắn lúc này cả người chột khựng lại, đôi mắt sắc lạnh hiện rõ 1 tia biến động nhưng rất nhanh sau đó liền phủ nhận đi:

- Vẫn đang cho người tìm kiếm.

- Thiên Uy, nếu cô ta rời đi chắc chắn sẽ không bỏ rơi đứa em của mình. Nhưng cô ta lại để nó ở lại vậy có nghĩa nơi cô ta đi vốn không an toàn cho thằng bé. Nếu kết quả tìm kiếm không có 1 chút thông tin, vậy kẻ có thể che mắt được chỉ có tên đó.

Những lời Vĩnh Kiệt nói cũng đều nằm trong suy nghĩ của hắn, chỉ là hắn vẫn luôn phủ nhận đi đầu đó, bởi đây có lẽ là sự tổn thương nặng nề nhất đối với hắn.

Bàn tay vội lấy chai rượu đổ đầy chiếc ly mà cầm lên uống cạn rồi đặt mạnh xuống bàn:

- Nếu quả thật là hắn, cho dù phải lặp lại sự kiện năm đó, mình cũng sẽ bằng mọi giá đưa cô ấy về.

Nói rồi hắn cũng đứng dậy mà trở ra ngoài.

Vĩnh Kiệt ngẩn ngơ dõi theo bóng hắn, tay vẫn cầm ly rượu khẽ lắc lắc rồi suy tư nói:

- Vũ Thiên Uy, Tống Ngạo Thiên, rốt cuộc 2 người bọn họ là có ân oán gì?

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Hắn trở về nhà trong tình trạng đã say mèm, cả người là nùng nặc mùi rượu từng bước không vững mà đi vào.

Dì Lưu từ trong nhà vội vã đi ra đỡ lấy hắn mà lo lắng nói:

- Cậu chủ, cậu không sao chứ?

Hắn nghe vậy lại hướng đến bà, đôi mắt có phần mờ mịt:

- Cô ấy....về chưa?

Dì Lưu lúc này nhìn hấn 1 tia thương xót, bà không biết nói gì chỉ đành lắc đầu nhẹ 1 cái.

Hấn thấy vậy lại khẽ cười khổ 1 cái rồi đẩy bà ra mà đi thẳng lên lầu.

Băng Phong từ bên trong phòng mở cửa đi ra nhìn hấn như vậy vẻ mặt cũng trở nên ủ rũ:

- Chị...rốt cuộc chị đã đi đâu?

Nói rồi nó lại hướng đôi mắt u buồn lên nhìn hấn đang từng bước nặng nhọc đi về phía phòng.

Bàn tay đưa lên tóm lấy nắm cửa, chần chừ 1 hồi rồi khẽ vặn nó mà bước vào đóng lại.

Hấn đưa đôi mắt nhìn khắp căn phòng, nơi nào cũng có hình ảnh của cô, bất chợt tầm mắt dừng lại ở phía khung cửa sổ, mọi thứ chỉ đều vừa mới đây thôi vậy mà chớp mắt 1 cái tất cả đều hoá hư không.

Hấn khẽ cười 1 cái, là cười giễu bản thân mình, từ 1 kẻ cao cao tại thượng phút chốc lại trở thành 1 người đàn ông bị bỏ rơi bởi ngay chính tình yêu của mình.

Phải chăng hấn đừng nên yêu quá nhiều, đừng nên tin quá nhiều, cũng đừng sung túc quá nhiều trong tình yêu, để khi nó vỗ cánh bay đi, 1 người đàn ông cao ngạo như hấn lại chẳng thể khóc như 1 đứa trẻ trong nỗi đau vô tận của mình.

Men say làm đầu óc hấn quay cuồng, từ từ ngất phịch xuống đất tựa lưng vào cánh cửa mà ngửa mặt lên trần, hình ảnh cô lại hiện hữu ra trước mắt dày vò tâm trí hấn.

Bàn tay lấy trong túi ra chiếc điện thoại, bấm 1 dãy số đã quá quen thuộc rồi chỉ để nghe nhưng âm thanh tuyệt vọng.

Lòng ngực lúc này trở nên đau nhói, hắn đưa cánh tay lên che đi đôi mắt đã vì ai mà trở nên cay xè, ngón tay kia vẫn lặp lại những con số quen thuộc.

1 lần, 2 lần, rồi 3 lần....hắn vẫn siết chặt chiếc điện thoại ở bên tai, mà những tiếng "tút...tút" kéo dài vẫn không ngừng lặp lại. Tâm can mỗi lúc 1 thất chặt đến khó thở, mà lòng vẫn chờ đợi 1 tín hiệu từ phía bên kia, chờ đợi 1 giọng nói dù là lạnh nhạt của ai đó, nhưng tất cả lại nhấn tâm đến vô vọng:

- Băng Nhi, nếu em đã ra đi như người dứt áo ngang trời, vậy tại sao không dùng 1 viên đạn giết chết tôi đi...?!

Trời ngoài kia vẫn trút xuống những trận mưa hối hả, gió rít lên từng cơn đánh vào những tán lá ngả nghiêng, qua khung cửa sổ u uất, người nam nhân ngời đầy lại mang dáng vẻ đau thương tột cùng.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Mâm cơm để trên bàn giờ đã nguội lạnh mà ai đó còn chưa thềm nhìn đến.

Nữ nhân đứng bên cạnh khung cửa sổ hướng đôi mắt lạnh như tảng băng nơi Bắc Cực về phía màn mưa đêm, bờ vai đôi lần run lên vì mưa tạt, gió phả.

Cô khẽ quay đầu nhìn về phía chiếc đồng hồ để trên bàn rồi khẽ cười 1 cái. 11h, có lẽ hắn đã biết chuyện rồi, chắc sẽ tức giận và tổn thương nhiều lắm.

Bất chợt cách cửa phòng bật ra, Ngạo Thiên bước vào đưa đôi mắt nhìn vào khay cơm rồi lại hướng đến cô mà lạnh giọng nói:

- Không ăn cơm? Đang nhớ đến hắn sao?

Cô nghe vậy cũng chẳng để tâm, lại quay mặt về phía cửa sổ mà nhìn ra ngoài.

Thấy thái độ hời hợt của cô như vậy lại khiến anh cảm thấy khó chịu mà bước đến bên cạnh túm lấy bả vai cô, quay người cô lại:

- Triệu Băng Nhi, em đang chống đối lại tôi sao?

Cô lúc này nhìn đến anh bằng ánh mắt lạnh nhạt, thanh âm phát ra cũng sắc bén:

- Em muốn gặp ba mẹ mình!

- Vậy thì tốt nhất đừng dùng thái độ đó để nói chuyện với tôi. Lại ăn cơm đi!

- Chưa gặp được họ, em sẽ không nghe theo anh.

- TRIỆU BĂNG NHI, em.....

Anh trừng mắt nhìn lên cô 1 tia cảnh cáo nhưng vẻ mặt cô vẫn vô cảm như vậy. Ngạo Thiên tức giận rồi cũng chột cảm thấy ngỡ ngàng, chẳng phải những điều này đều là anh dạy cô sao? Dù ở bất cứ hoàn cảnh nào cũng không được để lộ cảm xúc của bản thân.

Ngạo Thiên trong lòng khẽ cười giễu 1 cái rồi cuối cùng cũng phải xuống nước nhường cô 1 bước:

- Được, tôi sẽ cho em gặp họ nhưng chỉ 15 phút. Đừng để tôi biết được em có ý định khác, tôi không dám chắc sẽ làm gì đâu.

Nói rồi anh cũng quay người trở ra, Băng Nhi thấy vậy cũng từng bước theo sau.

Bọn họ đi vào vào đường hầm sâu hun hút rồi dừng chân trước cánh cổng bằng đồng rộng.

Lúc này 2 người áo đen gác cổng thấy bọn họ liền cúi chào, 1 tên bước đến mở cửa ra, Ngạo Thiên thấy vậy chỉ nhàn nhạt nói:

- Họ ở bên trong đấy, nên nhớ em chỉ có 15 phút thôi.

Băng Nhi nghe vậy nhìn anh 1 cái rồi cũng từng bước chậm rãi tiến vào, cánh cửa theo đó liền khép chậm lại.

1 căn nhà thu nhỏ chỉ được gói gọn trong 1 không gian trật hẹp, cô nhẹ nhàng đi vào bên trong mà đôi mắt vẫn không nhưng nhìn xung quanh thăm dò.

Lúc này cô đi thẳng vào phòng khách, thấy 2 bóng dáng lom khom ngồi đấy mà sống mũi chột cay xè, nghẹn ngào gọi:

- Ba...mẹ...!

Hứa Diệp Chi cùng Triệu Băng Thanh nghe được lời gọi ấy mà như chết lặng, chậm rãi quay người lại, 1 giây sau đó lại kinh ngạc hết cỡ, không hẹn mà cùng nói:

- Băng Nhi!

Hứa Diệp Chi lúc này bờ vai run rẩy từng bước lưỡng lự đi lại phấp phấp mà Băng Nhi thấy vậy cũng không kìm được nước mắt mà nước mắt chảy đến ôm chầm lấy bà:

- Mẹ....con rất nhớ người...Thật may.... khi 2 người đều không sao!

Hứa Diệp Chi cũng không kìm được nước mắt mà ôm lấy cô vỗ về lên bờ vai nhỏ nhắn:

- Băng Nhi...con bé giờ lớn thật rồi...Ta xin lỗi...vì đã không thể ở bên nuôi nấng con....ta thật là đáng trách.

Băng Nhi nghe vậy chỉ biết lắc đầu liên tục mà nước mắt cứ òạt chảy ra:

- Không....không phải lỗi của mẹ...là con bất hiếu...không thể tìm thấy 2 người.

Triệu Băng Thanh nhìn 2 mẹ con cô nước mắt ngấn dài lại từ từ đứng dậy đi lại phía cô. Ngày ấy khi gặp cô ở bữa tiệc ông thật sự chỉ muốn chạy

đến ôm chầm lấy cô con gái xinh đẹp của mình, chỉ là vì anh đã dùng Hứa Diệp Chi để đe dọa nên ông đành quay mặt làm ngơ. Băng Thanh khoé mắt cũng đã rưng rưng mà gọi tên:

- Băng Nhi!

Cô lúc này mới từ từ đẩy bà ra mà nhìn sang ông, đã bao nhiêu năm không nhìn thấy mà họ đều đã già nua như vậy.

- Ba!

Nói rồi cô cũng oà vào lòng ông mà ôm lấy, Triệu Băng Thanh cũng không kìm được xúc động siết chặt lấy cô trong sự da diết dồn nén bấy lâu.

Bọn họ sau khi 1 màn gặp nhau khóc lóc thì Triệu Băng Thanh bất chợt đẩy cô ra mà vội vàng hỏi:

- Băng Nhi, tại sao con vào được đây?

- Là Ngạo Thiên đưa con vào, anh ta chỉ cho con 15 phút để gặp 2 người.

- Hấn ta nói cho con biết sao?

Cô nghe vậy chỉ khẽ gật đầu 1 cái mà Băng Thanh liền gấp gáp nói:

- Băng Nhi, không phải con ở bên Thiên Uy sao? Tại sao lại quay về đây?

Cô nhìn ông có chút khó hiểu mà hỏi lại:

- Ba biết Thiên Uy sao?

- Triệu Băng Nhi, con nhất định phải nghe lời ta, quay lại về bên cậu ấy. Chỉ có cậu ấy mới bảo vệ được con.

- Nhưng người cũng phải nói con biết lý do.

Băng Thanh lúc này nhìn cô chần chừ rồi lên tiếng:

- Băng Nhi, thật ra vụ tai nạn năm đó, cả ta và bà ấy, con và Thiên Uy đều nằm trong kế hoạch của Ngạo Thiên.

Cô nghe vậy chợt sửng sốt, vốn dĩ cứ nghĩ là anh cứu ba mẹ cô trong vụ tai nạn và dấu cô chỉ vì muốn cô làm việc cho anh, không ngờ ngay từ đầu đến cuối tất cả lại nằm trong bàn tay anh như vậy:

- Ba...không thể nào...làm sao có thể như vậy được? Tại sao anh ta lại làm thế?

- Băng Nhi, nghe ta. Hãy quay về với Thiên Uy, cậu ta sẽ bảo vệ con.

- Nhưng tại sao anh ta lại làm thế...Ba, tại sao chứ...nhà chúng ta có thù oán gì với họ?

Băng Thanh nhìn cô với đôi mắt muôn lời khó nói:

- Là vì...hắn ta là anh trai của Thiên Uy!

- Anh trai?

Băng Nhi nghe vậy càng cảm thấy kinh ngạc hơn, tại sao Ngạo Thiên lại là anh trai Thiên Uy? Nếu vậy, tại sao anh lại muốn hại em trai của mình.

Đang trong những suy nghĩ rối loạn thì cánh cửa bật ra, Ngạo Thiên từng bước đi vào lạnh giọng nói:

- 15 phút của em, hết rồi!

Băng Nhi lúc này quay người lại trừng mắt nhìn anh, 1 giây sau đó liền đưa tay vung 1 nắm đấm vào người anh nhưng Ngạo Thiên nhanh mắt né được còn chụp lấy cánh tay cô xoay lại mà kéo vào lòng mình:

- Triệu Băng Nhi, em nên nhớ mọi thứ của em đều là tôi dạy. Em nghĩ có thể sử dụng nó với tôi sao?

Băng Nhi lúc này vùng vằng không được li ền lạnh giọng nói:

- Tống Ngạo Thiên, hoá ra từ trước đến giờ anh đầu lừa dối tôi. Uống công tôi luôn xem anh như ân nhân của mình mà hết lòng học tập dưới sự huấn luyện của anh. Giờ thì mọi chuyện hay rồi, anh đừng nghĩ tôi cái gì cũng sẽ nghe theo anh. Buông tôi ra.

Hứa Diệp Chi thấy vậy li ền vội đi tới khóc lóc túm lấy cánh tay anh cầu xin:

- Ngạo Thiên, tôi xin cậu...bỏ qua cho con bé...làm ơn!

Anh nghe cô nói vậy trong lòng lấy làm tức giận mà gằn lên:

- Băng Nhi, em giỏi lắm...muốn trả treo với tôi sao? Được!

Nói rồi anh cũng thẳng tay kéo cô ra ngoài trong tiếng khóc lóc gào thét của Hứa Diệp Chi.

Băng Nhi đã dùng mọi cách để vùng ra nhưng sức cô dù đã được luyện võ cũng không thể phản kháng lại được anh.

Ngạo Thiên kéo cô về phòng rồi thẳng tay quăng cô lên giường.

Băng Nhi lúc này trừng mắt lên nhìn anh mà lạnh giọng nói:

- Ngạo Thiên, tôi sẽ không làm bất cứ điều gì anh sai bảo, tôi sẽ rời khỏi đây.

Anh nghe vậy trong lòng không hiểu sao lại tức giận, khẽ cười khẩy 1 cái:

- Định quay về với tên đó sao?

- Dù sao thì hẳn ta cũng tốt hơn anh!

Lời nói của cô như đụng chạm đến tự ái của anh, Ngạo Thiên cả người rùng rục lửa giận mà nói:

- Vậy sao? Vậy để cho tôi xem ai mới là tốt.

Nói rồi anh liền đi lại phía giường, 1 giây sau đó dùng lực đè cô xuống, Băng Nhi có chút sợ hãi hét lên:

- Ngạo Thiên, anh định làm gì? Tránh xa tôi ra!

- Tôi muốn xem xem tên đó ở trên giường dạy em những cái gì mà em thấy hắn tốt hơn tôi!

Nói rồi anh liền cúi xuống vùi đầu vào cổ cô, bàn tay mạnh bạo đưa lên tháo chiếc cúc áo mà luồn vào nhào nắn bộ ngực đầy đặn.

Băng Nhi lúc này kinh hãi vùng vằng mà phản kháng, bất chợt 1 cơn buồn nôn dữ dội ập đến khiến cô đẩy anh ra rồi vội bật lấy miệng mình ghé xuống đất mà nôn ọe.

Ngạo Thiên thấy vậy lại càng tức giận hơn mà gằn lên:

- Băng Nhi, em là muốn nói tôi kinh tởm sao?

Cô lúc này không để tâm đến sự tức giận của anh, chỉ ra sức cúi xuống mà nôn rồi bất giác nói:

- Đạo này, tôi thường bị như vậy.

Ngạo Thiên nghe vậy lại nhìn xoáy sâu vào gương mặt xanh xao của cô, trong đầu không ngừng lặp lại: "thường xuyên buồn nôn", bất chợt 1 suy nghĩ kéo đến khiến đôi mắt anh hằn lên những tia máu đỏ khiếp sợ:

- Triệu Băng Nhi, em có thai?

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Mang Thai

2 chữ "có thai" khiến cho cô chết sững, mọi thứ vừa nghe được làm cô cảm thấy hoang mang, bàn tay bất giác lại chạm lên bụng mình, nơi đây đang tồn tại 1 sinh linh bé nhỏ sao?

Tầm mắt bây giờ mới từ từ nhìn đến Ngạo Thiên mang 1 tia lo sợ.

Anh lúc này đứng đấy cả người toát ra hơi lạnh rùng rợn, đôi mắt với những đường tơ đỏ nhìn chằm chằm vào bụng cô như muốn xâu xé nó ra vậy.

Ngạo Thiên từng bước tiến lại gần cô mà Băng Nhi bất giác ngẩng lùi lại vào góc giường, thanh âm lại có phần run rẩy:

- Ngạo Thiên, anh muốn làm gì?

- Tôi muốn làm gì sao? Triệu Băng Nhi...em có biết, ngay lúc này tôi chỉ muốn giết chết đứa con của hắn không?

Cô nghe vậy lại cảm thấy khiếp sợ, cánh tay vẫn ôm chặt lấy bụng mình, gấp gáp nói:

- Ngạo Thiên, mọi chuyện sao anh dám chắc như vậy...tôi chỉ là đạo gầy đây ăn uống không đi đâu độ nên dạ dày có chút khó chịu.

- Vậy sao? Vậy phải để tôi mời bác sĩ đến kiểm tra cho e.

Nói rồi anh cũng với lấy chiếc điện thoại rồi gọi cho ai đó, Băng Nhi thấy vậy mà trong lòng cũng đứng ngẩn không yên, lần đầu tiên cô lại có 1 cảm giác lo sợ đến như vậy.

Cô thật sự muốn biết chắc chắn có phải là cô mang thai hay không nhưng cô lại cũng mong không phải là lúc này, bởi vì ở trong tình cảnh này, không biết Ngạo Thiên liệu có dễ dàng bỏ qua?

Sau cuộc điện thoại ấy, 1 lúc sau cánh cửa mở ra, 1 vị bác sĩ trung tuổi đi vào hướng đến anh cúi đầu chào.

Ngạo Thiên lúc này đi lại phía chiếc ghế gần đấy mà ng ồi xuống, dáng vẻ không 1 chút biểu cảm, lạnh giọng nói:

- Hãy kiểm tra cho cô ấy....có phải là mang thai hay không?

Người bác sĩ nghe vậy liền đi đến bên cạnh cô mà ng ồi xuống.

Sau 1 h ồi thăm khám kỹ càng, vị bác sĩ cất gọn đồ đạc rồi đi lại phía anh mà không khí mỗi lúc 1 trở nên căng thẳng.

- Tổng tiên sinh, vị tiểu thư này đã mang thai tuần thứ 6.

Lời vị bác sĩ ấy vừa dứt cô cũng liền cảm nhận được ánh mắt sát khí từ anh, thanh âm phát ra lại sắc lạnh:

- Được rồi, ông có thể đi!

Nghe vậy vị bác sĩ ấy cũng cúi đầu chào rồi quay người rời đi. Đợi cho cánh cửa vừa khép lại, không gian bây giờ chợt tĩnh lặng với hơi lạnh toả ra từ người anh.

Băng Nhi ng ồi ở trên giường thu mình lại, cô thật sự không biết bây giờ là nên dùng tâm trạng gì để đối diện với việc này đây?

Nếu như người trước mặt không phải là Tổng Ngạo Thiên mà là hắc thì thật sự là tốt biết mấy. Lúc ấy, cô chắc chắn sẽ chẳng màng đi đâu gì mà ôm chầm lấy hắc rồi hạnh phúc nói: "Thiên Uy, con của chúng ta đã đến với thế giới này rồi!"

Chỉ đáng tiếc là, ông trời lại vô tình sắp đặt mọi thứ đi ngược với mong muốn của cô.

Ngạo Thiên ng ẩi đẩy nhìn cô dường như hiểu được tất cả mọi suy nghĩ trong đầu cô, anh lại khẽ cười lạnh 1 cái r ẩi đứng dậy tiến lại phía chiếc giường:

- Băng Nhi, làm sao bây giờ, dạ dày em không nhưng không tốt lại còn mang thêm 1 đi ầu dư thừa. Hay có c ần, tôi cắt bỏ nó cho e?

Băng Nhi nghe vậy lại khiếp sợ, nhưng gương mặt vẫn quật cường trừng mắt nhìn anh:

- Ngạo Thiên, nếu anh dám làm hại đến đứa bé, tôi dù chết cũng không bỏ qua cho anh.

Ngạo Thiên nghe vậy li ền tức giận đưa bàn tay siết lấy cổ cô, đôi mắt hằn lên những tia đỏ dữ tợn:

- Triệu Băng Nhi, em đang đe dọa tôi sao?

Gương mặt cô lúc này đã trở nên tái nhợt, nhưng 1 câu c ần xin cô cũng không mở miệng, đôi mắt nhìn vì khó thở mà nheo lại vẫn còn cảm nhận được tảng băng lạnh từ trong đấy.

Ngạo Thiên nhìn vẻ mặt cô như vậy càng thêm tức giận, anh không hiểu sao khi biết cô mang con của hắn, 1 cảm giác khó chịu trong lòng cứ hừng hực trỗi dậy lại thấy sự bảo vệ và trân trọng đứa bé của cô khiến anh thật sự muốn giết chết nó, chỉ là không hiểu sao, bàn tay này lại không thể nỡ.

Ngạo Thiên bất chợt buông cô ra, 1 giây sau đó li ền cúi xuống gắt gao hôn lên bờ môi của cô mà Băng Nhi kinh ngạc r ẩi lại vùng vằng đẩy anh ra nhưng lại bị anh dùng sức ghì chặt xuống giường.

Băng Nhi không phản kháng được li ền cắn xuống chiếc lưỡi của anh, mùi máu tanh n ồng xộc thẳng vào khoang miệng. Ngạo Thiên khẽ nhú mào rời môi cô r ẩi lạnh giọng nói:

- Sao? Hắn thì được, còn tôi thì không?

- Ngạo Thiên, anh điên rồi!

- Tôi điên? Được, để tôi cho e thấy tôi điên như thế nào.

Dứt lời, anh mạnh tay xé toạc chiếc áo trên người cô, làn da trắng mịn cùng bầu ngực đầy đặn hiện ra trước mắt. Cô quả thật rất đẹp, tuy là đưa cô về từ khi cô 8 tuổi, ngoài việc dạy cô mọi thứ anh vốn chưa hề nhìn thấy hay đụng qua thân thể cô, có lẽ cô không nhận thấy đây là sự trân trọng của anh.

Chỉ là hôm nay, cơn tức giận làm đánh mất lý trí, là anh đã đẩy cô về phía hăn nhưng đến bây giờ lại cảm thấy dù là 1 chút cũng không nỡ để cô đi.

Đứa bé trong bụng này, là con của ai cũng được nhưng nếu là của hăn, nhất quyết anh không chấp nhận.

Ngạo Thiên cả người như con mãnh thú vồ lên người cô mà để lại những vết cắn đỏ ửng mà cô lại chẳng thể đủ sức để kháng cự lại anh, 1 giọt nước mắt tràn ra khoé mi rồi chảy dài xuống chiếc gối.

Cô hướng đôi mắt uất ức mà ngấn nước nhìn người nam nhân trước mặt, giọng nói có phần gay gắt:

- Ngạo Thiên, tôi hận anh lừa gạt tôi. Tôi hận anh lợi dụng tôi. Nếu ngày hôm nay anh dám làm vậy, cả đời này đừng mong tôi tha thứ.

Lời của cô vừa dứt, anh cũng chợt khựng lại, lúc này mới đặt tay nhìn lên gương mặt cô. Nếu anh không nhầm thì lần cuối cùng thấy cô khóc chính là năm cô 8 tuổi khi anh nói với cô rằng ba mẹ cô đã chết. Cũng từ đây, anh rèn luyện cho cô cách che giấu cảm xúc của mình những tưởng đã tạo cho cô 1 sự mạnh mẽ cuối cùng chỉ là lớp vỏ mỏng bên ngoài.

Trong lòng anh lúc này lại rấy lên sự thương xót kỳ lạ, hướng cái nhìn vào những giọt long lanh trên gương mặt kia mà chợt cảm thấy đau lòng.

Anh không nói 1 lời, chỉ khẽ quay mặt đi rồi rời khỏi cô mà trở ra phía ngoài đóng mạnh cửa lại.

Bằng Nhi lúc này khẽ thở mạnh 1 cái, dáng vẻ cứng rắn vừa rồi liền vội tiêu tan, bàn tay cô run run đặt lên bụng mình còn cảm lấy lo sợ. Khi này cô thật sự đã đặt cược rất lớn, nếu sau lời đấy mà anh vẫn không chịu buông cô, cô không biết được liệu có điều khủng khiếp nào xảy ra không nữa.

Bàn tay vội lấy tấm chăn kéo lên che đi những vết đỏ bạo lực, cô cuộn tròn mình trong đó mà cố ngăn đi những tiếng nức nở kìm nén.

Giá mà cô biết đến đứa bé sớm hơn, cô sẽ không đại dốt quyết định ra đi như vậy. Giá mà cô chịu tìm hiểu kỹ hơn, có lẽ sẽ biết được ba mẹ cô vốn đang ở ngay gần bên cạnh. Chỉ là nếu mọi thứ luôn thuận theo ý người như vậy thì sẽ không tồn tại 2 chữ "giá như" rồi.

Trời ngoài kia đã quá nửa đêm nhưng vẫn còn rào rạt mưa bay, cơn phốt phốt ầm ầm giờ trở nên bỏ hoang, giấc ngủ cũng đã thành hình 1 màn âu lo.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Khi vạn vật đã bắt đầu dần dần được nhìn thấy trong 1 lớp sương mù khá dày đặc, một buổi sáng sau cơn mưa đêm tạnh tã lại mang hơi hướng se lạnh bao trùm lên cả thành phố ướt át.

Bầu trời hôm nay chỉ là 1 màu xanh nhợt nhạt thiếu chút vàng của nắng, cây cỏ sau 1 trận gột rửa của đất trời liền trở nên tươi tốt, chỉ là qua khung cửa sổ kia lại thấy được 1 tâm hồn ướt sũng đang đổ gục trên sàn nhà lạnh lẽo.

Người nam nhân nằm ở đấy với bộ dạng nhếch nhác còn vương mùi rượu, gương mặt tuấn mỹ sau 1 đêm tương tư đã trở nên hốc hác và xuất hiện những đốm râu đen quanh miệng.

Hắn lúc này cảm thấy đầu óc đau như búa bổ mà từ từ mở mắt lại thấy mình đang trơ trọi nằm giữa sàn nhà 1 cách cô độc đến đáng thương.

Đôi mắt phượng đã từng là 1 sự ma mị đến mê mẩn giờ lại mang cả 1 nỗi thương nhớ bí ẩn mà nhìn khắp căn phòng.

Nó vẫn vậy, vẫn không có cô!

Hắn mệt mỏi nhưng gắng gượng ngẩng dậy, bàn tay đưa lên chạm vào chiếc caravat, suy lặng 1 hồi rồi lại thẳng tay cởi nó ra vứt sang 1 bên mà đứng dậy đi thẳng vào nhà tắm.

Làn nước lạnh buốt xối thẳng vào gương mặt đẹp đẽ rồi dội lên thân ảnh cường tráng mà tẩy rửa đi những vết rượu như bản, khiến hắn cảm thấy tỉnh táo hơn hẳn.

Sau 1 hồi để những suy tư trôi theo làn nước, hắn quay trở ra đi đến bên chiếc tủ chọn cho mình bộ âu phục sang trọng mà khoác lên người.

Dáng vẻ bây giờ là 1 diện mạo hoàn tác khác với khi nãy, hắn vẫn là 1 kẻ cao ngạo mà người đời kính nể, chỉ cần để mắt tới ai người đấy đều chấp thuận phục tùng.

Cùng lúc đấy chiếc điện thoại vang lên, hắn vội lấy nó rồi bắt máy:

-

Không rõ được đầu bên kia nói gì, chỉ thấy gương mặt hắn khi ấy liến tếu sầm lại, rồi lạnh giọng nói

- Điêu tra Tổng Ngạo Thiên, nhất định phải tìm được tung tích của cô ấy, kể cả phải bước chân vào địa bàn của Hắc Long Bang!

Nói rồi hắn cũng tắt máy mà trở xuống lầu rồi hướng thẳng ra xa buông lời cả câu chào hỏi của Băng Phong:

- Anh, anh không dùng bữa sáng sao?

Lời nó vừa dứt cũng là lúc nghe thấy tiếng động cơ xe của hắn lao đi ra ngoài.

Chiếc Maybach sang trọng đi thẳng vào cổng Vũ Thị, hần bước xuống với vẻ ngoài rét lạnh mà hướng đến thang máy bấm lên tầng cao nhất.

Cánh cửa khẽ tách, thấy mình hần bước ra, Tô Nhược Dung liếc vội vàng đi đến cúi đầu chào hần rồi vô thức nói:

- Vũ tổng, hôm nay Băng Nhi không đi làm sao?

Hần Nghe vậy vẻ mặt không thay đổi chỉ lạnh giọng nói:

- Nói mọi người tập trung lại phòng họp. Hôm nay tôi muốn mở cuộc họp thường kỳ.

Nói rồi hần cũng đi thẳng vào căn phòng rộng lớn mà Tô Nhược Dung đứng đấy trong lòng không ngừng lo lắng trở về bàn làm việc để thông báo cho mọi người.

Tất cả đều được chuẩn bị sau 10 phút, mọi người đều có mặt ở vị trí của mình mang tâm trạng lo sợ nhìn người ngồi ở vị trí chính giữa.

"BỘP" tiếng những tập tài liệu đập mạnh lên bàn cũng thanh âm khùng khiếp phát ra:

- Tất cả những gì các người làm đều chỉ được thế này thôi sao?

Phía dưới lúc này là 1 không gian im lặng đến độ mồ hôi hột, 1 người trong số đó liếc lên tiếng:

- Vũ tổng, thật ra sau vụ scandal đấy được giải thích, Vũ Thị vẫn đang đi vào hoạt động bình thường. Lợi nhuận cũng đã bắt đầu tăng lên rồi, chỉ cần đợi thời gian thôi.

Hần nghe vậy lại trừng mắt nhìn sang người đàn ông đó mà lạnh giọng nói:

- Vụ scandal đấy đã trôi qua bao lâu rồi mà bây giờ còn mới nói "Vũ Thị đang đi vào hoạt động bình thường" sao?

Hắn tức giận đập mạnh tay lên bàn "RẦM" khiến cả khán phòng giật mình, rồi tiếp lời:

- Nếu các vị cảm thấy đã quá sức khả năng của mình, vậy thì chỉ cần nói với tôi 1 tiếng, tôi sẽ cho người thay các vị.

Lời nói của hắn khiến cho cả khán phòng trở nên căng thẳng, họ thật sự bị khí thế của hắn làm cho khiếp sợ. Đang yên, đang lành bỗng mở 1 cuộc họp thường kỳ và nổi giận như vậy, rốt cuộc là ai đã chọc giận hắn đây?

- Vũ tổng, mọi việc đều có cách giải quyết, ngài hãy cho chúng tôi thêm 1 thời gian ngắn nữa, nhất định sẽ đẩy Vũ Thị đến bước phát triển mới.

Hắn nghe vậy lại chuyển tầm nhìn đến người vừa nói:

- Giám đốc bộ phận marketing, ngài đã có kế hoạch rồi sao?

Người đàn ông nghe vậy lại cảm thấy run sợ, bàn tay lấy chiếc khăn trong túi áo đưa lên thấm những giọt mồ hôi trên trán rồi lắp bắp nói:

- Hiện tại vẫn chưa có, nhưng....

"RẦM" tiếng đập bàn lần thứ 2 vang lên cắt ngang câu nói của người đàn ông đó, hắn gằn giọng mà nói:

- Kế hoạch chưa có mà dám mạnh miệng nói vậy, có phải là ta đã quá dễ dãi với các vị rồi không?

- Vũ tổng, ngài đừng nóng giận. Chỉ cần ngài cho chúng tôi thêm vài ngày, nhất định chúng tôi sẽ chứng minh cho ngài thấy.

Hắn nghe vậy lại nhìn qua 1 lượt rồi nói:

- Được, trong 3 ngày, các vị hãy nộp lên cho tôi bản báo cáo kế hoạch tốt nhất. Nếu không, hãy tự động rời khỏi vị trí của mình.

Nói rồi hắn cũng đứng dậy trở ra ngoài, mà ở trong phòng lúc này lại vang lên tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Thư ký Tô vừa thấy hấn đi ra ngoài liền vội vàng đi đến bên cạnh đưa ra trước mặt hấn 1 cái thiệp nhỏ:

- Vũ tổng, Bộ trưởng Bộ Ngoại Giao Đặng Tôn Dịch vừa cho người đến gửi cho ngài. Nghe nói hôm nay là bữa tiệc sinh nhật Đặng tiểu thư.

Hấn nghe vậy chỉ cần lấy tấm thiệp rồi đi thẳng về phía phòng của mình mà Tô Nhược Dung đứng đấy còn chưa hết khiếp sợ bởi tà khí quanh người hấn toả ra.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Tiếng gõ cửa "cốc, cốc" vang lên cùng 1 thanh âm chuy ền vào:

- Triệu tiểu thư, tôi mang thuốc vào cho cô.

Không đợi cho người bên trong trả lời, cánh cửa phòng liền đã bật ra, 1 người phụ nữ trung tuổi bưng 1 bát thuốc còn nóng mà đi vào đặt lên bàn:

- Đây là thuốc bổ mà Tổng tiên sinh đã dặn tôi nấu cho cô, cái này rất tốt cho thai nhi.

Cô nghe vậy lại cảm thấy có phần kinh ngạc quay người lại nhìn về phía bát thuốc đó mà rẩy lên lòng nghi hoặc.

Lúc này 1 giọng nói lại lên tiếng:

- Sao? Không dám uống? Là nghi ngờ tôi bỏ độc vào sao?

Cô nghe vậy lại nhìn về phía cửa đã thấy anh đứng đấy từ khi nào, vẻ mặt trở nên vô cảm mà nói:

- Vậy anh bảo tôi nên nghĩ sao đây?

Ngạo Thiên lúc này từng bước lãnh đạm đi vào bên trong rồi tiến sát lại gần cô, nhàn nhạt nói:

- Muốn giết chết nó, tôi vốn chỉ cần 1 bàn tay là đủ, không nhất thiết phải phô trương như vậy. Nên em hãy yên tâm mà uống bát thuốc đó đi, tôi chỉ là thấy em đã quá xanh xao, vậy nên cũng cần bổ sung 1 chút còn lấy sức tối nay cùng tôi đi dự tiệc!

Cô nghe vậy lại khẽ nhíu mày:

- Dự tiệc?

- Phải, hơn nữa....cả hắn cũng đến đấy!

Băng Nhi nghe vậy chợt sửng người, im lặng 1 hồi rồi lạnh nhạt nói:

- Tôi không đi! Tôi cũng không cần uống thuốc.

Ngạo Thiên nghe vậy lại cảm thấy tức giận mà túm lấy cánh tay cô kéo lại phía mình:

- Thuốc em uống hay không thì tùy nhưng tối nay nhất định phải cùng tôi đến bữa tiệc. Đừng quên ba mẹ em còn ở trong tay tôi.

Cô lúc này lại trừng mắt lên nhìn anh mà anh cũng chẳng để tâm, chỉ nhìn cô 1 cái rồi quay người trở ra.

Tối hôm đó, Ngạo Thiên cho người đến giúp cô sửa soạn và chuẩn bị.

Sau gần 1 tiếng đồng hồ với đủ loại công đoạn, nữ nhân bước ra trong bộ y phục dạ hội xa hoa màu trắng kim sa. Gương mặt được trang điểm khá nhẹ nhàng khiến cô trở nên xinh đẹp 1 cách thanh khiết.

Ngạo Thiên lúc này nhìn cô bằng đôi mắt si mê và hài lòng, anh bước đến bên cạnh rồi nói nhỏ vào tai cô:

- Nên nhớ những gì tôi đã dặn, em phải ở bên cạnh tôi, chỉ cần tôi thấy em có ý định khác vậy thì ba mẹ em là người chịu phạt thay em vậy. Tốt nhất dù là 1 câu nói với hắn cũng không nên nghĩ đến.

Băng Nhi nghe vậy trong lòng tức giận nhìn anh, mà Ngạo Thiên vẻ mặt vẫn bình thản đưa khủy tay ra trước.

Cô hậm hực 1 hồi rồi cũng đành bất đắc dĩ khoác lấy tay anh bước trở ra ngoài.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

1 chiếc Lamborghini Veneno Roadster màu trắng dừng trước ngôi biệt thự xa hoa, tráng lệ.

Người nam nhân bước xuống trong bộ vest lịch lãm đi sang phía bên kia mở cánh cửa rồi đưa bàn tay ra đỡ lấy bàn tay kia của nữ nhân ấy rồi đỡ cô bước xuống.

2 người bọn họ đứng cạnh nhau lại quá nổi trội khiến bao nhiêu cái nhìn phải ngoái lại.

Khi cả 2 vừa bước chân lên thảm đỏ đi về phía cổng thì 1 chiếc Rolls Royce Sweptail màu đen sang trọng lại dừng ngay đấy, người nam nhân bước xuống trong Tây trang sang trọng, gương mặt đẹp như 1 pho tượng điêu khắc làm mê hoặc bao tiểu thư có mặt ở đây.

Đôi dày da đen bóng từng bước dẫm lên chiếc thảm đỏ mà tiến lại phí cổng.

Lúc này, Ngạo Thiên chợt quay lại nhìn hần mà khoé miệng lại khẽ nhếch lên:

- Thiên Uy, lại gặp nhau rồi!

Hần thấy vậy khẽ nhíu mày nhìn anh rồi lại đặt hết sự chú ý lên bóng lưng của người nữ nhân đứng bên cạnh đấy mà không hiểu sao trống ngực lại đập mạnh dữ dội.

Băng Nhi lúc này cả người như chết lặng từ khi nghe thấy Ngạo Thiên gọi tên hần.

Tim mỗi lúc 1 đập nhanh đến khó thở, cô không có đủ nhẫn tâm để quay lại đối mặt với hắn, cô đau, cô cũng sợ hắn tổn thương.

Ngạo Thiên thấy cô như vậy lại chỉ khẽ cười lạnh 1 cái rồi giấu cợt nói:

- Băng Nhi, em không định quay lại chào hỏi Vũ tổng sao?

Lời vừa nói ra không chỉ cô mà cả hắn cũng cảm thấy tim nhói lại.

Băng Nhi cố nén cảm xúc xuống rồi chậm rãi quay người lại nhìn thẳng đến hắn.

Khoảnh khắc cả 2 cùng đối mặt nhau kẻ tổn thương, người lại dần vật đến đau lòng.

Nữ nhân trước mặt hắn có gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ trong bộ dạ hội lấp lánh chỉ là kẻ đứng bên cạnh kia lại là 1 người đàn ông khác không phải hắn.

Tâm can mỗi lúc 1 thắt chặt lại, hắn vẫn luôn mong mỗi rằng đi đầu Vĩnh Kiệt nói chỉ là suy đoán, cho dù hôm nay thông tin tìm kiếm cô không có hắn bắt đầu đi đầu tra sang Ngạo Thiên nhưng cũng luôn hy vọng cô sẽ không ở cùng anh. Nhưng rồi sao? Mất công tìm kiếm làm gì? Cô bây giờ đang đứng trước mặt hắn bằng xương, bằng thịt lại còn trong tay với anh. Hắn có phải là cảm thấy bản thân đã quá nực cười không? Dem cả trái tim đặt hết vào nữ nhân kia để rồi cô lại nhẫn tâm bóp nát nó 1 cách không thương tiếc.

Băng Nhi lúc này nhìn rõ được sự tổn thương trong đáy mắt của hắn, tâm can cô cũng cảm thấy như bị ai cào xé ra vậy.

Mới chỉ vài ngày thôi, mà trông hắn đã trở nên gầy đi nhiều, sắc mặt cũng chẳng còn tốt đi đâu đấy càng khiến cô trở nên day dứt hơn, chỉ là có nên nói cô giấu cảm xúc quá tốt nên dù chỉ 1 chút thương xót của cô dành cho hắn, hắn cũng chẳng thể nào thấy được.

Cô nhìn hắn như vậy cũng chỉ gật đầu chào 1 cái bằng sự lạnh nhạt nhất mà hắn vì cái gật đầu đó lại cảm thấy đau đớn vô cùng.

Ngạo Thiên lúc này thấy vẻ mặt hắn như vậy lại cảm thấy thoải mái liền vòng tay qua eo cô siết chặt lấy lại thần nhiên hôn nhẹ lên bờ môi đã lạnh ngắt kia 1 cái lướt qua rồi lên tiếng:

- Nếu đã chào hỏi rồi thì chúng ta đi vào thôi.

Nói rồi anh cũng ôm cô bước vào trong mà hắn đứng đấy nhìn dõi theo bóng 2 người bọn họ đến 1 câu từ đầu đến cuối cũng không thốt lên được.

Quan khách đã đến đông đủ, bữa tiệc cũng liền bắt đầu.

Cô cùng Ngạo Thiên ở 1 vị trí mà hắn là vô tình hay cố tình lại chọn vị trí đối diện cô để ngồi.

Cô cảm nhận được cái nhìn da diết của hắn khiến cô không dám đối mặt, mà khẽ quay sang nói nhỏ với Ngạo Thiên:

- Tôi đi vệ sinh 1 lát.

Nói rồi không đợi anh đồng ý, cô cũng liền đứng dậy rời đi, bởi vì cô sợ chỉ 1 giây nữa thôi sẽ không tìm được nỗi cảm xúc của bản thân nữa.

Cô vội vã từng bước đi thẳng vào nhà vệ sinh mà đóng cửa lại, nước mắt theo đó cũng liền àoạt chảy ra, tâm can lúc này chợt nhói lên từng đợt dữ dội. Gặp lại hắn, trong tình cảnh này, là nên vui hay là nên buồn đây?

Đôi mắt bị ai nhìn vào thân ảnh ở trong tấm gương nhỏ, mà dòng lệ kia không ngăn được cứ chảy dài xuống gò má đã xanh xao:

- Thiên Uy, làm ơn đừng tin vào những gì anh nhìn thấy. Bởi em đã rất muốn nói với anh, rất muốn hỏi anh: Tại sao chỉ vài ngày mà lại gây đến như vậy? Nhưng đi đâu em có thể làm khi ấy chỉ là im lặng đứng bên cạnh anh ta, tự dày vò trái tim rỉ máu của mình. Thiên Uy, thật xin lỗi,...làm sao có thể để anh biết, con chúng ta đã đến với thế giới này đây?

Trong không gian của căn phòng nhỏ, những tiếng nước nở bi ai cứ vang lên ngất quãng.

Đoá Tường Vy kiêu hãnh mà xinh đẹp giờ lại nhỏ những dòng lệ chua xót.

Sau khi đã thả hết cảm xúc của bản thân được tự do, cô cũng li ền thu lại vẻ mặt thương tâm ấy mà đeo lên cho mình sự vô cảm của lớp vỏ bọc.

Lại nhìn mình trong gương 1 lần nữa rồi quay người trở ra.

Cánh cửa vừa bật mở, cô li ền bị 1 bóng người kéo mạnh ra rồi xoay người cô tựa vào bức tường.

Băng Nhi lúc này kinh ngạc mở to mắt nhìn người trước mặt, bất giác gọi tên:

- Thiên Uy!

Hắn nhìn cô bằng đôi mắt rực lửa, 1 giây sau đó li ền cúi xuống gắt gao hôn lấy bờ môi kia 1 cách điên dại. Băng Nhi vì hành động của hắn có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại cũng đáp trả lại hắn, bao nhiêu thương nhớ cô dồn hết tất cả vào nụ hôn này, 1 giọt nước mắt tổn thương lại vô tình chảy dài trên gương mặt khả ái.

Nụ hôn cứ kéo dài mãi cho đến khi cả 2 hô hấp đều khó khăn hắn mới lưu luyến rời khỏi cô, đôi mắt bây giờ đã dịu đi phần nào, thanh âm trở nên trầm thấp:

- Băng Nhi, hãy cùng tôi quay về đi!

Cô nghe vậy lại cảm thấy xúc động, sống mũi đã trở nên cay xè, tim gan cứ thấy chặt lại đến khó thở mà ghen ngào nói:

- Thiên Uy, em....

Lời chưa kịp ra hết thì 1 giọng nói sắc lạnh vang lên:

- TRIỆU BĂNG NHI, EM GIỎI LẮM!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương
www.dtv-ebook.com

Chuyện Đời Trước

Ngạo Thiên đứng đấy nhìn 2 người bọn họ gần gũi như vậy liền cảm thấy tức giận.

Mà cô lúc này trong lòng cũng rấy lên nỗi lo sợ, 1 động thái cũng không biết làm gì chỉ đứng lạng ở đấy nhìn anh.

Thiên Uy thấy được sắc mặt cô như vậy liền xoay người hướng tầm nhìn đến Ngạo Thiên mà lạnh giọng nói:

- Ngạo Thiên, mày đừng nghĩ chỉ vì 1 ơn cứu mạng mà có thể ép buộc cô ấy. Tao nhất định sẽ không để Băng Nhi trở về bên mày.

Anh nghe vậy vẻ mặt lại bình thản cười khẩy 1 cái, 2 tay rút túi từng bước tiến lại gần hẳn rồi nói:

- Tao có ép buộc hay không, hay là cứ hỏi cô ấy đi.

Nói rồi anh liền quay sang cô, vẻ mặt không 1 chút cảm xúc, lãnh đạm nói:

- Băng Nhi, về hay không là quyết định của em!

Cô nghe vậy lại cảm thấy khó thở, vốn dĩ là 1 câu hỏi nhưng kết quả cô lại không có sự lựa chọn, ba mẹ cô vẫn còn ở trong tay anh.

Tầm nhìn lúc này bắt đầu rời sang hẳn mà hẳn cũng trông đợi từ cô 1 câu trả lời.

Đầu óc cô bây giờ trở nên trống rỗng, lòng ngực cũng trở nên đau nhói, sống mũi phút chốc đã cay xè.

Lựa chọn này của cô, cô biết sẽ làm tổn thương hắn nhưng..."Thiên Uy, em xin lỗi".

Cô chậm rãi quay mặt đi, đôi chân theo đó mà bước về phía trước.

Không gian tĩnh lặng chỉ nghe được tiếng guốc nện trên sàn nhà, cô như 1 cơn gió vô tình lướt qua hắn thổi bay cả trái tim đang thổn thức.

Hắn lại 1 lần nữa đưa cánh tay ra giữ cô lại, nhưng lần lại cô lại tuyệt tình rút ra khỏi tay hắn mà dẫm thẳng lên tâm can của hắn đi về phía trước.

Ngạo Thiên lúc này lại mỉm cười hài lòng, vòng tay qua ôm lấy eo cô mà nhìn hắn:

- Vũ tổng, nếu không còn việc gì, chúng tôi đành đi trước. Buổi tiệc cũng đã bắt đầu rồi, ngài cũng nên quay lại kéo mọi người đợi.

Dứt lời, anh cũng ôm eo cô trở ra ngoài còn hắn chỉ biết đứng lặng ở đấy nhìn theo bóng lưng của cô mà cảm thấy đau đớn đến mức 1 hành động cũng chẳng còn sức lực để thực hiện.

Quả nhiên "tình là dây oan" nói chẳng sai. Con người ta nếu không yêu thì cuộc sống vốn chỉ là 1 màu nhạt nhẽo, nhưng yêu rồi thì muôn vàn màu sắc lại là những sự dày vò đau khổ.

Người ta vẫn cứ nói, có duyên là có nợ, hết duyên là hết nợ. Vậy tình yêu có lẽ là món nợ nhiều nhất.

Nợ nhau nhẹ nhàng 1 nụ cười nhưng lại trả nhau nặng lòng bằng vô vàn nước mắt. Nợ nhau dịu dàng 1 sự quan tâm để rồi lại trả nhau nhấn tâm bằng muôn ngàn vạn điếu hờ hững. Nợ nhau lưu luyến 1 cái nắm tay, để rồi dứt khoát 1 lần buông tay lại là mãi mãi. Nợ nhau 1 cái nhìn yêu thương triu mến để rồi 1 ngày nào đó lại xem nhau như người xa lạ.

Bầu trời đêm nay lại vắng hẳn đi những ánh sao, người nam nhân đứng ở đấy 1 mình cô độc tự gặm nhấm trái tim đang rỉ máu của mình. Bờ môi bất giác lại khẽ cong lên 1 cái cười chua xót.

Cứ nghĩ là đàn ông chí lớn, họ luôn bản lĩnh và cứng cỏi trước mọi bão giông của cuộc đời nhưng cuối cùng lại bị gục ngã trước trái tim vô cảm của 1 nữ nhân.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Hắn quay trở lại buổi tiệc, vẫn ngồi ở vị trí đối diện cô, đôi mắt vẫn nhập tâm chỉ đặt lên 1 người.

Từng ly rượu men say cứ được rót đầy rồi uống cạn, đầu óc hắn lúc này ngoài cô ra thì mọi điếu xung quanh đều trở nên vô hình.

Băng Nhi vì cái nhìn sâu sắc của hắn khiến cô có phần ngộp thở, mọi động thái cũng chẳng được tự nhiên, cô khẽ quay sang Ngạo Thiên mà nói nhỏ:

- Tôi có hơi mệt, muốn về

Anh lúc này nhìn sang cô, cũng thấy được sắc mặt khá xanh xao nên cũng thuận ý liền đỡ cô đứng dậy rồi đi lại phía chủ nhân của bữa tiệc:

- Bộ trưởng Đăng, chúc mừng ngài có được cô con gái xinh đẹp như vậy.

- Haha, Tổng tiên sinh quá khen rồi. Cảm ơn ngài đã cất công đến đây, hãy cùng lại dùng bữa đi.

- Thật ngại quá, bạn gái tôi có chút hơi mệt nên xin phép về trước. Ở đây có chút quà nhỏ, nhờ ngài thay mặt gửi đến Đăng tiểu thư hộ tôi.

- Tổng tiên sinh thật là chu đáo. Tôi thay mặt con bé cảm ơn vậy. Để tôi tiễn ngài.

- Được rồi, không cần phiền như vậy.

- Vậy đành thất lễ rồi.

Dứt lời Ngạo Thiên và ông cùng bắt tay nhau rồi anh cũng ôm cô quay trở ra.

Hắn nãy giờ vẫn luôn dõi theo cô, vậy nên khi thấy cô đi ra cũng liền đứng dậy.

Đôi giày da đen bóng vừa bước ra đến cổng cũng vừa lúc cô ngẩng lên chiếc xe mà đi mất.

Hắn cứ đứng đấy nhìn cho đến khi bóng đen đã nuốt gọn nó rồi cũng đi ra xe của mình mà lao đi thẳng.

Trời lúc này đã nổi lên những cơn giông thổi bay bụi mù mịt, lớp màn màu đen kịt ở trên cao bị cắt ngang bởi những tia chớp loé sáng, mọi người và xe cộ cũng dần trở nên thưa thớt có lẽ họ vội vã trốn tránh cơn mưa chuẩn bị trút xuống này.

Trên con đường đã trở nên cô quạnh, 1 chiếc xe sang trọng lao vút đi cùng với cơn giông gió rồi bất chợt dừng lại ở 1 ven đường hoang vắng.

Hắn mở cửa xuống khi trời đã sắp đổ cơn mưa, bàn tay lấy trong túi ra 1 điều thuốc đưa lên miệng rồi quay đầu vào trong xe tìm chiếc bật lửa châm nó lên.

Cả thân ảnh rộng lớn với Tây trang đất tiều dựa vào thành xe mà chậm rãi hút từng hơi thuốc dày đặc khói.

Hắn khẽ ngửa đầu lên trời, 1 tia sáng rạch ngang lên gương mặt cương nghị ấy. Hắn ngay lúc này đây lại chẳng muốn trở về nhà, bởi đơn giản vì nơi đây chẳng có cô.

Bất chợt chút đóm tàn yếu ớt trên đầu thuốc lại vút tắt, 1 giây sau đó cũng liền trở nên ướt sũng, trời đen chầm chậm trút xuống mà lại ào ạt cơn mưa rào rộ.

Hắn vút điều thuốc xuống mặt đường trải nhựa đã trở nên đen kịt vì thấm mưa.

Cả bộ âu phục giờ cũng đã nặng trĩu lòng mà hần hình như cũng chẳng có ý định né tránh sự khốc thương của trời cao kia.

Lại lấy trong túi ra 1 điếu thuốc đưa lên miệng, 1 giây sau đó nó cũng liền trở nên ướt lùn, vậy mà hần vẫn cứ mồi chiếc bật lửa đến rộp cả ngón tay, chỉ đáng tiếc là mưa quá lớn mà ngọn lửa lại quá yếu ớt.

Hần tức giận ném mạnh chiếc bật lửa xuống đất, nổ "bộp" 1 cái rồi văng ra từng mảnh dưới làn nước lạnh buốt.

Điếu thuốc thứ 2 giờ cũng được vứt bỏ, hần ngửa mặt lên trời để mưa phủ tát thẳng vào mặt đến đau rát nhưng chỉ ít ra cũng làm lòng hần cảm thấy dễ chịu hơn.

Giữa con phố hiu quạnh bị nhấn chìm bởi cơn mưa xối xả, 1 thân ảnh đẹp đẽ đứng ngay đấy như muốn chống đỡ lại sự tàn nhẫn của số trời, nhưng cuối cùng lại là đáng vẻ cô độc đến tuyệt vọng.

Hần cứ đứng đấy, dằn mình với cơn mưa cho đến khi trời tạnh hần mới quay vào xe mà lái thẳng về.

Xe chạy vào biệt thự khi màn đêm đã buông xuống, dì Lưu nghe tiếng động liền vội vàng đi ra lại thấy hần cả người ướt nhem, từng bước không vững đi vào nhà.

Bà hốt hoảng chạy lại đỡ lấy hần mà lo lắng hỏi:

- Cậu chủ, sao lại ướt như thế này?

Hần nghe vậy lại nhìn sang mà bằng đôi mắt đầy mệt mỏi:

- Dì Lưu, cô ấy...có lẽ sẽ không quay lại nữa.

Bà nhìn bộ dạng hần như vậy liền cảm thấy đau lòng. Chỉ ít ra hần cũng là 1 tay bà nuôi nấng từ khi mẹ hần bỏ đi, bà vẫn luôn chăm sóc và yêu thương hần như đứa con của mình. Đây là lần đầu tiên, bà thấy hần lại quy lụy đến như vậy vì 1 cô gái, thật là hết sức đáng thương:

- Cậu chủ, nếu đã cảm thấy không còn thể chịu đựng được nữa, vậy hãy thử khóc 1 lần đi, sẽ tốt hơn rất nhiều. Người đàn ông mạnh mẽ không phải là người không bao giờ khóc mà người đàn ông mạnh mẽ là người dám sống thật với cảm xúc của mình.

Hắn nghe vậy lại chỉ nhìn bà cười nhạt 1 cái rồi đẩy bà sang 1 bên mà lao đảo đi lên lầu.

Bàn tay run rẩy vì lạnh đưa lên vặn nùm cửa mở ra rồi từng bước chậm rãi đi vào bên trong.

Hắn chẳng thèm để tâm đến bộ âu phục đã sớm ướt sũng bởi cơn mưa bất chợt, cả người cứ vậy đổ thẳng xuống giường rồi co mình lại. Hơi lạnh và men rượu thấm vào nhau rồi ngấm sâu vào trái tim đang rỉ máu khiến nó trở nên đau xót. Hình ảnh cô lướt qua hắn 1 cách tuyệt tình mà đi về phía khác còn ghim chặt vào trong tâm trí hắn, tổn thương và đau đớn vô cùng:

- Băng Nhi, tôi không biết trái tim em được làm bằng gì mà lại có thể vô tâm đến như vậy. Em lướt qua tôi, còn chẳng để tôi kịp hỏi:...làm thế nào để quên em?!

Cả người hắn run rẩy trên chiếc giường rộng lớn, trời về đêm lại càng trở lạnh, phúc chốc trên gương mặt cương nghị ấy lại khẽ thấy được 1 giọt trong suốt mang mùi vị mặn đắng.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Chiếc xe chạy vào trong sân biệt thự của Ngạo Thiên, cô chẳng đợi anh mà liền mở cửa bước xuống rồi đi thẳng vào trong nhà.

Ngạo Thiên bước ra khỏi xe rồi lại đứng lặng ở đấy dõi theo thân ảnh mảnh mai ấy đi khuất.

Khi này anh thoải mái bao nhiêu, bây giờ lại cảm thấy tủi hờn bấy nhiêu.

Phải, anh là muốn dùng cô để chà đạp lên hắn, để hắn cảm nhận được cảm giác khi người mình yêu thương lại tự rời bỏ mình để đến bên người khác.

Cũng như năm đó, bà ấy rời bỏ anh, rời bỏ cả ba anh khi anh chỉ vừa lọt lòng để chạy đến bên người đàn ông khác. Và rồi 5 năm sau, bà quay về và nói với anh bà là mẹ anh và muốn bù đắp cho anh. Nhưng rồi, đến 1 ngày anh phát hiện tình yêu thương của bà không trọn vẹn mà còn dành cho 1 đứa trẻ khác, là con của người đàn ông ấy. Bà thà là chạy đến gặp hắn, để rồi bị chửi 1 cách oan ức cũng không cùng anh chơi vui vẻ 1 ngày sinh nhật.

Anh còn nhớ như in khoảnh khắc bà chạy ra đẩy hắn rồi đem cả thân mình giao cho tử thần nó đáng sợ đến như, 1 màn chỉ toàn máu đỏ lênh láng.

Cuộc đời anh vậy là mất đi 1 người yêu thương, tất cả là vì hắn. Đến hôm nay trả được món nợ này, anh đáng ra nên hài lòng và cảm thấy vui vẻ nhưng không hiểu sao nhìn dáng vẻ cô như vậy, tâm can anh lại có muôn phần khó chịu.

Từng bước chậm rãi đi vào trong nhà rồi hướng thẳng lên lầu, đến trước cửa phòng cô đưa tay lên định gõ cửa nhưng chợt nghe được những tiếng thút thút đứt quãng khiến anh chẳng còn đủ can đảm để thực hiện.

Anh sợ cái dáng vẻ khóc lóc của cô, anh sợ những câu tuyệt tình trách móc, anh sợ cô 1 lần nữa nói "hận anh", và rồi có lẽ anh đã bắt đầu sợ mất cô, thứ cảm giác này tại sao bây giờ lại mới đến?

Ngạo Thiên đứng đấy xoay người tựa lưng vào cánh cửa rồi ngửa mặt lên trần:

- Băng Nhi, tôi có lẽ phải học thêm 2 từ "hối hận" rồi.

Đứt lời anh cũng trở về phòng của mình mà đóng cửa lại.

Lúc này, ở trong phòng không quá rộng lớn kia, 1 đoá hoa Tường Vy héo rũ đã đổ gục xuống chiếc giường cô độc.

Đến ngay cô, người đã quyết định dứt khoát tuyệt tình như vậy mà còn thấy đau lòng, không biết hẳn sẽ tổn thương đến mức nào đây?

Bàn tay bất giác lại đặt xuống bụng của mình, nơi đây vẫn đang còn tồn tại giọt máu của hẳn nhưng người lại đang mỗi kẻ 1 nơi, nghiệt ngã vô cùng.

Bầu trời bây giờ là 1 màu đen âm u bao phủ, mà tiếng nước nổ than trách kia vẫn cứ vang lên xe nát cả không gian tĩnh lặng.

Từng đợt, từng đợt, từng đợt nước mắt như vậy rồi cũng dần khô hẳn bởi chủ nhân của nó đã quá mệt mỏi và dần thiếp đi với giấc ngủ.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Khi mặt trời đã trở nên hừng nắng sau những ngày âm u, giá buốt bởi trời mưa, không gian liền trở nên yên bình.

Bỗng tiếng gõ "cốc, cốc" từ phía ngoài vọng vào cũng lời nói:

- Cậu chủ, dậy thôi, đã muộn làm rồi.

Bên trong vẫn không có tín hiệu đáp trả, bà lại tiếp tục đưa tay lên gõ "cốc, cốc"

- Cậu chủ, đã muộn rồi, dậy thôi.

Vẫn là sự im lặng như vậy khiến bà cảm thấy bất an, bàn tay quyết định đưa lên vặn núm cửa rồi bước vào, 1 giây sau đó liền hốt hoảng chạy đến bên cạnh giường:

- Cậu chủ...cậu chủ...cậu làm sao vậy!

Nói rồi bà đưa tay áp lên trán hẳn rồi lại giật mình rút tay về

- Tại sao lại nóng vậy chứ?

Nghĩ vậy bà liền chạy vào nhà tắm, lấy 1 chiếc khăn thấm nước rồi vắt khô đi mà chạy lại đắp lên trán cho hần.

Nhìn vẻ mặt nhợt nhạt không còn giọt máu, bờ môi cũng đã tái lại 1 màu thâm tím, bà lại khẽ cảm thấy thương xót vô cùng:

- Băng Nhi, con bé này đang yên đang lành lại bỏ đi đâu không biết.

Nói rồi bà cũng đi xuống lầu nấu cho hần bát cháo rồi bùng lên để ở bàn bên cạnh cùng 1 liều thuốc rồi trở ra.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Cũng trong buổi sáng hôm ấy, nữ nhân ngồi trên giường thu mình lại rồi hướng đôi mắt ra phía cửa sổ như trông chờ 1 sự tự do kéo đến.

Bất chợt cánh cửa mở ra, Ngạc Thiên từng bước lãnh đạm đi vào, đưa đôi mắt thương xót nhìn đến cô rồi nói:

- Băng Nhi, em cũng nên ăn chút gì đi, đừng quên trong người còn đang phải nuôi 1 sinh mạng nữa.

Cô nghe vậy lại nhìn sang anh cười lạnh 1 cái:

- Ngạc Thiên, anh sao vậy? Chẳng phải anh đã từng muốn giết nó sao? Anh giờ như vậy thật làm tôi cảm thấy nghi ngờ.

Anh là vì 1 lòng muốn tốt cho cô nhưng lại nghe cô nói vậy liền có chút tức giận mà từng bước tiến lại gần:

- Băng Nhi, em đừng vội đắc ý. Chỉ cần là tôi muốn, tôi có thể giết chết nó lúc nào. Tốt nhất khi tôi còn tử tế, thì hãy ngoan ngoãn nghe lời.

Cô nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản nhìn đến anh lạnh giọng nói:

- Nghe lời? Được thôi, nhưng tôi muốn gặp ba mẹ mình.

Ngạo Thiên lúc này trừng mắt lên nhìn cô ý đe dọa nhưng Băng Nhi lại quá bạo dạn đối đáp lại khiến anh cũng đành bỏ cuộc:

- Được rồi, tôi sẽ để cho em gặp họ nhưng thời gian sẽ không có nhiều đâu.

Nói rồi anh cũng đứng dậy trở ra mà cô thấy vậy cũng liền theo sau.

Vẫn đi vào con đường hẻm quen thuộc ấy, anh dẫn cô đến trước cánh cửa sắt, ra hiệu cho người mở nó rồi nhìn cô nhẹ giọng nói:

- Băng Nhi, chỉ cần em chịu ngoan ngoãn ở đây, tôi sẽ để cho gia đình em được đoàn tụ.

Cô nghe vậy nhưng vẻ mặt vẫn vô cảm nhìn anh 1 cái rồi quay người đi vào trong, có lẽ sẽ chẳng thấy được ánh mắt của anh khi ấy chân thành đến mức nào.

Cánh cửa lúc này đóng lại, Hứa Diệp Chi nhìn thấy cô mà mừng đến rơi nước mắt liền chạy lại ôm chầm lấy:

- Băng Nhi, con không sao chứ? Cậu ta có làm gì con không?

Cô nghe vậy cũng ôm lấy bà vỗ về an ủi:

- Mẹ, con vẫn rất khỏe, không có xảy ra chuyện gì.

- Vậy thì tốt, cậu ta cho con đến đây sao?

Cô khẽ gật đầu 1 cái rồi nói:

- Con có chuyện muốn nói với ba, sợ không có nhiều thời gian đâu.

- À, được được. Mau lại ghé ngồi đi.

Cô vừa ngồi vào ghế thì Triệu Băng Thanh từ trong phòng đi ra, nhìn thấy cô sự vui mừng hẳn lên trên nét mặt:

- Băng Nhi, cậu ta lại đề con đến sao?

Cô nghe vậy lại vội vàng đỡ ông ng ẫ xuống r ẫ gấp gáp nói:

- Ba, mọi chuyện là thế nào? Ba hãy kể cho con nghe đi.

Triệu Băng Thanh nghe vậy chột họng người lại nhìn cô, suy tư 1 h ẫ r ẫ lại hướng ra phía khác mà h ẫ tưởng r ẫ nói:

- Ngày đó, mẹ của Ngạo Thiên hay còn nói là mẹ của Thiên Uy là người phụ nữ vô cùng xinh đẹp tên là Lý Nhật Uyên. Vốn dĩ bà ta là được gả cho dòng họ nhà Tống nhưng vào năm đấy, trong xã hội xuất hiện 1 viên ngọc quý có tên là Bảo ngọc Trấn Phong H ẫ - mọi người vẫn tương truyền ai sở hữu nó sẽ có sức mạnh và khả năng thống trị được cả thế giới ng ẫ. Khi ấy, ba của Ngạo Thiên là Tống Ngạo Vĩ đã dốc hết sức để đi ầu tra viên ngọc đó, kết quả tìm được là nằm ở Vũ Thiên Quang. Lúc ấy, 2 bang phái Quỷ Thiên Hội và Hắc Long Bang còn chưa được củng cố vững chắc vậy nên Ngạo Vĩ cũng không dám đuổi cùng giết tận để chiếm lấy li ền dùng vợ mình ra để tiếp cận và đi ầu tra Thiên Quang. Sau khi sinh Ngạo Thiên ra được vài tháng, Ngạo Vĩ li ền bế đưa bé dẫu đi vag uy hiệp Lý Nhật Uyên khiến bà ấy phải thuận theo. Và r ẫ Thiên Quang không qua khỏi được nhan sắc của bà, yêu đến si mê không chút nghi ngờ. 2 người bọn họ cưới nhau r ẫ sinh ra Thiên Uy. Nhưng những năm ở cùng Thiên Quang bà vẫn luôn tìm kiếm vị trí dẫu viên ngọc. R ẫ 1 ngày Thiên Quang vô tình phát hiện được bà len lút ra vào thư phòng vậy nên đã cử người theo dõi và đi ầu tra, cuối cùng phát hiện ra tất cả. Ông đã đau đớn vô cùng nhưng lại không giết bà, chỉ để bà quay trở lại về vị trí cũ, khi ấy, Thiên Uy chỉ mới 4 tuổi. Về sau vì cú Thiên Uy mà mất trong 1 vụ tai nạn, còn Thiên Uy lại bị tạm thời quên đi ký ức đã xảy. Vậy nên, đến bây giờ có lẽ cậu ta không biết được Ngạo Thiên lại là anh cùng mẹ khác cha với mình.

Cô nghe vậy cũng lấy làm kinh ngạc, mọi chuyện của đời trước sao lại để thế hệ sau chịu ảnh hưởng như vậy.

- Nhưng tại sao, Ngạo Thiên lại bắt gia đình mình

- Bởi vì giữa con và Thiên Uy có 1 mối nhân duyên ta và Thiên Quang đã định từ trước.

- Mối nhân duyên?

- Băng Nhi, nghe ta nói, con ở đây rất nguy hiểm, hãy tìm cách trở về bên Thiên Uy, cậu ta sẽ bảo vệ được con.

- Ba, con không hiểu. Tại sao lại như vậy? Hơn nữa, nếu con đi thì ba mẹ làm sao?

- Đừng lo, Ngạo Thiên sẽ không làm gì chúng ta.

Nói rồi, ông liền đứng dậy đi vào trong phòng trong sự khó hiểu của cô.

1 lúc sau trở ra, trên tay cầm 1 mẫu giấy được gấp nhỏ lại rồi đưa cho cô:

- Băng Nhi, cái này con không được đọc mà hãy đưa cho Thiên Uy, cậu ta đọc được, cậu ta sẽ hiểu. Và khi đọc xong, phải xé nó đi. Nhớ chưa?

Cô nghe vậy liền cầm lấy nó rồi nhìn ông thắc mắc:

- Ba, cái này....

Lời chưa kịp ra hết, thì 1 bóng người bước vào, Băng Nhi vội vàng dấu nhem tờ giấy vào trong lòng bàn tay.

- Băng Nhi, nói chuyện thế là được rồi, ra thôi.

Anh bước đến bên cạnh cô rồi ngang nhiên ôm lấy eo cô trở ra mà Băng Nhi chỉ kịp nhìn Băng Thanh gật nhẹ đầu 1 cái rồi cũng rời đi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Hắn tỉnh dậy khi trời đã quá trưa, cả người đau nhức như vừa trải qua 1 cuộc ẩu đả khủng khiếp.

Khẽ cựa mình nhìn sang chiếc đờng hồ để bàn rồi lại ngẩng dậy, bước xuống giường mà đi vào phòng tắm gội rửa hết những tâm tình ứ rữ hôm qua.

1 lúc sau trở ra, khoác trên mình bộ Tây trang lịch lãm, từng bước trở xuống lầu mà đi thẳng ra xe.

Dì Lưu lúc này từ trong bếp đi ra thấy vậy liền nói với theo:

- Cậu chủ, cậu đã uống thuốc chưa?

Lời vừa dứt cũng là lúc chiếc xe chạy ra khỏi biệt thự rồi lao vào dòng người qua lại.

Hắn lái thẳng đến Vũ Thị rồi bước xuống mà đi thẳng vào trong.

Quả thật người nam nhân này khí thế cao hơn người. Hôm qua dường như đã gục ngã mà hôm nay đã uốn ngược ngạo mạn rồi.

Hắn vào thang máy rồi đi thẳng đến tầng cao nhất, vừa bước ra thì Tô Nhược Dung liền đi đến bên cạnh:

- Vũ tổng, Băng Nhi mấy hôm nay không có đi làm. Vậy có cần tôi giúp ngài tìm trợ lý khác?

Hắn nghe vậy chợt khựng lại, đôi mắt nhìn về phía bàn làm việc của cô loé lên 1 tia thương xót, trầm tư 1 lúc rồi lạnh giọng nói:

- Cứ theo quy tắc mà làm!

Nói rồi hắn cũng đi thẳng vào căn phòng rộng lớn trước mặt.

Vẫn dáng vẻ cao ngạo đầy nhưng lại thấy được vẻ cô độc đáng thương, hắn có lẽ cũng nên tìm lại mình của ngày xưa rồi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Sáng hôm sau, trên tầng cao nhất của toà nhà chọc trời, nam nhân ngồi trên ghế với gương mặt đẹp không tì vết nhưng đôi mắt lại toát ra hơi lạnh đến rùng mình mà nói chuyện với ai đó qua điện thoại:

- Tư liệu đã có đủ rồi thì hãy công bố đi.

- Thiên Uy, lần này sẽ đụng đến nhiều quan chức lớn, cậu chắc chứ?

- Mình không quan tâm nhiều như vậy, chỉ cần bằng mọi giá hạ bệ được Đoàn Tử Kỳ cùng Đàm Hiếu Hùng, mọi cái khác không quan trọng.

- Vậy được rồi, giờ mình sẽ cho người gửi toàn bộ tài liệu đến trụ sở cảnh sát Trung ương.

Hắn nghe vậy rồi cũng tắt máy, vứt chiếc điện thoại lên bàn rồi trở nên suy tư.

Bỗng lúc này tiếng gõ cửa "cốc, cốc" vang lên, hắn nghe vậy chỉ lãnh đạm nói:

- Vào đi!

Lời vừa dứt, cánh cửa liền bật mở, nữ nhân có gương mặt khá xinh đẹp từng nước uyển chuyển đi đến trước mặt hắn khẽ mỉm cười cúi đầu:

- Vũ tổng, tôi là Kiều Tuệ Linh - trợ lý mới của ngài!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương
www.dtv-ebook.com

Lạnh Nhạt

Hắn lúc này chuyển tầm nhìn lên người trợ lý mới, bởi đơn giản vì cái tên của ả dường như hắn đã nghe ở đâu rồi thì phải.

Đôi mắt hắn khẽ nheo lại rồi nhún xoáy sâu vào gương mặt phía trước, chỉ là 1 chút mơ hồ rồi lạnh giọng nói:

- Mọi công việc cứ theo nguyên tắc mà làm, tôi không có thời gian để chấp nhận những sai sót.

Ả nghe vậy lại mỉm cười nhìn hắn gật đầu 1 cái rồi tiếp lời:

- Vũ tổng, chiều nay ngài có 1 cuộc họp quan trọng, tôi đã thay ngài chuẩn bị hết tài liệu cần thiết.

- Được rồi, cô có thể ra ngoài.

Kiều Tuệ Linh cúi đầu chào hắn 1 cái rồi quay người trở ra.

Đợi khi cánh cửa đóng lại, hắn chuyển tầm nhìn về phía chiếc đồng hồ, đôi mắt chợt trở nên sâu thẳm rồi với lấy chiếc điếu khiên ngay đó bấm về phía chiếc tivi, màn hình liền vụt sáng lên.

Thế mới biết khả năng của hắn mạnh cỡ nào, cuộc điện thoại chỉ vừa mới kết thúc mà bây giờ tin tức về Đoàn Tử Kỳ và Đàm Hiếu Hùng đã được phát sóng trên truyền hình với tiêu đề "Đàm Thị luân lách trốn thuế, nhiều cán bộ quan chức nhà nước tham nhũng, tiếp tay cho kẻ xấu gây bất lợi cho kinh tế nước nhà"

Trên màn hình rộng lớn đấy là hình ảnh cảnh sát đứng quây lại trước cổng Đàm Thị và đưa Đàm Hiếu Hùng trở vào xe để áp giải đến trụ sở làm

việc, nghiêm nhiên Đoàn Tử Kỳ cũng không tránh khỏi.

Hắn ng ưỡn đẩy hướng đôi mắt sắc lạnh vào 2 gương mặt trên màn hình, ngón tay thon dài gõ từng nhịp lên mặt bàn:

- Đàm Hiếu Thanh, tôi xem cô còn muốn dựa vào ai nữa đây.

Dứt lời hắn cũng c ần đi ầu khiến tắt tivi đi r ồi lại chú tâm vào công việc của mình.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Lúc này, ở trong 1 căn phòng rộng lớn, tiếng đ ồ đạc bị hất xuống đất tạo nên những âm thanh inh tai, nhức óc.

Nữ nhân đ ầu tóc rối bù như điên dại trút giận lên những vật vô tri, vô giác mà miệng không ngừng lầm bầm:

- Không thể nào...Không thể nào...Vũ Thiên Uy, anh ta dám làm thế sao?

Ả ta lúc này cả người run rẩy như 1 sự mất bình tĩnh, đôi mắt tròn tròn lên thấy rõ từng đường tơ máu đỏ.

Bỗng từ phía dưới nhà, truyền lên những âm thanh r ầm rộ, ả mở cửa phòng ra r ồi đi xuống l ầu.

1 đoàn cảnh sát từ phía ngoài đi vào đến trước mặt người phụ nữ độ tuổi trung niên đang ng ưỡn ở phòng khách với dáng vẻ quý phái.

1 người trong số vị cảnh sát ấy bước lên trước r ồi lịch sự nói:

- Đàm phu nhân, tôi được lệnh từ trung ương hạ xuống, đến đây tịch thu toàn bộ tài sản của Chủ tịch Đàm bao g ồm cả ngôi nhà này.

Người phụ nữ nghe vậy gương mặt li ền biến sắc, vội vàng đứng dậy nói:

- Tại sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao? Chồng tôi đâu rồi?

- Đàm Thị có liên quan đến vụ án trốn tránh thuế và tham nhũng của nhiều cán bộ nhà nước, hiện tại Chủ tịch đàm đã bị bắt giữ và đưa về trụ sở để đi điều tra.

Bà nghe vậy cả người dường như mất đi trọng lượng mà ngồi phịch xuống ghế. Đàm Hiếu Thanh lúc này hốt hoảng chạy lại đỡ lấy mẹ mình rồi nhìn đến vị cảnh sát kia mà quát:

- Tôi sẽ kiện các người tội vu khống và xâm nhập bất hợp pháp.

Vị cảnh sát kia nghe vậy liền lấy ra 1 tờ giấy đưa ra trước mặt ả:

- Đàm tiểu thư, đây là lệnh khám xét và giấy tịch thu toàn bộ tài sản. Chúng tôi chỉ làm việc theo lệnh được giao, mong 2 vị hãy hợp tác.

Nói rồi vị cảnh sát đó ra hiệu cho những người khác đi vào nhà lục soát và thu dọn những tài sản cần thiết.

Đàm Hiếu Thanh ngồi đấy an ủi mẹ mình mà đôi mắt vẫn căm phẫn nhìn đám người đang từng chút đem hết những thứ đáng giá của nhà ả đi ra.

Sau khi căn nhà đã gần như trống trơn, vị cảnh sát lúc này cầm 1 quyển sổ đỏ đi đến trước mặt ả rồi chậm rãi nói:

- Chúng tôi sẽ không làm khó 2 vị, thời gian để cho 2 người thu xếp và chuyển đi sẽ là 2 ngày. Còn sổ đỏ của căn nhà này, tôi xin phép cầm đi trước.

Nói rồi vị cảnh sát đấy cũng ra hiệu cho những người còn lại rời khỏi đây.

Đàm Hiếu Thanh lúc này tức giận đứng dậy đi ra mà nói với theo:

- Các người hãy đợi đấy, tôi nhất định sẽ khiến các người phải đem tất cả mọi thứ đặt lại vị trí cũ rồi quỳ xuống xin tiểu thư đây tha thứ.

Nói rồi, ả bực bội lấy chiếc điện thoại ra bấm gọi cho ai đó:

- Kế hoạch đã chuẩn bị đến đâu rồi?

-

- Tốt, đã đến lúc thực hiện rồi!

Dứt lời ả cũng tắt máy, bàn tay siết chặt chiếc điện thoại tưởng như muốn bóp nát nó:

- Vũ Thiên Uy, Triệu Băng Nhi, 2 người các người hãy đợi đấy.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Buổi chiều muộn hôm ấy, Băng Nhi ở trong căn phòng đi đi, lại lại, nét mặt hiện rõ sự suy tư mệt mỏi.

Cùng lúc này cánh cửa bật ra, Ngạo Thiên đi vào đến bên cạnh cô nhẹ giọng nói:

- Tôi có chuyện phải ra ngoài, tôi đã dặn người giúp việc nấu vài món bổ cho em, hãy ăn trước đi, không cần phải đợi tôi.

Cô nghe vậy về mặt lại chẳng có chút biểu cảm, đi lại phía bên ô cửa sổ mà hướng đôi mắt lạnh nhạt ra phía ngoài.

Ngạo Thiên thấy vậy chỉ khẽ thở dài 1 cái:

- Bất luận dù thế nào em cũng nên ăn uống đầy đủ, không phải vì em mà là vì đứa bé ở trong bụng.

Nói rồi anh cũng quay người trở ra ngoài.

Sau khi nghe thấy tiếng xe chạy ra khỏi biệt thự, Băng Nhi mới từ từ quay người lại nhìn ra phía cửa, đôi mắt lại trở nên sắc lạnh đến kỳ lạ.

Cô trở xuống lầu rồi đi vào trong bếp, tự rót cho mình 1 cốc nước rồi đưa lên miệng uống, 1 lúc sau đó "XOẢNG" chiếc cốc rơi xuống sàn vỡ nát khiến nước văng tung toé, Băng Nhi khẽ nhíu mày ôm lấy bụng mình mà khụy xuống.

Nghe thấy tiếng động lạ, Trí Hào từ bên ngoài đi vào thấy cô như vậy liền vội vàng đỡ lấy:

- Băng Nhi, có chuyện gì vậy?

Cả người cô lúc này run rẩy, gương mặt đã tái nhợt mà lấm thấm mồ hôi, bàn tay chậm rãi đưa lên túm chặt lấy cánh tay Trí Hào, gắng gượng nói:

- Trí Hào, em...rất đau bụng!

Trí Hào nghe vậy lại càng hốt hoảng hơn:

- Để anh gọi cho Bang chủ.

- Trí Hào...làm ơn, đưa em đến bệnh viện...con em...nhất định không được xảy ra chuyện gì?

Hơi thở của cô mỗi lúc 1 trở nên yếu ớt, gương mặt cũng nhăn nhó đến khó coi, Trí Hào thấy vậy cũng vội vàng đỡ cô đi ra xe, đặt cô nằm ở ghế dưới rồi ngồi vào mà lái xe đi thẳng.

Băng Nhi nằm ở ghế sau vẫn không ngừng nhăn nhó, cả người run rẩy co mình lại càng khiến cho Trí Hào gấp gáp hơn.

Chiếc xe dừng lại ở trước cổng bệnh viện, anh bước xuống đi lại phía sau mở cửa đỡ cô ra:

- Băng Nhi, đến bệnh viện rồi.

Cô lúc này nhìn lên anh, vẻ mặt chợt thay đổi rồi lạnh giọng nói:

- Trí Hào, em xin lỗi!

Lời vừa dứt, không để Trí Hào kịp hiểu chuyện gì, cô liền dùng 1 lực mạnh rồi đâm thẳng vào bụng anh khiến Trí Hào đau đớn cong mình lại.

Ngay lúc đấy, Băng Nhi liền vùng khỏi anh rồi chạy ra bắt lấy 1 chiếc taxi mà ngồi lên rồi đi thẳng.

Trí Hào khi nhận thức được mọi việc thì chiếc xe cũng đã chen vào dòng đường đông đúc, anh liền lấy chiếc điện thoại ra ra bấm 1 dãy số:

- Cô ấy, bỏ trốn rồi!

Nói rồi Trí Hào cũng tắt máy mà trở vào xe rồi lái đi thẳng.

Lúc này, chiếc taxi dừng trước cổng biệt thự nhà hắn, Băng Nhi vội vã nhấn chuông liên tục.

Từ trong nhà dì Lưu đi ra, nhìn thấy cô liền vội vàng mở cửa:

- Băng Nhi, con rốt cuộc đã đi đâu thời gian qua?

Cô không để tai đến lời bà liền vội vàng túm lấy cánh tay bà mà hỏi:

- Dì Lưu, Thiên Uy đâu? Anh ấy đâu rồi?

- Cậu chủ...vẫn chưa về? Chắc có lẽ còn ở Vũ Thị.

- Còn ở Vũ Thị sao? Đáng lẽ giờ này phải về rồi chứ?

Nói rồi cô liền quay người đi thì từ xa Băng Phong chạy đến:

- Chị, chị đi đâu những ngày qua vậy? Chị có biết anh đã tìm chị rất cực khổ không?

Cô lúc này nhìn đến Băng Phong, thấy nó vẫn khỏe mạnh cũng yên tâm:

- Băng Phong, chị có chút chuyện cần gặp Thiên Uy, có thời gian chị sẽ nói chuyện với em.

Dứt lời cô cũng vậy 1 chiếc taxi khác rồ ãng ã lên mà đi thẳng đến Vũ Thị.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trong căn phòng ở trên tầng cao nhất, người nam nhân với thân Tây trang lịch lãm ng ỡng trên ghế tập trung vào tập văn bản được đặt trên bàn mà chậm rãi lật qua từng trang 1.

Chiều nay Vũ Thị có cuộc họp quan trọng, là chuyện kế hoạch mà h ắn đã ra hẹn cho nhân viên đưa ra trong 3 ngày, bây giờ h ắn cần phải thận trọng xem lại bản báo cáo này.

Sau khi chỉnh sửa đôi chỗ cần thiết, h ắn đóng tập tài liệu lại r ồi hướng mắt về phía chiếc đồng hồ khế nhúu m ầy 1 cái:

- Đã trễ vậy r ồi sao?

Nói r ồi h ắn cũng đứng dậy, sắp xếp bàn làm việc ngăn nắp 1 chút li ền đi lại phía cửa mở ra.

Bất chợt t ầm mắt lại nhìn về phía nữ nhân còn đang chăm chú với chiếc laptop ở bàn làm việc của trợ lý kia r ồi lạnh giọng hỏi:

- Hết giờ làm việc r ồi!

Lời vừa dứt thì Ki ều Tuệ Linh li ền ngẩng mặt lên nhìn h ắn r ồi vội vàng đứng dậy cười trừ:

- Ah, tại vì còn 1 số tài liệu cần chỉnh sửa nên tôi cố làm nốt, cũng không có để ý đến thời gian.

H ắn nghe vậy cũng chẳng m ấy để tâm chỉ lãnh đạm nói:

- Vũ Thị không trả lương tăng ca.

Dứt lời h ắn cũng hướng thẳng về phía thang máy, Ki ều Tuệ Linh thấy vậy cũng vội vàng gấp lại tập tài liệu r ồi với lấy chiếc túi xách mà chạy

theo hắn vào trong thang máy.

Trong không gian nhỏ tĩnh lặng, ở ta lúc này mới có cơ hội ngắm kỹ được gương mặt của hắn.

Quả thật, người nam nhân này dù nhìn ở góc độ nào cũng đẹp đến kinh diễm như vậy.

Từ sau vụ ở quán bar, ả đã về đi điều tra hết tất cả thông tin của hắn, và vô tình trùng hợp thế nào, thư ký của Vũ Thị là Tô Nhược Dung lại là chị em trước từng kết thân với ả, về sau vì mỗi người 1 công việc nên không có gặp nhau.

Ả nhân tiện đi đâu này, liên lạc với Tô Nhược Dung, nhờ Nhược Dung xin cho mình vào Vũ Thị để làm, trùng hợp chức vụ trợ lý lại đang để trống nhưng tất nhiên ả cũng đã mất 1 số khoản tiền mới có thể dễ dãi vào như vậy được.

Sáng nay gặp mặt biết hắn không nhận ra ả, ít ra ả còn có thể tự tạo cho mình 1 dáng vẻ mới, dù sao chiêu "lạt mềm buộc chặt" cũng cảm thấy khá tốt vậy nên ả không cần quá vội vã, cứ chậm rãi ngoan ngoãn nghe lời hắn trước đã.

Cánh cửa thang máy tách mở, hắn vẫn với dáng vẻ ngạo mạn bước ra, Kiều Tuệ Linh thấy vậy cũng vội vàng theo sau:

- Vũ tổng, về bản kế hoạch trong buổi họp hôm nay, tôi cảm thấy khá tốt. Ngài khi nào thì định triển khai nó.

Hắn nghe đấy nhưng không nói gì, dáng vẻ chẳng để tâm mà bước ra ngoài.

Kiều Tuệ Nhi thấy vậy có chút gượng gạo, ngay sau đó lại nói tiếp:

- Vũ tổng, nghe nói trước tôi có 1 trợ lý khá giỏi, không biết tại sao cô ta lại nghỉ vậy?

Lời ả vừa dứt thì hấn chợt khựng lại mà Ki ều Tuệ Linh từ phía sau hấn không kịp phản xạ li ền va phải vào lưng hấn r ồi lùi lại:

- Vũ tổng, có chuyện gì vậy?

Câu hỏi nói ra nhưng không thấy hấn đáp trả, lại vẫn đứng yên ở đấy khiến ả hiểu kỳ mà bước lên trước.

Nữ nhân có gương mặt xinh đẹp nhưng hấn rõ những nét mệt mỏi từ từ tiến lại chỗ hấn.

Đôi mắt cô lúc này lại phủ 1 lớp trời thương nhớ nhìn đến hấn r ồi lại nhìn đến người phụ nữ bên cạnh hấn, khẽ đau lòng 1 chút r ồi mà gọi tên hấn 1 cách da diết:

- Thiên Uy!

Giọng nói thanh mảnh ấy của cô chạm vào trái tim của hấn khiến nó trở nên đau nhói bởi vết thương chẳng chít còn chưa kịp lành.

Gương mặt hấn lúc này lại chẳng có 1 chút biểu cảm mà nhìn đến cô bình thản nói:

- Cô đến đây làm gì?

Băng Nhi nghe vậy cả người chợt sững lại, đôi mắt ngơ ngàng nhìn đến hấn mà trở nên đỏ ngầu, sống mũi cũng bắt đầu cay xè. Sau khi nhận thức được mọi chuyện, cô cúi xuống vội vàng lấy trong túi ra mà vừa nói:

- Thiên Uy, em có cái này muốn đưa anh!

Lời vừa mới dứt, mà đ ờ còn chưa kịp lấy ra hấn đã lên tiếng lạnh nhạt:

- Tôi không quan tâm!

Băng Nhi lúc này chợt khựng người lại r ồi ngược lên nhìn hấn, giọt nước mắt không tự chủ li ền rơi ra, bàn tay còn nắm lấy mẫu giấy mà ghen ngào nói:

- Thiên Uy, thật ra em là có lý do nên....

- Triệu Băng Nhi, cô là điếc hay là không hiểu tiếng tôi nói? Tôi không quan tâm!

Không để cô nói hết hần liền cắt ngang câu nói của cô bằng 1 giọng nói lạnh nhạt vô cùng.

Băng Nhi kinh ngạc đến mức tâm can thắt chặt lại tới khó thở, nước mắt cũng đã không kìm được mà thi nhau chảy ra:

- Thiên Uy...anh...!

Hần lúc này nhìn khoét sâu vào gương mặt cô, đôi mắt sắc lạnh còn hơn cả lưỡi dao rồi chậm rãi nói:

- Thế nào là dày vò tâm can, thế nào là điên cuồng thương nhớ, tôi đã thử nếm trải rồi. Trước giờ, duy nhất chỉ có 1 người có thể khiến tôi như vậy, đấy coi như là sự nhân nhượng của tôi đối với cô. Triệu Băng Nhi, nếu cô đã quyết định ra đi tuyệt tình đến mức không 1 lý do để lại, vậy thì cũng đừng đem bộ mặt đáng thương đấy trở lại bằng 1 lời giải thích. Tôi sẽ đem cô trả về ngày đầu tiên đụng mặt, cô muốn giết tôi, còn tôi.....lại muốn bóp chết cô....!

Từng chữ cuối cùng hần lại dùng sự lạnh nhạt nhất mà nói ra khiến tim cô như bị lưỡi dao sắc đâm thẳng vào, tiếp tục rỉ máu, tiếp tục đau đớn.

Đôi chân đã đứng không vững mà bất giác lùi lại đường sau, cổ họng đã nghẹn đắng lại khiến lồng ngực cũng trở nên khó thở, mà nước mắt vẫn không cách nào kìm hãm lại được.

Mọi thức ở trước mặt cô đã bắt đầu chao đảo, sức lực cũng dường như đang dần dần biến mất, cả người không trọng lực mà lơ lửng ngã về phía sau.

Hần thấy vậy gương mặt liền hốt hoảng vội vàng đưa cánh tay ra thì chợt thấy cả người cô ngã gọn vào lòng ai đó.

Cánh tay cũng liền thu lại, mà đôi mắt cũng trở nên lạnh nhạt nhìn người vừa đến.

Ngạo Thiên lúc này đỡ lấy cô mà lo lắng hỏi:

- Băng Nhi, em không sao chứ? Tại sao lại chạy đến đây?

Cô nghe vậy lại chẳng để tâm đến lời anh mà lại hướng đôi mắt đau thương về phía hắn, cố gắng kìm nén hết tất cả nước mắt mà nghẹn ngào nói:

- Thiên Uy, cho dù bây giờ chuyện em nói ra là chuyện gì, anh cũng không quan tâm phải không?

Hắn lúc này nhìn thấy cô dựa dẫm vào người đàn ông khác trong lòng lại cảm thấy tức giận dữ dội, chỉ là gương mặt lại không 1 chút biểu cảm ra ngoài, mà lạnh giọng nói:

- Cô nghĩ tôi còn thời gian để tâm đến cô sao?

Lời vừa dứt hắn liền đưa tay ôm lấy eo Kiều Tuệ Linh đang đứng ngây ngô bên cạnh chứng kiến nãy giờ mà kéo áp sát vào người mình rồi tiếp lời:

- Cái tôi quan tâm bây giờ, là cô ấy!

Nói rồi hắn liền ở trước mặt cô cúi xuống hôn lên môi ả 1 cái mà Băng Nhi thấy vậy cũng sửng sốt không thôi.

Tim gan cô bây giờ như bị ai bóp nghẹt lại, thứ cảm giác này tại sao lại đau đớn đến như vậy?

Hắn lúc này mới rời môi Kiều Tuệ Linh ra rồi nhìn đến cô bằng ánh mắt lạnh nhạt, 1 giây sau đó ôm lấy eo Tuệ Linh từng bước đi về phía trước, lướt qua cô như cơn gió hôm đó mà cô lạnh nhạt đem đến vậy.

Băng Nhi chỉ biết đứng chôn chân ở đấy, 1 cử động cũng không đủ sức để làm.

Cô đã dùng hết tất cả sức lực của mình để chạy đến đây nói với hắn tất cả sự thật, để cho hắn biết sự tởn tại của 1 đứa bé đang ngày lớn dần nhưng có lẽ hắn đã chẳng còn cần nữa rồi.

Cô cười, 1 nụ cười trong nước mắt, 1 nụ cười chua chát, 1 nụ cười xé nát cả tâm can.

Cũng không đành trách hắn, có trách là trách bản thân cô đã là người làm tổn thương hắn trước.

Hơi thở dường như đã trở nên yếu ớt dần, mọi thứ trước mắt cũng đang mờ nhạt đi, bỗng chốc tất cả trở nên tối sầm lại, chỉ kịp nghe loáng thoáng được tiếng gọi thất thanh của Ngạo Thiên:

- Băng Nhi...Băng Nhi!

Cả người cô mất trọng lượng ngã vào vòng tay của anh rồi lịm dần.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Kiêu Tuệ Linh lúc này ở trong xe hắn còn cảm thấy mơ hồ bởi nụ hôn ban nãy. Ngón tay ả đưa lên chạm nhẹ vào bờ môi rồi lại khẽ mỉm cười.

Bất chợt chiếc xe phanh gấp mà dừng lại, ả không kịp phản ứng cả người đổ về phía trước, còn chưa kịp hiểu chuyện gì liền nghe được thanh âm sắc lạnh của hắn:

- Xuống xe!

Kiêu Tuệ Linh ngơ ngàng nhìn sang hắn vẻ mặt không hiểu gì:

- Sao ạ?

Hắn nghe vậy lại chuyển tầm nhìn sang ả mà gần lên từng chữ:

- TÔI BẢO CÔ XUỐNG XE!

Kì ầu Tuệ Linh bị khí thế của hấn làm cho khiế vĩa, vội vàng mở cánh cửa r ầ bước xuống, chiếc xe theo đó cũng li ền lao vút đi.

Hấn ở trong xe nhấn ga đi với vận tốc điên cu ồng chạy ra khỏi khu đô thị s ầm uất, kim km vẫn không ngừng quay nhanh khủng khiếp bỏ lại cả thành phố đông đúc phía sau.

Hình ảnh cô ở trong lòng Ngạo Thiên cứ lặp lại trong tâm trí của hấn càng trống ngực hấn đập mặt dữ dội.

Bất chợt từ phía xa 1 chiếc xe đỗ ngang đường, hấn li ền dầm mạnh chân phanh tạo thành âm thanh "kítttttt....." kéo dài, 1 giây sau đó "RẦM" 1 tiếng, chiếc xe đâm vào nhau, cả người hấn gục trên vô lăng, 1 dòng máu đỏ chảy dài xuống gương mặt tuấn mỹ.

Troif lúc này đã trở nên tối đen mà cả cung đường 2 bên chỉ là cây cối, 1 bóng người qua lại cũng chẳng có ngoài những cây điện đường màu vàng yếu ớt.

Mùi khét của động cơ xe, cùng mùi xăng d ầu chảy thật khiến người ta khó chịu.

Cửa kính xe vỡ vụn văng vương vãi trên mặt đường, làn khói xám đen bốc lên từng lớp màn mỏng, vài bóng người từng bước đi lại phía chiếc xe, 1 giọng nói sắc lạnh vang lên:

- Đưa hấn đi!

Lời người đẩy vừa dứt thì vài kẻ bước đến mở cánh cửa xe ra r ầ đỡ lấy hấn đưa vào 1 chiếc xe khác đậu g ần đấy.

Tất cả bọn họ cùng ng ồi vào r ầ lao v ềbóng đen phía trước mà mất hút.

Mây đen kéo đến che lấp đi cả v ầng trăng thiếu tròn trịa, cơn gió mạnh thổi tung lớp khói đen vào khoảng không vô cực, tất cả như là 1 đi ền báo của đi ều chẳng lành sắp ập tới!

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Biển Lửa

Trong màn khói lửa nóng rực đến thiêu đốt từng mảng da thịt, 1 thân ảnh mỏng manh của người nữ nhân mặc chiếc váy ngủ màu trắng, từng bước khó nhọc lê đôi chân đã sớm trầy trớt đến tứa máu mà chen vào đồng đống ngang rực lửa, tà váy dài chạm đất giờ cũng đã quét được 1 lớp tro xám bụi bặm.

Cả gương mặt xinh đẹp lúc này đã trở nên nhem nhuốc bởi lớp khói đen dày đặc, đôi đồng tử băng lạnh giờ cũng đã tan chảy mà loé lên 1 tia hoảng hốt kinh hoàng, bờ môi khô nứt khẻ mấp máy gọi tên:

- Thiên Uy, anh ở đâu?

Đáp lại lời cô chỉ là những âm thanh của đống vật đã cháy rụi rơi xuống, lửa mỗi lúc 1 hùng hực lên đến bỏng rát.

Cô gắng gượng đi sâu vào bên trong, trước màn khói đen xám xịt đến cay cả khoé mắt, thân ảnh người nam nhân nằm gục trên sàn, xung quanh chỉ là 1 màu đỏ vàng của lửa.

Cô hốt hoảng đi lại đỡ lấy hắn, bàn tay ôm lấy gương mặt tuấn mỹ ấy mà lay nhẹ:

- Thiên Uy, Thiên Uy...!

Hắn lúc này chậm rãi mở mắt, hơi thở đã trở nên khó khăn:

- Băng Nhi, em trở lại rồi.

Sống mũi cô đã trở cay xè, gắng gượng đỡ hắn dậy rồi dìu đi.

Bất chợt từ phía trên cao, 1 thanh xà gỗ đã cháy rụi dần dần tuột khỏi vị trí của nó, còn chưa kịp có phản ứng thì cả người cô bị hất đẩy mạnh về phía khác, 1 giây sau đó ánh lửa chói mắt rơi thẳng xuống dưới, Băng Nhi kinh hãi nhắm chặt mắt lại mà hét lên:

- Thiên Uy....đừng!

.....

- Băng Nhi, Băng Nhi!

Tiếng gọi hối hả đẩy làm cô chợt tỉnh giấc, tia nắng dịu nhẹ của buổi bình minh chiếu thẳng vào khiến cô nhú mày nhìn vào thân ảnh trước mặt khẽ gọi tên:

- Ngạo Thiên!

Anh lúc này nhìn cô có chút tức giận mà gắt nhẹ:

- Băng Nhi, tôi vẫn luôn nhắc nhở em phải ăn uống đầy đủ, nhưng vì cái tính cách cố chấp của em mới dẫn đến tình trạng suy nhược cơ thể. Em rất cuộc có còn nghĩ đến đứa bé trong bụng không?

Cô bây giờ lại chẳng để tâm đến lời anh nói, tâm trí còn đang xoay vòng trong giấc mơ khi nãy, cảm giác kinh hãi và lo sợ còn rõ ràng như vậy, hắt chẳng nhẽ đã gặp chuyện gì sao?

Bất chợt hình ảnh đôi tình thân ngày hôm qua hiện về, cô lại khẽ cười khổ 1 cái: có gặp chuyện thì sao chứ, hắt cũng đã có người quan tâm rồi.

Cô hướng đôi mắt mệt mỏi nhìn về phía Ngạo Thiên, vẻ mặt vô cảm mà lạnh nhạt nói:

- Tôi muốn về!

Ngạo Thiên nghe vậy lại trừng mắt nhìn cô:

- Không được, bác sĩ nói em phải ở lại để tiện theo dõi.

Cô chẳng để tâm đến lời anh nói, hướng đôi mắt ra phía ngoài cửa sổ nhìn từng tán lá đang xào xạc với gió mà lòng lại trở nên trĩu nặng.

Ngạo Thiên thấy cô như vậy lại cảm thấy thương xót thay cho cô, cho cả bản thân mình.

Thời gian cô nằm hôn mê, anh luôn túc trực bên cạnh mà không ngừng lo lắng, chỉ là thi thoảng lại thấy cô gọi tên hắn trong cơn mơ màng khiến anh có phần chạnh lòng.

Lần đầu tiên anh nếm trải thứ cảm giác bước tới không được mà buông bỏ cũng chẳng đành, cứ dửng dăng mãi ở giữa những ngã rẽ của bộn bề thương xót.

Nếu như anh có thể lạnh lùng như những thời gian trước thì giờ đây cũng không cần phải cảm thấy cô độc như vậy.

Ngạo Thiên nhìn cô mà cười khẽ 1 cái rồi nhẹ giọng nói:

- Nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài mua chút gì đó cho em.

Nói rồi anh cũng quay lưng trở ra ngoài.

Cánh cửa vừa khép lại, đôi đờng tử sâu thẳm kia bất chợt lại long lanh nước.

Cô cuối cùng cũng không thắng nổi trái tim mình, nó thật ra vẫn rất đau, vẫn cảm thấy nhức nhối khi nghĩ đến hắn.

2 dòng lệ chưa xót cứ chảy dài xuống gò má xanh xao, bàn tay đưa lên ôm chặt lấy lồng ngực của mình mà cổ họng nghẹn đắng lại:

- Thiên Uy, con chúng ta...giờ phải làm sao đây?

Trong căn phòng với gam màu trắng xoá, màu trắng của tâm hồn, màu trắng của giọt lệ buồn, nữ nhân ngã trên giường với dáng vẻ đau thương, cả người run lên từng đợt nức nở mà khóc thương cho đoạn tình cảm dang dở này.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Nơi căn nhà bỏ hoang với gạch đá ngổn ngang trên mặt đất, xung quanh là những đồ vật đã cũ kỹ và mục nát, phía góc tối của căn nhà kia là thân ảnh của 1 người đàn nhân bị trói lại trên 1 chiếc ghế.

Cả người vẫn là 1 thân Tây trang lịch lãm nhưng giờ đã phủ 1 lớp bụi mỏng.

Trên gương mặt đẹp đến hút hồn kia là dòng máu đỏ đã sớm khô lại, hàng mi đen tuyền nhắm chặt đầy vẻ mệt mỏi.

Lúc này, tiếng guốc từng bước nện lên nền gạch lồi lõm, nữ nhân với gương mặt dày đặc lớp trang điểm đi bên cạnh 1 người đàn ông bước đến trước mặt hắn với phía sau là 1 đoàn người áo đen hung dữ.

- Làm cho hắn tỉnh dậy đi!

À ta hất mặt ra hiệu cho 1 người áo đen, tên đấy đi lại phía bên cạnh cầm 1 xô nước bước đến trước mặt hắn rồi thẳng tay hất xô nước lên người hắn.

Cả âu phục phút chốc đã trở nên ướt sũng, những giọt nước vương lại trên mái tóc rồi chảy xuống gò má đánh thức hắn khỏi cơn mê mệt mỏi.

Hàng lông mày dài rậm khẽ nhú lại, hắn chậm rãi mở mắt, đi đầu đầu tiên nhìn thấy là đôi guốc hàng hiệu màu đỏ của người đứng trước mặt mà từ từ ngẩng đầu lên, rồi buột miệng nói:

- Đàm Hiếu Thanh.

À ta lúc này tiến lại gần hắn, bàn tay đưa ra nâng cằm hắn lên, giọng lạnh lùng:

- Vũ Thiên Uy, anh không nghĩ sẽ có ngày hôm nay phải không?

Hắn nghe vậy khẽ nhú mày, ở đầu truyển đến cơn đau nhức:

- Đàm Hiều Thanh, ba cô và Đoàn Tử Kỳ vẫn chưa đủ sao?

Bàn tay ả siết chặt lấy cằm hắn, từ từ cúi đầu xuống cho đến khi 2 gương mặt chỉ cách nhau 1 gang tay, ả khẽ thì thầm:

- Thiên Uy, con người cũng chỉ có 1 thời thôi, anh nghĩ vận mạng của anh còn kéo dài được bao lâu? Không bằng suy nghĩ lại 1 chút, chúng ta có thể vui vẻ sống với nhau.

Hắn nghe vậy đầu tiên tiên là phì cười sau đấy liền ngửa mặt lên trần rồi bật cười lớn hơn.

Ả tả thấy vậy lại nhăn mặt tức giận:

- Anh cười cái gì?

Lời ả vừa đứng thì nụ cười hắn cũng liền tắt, gương mặt ngay sau đó liền trở nên sắc lạnh nhìn đến ả mà lạnh nhạt nói:

- Trước giờ chỉ có tôi yêu cầu người khác thuận theo ý mình, chưa kẻ nào dám làm đi đâu ngược lại. Đàm Hiều Thanh, số mạng cô cũng không còn dài đâu!

Ả ta nghe vậy lại tức giận trừng mắt lên nhìn hắn, 1 giây sau đó lại cười nham hiểm mà nói:

- Được, coi như anh không sợ, nhưng mà tôi còn nước cờ khác.

Nói rồi ả lấy chiếc điện thoại ra, bấm 1 dãy số rồi đưa lên tai mà hắn ngỡ đầy dõi theo, tim mắt có phần lo lắng.

Đầu bên kia điện thoại đã nhắc máy, chỉ thấy được vẻ mặt sắc lạnh của ả cùng thanh âm rõ ràng:

- Thiên Uy đang ở trong tay tao, muốn cứu anh ra thì đến địa chỉ ...&@#^%... tốt nhất nên đi 1 mình.

Nói rồi ả tắt máy mà hắn lúc này mới lên tiếng:

- Cô gọi cho Băng Nhi?

À ta nghe vậy mới nhìn hấn cười 1 cái rồi nói:

- Phải, hãy đợi xem tôi có trò vui gì cho 2 người các anh.

- ĐÀM HIỂU THANH, NẾU CÔ DÁM ĐỤNG ĐẾN CÔ ẤY ĐỪNG TRÁCH TÔI KHÔNG NHẮC NHỞ TRƯỚC.

À chỉ cười lạnh 1 cái rồi quay người ra hiệu cho đám áo đen, bọn họ trở ra ngoài rồi 1 lúc sau đi vào mỗi người 1 thùng nước đầy chỉ là nước lạnh lạnh nằng nặc mùi xăng.

Bọn chúng cứ cầm từng thùng đi đổ lần lượt lên tất cả những đồ vật và quanh nhà.

Mùi xăng xộc thẳng vào khoang mũi khiến đầu óc trở nên quay cuồng khó chịu.

À ta chợt lùi lại phía sau cách xa hấn rồi bình thản nói:

- Thiên Uy, nghe nói nữ nhân bên cạnh anh không những xinh đẹp lại còn có võ, không bằng để xem cô ta có thể đến cứu anh vừa kịp hay không.

Lúc này 1 người áo đen cầm 1 chiếc đèn dầu đi đến, 1 tên khác mang theo đoạn dây thừng rồi vắt ngang lên chiếc xà gỗ ở trên cao thả xuống.

Tên áo đen kia cầm lấy đầu dây thừng buộc vào quai xách của chiếc đèn dầu rồi treo nó lơ lửng ở trên không trung.

Sau khi mọi thứ đã hoàn thiện, à mới nhìn hấn chậm rãi nói:

- Ngọn lửa ở trong cây đèn này gặp gió sẽ càng lớn hơn, nó cứ cháy như vậy cho đến khi ngọn lửa đủ sức thiêu rụi sợi dây thừng kia và cây đèn dầu sẽ bị rơi xuống đất....BÙNG....tất cả mọi thứ xung quanh anh sẽ chỉ là 1 màn lửa thiêu đốt. Thiên Uy, số mạng của anh đành phải trông chờ vào cô ta rồi.

Dứt lời ả cùng đám người trở ra ngoài, mà hắn ngời đẩy bàn tay ở phía sau cũng bắt đầu cử động tìm cách thái sợi dây đang trói buộc hắn.

Thời gian mỗi phút trôi qua 1 chậm rãi, mà trời dường như không ưu ái cho hắn lại kéo đến những luồng gió lớn mạnh.

Cây đèn dầu ở lưng chừng lại đung đưa nổi lên ngọn lửa lớn lướt qua sợi dây thừng xù xì, liệu có thể thoát khỏi được hay không có lẽ vẫn nên trông chờ người sẽ đến.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Lúc này ở trong phòng bệnh, Băng Nhi tay cầm chiếc điện thoại liên tục gọi cho hắn nhưng kết quả chỉ là những tiếng tút tút không tín hiệu.

Cô sau khi nhận được tin của 1 số điện thoại lạ nói hắn đàn bị họ bắt giữ liền cảm thấy lo sợ.

Chỉ là, hắn là người đứng đầu Quý Thiên Hội, đàn em trong tay trăm ngàn người, tại sao lại dễ bị bắt như vậy.

Cô vì muốn chắc chắn nên mới gọi điện cho hắn nhưng có lẽ linh cảm đã có đi đâu chẳng lành.

Lúc này, Ngạo Thiên mở cửa phòng bước vào, tay còn xách 1 chiếc hộp đựng cháo còn nóng hổi, nhìn thấy cô liền nói:

- Băng Nhi, tôi nấu...

Lời còn chưa kịp ra hết đã thấy bóng cô lướt qua anh chạy ra ngoài, chiếc hộp trên tay vì không kịp tránh liền rơi xuống đất bật nắp khiến cháo văng tung toé lên sàn.

Ngạo Thiên nhìn đồng hồ nhựa dưới đất rồi lại nhìn về phía cô đang hối hả chạy đi mà cũng đuổi theo nói với:

- Băng Nhi, em định đi đâu?

Anh đuổi theo cô ra đến cổng cũng là lúc cô lên 1 chiếc taxi lao đi mất.

Ngạo Thiên thấy vậy cũng vội vàng đi lại xe mình, ng ồi vào trong c ần điện thoại gọi cho ai đấy rồi tắt máy lao đi vút.

Chiếc xe taxi cô ng ồi ch ạy thẳng đến Vũ Thị mà Băng Nhi ở trong xe lòng r ối như tơ vò.

Chiếc xe dừng ở trước cổng Tập đoàn lớn mạnh, cô vội vàng bước xuống định toan chạy vào trong thì bất chợt đôi chân khựng lại nhìn người đang đi ra.

Tim gan lúc này cô trở nên nhói đau nhưng vẫn cố nén xuống đi ti ền lại cô gái mà ngày hôm qua h ắn đã ngang nhiên hôn trước mặt cô vậy:

- Xin hỏi, Thiên Uy hôm nay có đi làm không?

Ki ều Tuệ Linh nhìn cô cũng nhớ được chuyện hôm qua, vẻ mặt có chút kênh kiêu nói:

- Anh ấy hôm nay có việc bận nên không đến Vũ Thị. Cô là ai? Hỏi anh ấy có chuyện gì?

Ả ta nhìn cũng biết giữa cô và h ắn là có quan hệ tình cảm nên muốn dùng cách gọi thân mật để trêu tức cô. Chỉ là lúc này cô không quan tâm đến chuyện đấy, li ền đi tới túm lấy cánh tay ả mà hỏi d ần d ập:

- Bận việc? Là việc gì? Có nói qua với cô không? Anh ấy từ sáng đến giờ không hề ghé qua công ty?

Ả ta bị hỏi d ần như vậy li ền bực bội hất tay cô ra r ồi g ắt lên:

- Cô làm gì thế, đừng đụng vào người tôi...Anh ấy không đến Vũ Thị thì chỉ là do bận việc, cô hỏi tôi, tôi biết trả lời ai?

Băng Nhi nghe vậy đôi chân đứng không vững mà bất giác lùi lại v ềphí sau. Đầu óc trở nên quay vòng vòng, thì ra tất cả đ ều là nói thật.

Cô khẽ quay người lại chạy ra đường vẫy tay bắt 1 chiếc taxi thì 1 chiếc xe đen dừng lại ngay mép đường.

Người nam nhân mở cửa bước xuống đi đến bên cạnh cô nhú mồm hỏi:

- Băng Nhi?

Cô bây giờ mới nhìn lên anh gấp gáp nói:

- Vĩnh Kiệt, Thiên Uy bị người khác bắt giữ rồi, tôi bây giờ đi đến chỗ đó, anh hãy quay về triệu tập anh em đến cứu anh ấy.

Nói rồi cô cũng không để cho Vĩnh Kiệt đáp trả liền mở cửa cánh xe taxi ngẩng lên rồi chạy đi vút.

Vĩnh Kiệt đứng đấy còn chưa kịp thích ứng được với câu cô nói khẽ nhú mồm suy nghĩ. Anh thật ra cũng không có liên lạc được với hắn từ tối qua nên hôm nay mới đến Vũ Thị gấp hẩn.

Chỉ là, sau nghe cô nói vậy, anh cũng dự có đi đâu chẳng lành liền lên xe lao đi.

Kiều Tuệ Linh bây giờ đứng ở gần đấy nghe được 2 từ "bắt giữ" khiến ả cũng hiểu kỳ mà vẫy 1 chiếc xe đuổi theo.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Chiếc xe cô ngẩng chạy đến địa chỉ mà những người kia đã đưa ở xa ngoài thành phố, cảnh tượng trước mắt bây giờ là 1 biển lửa đang hùng hực cháy.

Băng Nhi kinh hãi nhìn về phía đó mà cả người không ngừng run rẩy, cùng lúc đấy chiếc điện thoại cô vang lên báo chuông tin nhắn, Băng Nhi cầm lấy nó từ từ nhấn vào 1 phím trên màn hình điện thoại, nó hiện ra là 1 tấm ảnh hẩn bị trói buộc với chiếc ghế mà quanh hẩn ngọn lửa đã bắt đầu nhen nhóm.

Cô mở to hết cởx đôi đờng tử long lanh, chiếc điện thoại trên tay cũng từ từ rơi xuống đất rồi tắt ngúm.

Băng Nhi không còn thời gian nghĩ ngợi cô liền chạy thẳng vào ngôi nhà đây, hơi lửa bốc lên mặt khiến da thịt bỏng rát, đồ đạc bên trong ngôi nhà cũng đã bị cháy rụi dần

Lớp khói khét lẹt phủ kín cả tầm nhìn, cô phải đưa tay lên bịt miệng mình, tay kia khờ khờ trước mặt để nhìn rõ đường.

Qua lớp màn khói đen kịt đây mới thấy được hình ảnh của hấn đang bị trôi với chiếc ghế mà gục mặt xuống.

Băng Nhi lo lắng chạy lại phía hấn thì từ trên cao, 1 thanh xà nhỏ rơi xuống khiến cô phải nhanh chân lùi lại.

Nó rơi xuống đất gặp lửa với những sự vật kia liền thổi bùng lên tất cả.

Băng Nhi đứng ở bên đây nhìn hấn mà không ngừng kinh sợ, hô hấp cũng bắt đầu khó khăn vì khói mỗi lúc dày đặc.

Cô khẽ lùi lại vài bước rồi lao đến bắt người lên cao mà lộn qua thanh xà kia rồi chạy đến chỗ hấn.

Vội vàng tháo lớp dây được buộc ở chân tay hấn ra rồi đỡ hấn mà lay lay:

- Thiên Uy...Thiên Uy...?

Lời vừa dứt, nhưngz tiếng ho "khụ...khụ" vang lên, hấn chỉ mơ màng nhìn bóng người bên cạnh rồi thiếp dần đi, có lẽ đã hít phải hơi khói quá nhiều.

Băng Nhi thấy vậy liền đỡ 1 tay qua vang rồi dìu ra ngoài.

Khi vừa gần ra đến cửa, bất chợt từ phía trên cao, 1 thanh xà gỗ đã cháy rụi dần dần tuột khỏi vị trí của nó, giấc mơ đó cô còn nhớ như in, cả người

theo phản xạ đẩy mạnh hẳn ra phía ngoài rồi lùi lại, 1 giây sau đó thứ ánh sáng chói mắt đổ xuống bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Thanh xà to lớn bịt kín cả lối đi, 1 đường cũng không thể trở ra.

Cả người cô bỗng rớt nhìn qua màn lửa thấy thân ảnh hẳn còn nằm gục trên đất ở phía ngoài cửa, phút chốc 1 giọt nước mắt lạnh ngắt giữa nhiệt độ nóng như thiêu đốt này lại chảy dài ra rồi rơi xuống mặt đất mà lặn biến mất đi.

Bằng Nhi cả người gầy như kiệt sức mà dần dần khụy xuống, khối đen cứ sộc vào khoang mũi khiến hô hấp cũng yếu ớt dần, đôi mắt cô mệt mỏi vẫn nhìn về phía trước:

- Thiên Uy, chuyện dang dở kiếp này, hi vọng kiếp sau có thể nối tiếp lại.

Câu nói rút hết sức lực của cô cũng khiến cô thiếp dần đi, mà ngọn lửa dường như cứ nghiệt ngã mỗi lúc 1 bùng thổi lớn hơn, xung quanh chỉ là 1 màu đỏ vàng bết tắc và tuyệt vọng.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ở phía ngoài lúc này, Kiều Tuệ Linh đang giờ ở 1 góc khuất theo dõi, thấy hẳn nằm ở cửa liền hốt hoảng chạy lại đỡ hẳn lên:

- Thiên Uy, Thiên Uy

Thấy hẳn không có phản ứng, ả lại nhìn về phía bên trong, hơi nóng còn toả ra khiến người ta cảm thấy bỏng rát, đôi mắt còn lơ mơ thấy được thân ảnh của người con gái nằm giữa lớp lửa vây quanh đấy, đôi mắt ả liền trở bên sâu thẳm.

Ả chậm rãi vút bỏ đôi guốc vào đám cháy, cúi người xuống lấy tay quẹt ít đất rồi bôi lên mặt và vào người, khi cảm thấy đã vừa lòng liền quay ra đỡ lấy hẳn dậy mà dìu đi ra 1 góc khuất xa khác.

Để cho hấn ng ỡ dựa vào gốc cây, ả cũng bình thản ng ỡ xuống dựa vào hấn, r ỡ cũng nhắm mắt như chờ đợi 1 đi ầu kỳ diệu sau khi tỉnh dậy.

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương
www.dtv-ebook.com

Nỗi Đau Quá Lớn

Tiếng khóc của đứa bé 4 tuổi vang vọng cả khoảng sân trước của căn biệt thự xa hoa, lộng lẫy.

Người phụ nữ độ tuổi trung niên, gương mặt xinh đẹp lại muôn phần phúc hậu ng ỡ xuống ôm lấy đó mà khóc lóc:

- Uy...ngoan! Nín đi con.

- Mẹ, mẹ đừng đi...mẹ đừng đi!

Bà khóc lóc siết chặt thằng bé vào lòng mà vỗ về nó, 1 lúc sau lại đẩy nó ra, cả gương mặt ướt át hôn lên trán nó rồi từ từ đứng dậy, nghẹn ngào nói:

- Uy...ở nhà ngoan...mẹ sẽ về thăm con!

Nói rồi bà li ền đưa tay kéo chiếc valy quay người rời đi, thằng bé khóc lóc chạy theo nhưng bị bà quản gia giữ lại:

- Cậu chủ, đừng! Phu nhân sẽ quay lại thăm cậu chủ

Đứa bé bị giữ chặt lại không vùng vằng ra được đành đứng đấy khóc lóc đến híp cả mắt.

.....

1 bé gái xinh xắn mặc chiếc váy công chúa b ằng b ằng nở 1 nụ cười rạng rỡ:

- Xin chào, em là Băng Nhi, anh tên gì?

- Em là Băng Nhi sao? Bao nhiêu tuổi?

- 1 tuần nữa sinh nhật là em được 4 tuổi rồi.

- Kém anh 7 tuổi nhưng không sao, anh sẽ chờ em lớn.

Bé gái mỉm cười nhìn rồi phút chốc lại quay người chạy đi theo tiếng gọi của ai đấy.

- Anh là Thiên Uy, rất vui được gặp em. Đợi chúng ta cùng lớn nhất định sẽ gặp lại.

.....

Người phụ nữ ấy quay trở lại, da diết mà gọi tên:

- Thiên Uy!

Hắn hận bà rồi bỏ hẳn nhưng vẫn đợi 1 ngày bà quay về

- Chỉ cần mẹ có thể ở lại!

Người thứ 3 xuất hiện, anh của hắn - người anh cùng mẹ khác cha, kẻ đã cướp lấy mẹ của hắn và bà lại chọn anh.

Hắn tổn thương mà quay đầu bỏ chạy không thèm nhìn lại, chỉ nghe được những tiếng gọi ở phía sau.

Bỗng từ xa lao đến 1 chiếc xe bấm còi inh ỏi, 1 giây sau đó cả người được ai đẩy đẩy mạnh sang phía khác rồi "RẦM" 1 tiếng vang trời.

Trước mặt là màu đỏ của máu và gương mặt mỉm cười phúc hậu của người phụ nữ, hắn yếu ớt khẽ mấp máy bờ môi:

- Mẹ!

.....

- Vũ Thiên Uy, hôm nay tôi nhất định phải giết được anh.

- Triệu Băng Nhi, cô nghĩ mình đủ khả năng.

.....

- Những nữ nhân kia vẫn thường xem tôi là 1 người cao cao tại thượng, tôi lại xem mình là 1 kẻ tự cao tự đại, trước giờ luôn tự cho mình là đúng, mọi chuyện đều có thể nằm ở trong tay, vừa tầm kiểm soát. Nam nhân như tôi không phải tự mình đa tình nhưng có thể xem là 1 hình tượng hoàn hảo. Chỉ là đến bây giờ, bản thân tôi mới nhận ra mình còn có đi đâu thiếu sót...Triệu Băng Nhi, Vũ Thiên Uy tôi chính là thiếu mất em...!

.....

- Triệu Băng Nhi, tôi yêu em!

.....

- Triệu Băng Nhi, đừng rời bỏ tôi.

.....

- Triệu Băng Nhi, nếu cô đã quyết định ra đi tuyệt tình đến mức không 1 lý do để lại, vậy thì cũng đừng đem bộ mặt đáng thương đấy trở lại bằng 1 lời giải thích. Tôi sẽ đem cô trả về ngày đầu tiên đụng mặt, cô muốn giết tôi, còn tôi.....lại muốn bóp chết cô....!

Gương mặt xinh đẹp của nữ nhân ấy đang nhỏ ra từng giọt lệ ai oán trông đến đau lòng. Cô từng bước lùi lại phía sau cách xa hẳn từng chút 1, bỗng phút chốc 1 ngọn lửa chói mắt bùng lên nuốt gọn lấy thân ảnh mảnh mai khiến hẳn hoảng hốt gọi tên:

- Băng Nhi, Băng Nhi...!

Đôi mắt chợt bừng tỉnh, đi đâu đầu tiên nhìn thấy là nơi trần nhà màu trắng lạnh lẽo, tất cả những ký ức vừa rồi như 1 cơn ác mộng ủa về, hẳn đã nhớ lại tất cả.

Lúc này cánh cửa phòng bật mở, Vĩnh Kiệt từ ngoài đi vào thấy vậy liền vội vàng tiến lại gần:

- Thiên Uy, cậu tỉnh rồi sao?

Hắn lúc này mới chuyển tầm nhìn sang phía anh, đôi mắt chợt trở nên sâu hoắm, lạnh giọng nói:

- Vĩnh Kiệt, mình đã nhớ lại tất cả rồi.

Anh nghe vậy lại khó hiểu nhìn hắn:

- Nhớ? Nhớ chuyện gì?

Thiên Uy không để tâm đến lời anh nói, suy nghĩ quay vòng lại những ký ức khi nãy. Hắn bây giờ mới hiểu được, tại sao Ngạo Thiên lại luôn đối đầu với hắn, thì ra là vì hắn đã hại chết mẹ anh, cũng đã hại chết mẹ mình.

Tâm can hắn lúc này chợt thắt chặt lại đến khó thở, tổn thương cùng uất hận chông chênh lên nhau, hắn lúc này cảm thấy trống rỗng vô cùng.

Bất chợt trong suy nghĩ lại loé lên 1 hình ảnh, hắn vội vã ngẩng bật dậy nhìn sang Vĩnh Kiệt:

- Vĩnh Kiệt, Băng Nhi...cô ấy đâu rồi?

Vĩnh Kiệt nghe vậy lại nhìn hắn có chút chần chừ rồi nói:

- Mình cũng có 1 đi đầu thắc mắc, Băng Nhi nói với mình là cậu bị người khác bắt giữ, cô ấy sẽ đến điểm hẹn trước còn mình quay về triệu tập anh em đến sau. Chỉ là khi mình đến, ngọn lửa đã cháy rất lớn, đội cứu hộ mất mấy tiếng mới dập tắt được nó, sau đó liền đi vào kiểm tra nhưng không hề thấy cô ấy hay bất cứ đồ vật gì liên quan.

Hắn nghe vậy khẽ nhủ mày rồi bất giác nói:

- Không thể nào, lúc đó mình có cảm giác cô ấy đã đưa mình ra khỏi đám cháy.

- Thiên Uy, người đưa cậu ra chính là trợ lý của cậu Kiều Tuệ Linh.

- Kiều Tuệ Linh?

- Phải, mình đến đã thấy cô ta và cậu bị ngất ở phía bên ngoài, hơn nữa trong đám cháy còn tìm được đôi guốc của cô ta. Có lẽ là cô ta đã cứu cậu.

Hắn lúc này cảm xúc trở nên hỗn loạn, 1 phần thấy may mắn bởi vì cô không bị nguy hiểm, 1 phần lại thấy tổn thương bởi cô không còn màng đến hắn. Một trời tâm tình hắn dành hết cho cô, quãng thời gian một lòng một dạ với cô, cuối cùng trái tim cô vẫn như một tảng băng, dù nắng to cỡ vào vẫn vô tình không tan chảy.

Hắn khẽ cười khổ 1 cái, có lẽ đoạn tình cảm này trước giờ chỉ mình hắn lẫn tưởng. Vậy lẫn tưởng này đã đủ rồi nên tỉnh mộng đi thôi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Cùng lúc này, ở trong căn phòng cấp cứu ngay tại bệnh viện đó, cánh cửa bật mở, nữ y tá vội vàng bước ra ngoài, tháo chiếc khẩu trang xuống mà hướng đến Ngạo Thiên gấp gáp nói:

- Bệnh nhân đã hít khói quá lâu dẫn đến tình trạng hôn mê, 1 phần gương mặt bị bỏng nặng. Đặc biệt, do hít phải khí nitric oxides quá nhiều làm ảnh hưởng đến thai nhi, bệnh nhân cần phẫu thuật để lấy thai nhi nếu không sẽ ảnh hưởng đến tính mạng.

Ngạo Thiên nghe vậy chột lạng người, giá mà anh có thể đến sớm hơn thì có lẽ cô không phải chịu những thương tổn như vậy. Giá mà anh đến sớm hơn thì bằng mọi giá dù phải nhảy vào lửa để cứu hắn anh cũng làm, chỉ cần cô được bình yên.

Khi anh nhận được điện thoại của Trí Hào, ở ngoài thành phố anh liền tức tốc quay trở về biệt thự đi đến phòng hệ thống máy, bật tất cả các định vị lên mới có thể dò được vị trí của cô. Thời gian dù đã rút ngắn nhưng vẫn không thể đến kịp lúc.

Khi vừa tới địa điểm, chỉ thấy 1 cô gái đang vất vả diu hắt ra, anh cũng chẳng có thời gian để ý li ền chạy lại phía 1 máy nước g ần đó dội cho ướt người r ồi đi thẳng vào biển lửa. Cảnh tượng khi ấy thật kinh hoàng, thân ảnh nhỏ bé của cô nằm gọn trong vòng vây của ngọn lửa cùng khói đen nghịt, trong lòng anh khi ấy lại r ầy lên sự lo lắng đến đáng sợ. Không quan tâm tất cả, chỉ biết bất chấp mà lao vào cứu cô.

Người nữ nhân này, anh rốt cuộc đã tận tâm, tận tình với cô, đáng tiếc là cô đã trót dành hết cho một kẻ vốn là đến sau.

Ngạo Thiên lúc này cảm thấy tim mình như đang còn bị lửa thiêu đốt đến bỏng rát và đau đớn, anh nhắm chặt mắt lại r ồi hít 1 hơi thật mạnh mà thở hắt ra "Băng Nhi, xin lỗi nhưng tôi không còn cách nào khác".

Đôi mắt bất mở, anh hướng đến nữ y tá kia, dáng vẻ bất lực nói:

- Tiến hành phẫu thuật.

Nữ y tá nghe vậy gật đầu 1 cái r ồi nhìn anh nói:

- Được, vậy mời anh đi theo tôi ký vào giấy cam đoan.

Nói r ồi nữ y tá ấy cũng quay người rời đi, Ngạo Thiên đứng đấy tuyệt vọng nhìn v ề phía cánh cửa phòng phẫu thuật, thanh âm mang mùi vị chua xót:

- Băng Nhi, em vì bảo vệ đứa bé mà không để tôi đụng đến. Nhưng em lại vì hắt, bất chấp mạng sống của mình, bất chấp cả mạng sống của đứa bé để lao vào cứu hắt....(anh dừng lại khẽ cười kh ỏi 1 cái r ồi m ỉa mai nói)...nhi ều năm chỉ dạy em và huấn luyện em, cuối cùng tất cả đổ bể vì 1 chữ tình, vì 1 người nam nhân khác.

Đôi mắt anh đã trở nên đỏ hoe, cố gắng nén xuống những cảm xúc r ồi quay người rời đi.

B ầu trời ngoài kia phút chốc kéo đến những đám mây đen khiến vạn vật phủ lên 1 màu xám xịt, cô đơn và đau thương tràn trề

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ngày hôm sau, Kiều Tuệ Linh đi đến thăm hắn, tay còn cầm 1 giỏ hoa quả đi vào nhìn hắn mà tươi cười:

- Thiên Uy, nghe nói anh đã tỉnh dậy nên em đến thăm.

Vừa nói ả vừa đi lại phía giường hắn rồi đặt giỏ hoa quả lên bàn.

Thiên Uy không để tâm đến ả, tầm mắt vẫn hướng ra phía cửa sổ kia lạnh giọng hỏi:

- Sao cô biết địa điểm đó?

Kiều Tuệ Linh đang cầm con dao gọt hoa quả bỗng khựng lại nhưng rất nhanh sau đó liền nhìn hắn nói:

- Hôm đấy em là vô tình nghe được cuộc nói chuyện của cô gái kia với Vĩnh Kiệt, lo anh gặp chuyện nên bắt xe đến đó.

Hắn nghe vậy liền nhíu mày nhìn sang ả:

- Cô gặp Băng Nhi? Cô ấy đến tìm tôi sao?

- Phải, nhưng lúc đó anh không có ở Vũ Thị, cô ấy định quay đi thì gặp Vĩnh Kiệt đến.

- Vậy khi cô đến đó có thấy cô ấy không?

Kiều Tuệ Linh vẻ mặt có chút biến sắc nhưng vẫn nặn ra 1 nụ cười rồi lắc đầu:

- Em cũng nghe cô ấy nói sẽ đến cứu anh nhưng khi đến thì không thấy ai cả, mà khi ấy ngọn lửa rất lớn. Em từ phía ngoài nhìn vào chỉ thấy anh đang nằm gục trên đất liền vội vã đi vào đỡ anh ra. Thật sự không hề thấy cô ấy.

Hắn nghe vậy trong lòng bỗng nhói lên 1 tia đau đớn, dù là không muốn cô gặp nguy hiểm nhưng cũng thật tổn thương khi cô biết hắn gặp nguy hiểm mà lại chẳng màng đến.

Thiên Uy bàn tay siết chặt lấy tấm chăn, đôi mắt liền trở nên sắc lạnh:

- Việc cô cứu tôi, yên tâm tôi sẽ không bạc đãi cô.

Kiêu Tuệ Linh nghe vậy chỉ mỉm cười gọt hoa quả rồi bình thản nói:

- Thiên Uy, em không cần những cái đó. Chỉ cần anh không sao là được rồi.

Hắn không quan tâm đến lời của cô trong đầu lúc này chỉ toàn là những tổn thương về cô mà tim gan cứ thắt chặt lại.

Những ngày về sau, hắn ở bệnh viện mong chờ cô 1 lần đến thăm hỏi nhưng ngoài Vĩnh Kiệt và Kiêu Tuệ Linh ra thì cô cũng không 1 lần xuất hiện.

Thiên Uy đứng ở bên cửa sổ, không còn là Tây trang sang trọng nữa mà thay vào đó là bộ quần áo thùng thình của bệnh viện, lại trông hắn trở nên yếu đuối và cô độc đến đáng thương: "Băng Nhi, nếu em thật sự đã tuyệt tình vậy cũng đừng trách tôi không nhớ đến tình nghĩa."

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

1 tuần sau, tại bệnh viện, trong căn phòng với gam màu trắng buồn bã, nữ nhân nằm trên giường cả người hao gầy và xanh xao, 1 phần gương mặt bị lớp băng che khuất nhưng vẫn cảm nhận được từng đường nét xinh đẹp của cô.

Bỗng chốc hàng mi cong vút tưởng như đã lâu không có động đậy, giờ phút này liền bật mở. Nữ y tá túc trực bên cạnh thấy vậy liền hốt hoảng chạy ra ngoài gọi lớn:

- Bác sĩ, bệnh nhân ở phòng VIP số 5 đã tỉnh lại.

Lời vừa dứt thì 1 đội ngũ y bác sĩ liền vội vã đi vào, tiến hành 1 cuộc kiểm tra tổng thể.

- Quả là kỳ tích, không nghĩ cô ấy có thể tỉnh lại nhanh đến như vậy. Mau gọi cho Tổng tiên sinh.

Nữ y tá nghe vậy liền gật đầu chạy ra ngoài mà cô ng ỡ đầy vẻ mặt chẳng 1 chút cảm xúc, cứ dờ dẩn người như vậy dù bác sĩ có hỏi gì cũng không trả lời 1 từ.

Lúc sau, Ngạo Thiên nét mặt hồi hã đi vào trong, nhìn thấy cô ng ỡ đầy trong lòng thầm cảm tạ ơn trời.

Anh tiến lại gần phía cô r ỡ hướng đến vị bác sĩ hỏi:

- Cô ấy sao r ỡ.

- Tất cả mọi thứ đều bình thường chỉ là vấn đề tâm lý, chúng tôi có hỏi nhiều cái nhưng cô ấy đều không trả lời.

Anh nghe vậy lại nhìn đến cô 1 tia thương xót r ỡ nhẹ giọng nói:

- Được r ỡ, các người ra ngoài đi. Để tôi nói chuyện với cô ấy.

Mọi người nghe vậy cũng gật đầu trở ra r ỡ đóng nhẹ cánh cửa lại.

Không gian bây giờ chỉ còn 2 người, Ngạo Thiên từ từ ng ỡ xuống bên mép giường r ỡ nhìn cô đau lòng mà hỏi:

- Băng Nhi, em có cảm thấy chỗ nào không được khỏe, nói tôi biết được không?

Cô không đáp lại anh, vẫn chỉ hướng đôi mắt vô cảm ra phía ngoài.

Anh thấy vậy mà tâm can cứ thắt chặt lại, vẫn gắng gượng nói:

- Băng Nhi, nếu không sao, ngày mai chúng ta về nhà được không?

Đáp lại anh vẫn chỉ là 1 khoảng không tĩnh lặng, Ngạo Thiên lại càng lo lắng mà gấp gáp hơn:

- Băng Nhi, tôi xin em, chỉ nói 1 từ thôi. Em có biết im lặng như vậy rất đáng sợ không?

Cô lúc này lại có phản ứng, từ từ quay mặt về phía anh, bàn tay chậm rãi đặt lên bụng rồi bình thản nói:

- Đứa bé....mất rồi?

Ngạo Thiên nghe vậy chợt lặng người, đôi mắt nhìn cô lại muôn vàn sự thương xót, khó khăn nói:

- Băng Nhi, tôi thật sự không còn cách nào khác. Đứa bé, bắt buộc phải bỏ mới có thể cứu được em.

Những tưởng cô nghe xong sẽ đau đớn mà khóc lóc nhưng vẻ mặt cô vẫn bình thản đến kinh ngạc.

Băng Nhi chậm rãi đưa bàn tay lên ôm nhẹ lấy 1 phần gương mặt bị băng lại rồi lạnh giọng nói:

- Sẽ để lại sẹo?

Ngạo Thiên nhìn cô mà đau lòng, thà cô cứ khóc, cô cứ điên cuồng gào thét anh có lẽ sẽ cảm thấy an tâm hơn. Nhưng tất cả những gì cô thể hiện ra là 1 vẻ mặt không 1 tia cảm xúc:

- Băng Nhi, em đừng lo, vết sẹo này tôi đã liên lạc với bác sĩ thẩm mỹ của Hàn Quốc, ông ấy có cách chữa lành cho em.

Băng Nhi nghe vậy cũng chẳng có phản ứng lại chỉ lạnh giọng nói:

- Tôi muốn 1 mình.

- Băng Nhi, em...

Không đợi cho anh nói hết câu cô liền lặp lại 1 lần nữa:

- Tôi muốn 1 mình.

Ngạo Thiên nhìn vẻ mặt cương quyết của cô cũng chỉ đành thở dài, bất lực nói:

- Được rồi, nhưng em không được làm điều gì ngu xuẩn. Tôi sẽ ở bên ngoài đợi em.

Nói rồi anh cũng đứng dậy trở ra ngoài.

Nghe được tiếng cánh cửa đóng lại, Băng Nhi mới từ từ bước xuống giường đi về phía cửa khoá trái lại rồi chậm rãi hướng đến chiếc gương nhỏ được treo trên bức tường kia mà ngắm nhìn thân ảnh héo úa được phản chiếu lại.

Bàn tay cô run rẩy đưa lên tháo chiếc băng xuống, 1 mảng lớn thâm đen của bên má trông đến khiếp sợ.

Băng Nhi kinh hãi lùi lại phía sau, đôi mắt cũng liền trở nên đỏ hoe, cô điên cuồng vứt hết đồ đạc ném xuống đất mà gào lên khóc.

Tiếng cốc chén đập vỡ kêu loảng xoảng, bàn tay đã tứa máu nhưng cô vẫn không có ý định dừng lại.

Trên sàn nhà lạnh lẽo vương vãi những mảnh vỡ, dòng máu đỏ cũng những giọt nước mắt bi ai.

Ngạo Thiên từ phía ngoài nghe âm thanh liền vội vàng chạy lại mở cửa nhưng không được liền đập liên tục:

- Băng Nhi, mở cửa cho tôi. Mọi việc đều có cách giải quyết. Em không được tự làm tổn thương mình như vậy.

Cô dường như không nghe lời anh nói, vẫn điên cuồng ném mọi đồ đạc xuống đất.

1 nửa gương mặt đã huỷ hoại lại khiến cô lúc này trông như 1 con quỷ điên dại.

Băng Nhi không ngừng gào thét, nước mắt vẫn thi nhau tuôn cùng với dòng máu đỏ đau xót.

Cô bỗng chốc lại cười điên dại, đứa bé mất rồi, gương mặt cũng cũng hoá thành quỷ, cô còn tư cách gì để gặp hắn đây.

Ở phía ngoài Ngạo Thiên vẫn không ngừng đập phá cánh cửa, bảo vệ lúc này mới chạy đến lấy chìa khoá dự phòng mà mở cửa.

Ngạo Thiên vội vã đi vào mà chạy đến chỗ cô, ai ngờ cô kích động cần lấy mảnh vỡ đâm về phía anh.

Ngạo Thiên không kịp né tránh, chỉ đưa cánh tay lên đỡ, 1 đường xoẹt qua khiến cánh tay tứa máu.

Băng Nhi vẫn không để ý đến, bàn tay cần mảnh vỡ càng siết chặt hơn đâm sâu cả vào da thịt cô.

Ngạo Thiên thấy vậy liền dùng chân đá vào cánh tay cô, mảnh vỡ theo đó tuột ra rồi rơi xuống đất.

Anh vội vàng tiếng đến ôm chặt lấy cô mà dỗ dành:

- Băng Nhi, em bình tĩnh lại được không? Ngược đãi bản thân mình như vậy thì có ích gì?

Cô lúc này ở trong lòng anh đã kiệt quệ sức, chỉ đành biết buông thả mà khóc 1 trận ầm ỹ.

Cho đến bây giờ, cô ngoài buông bỏ thì chẳng còn 1 sự lựa chọn nào khác.

Tâm can vẫn nhói lên từng đợt nhức nhối, tim cô như bị ai bóp chặt đến khó thở, giây phút này cô lại tuyệt vọng đến nỗi chẳng thể làm được gì ngoài nước mắt tràn trề.

Một khi tình yêu đã chẳng còn đích đến nữa, thì có lẽ nên dành cho nhau 1 chữ "thương". Tình cảm vẫn vậy, vị trí người đó trong lòng vẫn vậy chỉ là không thể yêu được nữa. Bởi vì con người ta đã quá nhiều mệt mỏi, bởi vì trái tim họ đã rạch nhiều vết thương và rồi thứ chia rẽ họ lại chính là tình yêu của họ. Nực cười và vô cùng nực cười.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ngày hôm sau, trên tầng cao nhất của toà nhà chọc trời mang tên Vũ Thị, nam nhân ngồi trên ghế đáng vẻ lạnh lùng hướng đôi mắt về phía lớp cửa kính sát đất mà nhìn về nơi bầu trời xanh thẳm.

Hắn nhớ lại khoảnh khắc khi ấy, rõ ràng hắn cảm nhận được trong đám lửa nóng rực ấy là cô đã đến cứu hắn nhưng tại sao Vĩnh Kiệt lại không tìm thấy cô, mà cô thời gian qua cũng không đến tìm gặp hắn, chẳng nhẽ tất cả chỉ đều do hắn ảo tưởng, cô thật sự không hề đến?

Bỗng từ phía ngoài vang lên tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn:

- Vũ tổng, Trương thiếu gia muốn gặp ngài.

Hắn ở bên trong nghe vậy chỉ lãnh đạm nói:

- Để cậu ấy vào.

Lời vừa dứt, cánh cửa cũng bật ra, Vĩnh Kiệt từ phía ngoài đi vào tiến lại phía ghế đối diện hắn mà ngồi xuống:

- Thiên Uy, Băng Nhi - cô ấy đang ở bệnh viện.

Hắn nghe vậy gương mặt liền hoảng hốt nhìn sang anh:

- Bệnh viện? Cô ấy bị làm sao?

- Mình đã tốn rất nhiều thời gian mới có thể đi đầu tra được từ người của Ngạo Thiên. Chỉ biết cô ta ở bệnh viện, mọi thông tin hồ sơ bệnh án đều bị Ngạo Thiên che dấu, không đi đầu tra ra được gì.

- Vĩnh Kiệt, mình có cảm giác Băng Nhi đã đến cứu mình, chỉ là không hiểu tại sao không tìm thấy cô ấy. Nếu cô ấy ở bệnh viện, chẳng phải là bị thương từ hôm đấy sao? Mình muốn đến gặp cô ấy.

- Thiên Uy, mình đã đi đầu tra được số phòng của Băng Nhi, nhưng Ngạo Thiên luôn cho người canh giữ, chỉ sợ rất khó gặp được.

- Mình không quan tâm. Bất kể là ai cũng không ngăn cản được.

Nói rồi hắn cũng đứng dậy với lấy chiếc áo vest mặc vào rồi trở ra ngoài.

Vĩnh Kiệt ngửi thấy chỉ đàn hương dài mà lắc đầu bất lực.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Hắn lái xe thẳng đến bệnh viện, theo số phòng mà Vĩnh Kiệt đã gửi mà đi thẳng vào.

Quả nhiên Ngạo Thiên đã cho người bảo vệ chặt chẽ khu này, chỉ có bác sĩ và y tá riêng mới được đi vào.

Hắn tiến lại phía căn phòng ấy, 1 người áo đen bước lên đưa tay ra chắn ngang:

- Bang chủ đã cấm dận, không ai được phép vào.

Hắn nghe vậy liền đưa tay ra bắt lấy cánh tay tên đó vặn ngược lại rồi dùng 1 lực mạnh đâm thẳng vào bụng khiến tên đó ngã lăn ra đất.

Đám người kia thấy vậy liền xông lên đánh trả lại hắn, 1 trận ẩu đả hỗn loạn xảy ra mà không ai dám bước vào ngăn cản.

Tuy nội lực của hắn khác mạnh, nhưng 1 mình cũng không đánh trả lại được cả đám người như vậy, hắn bắt đầu tiếp nhận những đòn đánh trả.

Bỗng từ phía sau truyền đến 1 giọng nói:

- Dừng tay.

Lời vừa dứt, đám người áo đen kia cũng ngừng đánh trả, rồi cúi đầu chào:

- Bang chủ.

Thiên Uy lúc này quay người lại nhìn đến anh, vẻ mặt liền trở nên sắc lạnh:

- Tao muốn gặp cô ấy.

Ngạo Thiên từng bước chậm rãi tiến về phía hắn, bình thản nói:

- Mày nghĩ chỉ cần mày muốn là được sao?

Hắn nghe vậy bờ môi khẽ cong lên ý cười giễu:

- Ngạo Thiên, tao có đủ khả năng để đánh bật mày nhưng hôm nay đến đây tao chỉ muốn hỏi cô ấy 1 chuyện mày đừng nghĩ tao nói vậy là đang xin phép mày.

Ngạo Thiên nghe hắn nói vậy cũng cười khẩy 1 cái, bất giác lại đứng sang 1 bên rồi nhìn hắn bình thản nói:

- Để cho hắn vào.

Đám người kia nghe vậy liền dàn sang 2 bên, cùng lúc đấy Băng Nhi ở bên trong nghe tiếng ền lại mở cửa bước ra.

Khoảnh khắc 4 mắt nhìn nhau loé lên vạn tia thương đau đến tột cùng.

Cô thấy hắn lại vội vàng quay vào đóng cửa khoá trái lại mà hắn thấy vậy liền vội vàng chạy đến:

- Băng Nhi, em thật sự không muốn gặp tôi?

Bên trong không truy ền ra bất cứ 1 âm thanh nào, hấn thấy vậy khẽ cười nhạt 1 cái, hoá ra chỉ có hấn lại khao khát nhìn thấy cô như vậy.

Tim gan đau đớn đến rỉ máu nhưng hấn vẫn cố nán lại mà gượng nói:

- Băng Nhi, tôi chỉ muốn hỏi em 1 câu. Nếu có thì hãy trả lời, nếu không thì cứ giữ im lặng như vậy....(hấn dừng lại 1 lúc rồi chậm rãi tiếp lời)...Băng Nhi, ngày hôm đó, em có đến khu nhà cháy phải không?

Cô lúc này ở phía bên trong ng ỗ thụp xuống, bàn tay đưa lên bịt chặt lấy miệng mình để ngăn đi tiếng nấc, mái tóc dài buông xoã che đi 1 bên gương mặt quý quái.

Cô ngay lúc này chỉ muốn mở cửa ra mà oà vào lòng hấn kể lể những tổn thương mất mát nhưng chỉ sợ hấn nhìn thấy cô liền cảm thấy kinh sợ mà né tránh.

Băng Nhi siết chặt bàn tay đưa lên dấm mạnh vào lồng ngực mình, nước mắt mắt đặc chảy dài xuống thấm sâu vào từng ngón tay đến tê tái.

Cô 1 câu cũng không thể trả lời hấn, bởi đã quá đau, đã quá tổn thương nhau, thà im lặng có lẽ sẽ tốt hơn.

Hấn ở phía bên ngoài cứ đứng lặng ở đấy mà chờ đợi từng giây trôi qua tĩnh lặng.

Bất giác lại cười khở 1 cái, sự im lặng của cô cũng là câu trả lời mà hấn đang tìm. Cô thì ra là không có đến, cô thì ra là không để hấn vào trong lòng, hấn còn đứng đây làm gì nữa? Chờ đợi 1 lời giải thích vì sao cô lại không đến ư? Nực cười!

Cả thân ảnh to lớn, cô độc mà quay người lại tiến về phía trước, mỗi bước chân như muôn ngàn mũi dao đâm thẳng vào đến đau đớn.

Có nhiều khi lời nói chỉ làm tăng thêm sự hiểu lầm. Nhưng có nhiều khi không nói, lại vô tình tạo nên cánh cửa ngăn cách. 2 người bọn họ, kẻ cố chấp, người lại đầy thương tổn, không 1 lời giải thích, cũng không cần 1

lời giải thích, cứ vậy mà ngoảnh mặt về 2 phía trái chiều, im lặng đẩy xa nhau.

Có lẽ sự hiểu lầm chỉ là chuyện vài giây phút, nhưng để thấu hiểu nó lại phải dùng cả 1 kiếp đời.

Hắn đi thẳng ra xe mà ngồi vào, bàn tay với lấy chiếc điện thoại bấm 1 dãy số rồi lạnh giọng nói:

- Đã bắt được cô ta chưa?

-

- Được, đưa cô ta xuống hầm. Đợi tôi về xử lý.

Nói rồi hắn liền vứt điện thoại sang 1 bên, gương mặt lúc này toát ra tà khí giết người đến khiếp sợ, bàn chân dẫm mạnh vào chân ga mà lao đi vun vút.

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Buông Thả

Trong căn phòng gam màu trắng xoá lạnh lẽo, cô gái mặc trên mình bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình ngẩng đầu thu mình sau cánh cửa gai góc.

Mái tóc dài buông xoã xuống che đi 1 bên gương mặt, chỉ còn thấy được nửa bên kia những đường nét tuyệt mỹ nhưng lại mang dáng vẻ bi ai đến nao lòng.

Dòng lệ trong suốt cứ chảy dài xuống nối tiếp nhau ướt đầm cả bàn tay hao gầy, những tiếng nức nở cố kìm nén bật ra đứt quãng tạo nên 1 không gian u uất.

Thứ cảm giác mà bản thân đã yêu người ta một cách tha thiết nhưng đến cuối cùng lại vẫn phải buông tay, trong lòng còn rất yêu nhưng vẫn không thể nào quay trở lại bên nhau như những ngày đầu tiên, đó là thứ cảm giác đau đớn và day dứt vô cùng.

Cô ngay từ lúc đầu đã luôn đặt 1 rào cản với hắn, cũng biết trước được sẽ chẳng đi đến đâu nhưng cuối cùng lý trí lại bị đánh bại bởi con tim, vẫn bất chấp yêu cũng như bất chấp bước chân vào sự đau khổ đã vạch ra trước. Chỉ là không lường trước được rằng, sự đau khổ ấy lại đau đến mức chết đi sống lại như vậy.

Cùng lúc này, cánh cửa phòng được Ngạo Thiên mở ra bằng chìa khoá đã chuẩn bị sẵn, anh chậm rãi tiến phai phía cô rồi từ từ ngả xuống bên cạnh.

Bàn tay đưa lên định giúp cô lau đi nước mắt, nhưng ai ngờ Băng Nhi lại né tránh khiến anh có phần hụt hẫng mà cười khổ.

Rõ ràng là không thể có cô 1 lần nào nhưng tại sao lại có cảm giác mất cô đến muôn vạn ngàn lần như vậy.

Anh cảm giác đôi môi chọt rẩy lên 1 vị đắng bởi không thể dễ dàng thốt lên 1 lời yêu. Cảm giác trái tim len lỏi vị chát bởi tình yêu thì mãnh liệt nhưng lại không được đón nhận.

Ngạo Thiên đưa bàn tay chạm nhẹ lên mái tóc cô rồi khẽ vuốt ve nó, anh biết cô sẽ không chịu gặp hắn nên mới đồng ý để cho hắn vào, chỉ là nhìn thấy cảnh tượng này, anh lại cảm thấy đau lòng vô cùng:

- Băng Nhi, bác sĩ nói sức khỏe của em đang dần ổn định, ngày mai chúng ta sẽ về nhà.

Cô nghe vậy mới chậm rãi nhìn về phía anh, bàn tay túm chặt lấy lồng ngực mình, nước mắt nói:

- Ngạo Thiên, tôi thấy mình không hề ổn, thật sự không ổn chút nào. Tim tôi rất đau, đau đến mức như ngàn mũi dao đang đâm vào nó vậy, không thể thở được...làm ơn, anh hãy bảo bác sĩ cắt bỏ nó ra khỏi người tôi được không...tôi thật sự sống không nổi nữa.

Anh trông bộ dạng cô như vậy cũng đau đớn chẳng kém, vòng tay ra ôm lấy cô vào lòng mà siết chặt lại:

- Băng Nhi, em không được nói như vậy, em còn ba mẹ, còn cả em trai, em quên rồi sao? Trở về nhà, tôi sẽ để ba mẹ em được tự do, tôi sẽ cho em cùng đoàn tụ với bọn họ. Tất cả mọi cái, tôi sẽ trả lại cho em như ban đầu, được không?

Cô không trả lời, chỉ ở trong lòng anh mà oà lên khóc.

Khi biết anh là người đã gây ra cuộc chia ly giữa gia đình cô, cô đã rất hận anh.

Và nỗi hận lại nhân đôi lên khi anh lại tiếp tục là người ngăn cách giữa cô và hắn.

Chỉ là, cho đến bây giờ, cô mới phát hiện ra rằng, mọi nỗi hận đó cô đã chẳng còn để tâm từ lâu rồi bởi cô vốn dĩ đã đặt hết mọi tâm tình vào hắn.

Con người ta có lẽ khi đã tổn thương quá nhiều, nỗi mất mát đã quá lớn thì tất cả mọi cái liền trở nên không còn quan trọng nữa.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Nơi tiếng nhạc xập xình đến inh tai nhức óc, cả gương mặt tuần mỹ khi ẩn khi hiện dưới ánh đèn nhấp nháy mờ ảo lại khiến hắn trở nên thu hút vô cùng.

Lúc này Vĩnh Kiệt từ phía ngoài đi vào, tiến đến chiếc ghế đối diện hắn mà ngồi xuống, ưu tư nói:

- Cô ấy không đến?

Hắn nghe nhưng không trả lời, chỉ với lấy ly rượu đưa lên miệng uống cạn rồi đặt mạnh xuống bàn.

Vĩnh Kiệt nhìn vậy cũng đủ hiểu, anh chỉ lẳng lặng rót rượu ra ly rồi cầm lên mà nhấp nháp chút một, 1 lời cũng chẳng nói ra bởi anh biết hắn cần lúc này chỉ là 1 người bạn ngồi bên cạnh cùng hắn uống rượu giải sầu.

1 lúc sau, 1 bóng người phụ nữ đi lại phía ghế của hắn mà ngồi xuống, Vĩnh Kiệt khẽ nhíu mày nhìn người vừa đến bất giác lại gọi tên:

- Kiều Tuệ Linh.

À ta ngồi sát bên hắn khẽ mỉm cười nói:

- Thiên Uy, anh gọi em đến đây có chuyện gì?

Hắn nghe vậy nhưng cũng không nhìn sang mà chỉ lãnh đạm nói:

- Rót rượu.

Ả nhìn hắn có chút ngỗ ngàng nhưng ngay sau đó cũng mỉm cười làm theo.

Vĩnh Kiệt ng ẩ đẩy nhìn hắn khó hiểu mà lên tiếng:

- Thiên Uy, cậu đang muốn làm gì?

Hắn lúc này vòng tay qua ôm lấy bờ vai của Ki ều Tuệ Linh, uống ly rượu mà ả đưa lên, về mặt bình thản nói:

- Chẳng phải cô ấy là người cứu mình sao? Cũng nên quan tâm 1 chút.

Vĩnh Kiệt nghe vậy khẽ nhú mày có chút bức bối nói:

- Thiên Uy, cậu điên r ồ.

- Điên? Trước giờ nữ nhân bên cạnh mình vẫn luôn không thiếu, cậu không cần phải ngạc nhiên như vậy.

Quả thật hắn trước giờ luôn thay phụ nữ như thay áo nhưng từ khi gặp cô tuyệt nhiên lại chẳng đụng đến nữ nhân nào.

- Thiên Uy, tốt nhất đừng nên dùng cách này để che lấp đi vết thương của mình, bởi nó chỉ càng khiến cậu thêm day dứt thôi.

Hắn nghe vậy lại trừng mắt nhìn sang anh, vòng tay ôm Ki ều Tuệ Linh càng siết mạnh hơn:

- Vậy cậu bảo bây giờ mình phải nhớ đến 1 người mà không xem mình là gì sao? Trương Vĩnh Kiệt, cậu có biết đi đâu mình day dứt nhất bây giờ là gì không? Là đã quá thật lòng với cô ta.

- Cho dù là vậy cậu cũng không thể chối bỏ được là cậu đã yêu cô ấy.

Câu nói của Vĩnh Kiệt động đến nỗi tự ái của hắn. Phải, hắn là yêu cô, chính là yêu muốn đến điên dại nhưng cô lại 5 lần, 7 lượt chà đạp lên tình cảm của hắn 1 cách không thương tiếc. Đối với 1 kẻ tự cao, tự đại như hắn, đấy là nỗi tự ái lớn nhất.

- Nếu cô ta đã không cần đến nó, vậy thứ tình cảm này mình cũng chẳng cần phải giữ. Từ giờ đừng nhắc đến chuyện ấy trước mặt mình.

Nói rồi hắn liền uống cạn ly rượu trên tay Kiều Tuệ Linh rồi quay sang siết chặt lấy vai ả kéo áp sát vào người hắn, cúi xuống truyền rượu từ miệng sang cho ả trong con mắt ngỗ ngược của Kiều Tuệ Linh và sự khó chịu của Vĩnh Kiệt.

Anh nhìn cảnh tượng trước mặt lại cảm thấy bức bối cho sự cố chấp của hắn, đặt mạnh ly rượu xuống bàn rồi đứng dậy trở ra ngoài.

Hắn lúc này đã truyền hết rượu từ miệng sang cho ả rồi mới rời ra, đôi mắt sắc lạnh quét lên gương mặt đang ngậy dại vì nộ hân và men rượu kia mà vô cảm nói:

- Hậu hạ tôi.

Nói rồi hắn ôm eo ả đứng dậy, mà ả cũng ngả ngón dựa sát vào người hắn đi ra ngoài.

Hắn kéo ả vào 1 căn phòng sang trọng ở trên tầng cao nhất của khách sạn Ngự Thiên.

Không nhẹ nhàng mà thẳng tay hất mạnh ả lên giường, xé toạc cả y phục lẫn nội y trên người ả.

Kiều Tuệ Linh bị bất ngờ có chút rùng mình nhưng biết sắp đạt được ý định nên cũng nhanh chóng phối hợp với hắn.

Tất cả được trút bỏ hết, bàn tay thô bạo nhào nắn bầu ngực ả đến méo mó, hắn cũng chẳng cần dạo đầu mà đâm thẳng vào bên trong ả 1 cách cuồng bạo.

Kiều Tuệ Linh đau đớn kêu lên 1 tiếng, ả vốn đã không còn trinh trắng chỉ là đi tìm mồi nên ả đã mất kha khá tiền để vá lại màng trinh của mình, cảm giác vẫn đau đớn như lần đầu vậy.

Về sau khi đã dần làm quen được với sự mãnh liệt của hắn, ả cũng bắt đầu thoả mãn kẹp chặt lấy hông hắn mà rên rỉ.

Hắn ở trên người ả mỗi lúc 1 điên cuồng hơn, mỗi lúc 1 mạnh bạo hơn. Đường như hắn không phải là đang hưởng thụ sự si mê của thể xác mà hắn như đang muốn trút giận lên người ở dưới thân vậy.

Trong căn phòng xa hoa rộng lớn kia, 2 thân ảnh loã lồ dính chặt lấy nhau kéo đến 1 trận kích tình thô bạo.

Chỉ biết trận kích tình ấy, ả đã phải khóc lóc cầu xin hắn buông tha nhưng có lẽ hắn đã là con sói khát máu quá lâu ngày rồi.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ngày hôm sau, Băng Nhi xuất viện trở về biệt thự của Ngạo Thiên, vừa bước chân qua cánh cửa của nhà chính, cô đã thấy ba mẹ mình đã ngồi ở phòng khách chờ đợi.

Hứa Diệp Chi vừa nhìn thấy bóng cô liền vội vã chạy đến, đôi mắt đỏ ngầu nhìn lên gương mặt đã bị che đi 1 nửa bờ mái tóc mà phút chốc đã trực trào nước.

Bàn tay bà run rẩy đưa lên định chạm vào nó thì cô bỗng dừng lại né tránh.

Hứa Diệp Chi thấy vậy chợt khựng tay lại rồi rất nhanh sau đó lại mỉm cười trong nước mắt mà nói:

- Con gái...đừng sợ...Ta chỉ muốn chạm vào nó để san sẻ nỗi đau cùng con...đừng né tránh ta có được không?

Cô nghe vậy lại nhìn đến bà, sống mũi cũng đã cay xè mà đôi mắt chợt đỏ hoe. Không trả lời nhưng cũng không né tránh nữa.

Hứa Diệp Chi thấy vậy mới từ từ đưa tay lại vén mái tóc của cô lên, 1 vết sẹo to lớn và sần sùi dính chặt vào bờ má hao gầy đến khiếp sợ.

Đôi mắt bà cũng có chút kinh hãi nhưng ngay sau đó liền trở nên trìu mến chạm nhẹ vào vết sẹo đó, nước mắt cả 2 cũng theo đó mà chảy dài ra.

Hứa Diệp Chi khẽ cười hiên từ rồi mấp máy nói:

- Con gái của ta...vẫn xinh đẹp như vậy...vết sẹo này chẳng đáng là gì cả... đừng lo sợ gì...bởi chúng ta vẫn yêu thương con.

Cô nghe vậy không kìm được mà oà lên khóc nức nở, Hứa Diệp Chi lúc này cũng vội ôm lấy cô con gái bé nhỏ của mình mà dỗ dành nhưng cũng đâu biết rằng bà lại khóc theo cả cô.

Triệu Băng Thanh ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trước mặt, từ từ đứng dậy đi lại phía 2 người bọn họ. Ông không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm 2 mẹ con họ vào lòng rồi vỗ về. Đứa con gái yêu quý của ông đã chịu quá nhiều đau khổ rồi, năm đấy ông thật sự đã sai lầm khi đem cô đặt vào mối quan hệ dây dưa này. Chỉ sợ những tháng ngày về sau, cô còn phải chịu khổ thêm nữa rồi.

Phút chốc trên gương mặt đã già nua ấy lại chảy ra 1 dòng lệ chua chát, nỗi ân hận, sự day vò và cả niềm thương xót, tất cả những điếu đầy đủ do lỗi lầm của ông gây ra.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Những ngày về sau là khoảng thời gian tẻ nhạt nhất của hắn và cô.

Hắn đối với công việc, bao giờ cũng luôn nghiêm khắc chỉ là đêm xuống lại phóng khoáng bản thân với những nữ nhân, mượn rượu giải sầu nhưng cuối cùng sầu không giải được mà lại càng khiến bản thân nhớ cô đến điên cuồng hơn. Những lúc đó hắn chỉ lặng lẽ lái xe đến biệt thự của Ngạo Thiên, không vào lại chỉ đứng 1 chỗ nhìn vào căn nhà đó, hút hết cả bao thuốc rồi lại lái xe trở về nhà khi trời bắt đầu hửng sáng.

Còn phía trong căn phòng lạnh lẽo kia, bóng người nữ nhân ngẩng đầu thu mình ở góc giường mà hướng đôi mắt ra phía ngoài khung cửa sổ lại trông cô độc đến đáng thương.

Phía bàn kia là 2 khay cơm còn chưa đựng đến, 1 là của bữa sáng, khay còn là của bữa tối nhưng tuyệt nhiên tất cả đều đã nguội lạnh.

Hứa Diệp Chi mở cửa bước vào phòng, nhìn về phía khay cơm còn nguyên ở đấy chỉ khẽ đau lòng đi đến cạnh cô mà ngẩng xuống:

- Băng Nhi, con đã mấy ngày không ăn gì rồi, cũng không chịu uống thuốc. Cứ như vậy làm sao có thể chịu được?

Cô không trả lời bà, tâm mắt vẫn hướng ra phía ngoài khung cửa sổ mà Hứa Diệp Chi thấy vậy cũng chỉ biết nức nở mà khóc thương cho số phận của cô.

Lúc này, Ngạo Thiên từ phía ngoài bước vào, đi đến gần 1 khay cơm lên rồi tiến lại chỗ cô mà đặt xuống:

- Băng Nhi, bác sĩ thăm mý của Hàn Quốc đã xếp lịch cho em rồi. Vài ngày nữa tôi sẽ đưa em sang đó, nhưng em cứ ở trong tình trạng này, liệu có còn đủ sức để mà đi không?

Cô nghe vậy lại không chuyển tâm nhìn mà lắc đầu nhẹ 1 cái rồi bình thản trả lời:

- Không đi.

Ngạo Thiên lúc này tức giận túm lấy bả vai cô mà xoay người cô lại mà lớn tiếng

- Băng Nhi, em nhìn lại bộ dạng của em xem có còn là con người nữa không? Đã mấy ngày 1 hạt cơm cũng không ăn, thuốc cũng không uống. Tôi không hiểu rốt cuộc em là đang suy nghĩ gì, nếu cảm thấy sống mệt mỏi như vậy, thì đừng nên sống nữa.

Chỉ là nhìn thấy cô bỏ bê bản thân như vậy anh tức giận mới nói nhưng ai ngờ cô lại quay mặt nhìn anh, dáng vẻ vô cảm mà lạnh giọng nói:

- Giết tôi đi.

Hứa Diệp Chi nghe cô nói vậy liền đau lòng mà khóc lớn hơn.

Ngạo Thiên cũng cảm thấy bất lực mà ng ỡ phịch xuống nhìn chăm chăm vào gương mặt yếu ớt ấy, không khỏi đau lòng:

- Không ai ép buộc em, là em lựa chọn nhảy vào cứu hấn, mất đi đứa con, huỷ hoại nửa gương mặt cũng là do em chọn, vậy giờ em đang dẫn vật cái gì? Triệu Băng Nhi, tôi yêu em còn em yêu hấn nhưng tên đó lại chẳng hiểu được em, chúng ta là 2 kẻ cùng thất tình. Nhưng nhìn bộ dạng tự hành hạ bản thân mình của em mà xem, đến tôi cũng cảm thấy chán ghét. Băng Nhi, nếu hấn thật sự là yêu em, vậy những đi ều em mất mát hấn phải là người bù đắp. Tôi để em đi đấy...(cảm xúc bỗng chốc không kìm nén lại được, trái tim anh tổn thương mà gằn lên từng chữ)...ĐI ĐI....!

Băng Nhi nghe vậy lại ng ỡ ngàng nhìn sang anh, dòng lệ từ lúc nào đã vô thức mà chảy dài ra.

Đáng lẽ như trước kia, khi cô nghe những lời này, cô chắc chắn sẽ không ng ần ngại chạy về bên cạnh hấn, chỉ là bây giờ, thời thế đã thay đổi, cô không thể cũng không có lý do nào để trở về bên cạnh hấn nữa.

Tâm can mỗi lúc 1 nhói lên từng đợt quặn thắt lại, nước mắt thi nhau cứ ồạt chảy ra, cổ họng nghẹn đắng 1 lời cũng không thể nói ra được, cô bây giờ nên quay trở lại hay là không còn không thể tự quyết định được nữa.

Bỗng chốc đầu óc lúc này lại truyên đến cơn đau khủng khiếp, Băng Nhi đưa 2 tay lên ôm chặt lấy đầu mình mà hét lên.

Hứa Diệp Chi thấy vậy liền vội vàng ôm lấy cô gấp gáp hỏi:

- Băng Nhi, con sao vậy? Con thấy đau chỗ nào.

Ngạo Thiên lúc này cũng lo lắng không kém liền đứng dậy đi lại giữ chặt lấy cô đang điên dại vò đầu:

- Băng Nhi, bình tĩnh lại. Em cảm thấy khó chịu ở đâu.

Đầu óc cô mỗi lúc 1 đau dữ dội như bị búa giáng mạnh xuống, 2 tay cứ bấu chặt vào da đầu mà giật mạnh tóc rồi thu mình lại:

- Đầu tôi...đau quá...làm ơn...!

Triệu Băng Thanh nghe thấy tiếng la của cô cũng vội vàng chạy vào đi đến bên cạnh:

- Băng Nhi, con làm sao? Đau ở đâu?

- Đầu...đầu tôi....Làm ơn...ai đó giúp tôi...nó đau quá.

Ngạo Thiên thấy vậy liền vội vàng lấy điện thoại bấm gọi cho bác sĩ thì Triệu Băng Thanh lại lên tiếng ngăn cản:

- Mọi người hãy ra ngoài, con bé có lẽ vì tổn thương quá lớn cũng như đi chứng để lại nên mới bị như vậy. Để tôi nói chuyện với nó.

Ngạo Thiên nghe vậy khẽ nhún mày nhìn ông:

- Không cần gọi bác sĩ sao?

- Không cần, để tôi dỗ dành nó 1 chút là được.

Anh nhìn ông vẻ nghi ngờ chần chừ 1 lúc rồi cũng quay trở ra.

Triệu Băng Thanh lúc này nhìn sang Hứa Diệp Chi tiếp lời:

- Cả bà nữa, đi ra ngoài đi.

- Nhưng...tôi...con bé...

Ông chỉ khẽ gật đầu để trấn an bà rồi nói:

- Yên tâm...nó sẽ không sao.

Hứa Diệp Chi nghe vậy cũng đứng dậy nhìn cô 1 lúc rồi rời đi.

Khi cánh cửa đóng lại, trong căn phòng chỉ còn cô và ông, Triệu Băng Thanh mới từ từ đưa tay lên di di thái dương của cô rồi xoa nhẹ lên vầng trán, cứ nhiều lần như vậy, Băng Nhi bắt đầu cảm thấy dễ chịu rồi bình tĩnh hơn hẳn.

Khi thấy cô đã yên lặng, ông mới nhìn cô hỏi nhỏ:

- Băng Nhi, tờ giấy ba bảo con đưa cho Thiên Uy, con đã làm chưa?

Cô lúc này mới nhìn ông, rồi nhớ lại cảnh tượng hôm đó, trong lòng lại nhói lên chỉ khẽ lắc đầu 1 cái.

Triệu Băng Thanh thấy vậy lại tiếp lời:

- Vậy nó đâu rồi, đưa lại cho ba.

Cô nhìn ông 1 cái khó hiểu nhưng không hỏi gì, chỉ bình thản nói:

- Mất rồi.

- Mất rồi? Mất ở đâu?

Băng Nhi nghe vậy chỉ khẽ lắc đầu không biết. Ngay hôm đó định đưa cho hắn thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy cô cũng liến ngắt lịm đi, tờ giấy đó cô vốn đã quên từ lâu rồi.

Triệu Băng Thanh thấy cô vô hồn như vậy cũng đau lòng đành thở dài 1 cái rồi ôm lấy cô vào lòng:

- Băng Nhi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Mọi chuyện đã qua rồi hayz để nó qua, con không hề mất tất cả, con còn có ba mẹ.

Cô nghe vậy ở trong lòng ông lại khóc 1 lần nữa, cuối cùng cô vẫn là yếu đuối hơn những gì cô nghĩ.

Triệu Băng Thanh vỗ nhẹ lên bờ vai cô để an ủi, nhưng trong lòng không ngừng lo lắng, hy vọng tờ giấy đó không bị ai thấy được.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Đêm đấy, ở trong 1 căn phòng âm u, lạnh lẽo, 1 tên áo đen đi đến bên cạnh người đàn ông có nét mặt hung dữ cúi đầu 1 cái:

- Lão đại, cô ta hiện vẫn ở trong sự kiểm soát của người Hắc Long Bang, chúng ta thật sự không thể nào tiếp cận được.

Người đàn ông ấy hút điếu xì gà, tay cầm 1 mẫu giấy nhìn vào nó rồi lãnh đạm nói:

- Nếu tờ giấy này là muốn giao cho Vũ Thiên Uy, vậy thì Tống Ngạo Thiên chắc chắn cũng chưa biết chuyện. Cứ từ từ đi, đừng manh động để bút dây động rừng.

- Nhưng liệu tờ giấy đó có đáng tin không?

- Có đáng tin hay không phải kiểm tra mới biết được.

Nói rồi người đàn ông ấy lại nhìn vào hàng chữ trên tờ giấy khế nhàu mảy: "...THIÊN UY, MẢNH KIM CƯƠNG MÀ CẬU ĐANG TÌM KIẾM HIỆN TẠI ĐÃ ĐƯỢC BA CẬU CẬY GHÉP VÀO CƠ THỂ CỦA BĂNG NHI"

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Gặp Lại

Trời về đêm mỗi lúc 1 tê lạnh, sương buông xuống dày đặc làm ướt đầm những tán cây, đầu đó trong không gian tĩnh mịch lại nghe loáng thoáng được tiếng kêu la thất thanh của người đàn ông cùng 1 người phụ nữ.

Nơi đường hầm sâu hun hút kia dẫn thẳng đến căn phòng tra khảo với đủ loại cực hình ghê rợn.

Mùi máu, mùi cháy khét của da thịt, bóng người đổ gục xuống sàn, bóng người lại treo lơ lửng trên xà cao, cảnh tượng này trông khiếp đảm vô cùng.

Nam nhân ngẩng lên nhìn trên chiếc ghế quyên lộng kia cả người toát ra sát khí ghê rợn, từng đường nét trên gương mặt đẹp tuyệt mỹ nhưng mỗi góc cạnh của nó đều sắc đến nỗi áp đảo cả đối phương.

Đôi mắt phượng dài ma mị khẽ liếc qua 2 thân ảnh tàn tạ ở phía dưới, thanh âm phát ra sắc lạnh:

- Tần Trách Khanh, họ Tần nhà ngươi chỉ còn mỗi người là người nổi danh nhưng người lại không tự lượng sức mình mà muốn đối đầu với ta. Có cần ta cho người về nói với Tần phu nhân để bà ấy bớt đau buồn mà lo hậu sự hay không?

Tần Trách Khanh 2 tay bị buộc trên xà cao, phía dưới 2 chân cũng bị xích cố định vào 2 cột, cả người là những vết bỏng cháy da thịt. Đôi mắt mệt mỏi hướng lên nhìn hắn, khó khăn nói:

- Thiên Uy, người mà mày hết lòng bảo vệ cuối cùng lại không vì mày mà xả thân vào biển lửa, tao thấy mày thật đáng thương.

Hắn nghe vậy bàn tay liền siết chặt lại vì tức giận, đưa cái nhìn lướt qua 1 người áo đen, người áo đen hiểu chuyện liền bước đến cầm thanh sắt đã được nung trong lửa đỏ dí thẳng vào ngực Tần Trác Khanh khiến gã nhăn mặt đau đớn mà hét toáng lên, 1 giây sau đó vì kiệt sức mà ngất lịm đi.

Hắn lúc này mới chuyển tầm nhìn xuống bóng người nữ nhân đang nằm gục trên đất với vũng máu lênh láng, dáng vẻ bình thản nói:

- Đàm Hiểu Thanh, tôi nhớ đã cảnh báo cho cô trước rồi thì phải. Số mạng cô có phải là nên đến lúc kết thúc rồi hay không?

Đàm Hiểu Thanh cả người là những vết roi tủa máu chằng chéo lên nhau, bộ y phục trên người cũng rách tả tơi rơi ra từng mảng để lộ những mảng da thịt rách toát. Cả người run rẩy vì đau đớn, 1 chút sức lực để ngóc đầu lên nhìn hắn cũng không nổi, chỉ yếu ớt nói:

- Vũ Thiên Uy...chẳng phải...là tôi đã giúp anh...nhìn ra được...bộ mặt thật của con tiện nhân...đó sao?

Hắn nghe vậy trong lòng tức giận, ra hiệu cho 1 tên áo đen, tên đấy hiểu ý liền cầm 1 ca nước đi đến trước ả đồ thẳng xuống.

Không biết trong đấy là gì, chỉ thấy ả đau đớn hét lên, từng mảng da thịt rơi rụng xuống trông ghê tởm.

Hắn ngẩng lên trên đấy, nhìn cảnh tượng trước mặt vẻ mặt vẫn bình thản không 1 tia cảm xúc:

- Đàm Hiểu Thanh, so với ghon lửa hôm ấy, thì chất axit này có vẻ gây cảm giác hơn phải không?

Ả đau đớn đến mức cả người dường như tê liệt, 1 chút cử động cũng không còn đủ sức:

- Thiên Uy...anh có giỏi...thì giết tôi đi...

- Giết cô? Tôi còn muốn chơi đùa 1 chút nữa, không cần vội.

Lời hán vừa dứt thì 2 người áo đen đi lại phía Đàm Hiểu Thanh kéo ả lên lô ả về phía 1 chiếc ghế sắt gần đây nhán ả ng ồi xuống, tay chân bị xích cố định vào ghế.

Lúc này 1 người áo đen đi đến cầm 1 chiếc vòng sắt kẹp vào cổ ả, ở giữa chiếc vòng là 1 cái đĩa sắt 2 đầu nhọn sắc. 1 đầu cây đĩa đặt dưới cằm ả, đầu còn lại chống vào xương ức của ả.

Hán ng ồi đấy đợi cho đến khi bố trí xong xuôi mới nhìn ả lên tiếng:

- Đàm Hiểu Thanh, cô có cảm nhận được 2 đầu của cây đĩa ấy rất sắc không? Chỉ cần cô không tỉnh táo, gục nhẹ đầu 1 cái thì cây đĩa đó đủ sức xé toạc cổ họng và đâm thủng ngực cô, cảm giác đấy chắc sẽ đau đớn lắm. Đàm Hiểu Thanh, đừng trông chờ vào ai, sẽ không có ai cứu được cô, chỉ có cô mới có thể cứu được mình. Hãy từ từ thưởng thức đi.

Nói rồi hán cũng đứng dậy, dáng vẻ ngạo mạn bước trở ra mà Đàm Hiểu Thanh ở đó chỉ biết đảo mắt nhìn theo, 1 từ cũng không thể lên tiếng được bởi chiếc đĩa kia.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ngày hôm sau, ở khoảng sân rộng lớn của căn biệt thự xa hoa, thân ảnh mảnh mai của 1 cô gái ng ồi trên chiếc xích đu bên cạnh vườn hoa khẽ đung đưa theo gió.

Vẫn là mái tóc dài buông xoã như cố tình che đi nửa gương mặt của mình nhưng nhìn cô vẫn là vẻ đẹp đến si mê lòng người.

Đôi mắt sáng trong veo như tảng băng ngày nào giờ đã phủ 1 lớp màu nắng đau thương. Bờ môi đỏ mọng khi trước giờ chỉ còn 1 mảnh nhợt nhạt thiếu sức sống.

Giữa vườn hoa muôn vàn sắc màu lại, lại có 1 đoá Tường Vy trắng đã úa vàng nhưng vẫn gồng mình vươn lên đón gió, cảnh tượng ấy là đáng thương hay là đáng ngưỡng mộ đây?

Ngạo Thiên từ phía trong nhà đi ra, nhìn cảnh tượng như vậy mà không khỏi cảm thấy náo nức.

Người con gái này, có lẽ ngay từ lúc đầu là bí mật của anh. Có lẽ là anh lo sợ cô biết tình cảm của mình, cũng có lẽ là lo sợ cô không biết nên lại tận tâm chỉ dạy cho cô mọi thứ. Nhưng rồi anh không chịu thừa nhận, mà có lẽ cô cũng không chịu hiểu, 2 người ở khoảng cách không xa nhưng cũng chẳng gần. Và rồi đến cuối cùng 1 cơ hội để ghen cũng chẳng có.

Đến lúc này, anh mới cảm thấy bản thân mình quả thực khá can đảm, biết rằng sẽ là đau thấu xương nhưng vẫn gồng mình lên để níu giữ lấy cô.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng cô buồn bã như vậy, đau khổ anh cũng đành tự mình mà xoa dịu đi. Rốt cuộc bản thân từ khi nào lại ngu ngốc đến như vậy, chỉ biết bất chấp chờ đợi 1 bàn tay mà cả đời này anh có lẽ cũng chẳng nắm được.

Anh khẽ cười khổ 1 cái rồi chậm rãi bước lại phía cô, cạnh tay đưa ra tóm vào dây xích khẽ dùng đưa rồi nhẹ giọng nói:

- Đã lâu rồi tôi không có làm điếu này rồi thì phải.

Cô nghe vậy vẻ mặt vẫn vô cảm nhưng đôi mắt chợt loé lên 1 tia hờ hững, nhàn nhạt nói:

- Sau những buổi huấn luyện khắc nghiệt của anh, em thường hay kêu la mệt mỏi, anh lại kéo em lại đây rồi khẽ đẩy. Những tưởng sẽ được thư giãn 1 chút, ai ngờ anh còn tặng thêm 1 bài giáo huấn...em chỉ muốn nổ tung đầu ra.

Anh nghe cô nói vậy lại bật cười 1 cái, rồi bất chợt nhận ra đã lâu không có cười như vậy rồi. Đôi mắt phút chốc lại loé lên 1 tia thương xót:

- Băng Nhi, em không hận tôi sao? Hận tôi vì đã lừa dối em, hận tôi vì đã chia cắt gia đình em...(anh chợt ngừng lại 1 lúc rồi nghẹn giọng nói)...hận tôi vì đã khiến em rời xa hẳn.

Cô nghe vậy lại chỉ cười nhạt 1 cái:

- Ngạo Thiên, anh chẳng phải cũng rất hận Thiên Uy sao? Tại sao lại không giết anh ta? Em nghĩ với khả năng của anh hoàn toàn có thể nhưng kể cả khi anh giao nhiệm vụ cho em, kế hoạch ám sát giả cũng có căn dặn là không được làm tổn thương đến Thiên Uy, đó chẳng phải vì Thiên Uy là em trai anh sao?

Ngạo Thiên nghe vậy đôi mắt có chút chấn động nhưng rất nhanh sau đó lại trở về đáng vẻ ban đầu:

- Là ba em đã nói?

- Ngạo Thiên, em không biết được giữa 2 người rốt cuộc đã có mâu thuẫn gì nhưng nếu đã không nỡ làm tổn thương người ta vậy thì hận thù để làm gì, chỉ khiến bản thân thêm 1 gánh nặng. Em đối với anh cũng vậy, rõ ràng lòng rất hận nhưng 1 chút tổn thương đến anh em cũng không nỡ. Vậy nên hận để làm gì khi chẳng thể giải quyết được mọi chuyện. Thay vào đó em nên cảm ơn anh bởi những gì anh đã chỉ dạy, em cũng nên cảm ơn anh trong suốt thời gian qua đã thay em chăm sóc ba mẹ...(cô chợt dừng lại bởi cổ họng bỗng chốc nghẹn đắng)...cũng cảm ơn anh đã cho em cơ hội gặp anh ấy. Ngạo Thiên, những gì anh lấy của em, anh đã đều bù đắp lại, chúng ta không ai nợ ai.

Lời cô vừa dứt bàn tay anh cũng chợt khựng lại, đôi mắt từ phía sau nhìn xuống bóng dáng nhỏ bé kia lại chợt trở nên si mê.

Phải, cô đã lớn rồi, suy nghĩ cũng đã trưởng thành rồi hay nói cách khác, trải qua bao nhiêu thương tổn người con gái này đã trở nên sắc sảo hơn nhiều.

Anh trầm lặng 1 hồi rồi nhẹ giọng nói:

- Băng Nhi, ngày mai chúng ta sẽ bay sang Hàn Quốc, em quyết định không nói rõ mọi chuyện với hắn sao?

Cô nghe vậy chợt lặng người đi, đôi mắt phảng phất 1 bóng hình nam nhân rồi khẽ mỉm cười mãn nguyện nói:

- Không cần, nếu đã là hiểu lầm vậy cứ để nó thành sự thật đi.

- Vậy được, tôi vào chuẩn bị 1 chút đồ dùng cần thiết cho chuyến đi ngày mai.

Băng Nhi không trả lời anh, tầm mắt nhìn về phía chân trời xa kia lộ rõ 1 sự nuối tiếc.

Bỗng trước mắt xuất hiện 1 thân ảnh, Ngạo Thiên từ phía sau bước đến trước mặt cô.

Trong khi cô còn ngờ ngác chưa hiểu anh định làm gì thì Ngạo Thiên liền cúi người xuống hôn nhẹ lên bờ môi nhợt nhạt kia.

1 nụ hôn không phải gắt gao, không phải điên cuồng, chỉ là chạm nhẹ nhưng lại mang cả 1 tâm sự yêu thương rồi lại lưu luyến rời ra mà nhìn đến cô, dịu dàng nói:

- Băng Nhi, nụ hôn này là tôi chúc phúc cho em!

Nói rồi anh cũng quay người rời đi, mà cô ngẩn ngơ ngàng nhìn theo bóng anh 1 tia khó hiểu.

Lúc này, Ngạo Thiên đi thẳng vào trong thư phòng của mình, tiến lại chiếc ghế ở bàn làm việc mà ngồi xuống.

Anh mở ngăn kéo lấy ra 1 phong thư, trầm ngâm 1 hồi rồi lấy điện thoại ra bấm 1 nút gọi.

1 lúc sau, Trí Hào từ phía ngoài đi vào đến trước mặt anh thận trọng nói:

- Bang chủ, ngài có gì dặn dò.

Anh đẩy phong thư sang cho Trí Hào rồi lãnh đạm nói:

- Đem cái này giao tận tay cho hắn.

Trí Hào nghe vậy có phần ngỡ ngàng nhưng rất nhanh sau đó liền quay về đáng vẻ bình thường nhận phong thư rồi cúi đầu chào anh mà qua trở ra.

Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn khoé sâu vào cánh cửa vừa đóng lại, tâm tình trở nên nao nức.

- Băng Nhi, đi đâu tôi nuối tiếc đến bây giờ là vẫn không thể đường hoàng nói với em 1 câu "TÔI YÊU EM".

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Buổi chiều hôm ấy, Trí Hào cầm phong thư đi đến Vũ Thị, chỉ có đi đầu vào gặp được hắn quả thực rất khó.

Nữ nhân viên vẫn luôn miệng nói "chỉ có hẹn trước mới có thể gặp" khiến Trí Hào cảm thấy bức bối không thôi.

- Tôi có tài liệu quan trọng, nhất định phải đưa cho Vũ tổng, cô hãy truyền lời lại đi.

- Thật xin lỗi, Vũ tổng hiện đang họp không thể tiếp anh. Anh có thể lại ghé chờ đợi hoặc hãy đưa nó cho chúng tôi, chúng tôi sẽ đưa cho ngài ấy sau buổi họp.

- Không được, tài liệu này rất quan trọng, nhất định phải đưa ngay.

- Vậy đành xin lỗi, chúng tôi không thể đáp ứng được anh.

Kiều Tuệ Linh lúc này đi vào thấy lời qua tiếng lại liền đi đến:

- Có chuyện gì vậy?

Nữ nhân viên kia thấy ả liền vội vàng nói:

- Trợ lý Kiêu, vị này có tài liệu muốn đưa cho Vũ tổng nhưng anh ta muốn chúng tôi đưa ngay mà Vũ tổng đang trong cuộc họp.

À lúc này nhìn sang Trí Hào, rồi lại nhìn xuống phong thư, ngay sau đó liền nhẹ nhàng lên tiếng:

- Hiện tại Vũ tổng đang họp, không thể gặp ai. Nếu anh không ngại, giờ tôi cũng đem tài liệu vào cho ngài ấy, hay là để tôi cõn vào luôn.

Trí Hào nghe vậy lại nhìn khoét sâu lên gương mặt ả, rồi lại nhìn xuống đống hồ của mình, chần chừ 1 hồi rồi đưa phong thư cho ả:

- Tài liệu này cõn phải được đưa gấp, nhờ cô.

Kiêu Tuệ Linh nhận lấy nó mỉm cười gật đầu 1 cái rồi lướt qua Trí Hào mà đi thẳng vào trong thang máy.

Trí Hào thấy vậy cũng trở ra xe mà lái đi thẳng.

À ta lúc này quay trở về bàn làm việc của mình, đặt phong thư lên bàn rồi ngõ vào vị trí. 1 lúc sau, ả rẩy lên sự tò mò mà nhìn vào phong thư, đoán 1 hồi rồi quyết định mở nó ra.

Trong đấy gồm có 1 hồ sơ bệnh án ghi tên Triệu Băng Nhi cùng 1 vé máy bay bay đi Hàn Quốc vào sáng mai.

Kiêu Tuệ Linh nhìn nó hốt hoảng gói lại rồi cất vội vào ngăn kéo bàn làm việc và làm như chưa từng thấy nó bao giờ.

Cùng lúc đấy cuộc họp vừa tan, hấn mở cửa bước ra, ả thấy hấn đi ngang qua bàn làm việc của mình lại có chút gấp gáp đứng dậy nói:

- Vũ tổng, sáng mai ngài có chuyến bay sang Pháp để gặp mặt đối tác ở bên đấy.

Hấn nghe vậy về mặt bình thản lãnh đạm nói:

- Chuẩn bị tất cả tài liệu cõn thiết.

- Được.

Lời vừa dứt, hắn cũng đi thẳng vào phòng làm việc của mình, mà ở đây bây giờ mới ng ỡ phịch xuống ghế, bờ môi khẽ cong lên ý cười.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Sáng hôm sau, hắn ra sân bay theo số vé đã được Kiều Tuệ Linh chuẩn bị mà lên máy bay đến vị trí của mình tại khoang VIP mà ng ỡ xuống. Cạnh bên ô cửa kính, hắn hướng đôi mắt ưu tư ra phía khoảng đất trống, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy như sắp bỏ lỡ đi ầu gì.

Cũng ngay lúc ấy, tại sân bay này, nữ nhân đứng ở giữa đường bay đáng người nhỏ nhắn, mái tóc dài buông xoã xuống ôm lấy bờ vai mảnh mai, gương mặt bị che đi bởi 1 lớp khăn voan màu tối, chỉ thấy rõ được đôi mắt long lanh như tảng băng trong suốt.

Ngạo Thiên lúc này đi đến chỗ cô, phía sau là Trí Hào cùng 1 số người áo đen khác.

- Đợi 1 lát.

Băng Nhi nghe vậy có phần khó hiểu nhìn lên anh:

- Chưa lên máy bay sao?

Anh nghe vậy chỉ gật đầu 1 cái, đôi mắt bắt đầu rời đi về những hướng khác như đang tìm kiếm bóng dáng của ai đấy: "Thiên Uy, còn không mau đến nhanh đi".

Thời gian từng phút tĩnh lặng cứ trôi đi, đường bay cũng đã trở nên thưa thớt người bởi họ đã ng ỡ vào vị trí của mình.

Băng Nhi lúc này lại nhìn đến anh hỏi 1 lần nữa:

- Ngạo Thiên, chúng ta vẫn chưa đi sao?

Anh nghe vậy lại nhìn cô 1 h ỡ r ỡ lùi về phía của Trí Hào hỏi nhỏ:

- Người đã đưa cho hắn?

Trí Hào không trả lời chỉ gật đầu 1 cái, anh thấy vậy lại khẽ nhú mồm hỏi tiếp:

- Trực tiếp đưa cho hắn?

- Bang chủ, thứ lỗi. Tôi không thể gặp được anh ta nên đã đưa cho trợ lý của anh ta.

- Trợ lý?

- Phải, là cô gái hôm ở đám cháy.

Ngạo Thiên nghe vậy liền trừng mắt lên:

- Mẹ kiếp, ta bảo người phải đưa trực tiếp cho hắn sao bây giờ lại là trợ lý.

Trí Hào biết làm sai liền vội vàng cúi đầu nói:

- Bang chủ, là tôi đã sai sót nhưng thật sự không cách nào gặp được anh ta.

- Tài liệu đó ta đã sao lưu vào điện thoại, ngay bây giờ gửi đến số của hắn.

Trí Hào nghe vậy cũng vội vàng nhận lệnh rồi quay đi, Băng Nhi nhìn thấy như vậy cũng khó hiểu bước lại chỗ anh:

- Ngạo Thiên, anh rốt cuộc là đang muốn làm gì?

Anh nghe vậy nhìn cô có phần day dứt, rồi nói:

- Băng Nhi, tôi...

Lời chưa kịp ra hết thì loa thông báo liền phát lên "CHUYẾN BAY 410A2 KHỎI HÀNH TỬ TRUNG QUỐC TỚI PARIS CHUẨN BỊ CẤT

CÁNH. QUÝ KHÁCH VUI LÒNG ỔN ĐỊNH CHỖ NGỒI VÀ THẮT DÂY AN TOÀN"

Băng Nhi nghe thông báo liền nhìn sang anh:

- Chuyến bay của chúng ta cũng chỉ sau chuyến này 15 phút thôi. Mau lên máy bay đi.

Ngạo Thiên nhìn cô rồi lại hướng mắt ra phía khác 1 tia trông đợi rồi cuối cùng cũng gật đầu bước về phía chiếc máy bay kia cùng cô.

2 thân ảnh 1 nam, 1 nữ, 1 day dứt, 1 nuối tiếc từng bước trên đường bay thênh thang tiến lại phía trước kia.

Bỗng từ phía sau truyền đến 1 âm thanh lớn:

- TRIỆU BĂNG NHI!

Thanh âm ấy phát ra khiến cô và anh khựng bước, Ngạo Thiên quay lại nhìn bóng người đang đi đến, bờ môi khẽ cong lên 1 cái cười.

Băng Nhi lúc này cả người như chết lặng, 1 cử động cũng không biết nên làm gì, chỉ đứng chôn chân ở đấy không quay người lại.

Hắn từ phía sau chạy đến, gương mặt còn lấm thẫm những giọt mồ hôi. Hắn nhận được tin nhắn từ số lạ khi máy bay chuẩn bị cất cánh. Tất nhiên bảo vệ và tiếp viên sẽ không cho hắn rời khỏi vị trí nhưng cuối cùng tất cả lại chợt run rẩy chỉ bởi 1 câu nói của hắn "Nếu các người dám khởi hành chuyến bay này, vậy hãy nghĩ đến việc nó nổ tung ngay sau khi cất cánh đi."

Chuyến bay đầy cuối cùng bịn hoãn lại, và hắn liền gấp gáp chạy về phía cô.

Thiên Uy từ phía sau chậm rãi bước đến trước mặt cô, hơi thở gấp gáp vì chạy quá sức.

Băng Nhi thấy vậy đôi mắt chợt đỏ hoe cúi đầu xuống rồi vội lướt qua hần nhưng hần nhanh tay giữ cô lại:

- Băng Nhi, em lại định rời bỏ tôi nữa sao?

Cô không trả lời lại nhưng cảm giác được sống mũi đã cay xè, nước mắt theo đó không hiểu sao lại chảy dài xuống. Tim cô cũng nhói lên từng đợt, cổ họng nghẹn lại 1 lời cũng không thốt ra được.

Hần lúc này nhìn cô 1 hồi, bàn tay chậm rãi đưa lên định tháo chiếc khăn che mặt của cô xuống, ai ngờ cô liền hất tay hần ra.

Thiên Uy bị hành động của cô làm cho lòng ngực trở nên nhức nhối, nhưng hần không bỏ cuộc vẫn 1 lần nữa nhất quyết tháo chiếc khăn của cô ra.

Băng Nhi lần này kháng cự lại hần nhưng bị hần giữ chặt tay cô lại, bàn tay hần còn chưa kịp chạm vào chiếc khăn thì 1 cơn gió mạnh kéo đến thổi bay cả chiếc khăn về phía bầu trời xa kia, mái tóc theo đó cũng tung xoã trong gió lộ rõ cả gương mặt xinh đẹp với 1 vết sẹo khủng khiếp.

Hần đau lòng nhìn lên gương mặt cô, nhưng cô lại vì mặc cảm mà né tránh khiến tâm can hần quặn thắt lại, bàn tay ôm lấy bờ vai cô kéo mạnh vào lòng mà ôm chặt lấy:

- Nếu như ngày đó, tôi nhất quyết giữ em lại thì em sẽ không rời bỏ tôi. Nếu như ngày đó, tôi chịu lắng nghe em nói thì chuyện đáng tiếc về sau sẽ không xảy ra. Nếu như ngày đó, tôi bỏ đi lòng tự tôn của mình, phá vỡ cánh cửa ấy để rồi ôm em vào lòng thì có lẽ nỗi đau sẽ nguôi đi phần nào. Băng Nhi, tôi sai rồi! Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi...muôn ngàn vạn lần xin lỗi em! Đừng né tránh tôi, cũng đừng ruồng bỏ tôi...(lời nói chợt nghẹn lại vì giọt lấp lánh đã chảy dài trên gương mặt cương nghị ấy)...LÀM LỖN...!

Băng Nhi ở trong lòng hần lúc này lại trở nên yếu đuối đến kỳ lạ. Những ngày qua cô tưởng đã kéo bản thân bước ra khỏi sự thương tổn cũng nỗi nhớ hần điên dại nhưng cuối cùng hoá ra chỉ là cô cố gắng ra về,

để rồi chỉ cần nghe thấy được giọng nói quen thuộc kia, trái tim cô liền trở nên nhức nhối đến như vậy.

Những dòng nước mắt uất ức cứ vậy mà thi nhau tuôn ra làm ướt đầm cả chiếc áo của hắn. Mà hắn lúc này cũng chỉ biết siết cô chặt hơn để thấy hiểu được những nỗi đau mà cô phải chịu.

1 lúc sau, khi cảm nhận được người trong lòng đã yên ổn, hắn mới từ từ đẩy cô ra, bàn tay đưa lên lau khô đi vài giọt nước mắt còn vương lại mà dịu dàng nói:

- Băng Nhi, hãy trở về cùng tôi...được không? Mọi tổn thương mà em đang chịu, tôi sẽ là người chữa lành cho em. Làm ơn...hãy cũng tôi quay về.

Băng Nhi nghe vậy nhìn lên hắn ngỡ ngàng, liệu tình cảm này của cô có đủ lớn để vượt qua những thương tổn kia không?

Ngạo Thiên này giờ chỉ im lặng nhìn 2 người bọn họ thân mật, lúc này mới bước đến đưa chiếc vé của anh cho hắn:

- Tôi đã đặt hẹn với bác sĩ thẩm mỹ bên Hàn Quốc, 2 người sang đó sẽ có người đón và đưa 2 người đến gặp ông ta. Hi vọng ông ta có thể chữa lành được vết sẹo này.

Hắn bây giờ mới chuyển tầm nhìn sang anh, cái nhìn này không còn đáng vẻ chán ghét như trước mà mang 1 tâm tình khó tả. Có lẽ sau khi nhớ lại mọi chuyện, biết Ngạo Thiên là anh trai mình, biết bản thân đã gây ra sự việc gì, hắn có lẽ đối với anh đã có 1 cái nhìn khác.

Bàn tay đưa lên nhận lấy chiếc vé, định lên tiếng nói gì đó thì Trí Hào đi đến cắt ngang:

- Bang chủ, tình hình có đi đâu không ổn.

Lời vừa dứt thì cả 3 người, anh, hắn và cô liền đảo mắt nhìn quanh.

1 giây sau đó là tiếng nổ lớn "ĐOÀNG" viên đạn găm thẳng vào cánh tay Ngạo Thiên, Trí Hào thấy vậy cũng vội vàng lên tiếng:

- Mau bảo vệ Bang chủ.

Đám người áo đen của Hắc Long Bang bắt đầu vây quanh lại 3 người họ.

Băng Nhi lúc này hoảng hốt túm lấy cánh tay Ngạo Thiên gấp gáp nói:

- Ngạo Thiên, anh bị trúng đạn rồi!

Anh không để tâm đến lời nói của cô lại nhìn sang hắc:

- Thiên Uy, mau đưa Băng Nhi đi trước.

- Không được!

- Đi nhanh đi, người của tôi cũng sắp đến rồi, Băng Nhi sức khỏe còn yếu cô ấy không thể chống lại bọn họ được.

Hắc nghe vậy cũng nhìn nhận lại tình thế, hơn nữa hắc đến đây là vì chuyển bay sang Pháp không có mang theo người hướng gì đối phương lại có vũ khí. Cái hắc để tâm bây giờ chính là sinh mạng của cô.

Thiên Uy nắm lấy cánh tay của cô rồi nhìn sang anh nói:

- Bảo trọng.

Dứt lời cũng kéo tay cô chạy đi mà Băng Nhi còn lo sợ ngoái đầu lại phía sau nhìn.

Ngạo Thiên lúc này nói nhỏ với Trí Hào:

- Bật định vị phát tín hiệu cho người của ta đến.

Trí Hào gật đầu rồi cũng liền làm theo.

Lúc này, ở 1 góc khuất của sân bay, người đàn ông cần điều xì gà lạnh giọng nói:

- Lên hết đi, nhớ là phải bắt sống được cô ta.

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Gặp Nạn

1 đám người áo đen từ những góc khuất bước ra với vũ khí trên tay đuổi theo cô và hần liền bị người của Hắc Long Bang chặn đường bằng những phát súng chí mạng.

Trí Hào đứng trước anh để bảo vệ rồi từng bước lùi lại đẩy Ngạo Thiên về phía 1 bức tường ẩn ấp:

- Bang chủ, tôi nhận ra bọn họ. Tên kia là đệ tử của Sát Địa Hội, cũng là kẻ thân tín của Tôn Gia Viễn. Những người kia là tay sai của Vô Cực Bang.

Anh nghe vậy khẽ nhíu mày nhìn về phía đám người đang đọ súng kia:

- Sát Địa Hội và Vô Cực Bang kết hợp với nhau? Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

- Trước giờ không có ai dám đụng đến Hắc Long Bang và Quỷ Thiên Hội. Chuyển ra sân bay này là do tôi chủ quan, không có đề phòng. Bang chủ thứ lỗi.

Ngạo Thiên đứng đấy nhìn đàn em của mình đang dần bị hạ gục bởi đối thủ quá đông.

Đôi mắt chột đỏ ngầu vì tức giận, 2 tay lấy 2 khẩu súng ngắn CZ-75 đã được dắt ở trong người rồi bước ra khỏi bức tường, tiến lại đám hỗn loạn ấy mà nổ súng.

2 khẩu CZ-75 liên tiếp thay nhau nhả đạn mà mỗi viên đều là điểm trí mạng của đối phương.

Trí Hào thấy vậy cũng liền đi tới tiếp sức cho anh.

Quả nhiên người đứng đầu của Hắc Long Bang, cánh tay phải của Tổng Ngạo Thiên đầu là đối thủ khó địch lại.

Chỉ vài phút ngắn ngủi sau đó, đám người kia đã bị hạ gục, xác người cũng la liệt trên mặt đất.

Ngạo Thiên lúc này mới cảm thấy thể lực có phần yếu đi, có lẽ vết thương ở cánh tay chưa được băng lại khiến máu chảy ra nhiều hơn khi dùng sức để nổ súng.

Anh nhìn xuống nó, chiếc áo sơ mi trắng đã sớm nhuộm đỏ, bàn tay xé toạc 1 bên cánh tay áo đưa cho Trí Hào.

Trí Hào nhận lấy nó rồi buộc lại vết thương cho anh:

- Bang chủ, tôi đã phát tín hiệu cho người mình cũng đã liên lạc báo cảnh sát.

Anh nghe vậy lại cười khẩy 1 cái:

- Báo cảnh sát làm gì? Bọn họ sẽ không đến khi cuộc chiến này chưa dừng.

Lời vừa dứt, lại 1 đám người nữa bước ra mà kẻ đi đầu là 1 người đàn ông dáng vẻ dữ tợn, tay cầm đao xì gà còn đang nhả khói.

- Tổng tiên sinh, chúng tôi cũng không muốn đắc tội với Hắc Long Bang, chỉ cần ngài đứng tránh sang 1 bên, người chúng tôi cần là cô gái kia.

Ngạo Thiên nghe vậy có chút khó hiểu, anh nghĩ người mà bọn chúng nhắm đến sẽ là anh hoặc là hắn nhưng tại sao lại là cô?

Ngạo Thiên vẫn giữ dáng vẻ bình thản, bỗng chốc cười hất 1 cái rồi nói:

- Tôn Gia Viễn, người nói không muốn đắc tội với Hắc Long Bang nhưng lại muốn cô ấy, vậy người có biết cô ấy CHÍNH LÀ NGƯỜI CỦA

HẮC LONG BANG KHÔNG?

Tôn Gia Viễn nghe vậy cũng không lấy làm bất ngờ, tất nhiên bởi vì lão cũng đã đi đầu tra hết tất cả rồi.

- Tổng tiên sinh, tôi không cần biết nhiều như vậy. Dù sao tôi cũng đã có lời trước, ngài nếu không bằng lòng vậy đành thất lễ.

Lời vừa dứt là những tiếng "ĐOÀNG, ĐOÀNG" vang lên đến chổi tai, những bóng người đổ gục xuống vũng máu lênh láng.

Ngạo Thiên kinh ngạc nhìn bóng người vừa bước lên trước mặt đang hứng chịu những phát đạn mà vẫn điên cuồng chĩa súng vào đám người phía trước, còn Tôn Gia Viễn lúc này đã sớm ẩn nấp ở 1 chỗ an toàn rồi.

Ngạo Thiên chợt nhận thức được sự việc cũng liền hạ gục đám người kia. Khi những vỏ đạn cuối cùng của cây súng trên tay anh cũng đã rơi xuống, cũng là lúc bóng người trước mặt anh đang đổ gục xuống.

Ngạo Thiên vút cây súng sang 1 bên rồi vội vàng đi đến, ngã xuống đỡ lấy Trí Hào lên:

- Trí Hào, Trí Hào...người thật là hồ đồ.

Trí Hào cả người lúc này là những viên đạn găm khắp cả cơ thể cùng 1 màu đỏ ghê rợn, bên cạnh đấy là những xác người nằm ngổn ngang, bàn tay nhuộm máu găng gượng đưa lên tóm lấy cánh tay của anh, máu từ miệng trào ra lại khiến lời nói trở nên khó nghe:

- Bang chủ...tôi nhất định...phải bảo vệ ngài...cho đến khi...người của chúng ta đến...!

Ngạo Thiên nghe vậy trong lòng chợt rấy lên 1 thứ cảm xúc nuối tiếc, anh siết chặt bàn tay của Trí Hào mà ra lệnh:

- Trí Hào, người nhất định không được bỏ cuộc, đó là lệnh của ta.

Trí Hào hướng đôi mắt đang cố gắng hết sức để nhìn anh, khoé miệng đầy máu là gương gao cười r ồi mấp máy:

- Bang chủ....thứ lỗi...Trí Hào...lần này...không thể tuân theo...lời ngài...

- Trí Hào, người dám sao?

- Bang chủ...không thể đợi đến khi...người của chúng ta đến được...tôi cảm thấy...rất có lỗi...Trí Hào... đành ... đi....trước....vậy....!

Lời nói mỗi lúc 1 yếu dần, cánh tay kia cũng đã từ từ tuột xuống mà đôi mắt quá mệt mỏi đành chậm rãi nhắm lại.

Vòng tay anh siết chặt lấy thi thể của Trí Hào vào lòng, đôi mắt đã đỏ ngầu vì màu của máu và vì niềm thương xót vô hạn.

Đôi mắt đảo quanh khung cảnh trước mặt, những người anh em 1 lòng trung thành với anh cũng đã yên lặng nằm đấy.

Cho đến bây giờ, sự ra đi của Trí Hào mới khiến anh cảm thấy trân trọng bọn họ hơn.

Ngạo Thiên ngửa mặt lên trời, 1 giọt nước mắt cố kìm nén lại khiến anh phải hét lên với trời xanh, thanh âm ai oán xé nát cả khoảng không thê lương này.

Từ từ đặt thi thể của Trí Hào xuống, anh chậm rãi đứng dậy r ồi bước về phía trước. Bỗng đôi chân chợt dừng lại bởi bóng người xuất hiện trước mặt.

- Tổng tiên sinh, thất lễ r ồi. Diệt cỏ đành phải diệt tận gốc.

Lời vừa dứt, 1 tiếng "ĐOÀNG" vang lên, Ngạo Thiên cả người ngã xuống bên cạnh những anh em của mình, máu ở ngực như dòng nước vỡ bờ mà chảy trào ra.

Cả bầu trời trước mắt giờ đã hoá màu đỏ, cùng lúc đấy 1 chiếc máy bay vút qua r ồi biến mất sau những đám mây dày đặc.

Bờ môi gượng gạo cười 1 cái mẫn nguyện mà mấp máy nói:

- Băng Nhi...tạm biệt em...tình đầu của tôi!

Đôi mắt từ từ khép lại, bên tai chỉ văng vẳng nghe được tiếng đế giày của bóng người kia đang bước xa dần.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Lúc này, ở trên máy bay, hắn cởi chiếc áo vest của mình trùm lên đầu cô rồi ôm cô vào lòng mà dẫn đến căn phòng riêng của khoang VIP.

Băng Nhi tâm trạng còn lo lắng đi lại phía chiếc ghế ngồi xuống. Bàn tay với lấy chiếc ly thủy tinh đặt lên bàn rồi rót nước. Chỉ là nước vừa mới rót, thì chiếc ly bỗng nhiên nứt toác ra khiến cô giật mình đánh rơi cả bình nước xuống kêu "XOẢNG" 1 cái. Mảnh vỡ vương vãi cùng với nước lênh láng trên sàn.

Hắn thấy vậy liền vội vàng đi đến túm lấy tay cô lo lắng hỏi:

- Băng Nhi, em không sao chứ?

Cô cả người có phần run rẩy nhìn lên hắn:

- Thiên Uy, em có linh cảm Ngạo Thiên gặp chuyện chẳng lành.

Hắn nghe vậy lại ôm cô vào lòng trấn an:

- Đừng lo, anh ta sẽ không sao. Đợi khi xuống sân bay, tôi sẽ liên lạc về.

Cô nghe vậy cũng không còn cách nào khác, đầu sao máy bay đã cất cánh rồi rồi đâu thể nào trở lại được nữa.

Cô từ từ đẩy hắn ra rồi chậm rãi đi lại phía ô cửa sổ nhìn xuống dưới chỉ là 1 màu trắng mây trời, thì thoáng thoát ra được khỏi nó lại thấy được những dấu chấm li ti đủ màu sắc.

- Ngạo Thiên, anh nhất định phải bình an.

Vũ Thiên Uy lúc này gọi nhân viên vào dọn dẹp đồng đồ vỡ r ối đ ỡ cô lại phía chiếc giường, cả 2 cùng nằm xuống.

Bàn tay dịu dàng vuốt ve mái tóc cô, đôi mắt phảng phất muôn vàn yêu dấu và thương xót:

- Băng Nhi, cảm ơn em khi ấy đã không quản nguy hiểm mà lao vào cứu tôi.

Cô nghe vậy ngược mắt lên đối diện hắn, đôi đ ồng tử cũng dần dần chuyển màu, bàn tay chậm rãi đưa lên chạm vào vết sẹo ở má, có phần xúc động nói:

- Thiên Uy, vết sẹo này...có thể em sẽ mang theo cả đời...nhưng em không hề hối hận khi làm vậy. Điều em hối hận nhất...chính là...(cô dừng lại vì sống mũi đã cay xè, giọt nước mắt không tự chủ chảy dài ra, bàn tay run run rời khỏi má r ối đặt xuống bụng mình)....đã không thể bảo vệ tốt được cho con chúng ta!

Nhắc đến đi ều đ ấy hắn bỗng chốc cũng đau lòng. Đứa con đ ầu tiên của bọn họ mất tại sao không nuối tiếc cho được. Chỉ là nếu trong tình cảnh lúc đ ấy, hắn cũng sẽ chọn cứu cô.

Ngón tay thon dài chậm rãi chạm nhẹ vào những giọt nước mắt, vị chua xót ngấm sâu vào da thịt khiến tim hắn theo đó mà trở nên xót xa:

- Đó không phải lỗi của em, là tôi vô dụng không bảo vệ tốt được 2 mẹ con. Băng Nhi, em đừng tự dằn vặt mình nữa. Mất con tôi cũng rất đau buồn nhưng mất em tôi chắc sẽ không sống nổi đâu.

Cô nghe vậy nhìn hắn lại càng khóc dữ hơn:

- Thiên Uy...thật ra khi ấy...rời khỏi anh...em là vì...

Không đợi cho cô nói hết, hắn liền kéo cô vào lòng ôm chặt lấy:

- Tôi biết...tôi biết tất cả...em không cần phải nói gì nữa...anh ta đã nói tất cả với tôi rồi.

Băng Nhi nghe vậy lại ngơ ngàng ngược lên nhìn hắn:

- Ngạo Thiên sao?

- Phải.

Cô có đôi chút giật mình, bởi với tính cách của anh không phải dễ dàng giải thích với ai, huống gì người đó lại là hắn.

Bỗng chốc nụ hôn của ngày hôm đấy thoáng qua trong đầu, lời nói chúc phúc của anh là mang ý nghĩa này sao?

Cô nhìn hắn chần chừ 1 hồi rồi nói:

- Thiên Uy, thật ra Ngạo Thiên anh ấy là...

Lời chưa kịp ra hết, hắn đưa ngón tay lên chạm nhẹ vào bờ môi của cô:

- Băng Nhi, tôi biết em định nói gì nhưng giữa tôi và anh ta vốn không đơn giản chỉ là quan hệ như vậy. Dù sao tôi vẫn cảm ơn anh ta đã cứu sống em và cho tôi biết toàn bộ sự thật.

Cô nghe vậy cũng lấy làm kinh ngạc, chẳng phải ba cô nói hắn bị mất trí nhớ sau vụ tai nạn đó sao?

- Thiên Uy, anh...nhớ lại rồi sao?

- Đám cháy hôm đó khiến tôi nhớ lại tất cả. Còn nữa, Băng Nhi...lời hứa năm đó, tôi cũng làm được rồi.

Cô nhìn hắn vẻ mặt khó hiểu mà hắn thấy vậy lại chỉ mỉm cười, dịu dàng giải thích:

- Băng Nhi, năm đấy tôi còn nhớ rõ được nụ cười của 1 bé gái, vẻ mặt rạng rỡ của nó khiến người đối diện cảm thấy dễ chịu. Chỉ đáng tiếc là, tôi

còn chưa kịp chào hỏi, nó đã liền chạy đi rồi....Công chúa của tôi, chào em!
Tôi là Vũ Thiên Uy, rất vui được gặp em.

Cô nghe vậy chợt sửng sốt, những hình ảnh này cô đã thấy qua ở đâu rồi. Phút chốc giấc mơ ấy lại ùa về, bé gái trong giấc mơ khi ấy, chàng hoàng tử trong giấc mơ khi ấy, chẳng lẽ là hắn sao?

Bỗng chốc 1 cơn đau đầu truyền đến dư dội, Băng Nhi nhú mày đưa tay lên ôm lấy đầu mình mà kêu lên:

- Ahhh....đầu...tại sao lại đau như vậy...

Hắn thấy vậy liền vội vàng túm lấy bờ vai cô lo lắng hỏi:

- Băng Nhi, em làm sao vậy? Em đau ở đâu?

- Thiên Uy...đầu em đau quá...em không chịu nổi được nữa...

Cô điên cuồng túm lấy đầu mình mà lăn qua lăn lại, hắn hốt hoảng ngẩng dậy với bấm nút gọi cho nhân viên ở trên tường rồi đi lại ôm lấy cô:

- Băng Nhi, bình tĩnh lại, tôi sẽ gọi bác sĩ cho em.

1 lúc sau, nhân viên đi đến phòng của hắn gõ cửa:

- Xin hỏi, Quý khách có gì dặn dò?

Hắn lúc này buông cô ra rồi đi lại mở cửa nhìn nữ nhân viên kia lạnh giọng nói:

- Tôi cần 1 bác sĩ.

- Bác sĩ? Thật xin lỗi, hãng của chúng tôi không có dịch vụ này.

- TÔI KHÔNG CẦN BIẾT CÓ HAY KHÔNG, CHO CÔ 5 PHÚT NẾU KHÔNG NGÀY MAI CẢ CÁI HÃNG HÀNG KHÔNG NÀY VĨNH VIỄN BỊ XOÁ SỔ!

Khí thế của hắn khiến nữ nhân viên run sợ, ngoài vội vàng nghe theo cũng không biết cách nào khác.

Thật may khi thông báo đến các khoang hành khách, có 1 hành khách trên máy bay là bác sĩ liền vội vàng đi đến phòng của hắn.

Chỉ là ở trên máy bay không có thiết bị máy móc để thăm khám, vị bác sĩ ấy chỉ cho cô uống 1 liều giảm đau cùng thuốc an thần loại nhẹ có mang theo bên mình.

Khi thuốc bắt đầu có tác dụng thì cơn đau của cô cũng dần giảm, Băng Nhi mệt mỏi mà đi vào giấc ngủ.

Vị bác sĩ lúc này mới nhìn sang hắn:

- Ở đây không có máy móc nên không thể kiểm tra, tôi chỉ có thể cho cô ấy 1 liều giảm đau và an thần loại nhẹ. Khi đến nơi, ngài hãy đưa cô ấy đến bệnh viện để kiểm tra, tôi suy đoán đây không phải là chứng đau đầu thông thường.

Hắn nghe vậy nhìn ông gật đầu 1 cái:

- Bác sĩ, cảm ơn ông! Cho hỏi quý danh là gì, tôi sẽ có hậu tạ.

- Không cần, chỉ là tiện đường cứu giúp thôi, không cần quá đa lễ.

Nói rồi vị bác sĩ ấy cũng chào hắn 1 cái rồi quay trở ra.

Hắn sau khi tiễn ông ấy đi, cũng quay lại phía giường nhìn cô đang miệt mài ngủ, mái tóc xoã lên gương mặt còn loáng thoáng lấy được vết sẹo đáng sợ kia khiến hắn cảm thấy đau lòng vô cùng:

- Băng Nhi, tôi nhất định sẽ không để em chịu thêm tổn thương nào nữa.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Khi người của Hắc Long Bang đến sân bat cũng là lúc cảnh sát có mặt.

Ngạo Thiên nói không sai, giữa cuộc ẩu đả của những thế lực ngầm này, cảnh sát muốn can thiệp chắc chắn sẽ có tổn thất lớn hơn nữa cũng sẽ không đắc tội với ai huống gì đối phương lại là Hắc Long Bang, ngoài Quỷ Thiên Hội ra không có ai dám đối đầu. Vậy nên cứ để đôi bên tự chém giết lẫn nhau xong bọn họ chỉ việc đến thu dọn hiện trường, tất nhiên sự việc cũng sẽ bằng mọi cách dấu nhẹm xuống hoặc làm giảm nhẹ đi.

Thi thể của những anh em Hắc Long Bang đều được đưa về, những người bị thương cũng được cứu chữa.

Về phía Ngạo Thiên, vì lo sợ tin tức anh bị thương truyền ra ngoài sẽ khiến nhiều bang phái khác có ý đồ xấu. Ngạo Thiên được đưa về biệt thự trong tình trạng hôn mê sâu, bác sĩ triệu tập đến cũng đều là những vị thầy mát tay.

Hứa Diệp Chi cùng Triệu Băng Thanh thấy cảnh tượng này trong lòng không ngừng lo lắng đi đến giữ tay 1 người áo đen mà hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? Cậu ta bị làm sao?
- Bang chủ bị tập kích ngay tại sân bay.

Hứa Diệp Chi nghe vậy trở nên hoảng loạn hơn, bà biết hôm nay cô cùng anh bay sang Hàn Quốc để đi đầu trị nhưng Ngạo Thiên bị thương như vậy còn con gái bà thì sao?

- Vậy Băng Nhi, con bé đâu rồi, nó có làm sao không?
- Chị Nhi hiện tại đã lên máy bay cùng với Vũ tổng.

Triệu Băng Thanh nghe vậy cũng yên lòng phần nào bước đến vỗ vai bà trấn an.

Cùng lúc này, 1 người áo đen từ phía ngoài đi vào hốt hoảng nói:

- Anh, người của Sát Địa Hội và Vô Cực Bang đã kéo đến đây rồi, những địa bàn khác của chúng ta cũng đang bị bọn chúng làm loạn.

Mọi người nghe tin liền trở nên hoang mang, 2 người quyền lực nhất của Hắc Long Bang là Ngạo Thiên đang trong tình trạng như vậy, Trí Hào cũng đã hi sinh, Hắc Long Bang lúc này quả nhiên như rỗng mất đầu, chính là thời cơ tốt để những thế lực khác nhắm nhe chiếm đoạt địa vị.

Triệu Băng Thanh nhìn Ngạo Thiên còn đang trong tình trạng nguy kịch, Hắc Long Bang cũng là tâm huyết của anh, ông cũng không muốn vì 1 phút sa cơ này mà sụp đổ, dù sao Ngạo Thiên ngay từ bé vốn là 1 đứa trẻ đáng thương. Phải rời xa mẹ từ nhỏ, bị chính ba mình lợi dụng mà không biết, nỗi lòng của anh, ông hiểu được.

Triệu Băng Thanh nhìn sang người áo đen khi nãy, vẻ mặt chột đánh lại mà nói:

- Triệu tập tất cả anh em của Hắc Long Bang, chia đội đến những địa bàn khác dẹp loạn, số còn lại ở đây bảo vệ Bang chủ. Ổn định lại tinh thần, đừng để khi Bang chủ các người tỉnh lại sẽ phải thất vọng về các người.

Người áo đen kia nghe vậy có chút sửng sốt nhưng rất nhanh sau đó liền gật đầu nhận lệnh rồi quay ra thì phía ngoài 1 đoàn người áo đen khác đi đến mà người dẫn đầu là 1 nam nhân có gương mặt tuấn mỹ, dáng vẻ hào hoa nhưng vẫn không át đi khí thế cao ngạo của anh.

Đám người của Sát Địa Hội vs Vô Cực Bang nhìn đoàn người đi đến liền trở nên hỗn loạn mà xì xào:

- Người của Quỷ Thiên Hội tại sao lại đến đây?

- Kia chẳng phải là Trương Vĩnh Kiệt sao? Quyền lực cũng người đứng ngang hàng với Vũ Thiên Uy.

- Trước giờ Quỷ Thiên Hội và Hắc Long Bang luôn có thù oán, không lẽ cũng muốn đến chiếm địa bàn.

Vĩnh Kiệt lúc này dẫn đoàn đi đến trước mặt bọn họ, dáng vẻ ngạo mạn đứng đấy lấy 1 điều thuốc đưa lên miệng, 1 người áo đen bước lên châm

lửa cho anh. Vĩnh Kiệt hút 1 hơi thật sâu rồi nhả khói ra, đôi mắt qua làn mờ ảo kia trở nên sắc lạnh nhìn đám người phía trước:

- Trước giờ đối đầu với Hắc Long Bang chỉ 1 mình Quỷ Thiên Hội có khả năng. Các người dám vượt mặt Quỷ Thiên Hội muốn ng ồi vào vị trí đó để đối đầu với ta phải không?

Đám người kia nghe vậy cũng trở nên hoang mang, bọn họ nhìn nhau rồi 1 tên trong số đấy lại lớn gan bước lên trước hướng đến Vĩnh Kiệt mà nói:

- Đây là ân oán giữa Hắc Long Bang và bang phái tao, người của Quỷ Thiên Hội không liên quan, tốt nhất đừng can thiệp vào.

Lời vừa dứt 1 tiếng súng "ĐOÀNG" vang lên, viên đạn găm giữa trán tên vừa nói khi này khiến hắn còn không kịp ngậm miệng nhắm mắt mà đổ gục người xuống đất, máu theo đó chảy tràn trên nền gạch.

Vĩnh Kiệt lúc này thu súng về dặt vào bên trong áo, điều thuốc vút xuống đất rồi lấy đế giày dẫm lên, bình thản nói:

- Tao định không liên quan nhưng thái độ của chúng mày khiến tao nghĩ lại. LÊN DỌN SẠCH SẼ CHO TA.

Lời vừa dứt là cuộc đổ súng diễn ra, tất nhiên với thế lực của Quỷ Thiên Hội, chỉ trong phút chốc đã hạ gục hết tất cả.

Lúc này, 1 tên trong đám đó còn sống sót li ền bỏ chạy.

Vĩnh Kiệt thấy vậy, vẻ mặt vẫn bình thản nói:

- Hãy để cho hắn về báo tin. Ta muốn xem xem lão già đó còn có khả năng gì nữa.

Nói rồi Vĩnh Kiệt li ền đi thẳng vào bên trong biệt thự mà người của Hắc Long Bang cũng li ền có đề phòng.

Anh thấy vậy lại khẽ cười 1 cái:

- Các người không nên dùng thái độ đó để tiếp đãi với ân nhân. Cố gắng chăm sóc bang chủ các người tốt vào.

Nói rồi anh lại hướng mắt đến Triệu Băng Thanh mà tiếp lời:

- Triệu lão gia, có thể gặp ngài 1 chút được không?

Triệu Băng Thanh nghe vậy có phần khó hiểu nhưng cũng bước lại chỗ anh:

- Cậu gặp tôi có chuyện gì sao?

- Triệu Băng Phong hiện tại đang sống ở biệt thự nhà Thiên Uy. Nếu 2 người muốn gặp thẳng bé, có thể đến.

Ông nghe vậy cũng chột sảng sốt mà Hứa Diệp Chi cũng vội đi đến nhìn anh với đôi mắt xúc động:

- Chúng tôi có thể đến gặp nó sao?

- Phải, 2 người có thể đến bất cứ lúc nào.

- Tốt quá! Thật cảm ơn cậu!

Lời vừa dứt thì vị bác sĩ ở bên trong nhà đi ra:

- Bệnh nhân không cần được máu, cần chuyển đến bệnh viện gấp.

Mọi người nghe vậy hốt hoảng, Vĩnh Kiệt lúc này lấy điện thoại ra bấm 1 dãy số:

- Phong toả hết bệnh viện, triệu tập tất cả bác sĩ giỏi nhất đến phòng cấp cứu cho tôi.

Nói rồi anh tắt máy, hướng đôi mắt sắc lạnh đến đám người còn đang ngơ ngác kia mà quát lên:

- Còn không mau đưa bang chủ các người đến bệnh viện.

Bọn họ lúc này mới chợt bừng tỉnh, vội vàng đi vào trong đỗ Ngạo Thiên ra xe.

Vĩnh Kiệt ở đây dõi theo chiếc xe đi khuất, trong đầu chợt nhớ lại lời mà Thiên Uy đã gửi đến cùng với 1 tệp tin khiến anh sửng sốt không thôi: Vĩnh Kiệt, mình bị tập kích ở sân bay, đem người đến hậu thuẫn cho Ngạo Thiên. Nhất định phải bảo vệ anh ta, đó là anh trai mình.

Thân với hắn đã lâu, anh vốn chưa nghe nhắc đến hắn có người anh trai nào huống gì người đó lại là Ngạo Thiên - người luôn đối đầu với hắn.

Mọi chuyện phức tạp đến khó hiểu nhưng anh tin vào quyết định của hắn, mọi việc hắn làm chắc chắn đều có suy tính.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Chuyến bay bay đến Hàn Quốc hạ cánh an toàn, hắn vẫn dùng chiếc áo vest của mình trùm lên cho cô r ấi đỡ cô xuống máy bay.

Lúc này 1 người đàn ông áo đen bước đến phía 2 người bọn họ cúi đầu chào 1 cái:

- Xin hỏi, có phải là Vũ tổng và Triệu tiểu thư.
- Phải.
- Tôi được Tổng tiên sinh dặn dò đến đón 2 người. Mời.

Nói r ấi người đẩy đứng sang 1 bên nhường đường cho hắn và cô đi lại phía chiếc xe BMW 7 Series màu đen đậu phía trước.

Bọn họ sau khi ng ấi vào xe, người đàn ông kia lái thẳng đến bệnh viện thẩm mỹ lớn nhất của Hàn Quốc mà không để ý rằng có 1 chiếc xe khác đang theo đuôi ở phía sau.

Sau khi 1 h ấi được bác sĩ giỏi nhất ở đây thăm khám và kiểm tra, ông quyết định đi đầu trị cho cô bằng công nghệ ánh sáng vi đi ền 3D.

Công nghệ này sử dụng ánh sáng có bước sóng 10.600nm kết hợp năng lượng RF đa cực rung động siêu tần có thể kích thích tế bào da sâu đến 4mm có công dụng tái tạo và phục hồi làn da sẹo nhanh chóng và hiệu quả.

Đồng ý với phương pháp trên, cô cũng được đưa vào phòng để tiến thành trị liệu.

Hắn lúc này ở bên ngoài mới lấy điện thoại ra bấm 1 dãy số:

- Tình hình ở đây sao rồi?

- Thiên Uy, Ngạo Thiên hiện tại bị thương nặng, nguy cơ không qua khỏi là rất cao. Cánh tay phải của hắn ta là Trí Hào cũng đã chết rồi. Hiện tại Hắc Long Bang như rồng mất đầu, Sát Địa Hội và Vô Cực Bang cũng lợi dụng tình thế định đánh chiếm địa bàn nhưng người của Quỷ Thiên Hội ta đã đến kịp thời. Thiên Uy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Ngạo Thiên lại là anh cậu? Hơn nữa trước giờ những bang phái khác luôn kiêng dè Hắc Long Bang và Quỷ Thiên Hội, lần này muốn đối đầu là vì sao? Mình đi điều tra được, người bọn họ muốn không phải là cậu cũng không phải là Ngạo Thiên mà là Băng Nhi.

Hắn nghe vậy khẽ nhíu mày 1 cái:

- Băng Nhi sao?

- Người của Hắc Long Bang nói lão già Tôn Gia Viễn nói với Ngạo Thiên là muốn cô ấy, mình vẫn không thể tìm ra được lý do là gì. Thiên Uy, hôm nay người của ta đã tàn sát hết anh em của lão đấy, cậu ở bên đây cũng nên cẩn thận 1 chút. Còn nữa, chuyện cậu nói để cho Triệu lão gia và Triệu phu nhân gặp thẳng bé, mình đã làm rồi. Chỉ là thẳng bé nó cố chấp không chịu nhận họ, đã bỏ đi rồi.

- Bỏ đi rồi? Không tìm được nó sao?

- Vẫn đang cho người tìm kiếm.

- Được rồi, trước mắt mọi chuyện sẽ dẫu cô ấy. Những thứ còn lại giúp mình lo liệu.

Nói rồi hắt tắt máy, đôi mắt hướng về cánh cửa phòng mà cô đang đi điều trị ở bên trong rấy lên 1 sự bất an kỳ lạ:

- Băng Nhi, rốt cuộc tại sao bọn họ lại muốn bắt em?

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trung Quốc

Tại căn phòng với gam màu u ám, người đàn ông ngồi trên ghế tay cầm điều khiển xì gà bóp chặt lấy nó rồi ném mạnh xuống đất:

- Mẹ kiếp, bọn chúng dám tàn sát hết người của Sát Địa hội sao? Được, ta sẽ cùng đấu với chúng đến cùng.

Ông hướng cái nhìn hung dữ đến người áo đen với thương tích đầy mình mà nói:

- Liên lạc với người của ta bên đây, tìm mọi cách thủ tiêu cô ta.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ngày hôm sau, tại Hàn Quốc.

Băng Nhi sau buổi đi điều trị đầu tiên, hiệu quả vô cùng đáng kể, những phần sẹo lồi hiện đã được khắc phục, vị bác sĩ nói chỉ cần đi điều trị thêm 1-2 lần là mất hoàn toàn.

Một buổi sáng tại đất nước Hàn Quốc cũng khá là yên bình nhưng có lẽ là không quen với 1 nơi xa lạ như vậy nên cô dậy khá sớm đứng ở bên ô cửa sổ nhìn xuống đường phố đã bắt đầu đón chào 1 ngày làm việc mới.

Cảm nhận thiếu hơi ấm của người trong lòng, hắt cũng cựa mình mà mở mắt.

Thấy cô đứng ở đấy, hắn cũng ngẩng dậy bước xuống giường rồi tiến lại gần ôm lấy cô từ phía sau:

- Băng Nhi, cơn đau đầu của em đêm qua lại tái phát, cũng may vị bác sĩ khi ở trên máy bay còn gửi tôi vài liều thuốc nếu không hôm qua tim tôi chắc sẽ đau đến chết mất.

Cô nghe vậy tim mắt lại nhìn về phía trời xanh, cả người dựa vào lòng hắn, nhàn nhạt nói:

- Từ sau tai nạn ở đám cháy ấy, cơn đau đầu mới xuất hiện. Em nghĩ chắc là do di chứng để lại.

- Tôi đã hẹn với 1 bác sĩ giỏi ở đây, lát nữa tôi sẽ đưa em đến kiểm tra.

Cô nghe vậy gật nhẹ đầu 1 cái rồi quay người lại về phía hắn mà ngược nhìn lên gương mặt đẹp đẽ kia:

- Thiên Uy, anh đã liên lạc về chưa? Mọi chuyện thế nào? Ngạo Thiên không sao chứ?

Hắn nghe vậy vẻ mặt vẫn bình thản, bờ môi cong lên 1 cái cười dịu dàng:

- Đừng lo, mọi chuyện đều ổn cả.

- Em muốn nói chuyện với Ngạo Thiên, còn nữa, Băng Phong ở nhà có ổn không? Em muốn về sẽ nói hết mọi chuyện với nó.

- Băng Nhi, trước mắt là sức khỏe của e đã, việc ở nhà tôi đã nhờ Vĩnh Kiệt để ý rồi.

Băng Nhi nghe vậy cũng chỉ đành gật đầu 1 cái rồi định quay người đi thì bị hắn giữ tay lại.

Cô ngược lên nhìn hắn 1 tia khó hiểu, lại thấy được đôi mắt tràn yêu thương, thanh âm thoảng qua trong gió:

- Băng Nhi, trở về nước, chúng ta hãy kết hôn đi.

Cô nghe vậy đôi mắt mở to hết cỡ nhìn hắn, tuy là đã rõ tình cảm của bản thân nhưng cô thật sự chưa nghĩ đến đi đâu này.

- Thiên Uy, anh....

- Băng Nhi, tôi biết là tôi không tốt, đã tổn thương em rất nhiều nhưng tôi sẽ vì em mà khiến bản thân hoàn hảo hơn. Tôi yêu em và chúng ta kết hôn được không?

Bị những câu nói dồn dập của hắn khiến đầu óc cô trở nên rối bời. Đôi mắt đỏ hoe nhìn lên gương mặt chân thành đầy mà không tìm được đã chảy ra 2 hàng lệ trong suốt.

Trải qua bao nhiêu sóng gió, cô tưởng chừng đã đủ quyết tâm để rời bỏ hắn nhưng cuối cùng vẫn không cãi được với duyên trời, phận đã định, cô lại quay về bên hắn.

Thứ tình cảm này, dù là đúng hay là sai, cô cũng muốn 1 lần sống thật với nó, để sau sẽ chẳng phải hối tiếc và day dứt như quãng thời gian đau thương kia nữa.

Băng Nhi bờ môi khẽ cong lên 1 nụ cười xinh đẹp, giọt nước mắt chảy xuống thấm vào trong đầu lưỡi lại mang dư vị ngọt ngào kỳ lạ.

- Mặc dù cầu hôn lại không có nhẫn nhưng mà em sẽ bỏ qua cho anh. Nhưng đến lễ cưới nếu vẫn không có thì em nhất định sẽ không gả cho anh nữa.

Hắn nghe vậy liền vui mừng ôm lấy cô vào lòng:

- Băng Nhi, cảm ơn em...cảm ơn em...thật sự cảm ơn em!

Trời ngoài kia bắt đầu hửng lên những tia nắng vàng rực rỡ, chiều thẳng vào khung cửa sổ soi rọi lên 2 thân ảnh đẹp đẽ kia.

Từng giọt nước mắt hạnh phúc kia dưới tia nắng lại trở nên long lanh, đẹp đến kỳ lạ.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Hắn đưa cô đến gặp vị bác sĩ đã hẹn để tra, sau 1 h ấ chụp và khám xét tất cả mọi thứ, vị bác sĩ mời hắn và cô vào trong phòng.

Ông chỉ tay lên tấm film chụp được treo ở kia rồi ưu tư nói:

- Sau khi kiểm tra, chúng tôi phát hiện trong đầu của cô gái này xuất hiện 1 vật thể lạ.

Hắn và cô hướng đôi mắt theo cánh tay của ông bác sĩ, bỗng chốc đôi mắt hắn chột nheo lại, hình dáng của vật thể ấy hình như hắn đã thấy ở đâu rồi thì phải.

Bất chợt miếng ngọc bội cùng lời nói của ba hắn lại ùa về, đôi mắt hắn chột loe lên 1 tia kinh ngạc nhìn vào tấm film rồi lại nhìn sang cô, chẳng lẽ người mà ba hắn nói khi đấy là cô sao...?

Băng Nhi bị cái nhìn của hắn làm cho kho hiểu li ền vội hỏi:

- Thiên Uy, sao vậy?

Hắn lúc này không để tai lời cô, đôi mắt vẫn chỉ chăm chăm nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn ấy.

Hắn giờ đã hiểu vì sao đám người kia lại nhất quyết muốn bắt cô, nhưng tại sao đám người đó lại biết được? Hắn có lẽ nên đề phòng trước.

Nghĩ vậy hắn li ền nhìn sang vị bác sĩ nói:

- Bác sĩ, có thể tiến hành phẫu thuật lấy ra được không?

- Được, tôi có 1 người bạn là bác sĩ giỏi ở bên Singapor về đây công tác, ông ấy rất giỏi về chuyên môn phẫu thuật. Tôi sẽ liên lạc hẹn lịch cho ngài.

- Bác sĩ, chuyện này rất gấp, chi phí bao nhiêu tôi sẽ trả gấp đôi. Tôi muốn tiến hành phẫu thuật càng sớm càng tốt.

- Điều này.....được rồi, để tôi thử liên lạc với ông ấy đã.

Nói rồi vị bác sĩ trở ra ngoài mà cô ở đấy nhìn hẩn khó hiểu:

- Thiên Uy, sao vậy? Anh biết...cái đó sao?

Hắn lúc này mới nhìn sang cô, suy tư 1 hồi rồi chậm rãi nói:

- Băng Nhi, em đã nghe đến Bảo ngọc Trấn Phong Hồi chưa?

Cái tên ấy cô đã nghe ở đâu rồi, chợt nhớ lại lời ba cô kể khi ấy, Băng Nhi mới từ từ nói:

- Nó chẳng phải có sức mạnh kỳ diệu có thể thống trị cả thế giới ngầm sao?

CÓ PHẢI TÌNH LÀ BIỂN LỬA

Nguyễn Nhật Thương

www.dtv-ebook.com

Kết

- Phải.

- Nhưng nó thì liên quan gì?

- Bảo ngọc đó vốn có 1 miếng ngọc và 1 mảnh kim cương nhỏ được gắn ở giữa. Năm xưa ba tôi vì lo sợ không thể bảo vệ tốt được nó nên đã đem mảnh kim cương ấy giấu đi nơi khác, về sau trước khi ông mất có giao lại cho tôi miếng ngọc còn mảnh kim cương ấy ông nói đã dùng công nghệ y học tân tiến nhất để cấy ghép vào 1 bé gái. Khi ấy vì xảy ra rất nhiều chuyện, ông chưa thể nói với tôi bé gái đấy là ai. Và hôm nay, đi đâu tôi đang thắc mắc, tại sao người của Sát Địa Hội và Vô Cực Bang lại muốn đuổi bắt em. Băng Nhi, bé gái đang giữ mảnh kim cương ấy...là em!

Cô nghe vậy liền trở nên kinh ngạc vô cùng, đầu óc bắt đầu quay vòng đến chóng mặt, bất chợt cảnh tượng năm ấy ùa về. Cô bị người ba của mình đưa đến 1 căn phòng trong bệnh viện, xung quanh là những máy móc hình thù kỳ lạ, cả người bị trói trên chiếc giường phẫu thuật, thứ ánh sáng từ chiếc đèn chiếu thẳng vào mặt khiến cô phải nhắm mắt, chỉ cảm nhận được 1 mũi kim đâm vào da thịt rồi lịm dần đi.

Thì ra năm ấy, là ba cô cùng người đàn ông đó lấy cô ra để làm lá chắn bảo vệ cho thứ này sao?

Cơn đau lúc này bỗng chốc truyền đến, Băng Nhi ôm lấy đầu mà hét lên:

- Ahhhh....đầu tôi...đau quá....tất cả là tại các người....

Thiên Uy thấy vậy vội vàng chạy đến ôm lấy cô:

- Băng Nhi, bình tĩnh...tôi sẽ lấy nó ra khỏi người em...

Vị bác sĩ khi này quay vào nhìn thấy cảnh tượng như vậy gấp gáp nói:

- Mau đưa cô ấy sang phòng phẫu thuật, ông ấy sẽ đến và tiến hành phẫu thuật trong hôm nay.

Hắn nghe vậy liền đỡ lấy cô rồi đi ai ngờ Băng Nhi bị mất bình tĩnh lại đẩy hắn ra. Có lẽ cơn đau đầu không chế thần kinh của cô, cô nhìn hắn mà gào lên:

- Tránh xa tôi ra...hoá ra trước giờ tôi chỉ là 1 con cò cho các người lợi dụng...ahh...đầu tôi.....

Cơn đau mỗi lúc 1 dữ dội, cô không còn kiểm soát được mọi thứ, liền lao đến đập đầu vào bức tường 1 cái.

Thiên Uy thấy vậy liền chạy đến ôm lấy cô:

- Băng Nhi, bình tĩnh lại...bác sĩ sẽ đến phẫu thuật cho em...lấy nó ra em sẽ không còn đau nữa.

Cô lúc này dường như không còn để tâm đến gì nữa chỉ càng vùng vằng đẩy hắn ra mà không ngừng kêu lên vì cơn đau mỗi lúc cứ nhân lên gấp bội.

Thiên Uy không còn cách nào để giữ được cô liền dùng tay đánh mạnh vào sau gáy cô 1 cái, Băng Nhi cả người ngất lịm ngã vào lòng hắn.

Vị bác sĩ thấy vậy cũng vội nói:

- Mau đưa cô ấy sang phòng phẫu thuật.

Hắn nghe vậy cũng liền bế bổng cô trở ra ngoài.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Trung Quốc.

Tại biệt thự của Vĩnh Kiệt, tiếng chuông cửa vang lên, người giúp việc từ bên trong chạy ra mở cửa:

- Tiểu thư, cô tìm ai?
- Tôi muốn gặp Vĩnh Kiệt, anh ấy có nhà không?
- Thiếu gia đang ở trong nhà, mời tiểu thư.

Nói rồi người giúp việc nhường đường cho cô gái đi vào.

Đi hết 1 khoảng sân rộng, đến thẳng nhà chính mà bước vào.

Vừa đi qua cánh cửa, đã thấy Vĩnh Kiệt ngồi ở trên ghế đang tự băng bó vết thương ở bụng mình.

- Vĩnh Kiệt, anh làm sao vậy?

Anh nghe vậy mới ngẩng mặt lên nhìn người đang đi đến khẽ nhú mày:

- Từ Phương Đan, cô đến đây làm gì?

Phương Đan không trả lời ai, vội đi đến ngồi xuống bên cạnh giặt miếng băng trên tay anh rồi kiểm tra vết thương:

- Vết thương sâu như vậy mà anh chỉ băng qua loa thế này thôi sao?

Nói rồi Phương Đan lấy khăn rửa vết thương cho anh, cảm giác nó thấm đến đâu thì vết thương xót đến đấy khiến Vĩnh Kiệt đau đớn khẽ nhú mày mà chửi thầm "Mẹ kiếp, tên Tôn Gia Viễn".

Đêm qua, anh suýt chút nữa bị ám sát ngay trên giường, không nghĩ lão già đó lại cho người trà trộn vào làm người giúp việc trong nhà. Thật may anh cũng có cảnh giác trước nếu không vết dao này sẽ không may mắn nằm ở đây đâu.

Đang trong dòng suy nghĩ chợt nghe được tiếng sù sùi từ ai đó phát ra khiến anh nhìn xuống gương mặt kia, buột miệng hỏi:

- Phương Đan, cô khóc sao?

Câu hỏi của anh lại khiến cô không tìm được mà khóc dữ hơn khiến Vĩnh Kiệt luống cuống không biết làm gì?

- Ơ, là thế nào? Sao...sao tự nhiên lại khóc như vậy?

Ai ngờ anh càng nói thì cô lại càng khóc, Vĩnh Kiệt khổ sở 1 hồi rồi đưa tay ra ôm cô vào lòng dỗ dành mặc dù không biết lý do cô như vậy là gì:

- Được rồi, nín đi. Cô đang làm tôi sợ đấy.

Sau 1 hồi dỗ dành, người trong lòng cũng đã trở nên yên tĩnh hơn, anh mới từ từ đẩy cô ra rồi nói:

- Thế bây giờ có nên cho tôi 1 câu trả lời không?

Phương Đan nghe vậy hướng đôi mắt còn ướt át lên nhìn anh:

- Vĩnh Kiệt, lần sau anh có thể tự bạo vệ bản thân mình được không?

Anh nghe vậy không hiểu ý cô, buột miệng trả lời:

- Công việc của tôi là như vậy, bị thương cũng là chuyện hiển nhiên thôi.

Ai ngờ lời vừa dứt Phương Đan liền nức nở mà gất lên:

- Nhưng tôi không muốn thấy anh bị thương. Đồng gốc, Trương Vĩnh Kiệt, tôi là thích anh đấy.

Anh nghe vậy liền ngơ ngàng nhìn cô, những giọt nước mắt vẫn cứ chảy dài trên gương mặt xinh đẹp kia khiến anh chột sửng sốt.

Anh chỉ khẽ mỉm cười 1 cái rồi đưa tay ra kéo cô vào lòng:

- Phương Đan, em mới chính là đờngốc. Tôi đợi câu nói này của em lâu rồi.

Phương Đan nghe vậy lại đẩy anh ra ngẩng mặt lên nhìn anh:

- Vĩnh Kiệt, ý anh là sao?

- Chính là đợi em nói câu này, tôi sẽ nhận lời em.

Cô nhìn anh ngây người 1 lúc rồi mới hiểu ra được câu nói đó liền vùng tay đâm vào ngực anh 1 anh:

- Vĩnh Kiệt, khốn kiếp. Anh như vậy mà là đàn ông sao?

Vĩnh Kiệt mỉm cười túm lấy cánh tay cô, đùa cợt nói:

- Có phải hay không hay là chúng ta thử sẽ biết.

Phương Đan nghe vậy liền xấu hổ giật tay ra mà gắt lên:

- Đờbiến thái.

Anh thấy cô giận dữ cũng chỉ cười nhẹ 1 cái rồi nói:

- Được rồi, hôm nay em đến đây chắc không phải thăm tôi đúng không?

Cô nghe vậy mới sực nhớ ra rồi nhìn anh hỏi:

- Băng Nhi mấy hôm nay em không liên lạc được, cũng không thể tìm thấy cô ấy. Đến nhà của Thiên Uy cũng không gặp được anh ta. Anh có biết tin gì không?

- Cô ấy đang ở bên Hàn Quốc cũng Thiên Uy.

- Hàn Quốc? Đi Hàn Quốc làm gì?

- Mọi chuyện dài lắm, có lẽ đợi cô ấy về sẽ kể lại cho em. Chỉ biết là cô ấy hiện giờ an toàn là được.

Phương Đan nghe vậy cũng không hỏi nhiều nữa, với lấy cái túi xách rồi đứng lên định rời đi thì Vĩnh Kiệt giữ lại:

- Em cứ vậy mà rời đi sao?

- Em đến chỉ hỏi chuyện Băng Nhi, hỏi xong rồi thì về thôi.

Vĩnh Kiệt nghe vậy mặt mũi chợt đen xì:

- Chẳng phải e vừa khóc lóc xướt mướt nói thích tôi sao?

Phương Đan mặt vẫn tỉnh bơ nhìn anh nói:

- Vậy thì sao? Anh cũng đâu có nói gì với em, em nói rồi thì em đi thôi.

Không đợi cho anh nói gì cô cũng rút tay khỏi tay anh rồi quay người rời đi, Vĩnh Kiệt thấy vậy bờ môi khẽ cong lên 1 cái rồi đưa tay ra tóm lấy eo cô kéo lại khiến cô ngã thẳng vào lòng anh.

- Phương Đan, em muốn ngang ngược với tôi sao? Để xem tôi trị em thế nào.

Nói rồi anh liền cúi xuống đặt lên môi cô 1 nụ hôn mãnh liệt, Phương Đan kinh ngạc trợn to mắt nhưng sau đó cũng không kháng cự mà còn đáp trả lại anh.

Có lẽ ngày tươi đẹp nhất là ngày mà 2 trái tim ở 2 cực khác nhau lại vì nhau mà cùng chung 1 nhịp.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Mấy ngày sau, tại Hàn Quốc.

Băng Nhi sau cuộc phẫu thuật đã hôn mê mất mấy ngày, đến hôm nay mới tỉnh.

Hắn cũng vì đi đầu đó mà luôn túc trực ở bên cô không rời 1 bước.

Sau khi tiến hành 1 cuộc kiểm tra tổng quát, vị bác sĩ nhìn sang hấn nói:

- Mọi thứ đều ổn, chỉ cần nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng tốt là có thể bình phục.

- Cảm ơn ngài.

- Không có gì, hãy nghỉ ngơi đi, mấy hôm nay cậu cũng cực khổ rồi.

Nói rồi vị bác sĩ ấy cũng chào hấn 1 cái rồi quay người trở ra ngoài.

Thiên Uy lúc này mới đi đến bên cạnh giường ngẩng xuống nhìn cô ân cần hỏi:

- Băng Nhi, em thấy còn chỗ nào không khỏe không?

Cô nghe vậy chỉ khẽ lắc đầu 1 cái rồi nhẹ giọng hỏi:

- Thiên Uy, đã lấy được nó ra chưa?

Hấn nhìn cô gật đầu 1 cái rồi dịu dàng nói:

- Băng Nhi, em đừng lo. Giờ em sẽ không phải chịu bất cứ 1 nỗi đau nào nữa.

- Vậy anh định làm sao với nó. Thiên Uy, nếu anh cứ giữ bên mình sẽ rất nguy hiểm.

Lời cô nói hấn không phải là không nghĩ đến chỉ là đồ vật này không thể rơi vào tay kẻ khác được.

- Tôi đã có tính toán cả rồi, việc của em là giờ nghỉ ngơi cho tốt để trở về nước. Những cái khác không cần suy nghĩ đến nữa.

Cô nghe vậy chỉ nhìn hấn gật đầu 1 cái, thực sự sau cuộc phẫu thuật cô cũng đã kiệt sức đi nhiều muốn nghỉ ngơi thêm 1 chút.

Băng Nhi mệt mỏi khẽ nhắm mắt lại, hần thấy vậy cũng kéo chăn lên cho cô r ồi từ từ cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô 1 cái:

- Băng Nhi, ngủ ngon.

Cùng lúc này, cũng ngay tại bệnh viện đấy, 1 bóng người đứng núp ở phía cuối dãy hành lang mà lén lút nói chuyện điện thoại:

- Lão đại, mấy ngày hôm nay tên đó luôn trông coi ả ta, tôi thật sự không cách nào tiếp cận được.

- Mẹ kiếp, có mỗi 1 việc cón con mà làm không xong. Trong hôm nay, nhất định phải cho ta nghe tin tốt của người.

Không kịp để cho gã nói gì, đầu bên kia li ền tắt máy.

Gã siết chặt chiếc điện thoại trong tay r ồi tức giận mà quay người rời đi.

Buổi chiều hôm ấy, Băng Nhi tỉnh dậy khi trời cũng đã tắt nắng.

Có lẽ mấy hôm nay do truy ền nước nên cô cảm thấy lạ miệng muốn ăn gì đó li ền nói với hần:

- Thiên Uy, em muốn ăn chút cơm, anh có thể đi mua được không?

Hần nghe vậy lại mỉm cười đi đến xoa nhẹ đầu cô:

- Em muốn gì tôi đầu có thể cho em. Đợi tôi 1 chút.

Băng Nhi khẽ cười gật đầu 1 cái mà hần thấy vậy cũng quay trở ra.

Khi cánh cửa vừa đóng lại được 1 lúc thì lại được mở ra, 1 người mặc áo blu trắng đẩy chiếc xe đựng thuốc đi vào trong:

- Tôi đến phát thuốc.

Cô nghe vậy cũng không nhìn đến người đó, vẫn nhắm mắt mà nhàn nhạt đáp:

- Để ở bàn giúp tôi.

Người kia nghe vậy cũng đi lại phía bàn đặt hộp thuốc xuống, rồi vội vàng lấy 1 bình gas mini nhỏ đặt dưới gầm bàn, sau đó đốt 1 ngọn nến nhỏ đặt trên miệng của bình gas đẩy rồi vội vàng đẩy xe ra ngoài đóng cửa phòng lại còn không quên lấy chìa khoá khoá trái nó lại rồi rời đi.

Chỉ 1 lúc sau, nến cháy hết, hơi lửa nóng chạm vào miệng gas khiến nó phát nổ, lửa bốc lên bén vào khăn chải bàn rồi bùng dữ dội.

Băng Nhi vội vàng ngẩng dậy đi lại phía cửa mới phát hiện cửa đã bị khoá không thể mở được, cô liền chạy vào nhà vệ sinh dùng nước để dập nhưng có lẽ ngọn lửa quá to bén cả vào rèm cửa rồi bùng lớn lên.

Mọi người ở bên ngoài lúc này thấy khói bay ra đã trở nên hoảng loạn mà hét lên:

- Cháy, cháy rồi!

- Mau chạy đi mọi người, có cháy rồi.

Băng Nhi vội vàng với lấy tấm chăn chạy vào nhà vệ sinh nhúng cho ướt rồi trùm lên người đi ra phía cửa mà đập mạnh:

- Có ai ở ngoài đó, mở cửa dùm tôi.

Mọi người vì quá hoảng loạn, những tiếng hò hét át cả tiếng cô nên hầu như không ai nghe thấy. Có người nghe thấy thì lại chỉ vịn vào cái thấy không được cũng vội vàng rời đi.

Có lẽ ngay lúc sinh tử này, cái họ quan tâm chính là mạng sống của họ, mọi cái họ sẽ không để vào mắt.

Lửa mỗi lúc 1 lớn làm cháy rụi hết tất cả đồ đạc, khói đen bốc ra cả 1 trời nghi ngút.

Hắn lúc này tay còn xách hộp cơm trở về ngược lên thấy cảnh tượng ấy liền buông cả hộp cơm rơi vương vãi trên đất rồi vội vàng chạy lên.

Nhân viên và bảo vệ đang sơ tán mọi người, cũng ngăn cản không cho hắn vào mà hắn lại điên cuồng đánh cả bọn họ bất chấp lao vào.

Khói bây giờ đã phủ kín cả 1 dãy hành lang, hắn chạy đến căn phòng cô chạm vào núm cửa liền giật mình buông tay ra.

Sức nóng của lửa mạnh đến nỗi biến cánh cửa như 1 thanh sắt nung, chỉ đụng nhẹ cũng bị bỏng.

Lúc này, 1 nhân viên cần bình cứu hoả đi tới chỗ hắn:

- Lửa sắp lan to ra rồi, anh hãy đi ra ngoài đi.

Hắn giật mạnh chiếc bình trên tay người đẩy rồi đập vào cánh cửa mà gọi lớn:

- Băng Nhi, em còn ở trong đó không?

Cô ở phía bên trong chùm tấm chắn ướt quanh người mà ho khụ khụ vì khói mà nói vọng ra:

- Thiên Uy, em đang ở trong này. Nhưng cửa không mở được.

- Băng Nhi, đợi tôi. Em nhất định phải đợi tôi.

Nói rồi hắn liên tục dùng chiếc bình đập vào cánh cửa nhưng cũng chỉ khiến nó trở nên méo mó hơn thôi.

Lửa mỗi lúc 1 lớn, mà hắn ở phía ngoài hô hấp đã trở nên khó khăn, người nhân viên khi này thấy hắn cố chấp như vậy lại lên tiếng:

- Nếu anh không rời khỏi đây thì sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu.

Hắn nghe nhưng cũng chẳng để tâm đến, vẫn cố gắng phá cánh cửa kia:

- Không có cô ấy đi cùng, tôi nhất định sẽ không đi.

Người nhân viên kia nghe vậy cũng thương cảm nhìn hấn 1 cái rồi liền rời đi, cũng phải thôi, cái họ nên quan tâm trước vẫn là mạng sống của chính mình.

Băng Nhi ở bên trong cũng biết được tình cảnh, cô vút tấm chăn xuống rồi đi lại phía cửa. Hơi lửa bỏng rát như muốn thiêu đốt từng mảng da thịt trên người cô vậy.

Giữa 4 bức tường chỉ là 1 màu đỏ vàng hùng hực, Băng Nhi gắng gượng mà nói lớn lên:

- Đừng làm việc vô ích nữa, sức nóng của lửa đã làm cánh cửa biến dạng rồi, anh hãy mau rời khỏi đây đi....Thiên Uy, kiếp này là ta nợ nhau, kiếp sau em sẽ không uống chén canh Mạnh Bà, nhất định sẽ tìm gặp anh. Còn nữa (cô ghen lại bởi khói lửa dày đặc khiến hô hấp khó khăn, tâm can tưởng như cũng bị thiêu đốt đến thắt chặt lại, bờ môi khẽ mỉm cười 1 cái rồi khó khăn nói)...Thiên Uy, em yêu anh!

Hấn ở ngoài nghe được những từ cuối cùng chột khựng lại, đôi mắt không biết vì khói hay vì điếu gì liền trở nên đỏ ngầu, 1 giây sau đó liền điên cuồng đập mạnh vào cánh cửa:

- Băng Nhi, tôi không bỏ cuộc, em cũng không được bỏ cuộc. Tôi nhất định sẽ không để em lại 1 mình.

- Thiên Uy, đi đi...không còn kịp nữa đâu.

- Tôi đã hứa sẽ không để em phải chịu bất cứ thương tổn nào, nhưng nếu tôi không làm được tôi nhất định sẽ cùng em chịu đựng nó.

Cô ở bên trong nghe vậy lại mỉm cười 1 cái, giọt nước mắt thì nhau chảy xuống cả gương mặt đỏ rực:

- Thiên Uy...nghe em...mau rời khỏi đây đi...em...không chịu được...nữa...rồi.

Những từ cuối cùng đã trở nên yếu ớt, đôi mắt cũng từ từ khép lại, cả thân ảnh mảnh mai dần dần đổ gục xuống sàn, bên tai còn văng vẳng nghe được tiếng đập cửa cùng thanh âm của hắn:

- Băng Nhi, nhất định phải đợi tôi. Nếu em dám rời bỏ tôi, tôi nhất định sẽ đi theo em.

Lời vừa dứt hắn cũng mạnh tay hơn mà phá cánh cửa, quả nhiên ông trời còn có mắt, cánh cửa đã bật ra, hắn vội vàng chạy đến đỡ lấy cô mà lay lay:

- Băng Nhi, Băng Nhi!

Thấy cô không có động tĩnh hắn liền bế bổng cô lên rồi đi ra ngoài, chỉ là vừa bước chân qua cánh cửa kia, có lẽ đã hít khói quá nhiều cũng khiến hắn mệt mỏi rồi dần dần gục xuống.

Giữa biển lửa đỏ rực cùng trời khói đen nghi ngút, 2 thân ảnh đẹp đẽ nằm cạnh nhau tay còn siết chặt lấy trông thương xót vô cùng.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Nữ nhân mặc 1 chiếc váy màu trắng với mái tóc dài buông xoã, cô quay người lại nở 1 nụ cười rạng rỡ rồi dịu dàng nói:

- Thiên Uy, anh làm gì vậy? Mau lại đây.

Hắn nhìn cô bằng sự si mê rồi cũng mỉm cười bước lên trước, chỉ là hắn tiến 1 bước, cô lại lùi 1 bước, khoảng cách cứ thế không thể rút ngắn được khiến hắn lo lắng:

- Băng Nhi, em sao vậy. Đợi tôi.

- Thiên Uy, anh lâu như vậy, vậy thì em đi trước đây.

- Không được, đợi tôi.

Lời vừa dứt, bỗng 1 ngọn lửa bùng lên rồi ôm lấy cô biến mất, hắn lo sợ mà gọi tên:

- Băng Nhi, đợi tôi.

- Thiên Uy, Thiên Uy cậu tỉnh rồi.

Giọng nói quen thuộc kéo hắn về thực tại, đôi mắt chợt bật mở.

Vĩnh Kiệt thấy vậy liền vui mừng nói:

- Thiên Uy, thật tốt quá. Cậu có biết cậu đã hôn mê 1 tuần rồi không?

1 tuần? Hắn nghe vậy liền vội vàng ngẩng bật dậy túm lấy cánh tay Vĩnh Kiệt:

- Vĩnh Kiệt, Băng Nhi đâu? Có ấy đâu rồi?

Vĩnh Kiệt nghe vậy đôi mắt chợt trùng xuống, nhìn hắn có phần chần chừ.

Hắn thấy vậy càng lo sợ hơn mà gất lên:

- CÔ ẤY ĐÂU?

- Thiên Uy, cô ấy đã không qua khỏi.

Tin như sét đánh ngang tai hắn, tâm can lúc này như bị ai cào xé ra:

- Không thể nào, không thể nào. Cô ấy không thể bỏ mình như vậy được.

- Thiên Uy, mình biết cậu rất đau lòng nhưng hãy chấp nhận sự thật.

Hắn điên cuồng giật hết dây chuyền rồi lao xuống giường, Vĩnh Kiệt thấy vậy liền chạy lại ôm lấy hắn:

- Thiên Uy, cậu định làm gì? Sức khoẻ đang còn yếu, cậu không thể bỏ đi được.

- Buông mình ra, mình nhất định phải đi cứu cô ấy. Cô ấy chắc chắn đang đợi mình đến

- Thiên Uy, bình tĩnh lại. Cậu đã về Trung Quốc rồi.

Hắn nghe vậy chợt sống người nhìn sang anh:

- Về Trung Quốc? Vậy còn cô ấy?

- Thiên Uy, tỉnh táo lại đi. Chấp nhận sự thật đi. Băng Nhi đã không còn nữa rồi.

Hắn điên cuồng vơ hết đồ đạc hất xuống đất, bàn tay dấm mạnh vào tường đến tứa máu, tâm can đau đớn đến khó thở mà phút chốc lại thấy được những giọt nước mắt bị ai chảy dài xuống trên gương mặt cương nghị kia:

- Băng Nhi, xin lỗi em! Là tại tôi vô dụng, là tại tôi không bảo vệ tốt cho em, tôi mới là kẻ đáng chết. Ông trời ơi, tại sao người không giết tôi đi mà lại cướp đi sinh mạng của cô ấy. Tôi hận ông...tôi hận ông.

Vĩnh Kiệt thấy vậy chỉ biết đi đến bên cạnh vô nhẹ lên vai hắn, anh biết bây giờ có nói gì đi nữa cũng không thể giúp hắn làm giảm bớt đi nỗi đau này.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Ngày hôm sau, hắn xuất viện, vẫn khoác trên mình bộ Tây trang màu đen huyền bí chỉ đáng tiếc là không còn dáng vẻ cao ngạo mà thay vào đó là 1 sự cô độc đến đáng thương.

Vĩnh Kiệt lái xe đến đón hắn, vừa ngồi vào ghế ngồi hắn liếc lên tiếng:

- Mình muốn đến thăm mộ cô ấy?

Vĩnh Kiệt không nói gì chỉ lẳng lặng khởi động xe mà lái đi.

Xe chạy 1 đoạn đường dài rồi dừng trước 1 nhà thờ rộng lớn, hắn bước xuống nhìn vào bên trong khe nhú mào:

- Ở đây sao?

Vĩnh Kiệt không nói gì chỉ gạt đầu 1 cái, hắn thấy vậy cũng lãnh đạm mà bước vào.

Vừa qua cánh cổng đã thấy bóng những người quen, hắn nhú mào nhìn họ rồi hỏi:

- Tại sao bọn họ cũng ở đây?

- Họ cũng là đến thăm cô ấy.

Ngạo Thiên lúc này bước đến trước mặt hắn khẽ cười 1 cái:

- Đã ổn rồi chứ?

Hắn nhìn anh cũng bình thản trả lời:

- Vết thương của anh sao rồi?

- Không sao? Vẫn còn may mắn giữ được mạng.

Lúc này Triệu Băng Thanh đi đến bên cạnh lên tiếng:

- Chúng ta vào thôi, đừng để con bé đợi.

Câu nói của ông làm hắn có phần khó hiểu nhưng cũng không nói gì cũng theo chân đi sau.

Hứa Diệp Chi được Băng Phong dìu đi sau, Từ Phương Đan cũng tiến lại chỗ Vĩnh Kiệt mà theo anh đi vào.

Hắn bước lên trước mở cánh cửa của nhà thờ, từng cánh hoa tường vy trắng được thả tung xuống dưới mà trước mặt kia là 1 nữ nhân khoác trên mình chiếc váy cô dâu bồng bênh đứng quay lưng lại.

Hắn khó hiểu đứng chôn chân ở đấy nhìn bóng người trước mặt đang từ từ quay lại.

1 giây sau đó cả con tim liền trở nên thốn thức mà bất giác gọi tên:

- Băng Nhi.

Cô với chiếc khăn voang trắng trên đầu, tay cầm bó hoa nở nụ cười rạng rỡ tiến lại phía hắn:

- Thiên Uy, anh có đồng ý làm chồng em không?

Giây phút này hắn không hiểu được mọi chuyện chỉ biết ôm lấy cô rồi điên cuồng cúi xuống mà gặt gao hôn lấy bờ môi ngày đêm thương nhớ.

Băng Nhi thấy vậy cũng vòng tay qua cổ hắn mà đáp trả, những giọt nước mắt hạnh phúc cũng liền tuôn ra.

Trên bầu trời xanh kia, muôn cánh hoa tường vy nở rộ, tình yêu của họ cuối cùng cũng đến ngày được đơm hoa.

----- (Fb: Nguyễn Nhật Thương) -----

Con thuyền sang trọng lướt trên mặt biển xanh ngắt, 2 thân ảnh đẹp đẽ đứng ở mũi thuyền đón lấy cơn gió dịu mát:

- Thiên Uy, tại sao lại muốn đi biển?

Hắn lúc này mới lấy 1 chiếc hộp nhung đỏ, mở nó ra, 1 thứ ánh sáng màu tím huyền ảo đến chói mắt nhưng lại đẹp vô cùng.

Băng Nhi nhìn nó khẽ hỏi:

- Đây là Bảo Ngọc Trấn Phong Hổ.

- Phải.

- Anh đem theo nó làm gì?

Hắn nghe vậy chỉ mỉm cười nhìn cô 1 cái rồi đóng chiếc hộp lại, 1 giây sau đó ném thẳng xuống biển khiến cô kinh ngạc mà hét lên:

- Thiên Uy, anh làm gì vậy.

Hắn nhìn sang cô nhẹ giọng nói:

- Vì nó mà biết bao nhiêu người đã đổ máu, tôi đem nó cất giữ nơi đại dương này, cũng như đem theo linh hồn họ gửi gắm mẹ biển cả. Hy vọng họ sẽ được an nghỉ. Từ bây giờ sẽ không còn truyền thuyết Bảo ngọc Trấn Phong Hồn.

Cô nghe vậy lại nhìn anh ngơ ngàng, 1 giây sau đó liền nở cười rạng rỡ:

- Ông xã, em là Băng Nhi rất vui vì được gặp anh!

Hắn mỉm cười nhìn cô cái nhìn yêu thương, thanh âm cũng trở nên cưng chiều:

- Băng Nhi, tôi yêu em!

Giữa thế gian với trời xanh và biển cả, đôi nhân tình gửi nhau 1 nụ hôn đến say mê và mãnh liệt, 1 bức tranh phong hoa tuyết đại.

THE END

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương